FKVOJVODINA★COM

ФК ВОЈВОДИНА

1914
1964

ПОЛА ВЕКА

FKVOJVODINA★COM

FKVOJVODINA★COM

FKVOJVODINA★COM

Уређивачки одбор:
Владислав Бељански, Јован Дејановић, Лука Дотлић, Коста Хаџи и Јован Вилоѵац (уредник)

Технички уредник:
Филип Јосић

Прилози:
Лазара Васића, Бориславa Врзића, Владимира Вујина, Љубише Вукадиновића, Луке Дотлића, Буре Живића, Родољуба Маленчића, Живка Марковића, Мирослава Настасијевића, Борђа Ненића, Будимира Обрадовића, Светислава Парабућског, Димитрија Чичовачког и Душана Шимшића

Фотографије:
Јована Вајдла, Боривоја Војновића, Павла Бисалова, Стевана Лазукића и Љубише Савића, као и поклони из албума бивших играча и симпатизера клуба

Насловна страна:
Миодрага Шарановића

Карикатуре:
Будимира Војиновића

Цртежи:
Мирослава Настасијевића

Коректори:
Обрад Кардаш и Зденко Поповић

Машински слагачи:
Шандор Рапчањи, Кароль Ковач, Ласло Манц, Милан Карадаревић, Павел Сљука, Јосип Варнус, Иван Мако

Метери:
Ладислав Сабо, Средоје Барачков, Тома Глигорин, Мирко Кнежевић, Нестор Башић, Томислав Стојановић, Илија Дакић, Бура Биндас, Борђе Јовановић, Александар Рашков, Ранђел Максимовић

Штампарски машинисти:
Јовица Трифуновић, Атила Керестеш, Имре Мезеш, Ференц Ладањи, Рада Ружичин

Штампа: Штампарија Новинског предузећа »Дневник«, Нови Сад

FKVOJVODINA★COM

ПОЛА ВЕКА

1914—1964.

FKVOJVODINA★COM

УМЕСТО УВОДНЕ РЕЧИ

ПЕДЕСЕТ ГОДИНА Ф. К. ВОЈВОДИНЕ значе дуг период у животу и раду једне спортске организације. Ако ма и летимично резимирамо резултате полувековне активности нашег Клуба, разликоваћемо у његовом развитку четири важне етапе:

— период од оснивања Војводине до избијања првог светског рата, у којем је омладина Новог Сада учврстила мисао о потреби свога перманентног спортског живота и неопходност да има своје спортско друштво,

— раздобље између 1919. и 1930. године у којем су омладинци нашега града, обновивши клупски живот и рад, улагали напоре да Војводину стабилизују, сопственим снагама јој створе минималне услове за рад и учврсте њену егзистенцију,

— деценију пред други светски рат (1931—1941), период успона Војводине, њеног развитка у угледан спортски колектив, и афирмације у земљи и иностранству, и

— период после другог светског рата (1944—1964), у којем се клуб развија у велико спортско друштво, стиче највећи углед и славу, и завидну афирмацију на такмичењима у земљи и иностранству.

Последње две деценије у историји Војводине означавају њен најсјајнији период. После другог светског рата питање спортског живота и физичке културе младих није више била приватна ствар спортских ентузијаста, него брига и дужност целе наше друштвене заједнице. Победом народне револуције, изградњом социјализма и развитком социјалистичких и демократских односа у свима областима друштвеног живота у нашој земљи, свима спортским организацијама омогућен је изванредан размах, пружене су им свестране могућности да своје активности развију на веома широком плану, у свима правцима, и да их обогате новим садржајима и најплеменитијим стремљењима. Органи власти и друштвено-политичке организације створили су нашој омладини такве услове за развијање спортског живота какви се у предратним периодима нису могли ни замислити. Фи-

FKVOJVODINA★COM

зичка култура и спортске активности постале су у послератном периоду важан чинилац у телесном и општем васпитању омладине, од посебног друштвеног значаја.

У таквим, изванредно повољним условима, наслањајући се на позитивне тековине наслеђене из прошлости, и Фудбалском клубу Војводина пружене су свестране могућности да око себе поново окупља омладину и васпитава је да буде носилац најплеменитијих тежњи спортског покрета у пуном смислу речи.

Ф. к. Војводина је одувек имала изразито југословенско обележје. У њеним тимовима и руководствима, међу њеним члановима и пријатељима, у свима периодима њеног развитка, било је Срба, Хрвата, Словенаца, Црногораца, Македонаца, Мађара, Јевреја, Словака, Русина, Румуна и Немаца. По социјалном саставу у њеним редовима налазили су се ђаци, студенти, радници, занатлије, трговци, интелектуални радници. Сви су они живели, окупљени у Клубу и око њега, у другарству и љубави, далеко од назадних схватања, заблуда и предрасуда. Мислим да нећу претерати ако кажем да је Ф. к. Војводина у том погледу била и остала примеран спортски колектив.

Одличан репрезентант свога града и своје покрајине, Фудбалски клуб Војводина је у двема ратним катаклизмама доживљавао судбину Новог Сада и Покрајине Војводине: за време оба рата био му је забрањен рад, Клуб је бивао растурен, имовина му заплењена а поједини његови чланови прогоњени. И у оба случаја, по завршетку ратова, Клуб се обнављао, почињао рад испочетка, поново се уздизао и у пуном размаху развијао своју делатност. То потврђује непоколебљиву решеност чланова Клуба да истрају у својим племенитим циљевима, његову чврстину и виталност, и његове дубоке корене у животу Новог Сада и Покрајине.

У овој публикацији биће речи о томе шта је Војводина била и колико је досад дала. Што се тиче будућности, чланство и руководиоци Клуба сматрају да је задатак Војводине да остане свесна својих досадашњих циљева и своје мисије: да око себе и даље окупља омладину и оспособљава је за спортска такмичења, да је васпитава и изграђује у спортском и етичком смислу речи, и доприноси формирању својих чланова да буду корисни чланови наше друштвене заједнице.

Генерације чланова Војводине које су пред нама и које ће доћи, наћи ће у овој књизи довољно поучних примера за формирање свога спортског лика. Својим друговима који су кроз пет деценија пожртвованог рада изграђивали Војводину, подизали је, стварали јој углед, и оставили им у наследство безброј незаборавних примера прегалаштва и спортске честитости, треба на свему томе да буду искрено захвални.

АРСА КОВАЧЕВИЋ
председник Ф. к. Војводине

FKVOJVODINA★COM

1914-1964.

ПРЕ ПЕТ ДЕЦЕНИЈА у тадашњој Аустро-Угарској, једног обичног пролећног дана, група новосадских дечака почела је на пољанчету код „Четири крајцаре“ своје прве кораке српског националног одушевљења и на спортском пољу. Прошло је педесет година од оног тренутка када су непосредно пред почетак првог светског рата новосадски омладинци, предвођени спортским ентузијастом Јованом Љубојевићем, основали свој фудбалски клуб и дали му име Војводина. Прохујало је пола века од дана када су романтичарски занесени новосадски младићи истрчали на игралиште у Ковиљском риту и одиграли своју прву утакмицу. Тада, на једној широкој пољани поред Дунава, први пут је остварена жеља младих Срба из Новог Сада да и они имају свој фудбалски клуб.

На почетку свога пута Војводина није имала неких запаженијих резултата. Отуда су за њену историју тога доба можда значајнији остали пратиоци: младалачки полет и истрајност, слободарски дух, другарство и жеља за афирмацијом. Јер, Нови Сад је у то време био расадник напредних идеја, стециште истакнутих људи једне нације која је тражила свој део, и није без разлога назван „српска Атина“.

Треба рећи да су тада у Новом Саду већ постојали мађарски клубови УАК и УТК. Њихово постојање још више је подстицало српске омладинце да остваре своју жељу. Али, тадашње аустро-угарске власти нису биле расположене да тако нешто одобре. Можда је на оснивање српског фудбалског клуба у Новом Саду понајвише утицало што је 1913. године у граду гостовао београдски клуб „Велика Србија“, који је одиграо утакмицу са домаћим УТК. Овом приликом било је на игралишту више инцидената, а многим Србима и Новосађанима било је пуно срце када су видели српску заставу, која је за њих у Аустро-Угарској значила симбол слободе.

Једног дана, у пролеће 1914. године група омладинаца састала се и решила да дружини која се сакупљала ако лопте да име Војводина и — уговори прву званичну утакмицу. Како је у Ковиљу већ од раније постојао клуб, који се звао Шајкаш, новосадски омладинци су се договорили да почетком јуна те 1914. године одиграју са Ковиљчанима своју прву јавну утакмицу.

Но, догађаји су омели одушевљене омладинце. Избијање првог светског рата учинило је да њихова прва утакмица буде уједно и последња пре четворогодишњих тешких борби.

Војводина је у Ковиљу дочекана веома срдачно. Ковиљчани су били одушевљени игром младих Новосађана, који су у овој утакмици славили победу од 5:0. Први тим Војводине, који је наступио против Шајкаша у Ковиљу, сачињавали су: Св. Јоцковић — Ј. Љубојевић, М. Милићев — Ј. Јоцковић, Д. Ковачев, О. Стојановић — У. Чаковац, Ж. Ђеремов, Р. Стојановић, С. Игначев, Д. Шијаков.

Са песмом и музиком Ковиљчани су испратили младе војводинаше до скеле на Дунаву, одакле су они задовољни продужили пешице за Нови Сад.

Када је прохујао први светски рат, Војводина је поново основана. Њени младићи, који су у себи тек тада носили дирљиво усхићење националног заноса, сакупили су се већ 1919. године и поново почели да заједно играју фудбал. Војводина тада није имала сво

FKVOJVODINA★COM

га игралишта, а тренинге је одржавала на пољанчету код „Четири крајцаре“, у непосредној близини гас-фабрике, тамо где се данас налазе фабрике „Кулпин“ и „Соња Маринковић“. Сваки студент члан Војводине слао је из Прага за свој клуб пет чешких круна. С обзиром да је тада у главном граду Чехословачке било више играча Војводине који су тамо студирали, пражки клуб Славија постао је покровитељ младог новосадског клуба. У знак захвалности Војводина је преузела боје пражке Славије, које и данас носи. „Новосадско ногометно друштво Војводина“, како је тада било званично име, живело је уствари комплетно само преко лета, када су ђаци и студенти долазили на распуст и када је екипа низала успехе. Своје утакмице „црвено-бели“ су играли на игралишту УТК, које се налазило преко пута данашње Јодне бање, са десне стране Улице Николе Тесле. На овом терену Војводина се задржала све до 1923. године, када је игралиште било продато и на њему почеле да се изграђују стамбене зграде.

Без сопственог игралишта и финансијских средстава Војводина је једва таворила. Било је јасно да тако неће моћи задуго остати и због тога су њени чланови почели да преговарају са клубом новосадских Јевреја „Јуда Макаби“, који такође није имао свој терен. Место за ново игралиште било је одређено: велодром — стара бициклистичка писта, која се налазила тамо где је и данас стадион Војводине. За коришћење овог земљишта Војводина је плаћала годишње један златан динар закупнине, што је уствари било само симболично, тек толико да не би могла постати и власник терена на којем се налазила. Уз помоћ добровољних прилога у материјалу и новцу подигнута је клупска кућа и ограђено игралиште, а од прихода са гостовања америчке оперетске групе „Луизијана“ и тада чувеног варијетеа „Казбек“ подигнуте су трибине. Најзад, 1924. године игралиште је и свечано отворено, добивши име „Карађорђе“.

Забележено је да је Војводина своју прву озбиљнију утакмицу одиграла 1920. године са познатим београдским лигашем БСК-ом. Београђани су победили високим резултатом од 5:0, јер нискусни младићи у црвено-белим дресовима нису могли да пруже озбиљнији отпор разиграним „плавима“. Следеће године Војводина је примила у госте загребачки ХАШК, који јој је такође нанео пораз од 3:1.

Ови неуспеси сасвим су јасно говорили да се Војводина неће моћи такмичити са најбољим југословенским екипама, уколико не побољша квалитет својих играча. Због тога је 1921. године дошло до фузије са месним Омладинцем. Ово спајање користило је и због тога што је Омладинац био клуб трговачке омладине, а у дотадању Војводину били су углавном учлањени ђаци и студенти, који су за њу само преко лета играли фудбал, када су долазили да проведу школски распуст код својих кућа. После фузије то је већ била екипа која је могла да прихвати утакмицу у које било доба године.

Први међународни сусрет, са тимом Енглеске морнарице, која је тада боравила у Новом Саду, Војводина је имала већ 1921. године. Енглези, који су у то време уживали глас фудбалске нације и најјаче земље у овом спорту на свету, били су поражени са 5:2. Иако то није била победа над једним реномираним клубом са Британских острва, иностране екипе почеле су све чешће да долазе у Нови Сад. Јер, ове утакмице биле су веома привлачне за гледаоце, а и самим играчима давале су више импулса за игру. Већ следеће, 1922. године у Новом Саду је гостовала темишварска Унирea, која је победила Војводину са 2:0. Од тада, па надаље, Војводина из године у годину бележи све више међународних сусрета, а њени најчешћи партнери су румунски, чехословачки, грчки, бугарски, аустријски и мађарски клубови.

До 1923. године на челу клуба налазио се Живко Бајазет, који је био уједно и први послератни председник Војводине. Међутим, исте године у пролеће на кормило Војводине дошао је са великим интузијазмом млади адво-

Јун, 1914. године

ЗАШТО ЈЕ ПРВА УТАКМИЦА ОДИГРАНА БАШ У КОВИЉУ

Неколико дана по оснивању Фудбалског клуоа Војводина, тим новосадских ђака одиграо је прву утакмицу у Ковиљу против тамошњег Шајкаша, који је постојао већ неколико година. Интересантно је напоменути зашто је прва утакмица одиграна баш у Ковиљу. О томе прича један живи учесник овог сусрета.

— Мало је то познато било и свим онима који су играли на тој утакмици. Одлука да играмо прву утакмицу баш у Ковиљу дошла је због тога што је Јован Љубојевић, један од најодушевљенијих и најагилнијих оснивача, у Ковиљу имао девојку. Њему је то била изванредна прилика да се својој симпатији свиди.

Иако је Војводина ту утакмицу добила са 5:0, а Љубојевић дао запажену партију, очевидац се не сећа да ли је то било довољно да бек новосадског тима освоји симпатије »дотичне личности«.

FKVOJVODINA★COM

шао је са великим ентузијазмом млади адвокат Коста Хаџи, за кога се може рећи да је имао много заслуга што је клуб кренуо новим путем — ка успесима и афирмацији. Коста Хаџи је умешно водио политику клуба, а исто тако заслужује највеће признање што је Војводина успела да изградњом игралишта „Карађорђе“ добије свој кров над главом. На новом терену, који је био на располагању играчима Војводине кад год су они били спремни за тренирање — почели су се рађати и нови асови. Иако није тако лако доспела до друштва водећих фудбалских клубова, чак ни у својој ближој околини, јер су Суботица, Сомбор, Шабац и Апатин имали клубове истог, па и вишег ранга, чланови Војводине облачили су дрес са државним грбом већ од 1923. године. Мада је основана из националних побуда српске омладине, Војводина је након завршетка првог српског рата почела окупљати све младе спортисте без обзира на народности. Већ тада се са пуно права могло рећи да је то клуб у коме су биле заступљене све националности ове југословенске покрајине. Интересантно је можда баш због тога да је дрес са националним грбом од Новосађана први понео Абрахам, који је играо у државној репрезентацији десно крило 1923. године, а публици је био далеко познатији под надимком „Сараз“. После њега између два светска рата Југославију су у фудбалу репрезентовали још четири играча Војводине: Велкер (4 пута), Душан Марковић-Лукс (1 пут), Божа Марковић (1 пут) и Пожега (2 пута).

Никада, па ни у време када је фудбал тек почео да се пробија као спорт у нашој земљи, у њему није било лако доћи на завидно место. С обзиром да су поред Војводине у Новом Саду још раније постојали клубови који су имали јаку традицију, требало је борити се за примат чак и у свом граду. Ривалство је било велико. Иако тадашње новине нису писале много о спорту, најчешће је за њега остало само мало простора на претпоследњој страни. Тако новосадски лист „Застава“ пише са утакмица које су одигране 11. и 12. јула 1920. године на игралишту код „Артерског купатила“.

— „Иако је Војводина имала више од игре, ипак је пошло „Гимнастичару“ од руке да утакмицу реши у своју корист са 4:3. Што је Војводина ову утакмицу изгубила кривица је до одбране, која никако није могла да се снађе, и Сувајџића у капији, који није имао среће, јер је и најлакше лопте пропуштао“.

У другој утакмици, која је одиграна сутрадан између Војводине и Гимнастичара, победили су „црвено-бели“ са 1:0 и то — тешком муком. Изгледа да је већ тада, судећи бар по ономе што је писала „Застава“, груба игра била проблем који је мучио судије.

— „Само захваљујући енергији судије, — каже извештач „Заставе“ М. М., — Може се захвалити што до озбиљнијих инцидената није дошло. Желети је да се једном престане са грубом игром, нарочито „Гимнастичара“, јер се лако може десити да публика изгуби вољу да долази. Нико не гледа радо цакање ногу, већ изађе да ужива у лепој игри“.

Но, поред ових тешкоћа у такмичењу, Војводина је у свом развоју имала и других. Најчешће су то били финансијски проблеми, са којима се често сукобљавала. Због тога је веома интересантан напис који је објављен 1922. године у новосадским новинама:

— „Одмах по ослобођењу основано је у Новом Саду прво српско спортско удружење под именом Војводина. Чланови истог махом су били студенти и ђаци виших и нижих школа. Одмах по оснутку имало се борити са материјалним незгодама и са њима се и сада

У овој кући је 1914. године била свлачионица за утакмицу Војводина—Шајкаш (Ковиљ)

FKVOJVODINA★COM

бори. Још увек наша јавност није довољно заинтересована и тако ово удружење, које је на пољу спорта постигло лепих успеха, финансијски рђаво стоји. Да би се ово стање санирало управа ОСК Војводине апелује на нашу јавност да ово једино спортско Српско удружење материјално помогне, да би се могао постићи истакнути циљ, јачање омладине, у чијим се рукама налази будућност наше отаџбине. Чланови управног одбора овлашћени су од стране удружења да купе чланове утемеље се обрате не одбије, него нека се упише за члана“ . . .

Све до 1924. године Војводина је играла у градском првенству, јер виших такмичења није ни било. Касније, када је организовано жупско првенство Београдског лоптачког потсавеза, она је била први победник овог такмичења. Управо тада и почиње оно традиционално ривалство са шабачком Мачвом, које је трајало годинама. Спортска управа новосадске жупе није имала право да региструје играче и утакмице, него је служила само као веза са Београдским лоптачким потсавезом. Такав проширени подсавез обухватао је и Чуруг, Жабаљ, Тител, Бачку Паланку, читав Срем до Земуна, као и Шабац и Лозницу. Ипак, у Ногометном савезу Југославије чланови Војводине Коста Хаџи и Бошко Симоновић били су личности које су имале видне улоге. Први је једно време био потпредседник, а касније и пуних шест година генерални секретар ове организације, док је други заузимао место савезног капитена државне фудбалске репрезентације.

Као и многи клубови онога времена, Војводина дуго није имала професионалног фудбалског тренера. Играчи су тренирали најчешће сами, а понекад би на терен излазио дежурни члан управе и руководио тренингом. Први тренер ангажован је тек 1926. године. Био је то бивши играч из Беча Ото Нећас, који је играо више пута за аустријску репрезентацију. Пре доласка у Нови Сад Нећас је вежбао фудбалере Сокола у Београду, а у Новом Саду се задржао до краја 1928. године. Међу љубитељима ове гране спорта и играчима Нећас је важио као веома добар педагог и савестан радник. После његовог одласка Војводина је поново остала без тренера читаву једну годину. Но, већ 1929. године Нећас се вратио у Војводину и вежбао играче све до средине 1930. године, када га је заменио његов земљак Ото Хамачек. Као и Нећас, овај Бечлија радио је у Војводини на опште задовољство пуне две године. Одласком Хамачека Војводина опет две године није имала тренера и тек 1934. године је ангажовала поново једног Бечлију. Био је то Вили Шурман, верни присталица фудбала који је тада освајао Европу својом префињеном техником и за око лепом игром. И овај Аустријанац имао је веома добрих резултата у раду.

Чињеница да су први учитељи фудбалера Војводине били стручњаци који су пре свега инсистирали на технички дотераној игри свакако је имала за последицу да таква игра постане и њена традиција. Иако су касније тренерску дужност обављали домаћи тренери и играчи, међу којима Милорад Огњанов, Едо Плац, Ђура Живић, вештина у игри била је нешто примарно, нешто што се гајило као специфично за Војводину. Такав рад донео је и добре резултате, јер је Војводина у то време редовно освајала прво место у такмичењу подсавеза и неколико пута учествовала у завршним борбама за првенство државе.

Јун, 1914. године

ПЛАВИ ДРЕСОВИ

Војводина је надалеко позната због својих елегантних црвено-белих дресова, који су састављени од клупских боја. Новосадски клуб их је усвојио неколико година касније по оснивању, када су неки чланови отишли на студије у Праг и одатле донели дресове прашке Славије — црвено-беле.

Међутим, интересантно је напоменути да је Војводина прве утакмице играла у дресовима светло плаве боје. Њих је играчима сашила мајка Милорада Милићевића, бека Војводине. Тим је, иначе, имао беле гаћице и ципеле будимпештанске фирме »Кертес«.

Највећи противник Војводине у жупском првенству била је шабачка Мачва и утакмице између ове две екипе биле су увек „дербисусрети“. Победник дуела стицао би знатну предност у борби за пласман у лигашко такмичење. Но, тек 1933. године Војводина је први пут постала члан националне лиге, да би само годину дана то остала. Борећи се поново у оквиру српских и војвођанских такмичења она је дуже време дотеривала свој стил и неговала један начин игре, који ју је касније и уврстио међу чувене југословенске фудбалске тимове. Ипак, међу успехе те године треба забележити победе над београдском Југославијом и сплитским Хајдуком од по 2:1. И за тадашњу Војводину било је карактеристич-

FKVOJVODINA★COM

НЕКИ ОД ОСНИВАЧА И ПРИЈАТЕЉА ВОЈВОДИНЕ У 1914.

Први ред (с лева на десно) Раденко Ракић, Гојко Ружић, Владимир Милићев, Душан М. Хинић — Седе (с лева на десно) Коста Хаџи, Ранко Тошић, Борђе Живанов — Доњи ред (с лева на десно) Борђе Шијаков, Бранко Госпођиначки и Каменко Ћирић

FKVOJVODINA★COM

но да је играла далеко боље против јачих противника, а губила од слабијих.

Већи број међународних утакмица, најчешће у Новом Саду и постигнути успеси, говорили су да су могућности екипе далеко веће него што то показују резултати у званичном такмичењу. У то време фудбалери Војводине су тријумфовали над чувеним бечким Рапидом и Аустријом, а на турнеји у Бугарској 1930. године у Софији је савладана и позната Славија.

Једна од најуспешнијих предратних година за Војводину била је свакако 1939, када је освојила прво место у такмичењу за првенство новосадског подсавеза и путем квалификационих утакмица доспела поново у националну лигу. У ствари, старт у години „сребрног јубилеја" није био најуспешнији, али изванредан финиш донео је Војводини шансу да поново окуша срећу у квалификацијама. Као и много пута до тада, главни конкурент шабачка Мачва била је одмах до Војводине, заузевши друго место. Али, праве борбе за улазак у друштво најбољих тек су предстојале.

Први противник у квалификацијама био је крушевачки „Цар Лазар", кога је Војводина доста лако елиминисала. Веома тешке утакмице биле су са суботичким ЖАК-ом. Прва, у гостима, завршена је нерешено 1:1, а и у реваншу у Новом Саду после деведесет минута није пала одлука. Резултат је био 2:2, па је дошло до продужетка. Физички спремнији, играчи Војводине су приредили велику радост рекордном броју гледалаца за то време (око 2.000) постигавши преко Велкера победоносни гол, који је значио и улазак у треће коло квалификационих борби. Следећи противник Војводине био је скопски Спорт клуб, који је после нерешене игре у Скопљу савладан у Новом Саду са 4:1.

Такмичење за првенство државе 1940/41. одржано је у две групе. По три првопласиране екипе Српске и Хрватске лиге требало је да се боре у финалним борбама за титулу шампиона. Војводина је у Српској освојила треће место, одмах иза београдских клубова БСК-а и Југославије, а испред БАСК-а и Славије, затим сарајевске Славије, Бате из Борова, Грађанског из Скопља, суботичког ЖАК-а и Југославије из Јабуке. Она је тада имала збиља изванредан тим и место које је заузела резултат је пре свега његове одличне игре. То је био уједно и њен највећи успех пре другог светског рата.

Први сусрет финалног дела такмичења за првака државе требало је да се одржи шестог

ПРВЕ МРЕЖЕ ОД — ЖИЦЕ

Прве утакмице Војводина је, због слабих материјалних услова, играла са мрежама од жице, јер су њу играчи лакше могли да набаве него ону од канапа. Пошто су жичане мреже биле оштре, кожа лопте се брзо цепала. Због тога су играчи многе обућаре у граду често обилазили, молећи их да им поправе кожу. Обућари, блиски тадашњој Војводини, кажу да су им играчи већ били досадили сталним мољакањем и одахнули су када су први пут набављене мреже од канапа.

априла у Новом Саду, са загребачким Грађанским. Али, на ову утакмицу нико није дошао. Ни играчи, ни судија, ни гледаоци. Уместо аплауза изнад града су забрујали немачки бомбардери и по други пут после више од две деценије Војводина је четири године престала да живи. Окупатор је запленио све што је било њена својина, а само један део је спасен захваљујући неколицини чланова управе и играча, који су склонили по неки трофеј и део архиве.

За време другог светског рата многи чланови Војводине дали су свој живот у ослободилачкој борби. Неколико познатих фудбалера, међу којима Светозар Ћанић, Милан Симин и Бошко Петровић, остаће за увек светли примери хероја.

Бошко Петровић је био играч Војводине од 1932. до 1934. године. Средњу школу и матуру завршио је у Новом Саду, а затим отишао на студије у Београд, где је постао играч „Југославије". Са једне турнеје по Француској више се није никада вратио у своју земљу. Искористио је ову прилику да се прикључи међународној бригади која се борила у шпанском грађанском рату и погинуо славно као пилот једне ратне ескадриле.

Светозар Ћанић је постао првотимац Војводине већ у својој шеснаестој години. Но, он убрзо одлази у Загреб, где игра за тадашњи Грађански, један од наших најбољих предратних фудбалских клубова. Иако је једно време играо и у чехословачком клубу Жиденице, највећи домет постигао је у Загребу, па је због тога више пута играо халфа за државну репрезентацију. Међу стручњацима је остао као један од најбољих халфова којега смо до сада имали. Но, већ први дани окупације прекинули су његов спортски и животни пут. Због напредних идеја ухапшен је и стрељан у Загребу, 1941. године.

FKVOJVODINA★COM

Милан Симин је био познат као веома пожртвован борац, снажан и оштар играч на фудбалском терену. Његово залагање било је веома цењено од љубитеља фудбала у Новом Саду, за шта је често добијао спонтане аплаузе гледалаца. Са истим таквим пожртвовањем он се несебично супротставио и фашистичким окупаторима. Диверзант Милан Симин остаће једнако цењен и вољен од оних који су га познавали у приватном животу, баш као и од оних који су га знали са зеленог поља. Херој ски је пао приликом једне борбе са окупаторским жандармима у близини града, који га је одгајио.

Већ у првим данима после ослобођења, док су се у западним деловима наше земље водиле последње битке, Војводина је поново оживела. Преживели чланови и фудбалери још једном су се окупили да продуже путем којим су ишле генерације у црвено-белом дресу. Услед недостатка система такмичења, који је организован у целој земљи у другој години после рата, прве утакмице биле су углавном пријатељске, и тек 1946. било је одржано званично такмичење. У јужној групи Војвођанске лиге Војводина је освојила прво место и стекла право да се бори за титулу најбољег клуба у покрајини. Међутим, првак северне групе Војвођанске лиге, суботички Спартак, имао је тада знатно бољи тим од Војводине и у две финалне утакмице изашао је као победник. Оба пута резултат је био 2:0 у корист Суботичана. Исте године Војводина није искористила ни другу шансу да се квалификује у Савезну лигу, јер је у сусрету са београдским Металцем, који је такође конкурисао за ово такмичење, поражена у Новом Саду са 2:0, док је утакмица у Београду завршена нерешено 1:1.

После неуспелог покушаја Војводине да уђе у елитно друштво југословенских фудбалских екипа, неки су сматрали да би требало ујединити све клубове који су тада постојали у Новом Саду, па су се Војводина, Славија и Раднички спојили у један клуб, који је добио име Слога. Нови клуб се 1947. године такмичио у Северној групи Српске лиге, где је освојио прво место. То је било довољно за стицање права на квалификације за улазак у Савезну лигу.

У тим сусретима Слога је најпре победила крагујевачки Раднички са 4:0 и 1:0, затим у другом колу вараждински Текстилац за 2:0, на свом терену и минималним поразом од 1:2 у Вараждину стиче право да учествује и у трећем колу. Према првобитној одлуци Фудбалског савеза Југославије победник из следећег сусрета требало је да постане нови члан Савезне лиге. У првој утакмици у Новом Саду Слога је победила загребачког Металца са 2:0, да би се утакмица у Загребу завршила нерешено 1:1. Тада већ стандардни првотимац, голман Лазар Васић, направио је у Загребу изванредан подвиг: одбранио је два једанаестерца. Тиме је Слога очувала предност и, бар како је на терену изгледало, постала нови члан Савезне лиге. Али, срећа се ни овога пута није осмехнула фудбалерима из Новог Сада. Одлучено је да се формира Друга савезна лига, што је значило да би требало да одиграју бар још једну квалификациону утакмицу, овога пута са фудбалерима Торпеда из Сарајева. Тек у случају победе у два сусрета са Сарајлијама Слога је требало да постане прволигаш.

Јун, 1914. године

КО ЈЕ ИГРАО НА ПРВОЈ УТАКМИЦИ

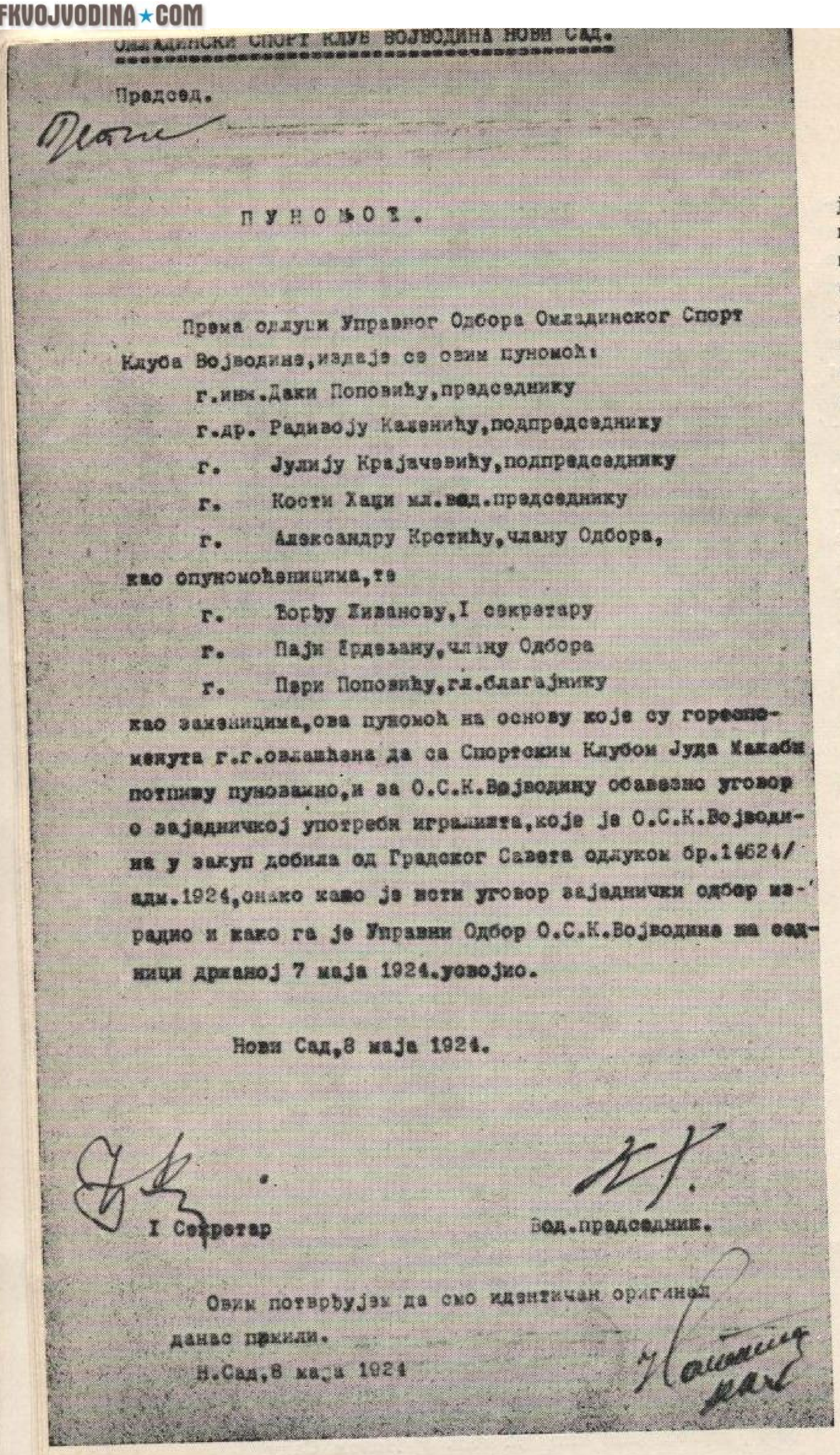
Малобројни живи оснивачи и чланови Војводине из првих дана не могу да се сложе, пошто нема писаног документа, тачног датума оснивања клуба. У сваком случају било је то јуна 1914. године. Исто тако, не зна се ни тачан датум одигравања прве утакмице. Било је то неколико дана касније по оснивању — у недељу — када се новоформирани клуб састао са екипом Шајкаша у Ковиљу, који је основан неколико година раније (5:0 за Војводину).

Није познато тачно ни у ком се саставу Војводина први пут појавила на терену. Према једном живом учеснику, тим је највероватније изгледао овако: **Светозар Јоцковић — Јован Љубојевић, Милорад Милићев — Душан Ковачев, Јован Јоцковић, О. Стојановић — Сава Игњачев, Гавански, Предраг Стојановић — Цига, Живојин Беремов, Урош Чаковац.**

Изморени дугим и тешким квалификацијама, Новосађани нису успели. У Новом Саду су играли нерешено 3:3, док је утакмица у Сарајеву донела победу Торпеду од 5:1.

Па, ипак, то није била последња прилика тога лета да Слога уђе у Прву савезну фудбалску лигу. Скопски Вардар био је следећа препрека. С обзиром да је резултат у Новом Саду био нерешен 1:1, мало је ко веровао да се у Скопљу може било шта учинити. Али, није било потребно много па да дође оно што се није очекивало. При крају игре досуђен је једанаестерац у корист Слоге, али је Каран-

FKVOJVODINA★COM

Омладински Спорт Клуб Војводина Нови Сад.

Председ.

ПУНОМОЋ.

Према одлуци Управног Одбора Омладинског Спорт Клуба Војводине, издаје се овим пуномоћ:

г.инж.Даки Поповићу, председнику
г.др. Радивоју Каленићу, подпредседнику
г. Јулију Крајачевићу, подпредседнику
г. Кости Хаџи мл. вод.председнику
г. Александру Кртићу, члану Одбора,

као опуномоћеницима, те

г. Ђорђу Живанову, I секретару
г. Паји Ердељану, члану Одбора
г. Пери Поповићу, гл.благајнику

као заменицима, ова пуномоћ на основу које су горенаведена г.г.овлашћена да са Спортским Клубом Јуда Макаби потпишу пуноважно, и за О.С.К.Војводину обавезно уговор о заједничкој употреби игралишта, које је О.С.К.Војводина у закуп добила од Градског Савета одлуком бр.14624/ адм.1924, онако како је исти уговор заједнички одбор израдио и како га је Управни Одбор О.С.К.Војводина на седници држаној 7 маја 1924. усвојио.

Нови Сад, 8 маја 1924.

I Секретар

Вод.председник.

Овим потврђујем да смо идентичан оригинал данас примили.

Н.Сад, 8 маја 1924

филовић са беле тачке послао лопту поред стативе. Само тренутак касније дошло је оно најгоре. Домаћи играч Цветковић примио је лопту дубоко у офсајду пред голом Васића. За тренутак сви су били стали, јер је недозвољена позиција била сасвим очита. Међутим, када је Цветковић видео да помоћни судија, а такође и главни, не прекида игру кренуо је са лоптом према голу и погодио мрежу. Сви протести били су узалудни. На терену се нашло неколико хиљада гледалаца који су били одушевљени изненадним обртом ситуације у корист домаћег клуба. Играчи Слоге напустили су игралиште и — уједно изгубили последњу шансу да те године постану чланови Прве савезне лиге.

Следеће, 1947/48. године, Слога се такмичила у Другој савезној лиги и на крају освојила друго место, иза фудбалера титоградске Будућности. Тиме је коначно постала први пут после рата прволигаш, али не за дуго. Као једанаестопласирана, Слога је већ следеће сезоне морала да напусти Прву лигу, да би се затим још једну годину такмичила у другој, поново заузела друго место иза загребачког Борца, и вратила се у највише друштво. Те, 1951. године, клуб је поново добио име Војводина.

За време ових драматичних дана за Војводину један искусан фудбалски педагог на време је мислио о ономе што долази. Тренер Бане Секулић припремио је младу генерацију фудбалера која је са великим успехом заменила Плаца, Аврамовића, Живковића, Марјановића, Михајловића, Велкера и друге који су били при крају своје спортске каријере. Из подмлатка клуба, који је 1948. године био првак Србије и други у земљи, уведени су у први тим Вујадин Бошков, Тодор Веселиновић и Младен Кргин, а такође су и неки млађи играчи, који су дотле били најчешће само резерве, постали стандардни првотимци. Међу њима је био Драга Живковић, Сава Селена и Душан Ристић. Овој генерацији ускоро се придружио и Добросав Крстић, који је приступио Војводини из новосадске Славије.

ПЕСМА НАС ЈЕ ОДРЖАЛА...

У послератном периоду Војводина је била један од ретких клубова у коме је било толико другарства и хармоније. И у најтежим приликама никоме од играча није падало на памет да напушта свој клуб и црвено-беле боје. Песма је у клубу постала традиционална, било да се ради о тренуцима после пораза (као на пример после одлучујућег пораза против Понцијане у Љубљани, када је Војводина испала из лиге), па све до највећих и најрадоснијих утакмица. Туга и разочарање нестајали су пред звуцима гитаре и песме.

Зато се, у каснијем периоду, када је Војводина постала један од најбољих клубова у Југославији, могло често чути: »Песма нас је одржала, њојзи хвала«.

FKVOJVODINA★COM

Веома значајан и запажен успех млада екипа Војводине је постигла већ 1951. године, када је постала финалиста Фудбалског купа Југославије. До овог тријумфа довеле су победе над београдским Милиционером од 4:1, затим Србобраном од 6:0, Работничким из Скопља 4:1, тако да је следећи противник, у четвртфиналу, био тада већ вишеструки првак државе и победник овог такмичења београдски Партизан. Чињеница да је утакмица требало да се одржи у Београду није давала скоро никакве изгледе екипи Војводине. Али, на стадиону ЈНА младићи у црвено-белим дресовима високо су надмашили свога домаћина наневши му пораз од 2:0. Била је то збиља изванредна игра, која је одушевила око 30.000 Београђана. Ова утакмица је била уствари прва најава једног великог периода Војводине, у којем је она имала највише успеха и забележила свој највећи домет. У полуфиналу Купа у Новом Саду је гостовао сплитски Хајдук, који је такође важио за једну од најбољих екипа нашег фудбала у то време. И он је поражен са истим резултатом од 2:0, што је било довољно да се име Војводине први пут појави међу две најбоље екипе у једном такмичењу које је обухватало све југословенске фудбалске клубове. Преостало је још да се у одлучујућој, финалној утакмици, реши коме ће те године припасти највећи трофеј нашег фудбала.

Други финалиста овог великог такмичења био је загребачки Динамо, који је такође у то време био међу најбољим југословенским клубовима, али је биланс који је до тога сусрета направила Војводина уливао респект искусним Загрепчанима. Јер, није било тако лако елиминисати из завршних борби такве фаворите као што су били Партизан и Хајдук. Али, једна околност је отежавала задатак Војводине. Изузетно, само те године, пропозиције су предвиђале да се одиграју две финалне, утакмице: једна у Загребу и једна у Београду. На свом терену и пред својом публиком, Динамо је у првом сусрету имао далеко више од игре, али је све до пред крај утакмице резултат био нерешен 0:0. Тек у последњим минутима Загрепчани су успели два пута да савладају одбрану Војводине и стекну предност за реванш, који се одржао недељу дана касније у Београду.

На стадиону ЈНА слика се готово поновила. Резултат је био исти као и у Максимиру. Војводина није имала среће да реализује неколико изванредних шанси. Чувар мреже Динама Стинчић био је просто несавладив. Неколико пута навални играчи су се налазили са њим очи у очи, али гола није било. Лопта је редовно одседала у његовим рукама. Пошто Војводина није искористила своје шансе, при крају се опет догодило да је искусни Велфл, а после и Чајковски, искористио тренутак када су играчи Војводине били стали и повисио предност из Загреба. Други гол који је пао на овој утакмици био је само резултат већ исцрпљености младе екипе, која није имала довољно даха да докрајчи тријумфални пут до врха.

Иако није освојила пехар, Војводина је уласком у финале те године најавила једну еру која ће остати њено најлепше доба. То је био знак да се рађа један велики југословенски тим, који може да постигне и далеко више. По игри, он је већ тада задовољавао и најсуптилније љубитеље фудбала. Ево екипе која је први пут избила у врхове југословенског фудбала:

FKVOJVODINA★COM

1920.

Васић — Селена, Ристић — Бошков, Милованов, Живковић — Шереш, Рајков, Д. Крстић, Веселиновић, Р. Крстић.

Следећа такмичарска сезона донела је Војводини афирмацију и у такмичењу за првенство државе. До 1952/53. године већ унапред се знлао да ће на крају такмичења врх табеле запосести „велика четворка“ — Партизан, Црвена звезда, Динамо и Хајдук. Једино је могло да дође до измене редоследа, али ни једна друга екипа није се појављивала на прва четири места табеле Прве савезне фудбалске лиге. Међутим, ситуација се изменила те такмичарске сезоне. Војводина је на крају првенства истиснула са врха једног члана „велике четворке“ и заузела његово место. Да би постала четврта у земљи она је током сезоне забележила неколико збиља изванредних резултата. Истина, у првом делу није ишло тако добро, али је други донео велике победе. Динамо је у Загребу поражен са 2:0, Хајдук у Новом Саду са 3:0 и Сплиту са 2:1, Сарајево у Сарајеву са 6:1. Исте године дошло је и до једног немилог догађаја који је помутио односе са београдском Црвеном звездом. Њен тим је поражен у Новом Саду са 1:0, али је касније утакмица поништена и регистрована са 3:0 у корист Београђана „због неправилне регистрације Веселиновића“. У тој сезони тим Војводине је углавном овако изгледао:

Васић — Селена, Маленчић — Бланарик, Милованов, Бошков — Д. Крстић, Рајков, Веселиновић, Лешков и Р. Крстић.

Тренер екипе у то време био је Милорад Огњанов.

За педесет година постојања фудбалери Војводине су одиграли око 150 међународних утакмица. Од оснивања па до другог светског рата свега 17 пута су се Новосађани сусрели са иностраним тимовима. То значи да је за последњих 20 година Војводина преко сто пута била или гост или домаћин екипама из осталих земаља. Биланс пре рата изгледа овако: 7 добијених, 8 изгубљених и 2 нерешена сусрета.

Веома запажену улогу у европском фудбалу Војводина је имала од 1955. године, па све до данас. Статистика каже да је од ослобођења у разним земљама и такмичењима, као и пријатељским гостовањима, Војводина забележила 77 победа, 27 пута утакмице су се завршиле нерешено, док је свега 34 пута поражена. Највише таквих сусрета било је у 1955. години, укупно 11. Најбољи стрелац на међународним утакмицама био је Здравко Рајков, који је постигао 48 голова, други је Тодор Веселиновић са 27, док је на трећем месту Фрања Хирман са 17 голова. Међу онима који су побеђени од Војводине налазе се вишеструки првак Мађарске МТК, затим најпознатији и такође вишеструки шампион своје

FKVOJVODINA★COM

земље Рапид из Беча, Рома, Фијорентина, Ференцварош, па чак и мађарски олимпијски тим. На турниру у Фиренци утакмица са чувеним јужноамеричким тимом Ботафогом завршила се нерешено без голова.

„Златно доба" Војводине, како га многи називају, почиње у ствари њеним стартом у Средњоевропском купу. Она се 1955. године први пут такмичила у овом тада веома популарном европском купу. Први противник био је веома звучно име. Један од најбољих тимова Италије, који је у својим редовима имао неколико фудбалера светског гласа, римска Рома поражена је у Новом Саду са 4:1. Но, и поред тако високе победе мало је ко веровао да ће Новосађани сачувати предност на утакмици у Риму. Па, ипак, догодило се оно што нико није ни помишљао да се може остварити.

На олимпијском стадиону у Риму одиграла се то поподне права фудбалска драма. Импресионирани читавим амбијентом и пред противником кога је темпераментна публика просто носила, играчи Војводине су се у почетку утакмице збунили. Били су принуђени да се само бране, док су Бразилац Чигија, Мађар Њерш и познати италијански репрезентативац Гали просто кидисали на гол Ристића. Рома је повела чак са 3:0 већ у првом полувремену, што је значило да је предност Војводине коју је постигла у Новом Саду брзо нестала. На срећу, Радивој Крстић је при крају полувремена вратио зрачак наде у успех. Ево како су постизани голови:

Рома је у 10. минуту повела са 1:0 преко Галија. Изврсни стрелац постигао је до краја полувремена још два гола, у 12. и 28. минуту. Крстић је у 39. искористио веома добру лопту коју му је послао Рогановић и смањих на 3:1.

На одмору, између два полувремена, ове за Војводину можда историјске утакмице, јер ће она свакако остати трајно записана у њеним аналима, у свлачионици је владала веом тешка атмосфера. Сви играчи су знали да се пред њима налази могућност афирмације европских размера уколико успеју да се успешно супротставе Италијанима, који су у првом делу доминирали тереном. На трибинама и у новинарској ложи бучни домаћи навијачи и новинари задовољно су трљали руке. До коначног тријумфа је недостајало још свега једно полувреме. Није било дилеме хоће ли Рома за предстојећих 45 минута прегазити „једну екипу из неког југословенског провинцијског града". Велика врућина је учинила да

Играчи и неки чланови Управе Војводине, 1930.

FKVOJVODINA★COM

играчи Војводине нису више чак ни помишљали да се може постићи ишта боље сем пораза.

Када је почело друго полувреме Рома је после дванаест минута повисила резултат на 4:1. чиме је поново достигла предност коју је Војводина стекла у Новом Саду. Али, тада је дошло оно по чему ће ова утакмица остати дуго памћена не само међу симпатизерима Војводине. На сцену је ступио Здравко Рајков, који је овога пута играо десну полутку.

Тај 63. минут остаће дуго у сећању играча Војводине. Био је то велики преокрет који је фрапирао Италијане. Крстић је убацио лопту у празан простор Рајкову, а овај је без много оклевања одмах кренуо према голу Роме, на чијим се вратима налазио репрезентативац Моро. На удаљености од око двадесет метара од гола Рајков се одлучио да окуша срећу. Прецизан ударац Моро није могао да брани, јер лопта је улетела у сам доњи десни угао. Само три минута касније ситуација се скоро потпуно поновила. Бошков је прешао једног играча Роме и опет послужио Рајкова. Уследио је страховит ударац у сам горњи угао Мороа и резултат је већ, са оним што је постигнуто на новосадској утакмици, био повољан за Војводину. Играчи домаћег тима почели су да губе главу, а Војводина је заиграла као препорођена. На трибинама су заћутали у почетку бучни „тифоси“. Последњи минути донели су и коначан тријумф. Седам минути пре краја опет је Рајков прихватио лопту и неодбрањиво је послао у мрежу Роме, да би у последњем минуту поново савладао италијанског голмана и резултат је био — 5:4 за Војводину.

Оваквом преокрету нико се није могао надати, а поготову не они коју су у првом делу гледали како Војводина не може да среди своју екипу. Када је судија дао знак да је утакмица завршена са олимпијског стадиона у Риму отео се спонтани пљесак око 30.000 гледалаца. Била је то награда за морал екипи која је од убедљивог пораза довела утакмицу у победоносну завршницу. Актери овог сусрета били су: *П. Ристић, Селена, Николић, Бланарик, Милованов, Д. Крстић, Рогановић, Рајков, Бошков, Ивош, Р. Крстић*. Најбољи појединци на овој утакмици, коју ће Новосађани дуго памтити, били су Милованов, Рајков, Р. Крстић и Бошков.

Следећи противник Војводине у Средњоевропском купу био је Слован из Братиславе. Успех у Риму привукао је око 20.000 гледалаца на новосадски стадион. Али, оно што се догодило на олимпијском стадиону имало је и своје последице. Исцрпљени у првом реду напорима на терену, а затим и путовањем, Новосађани су против Слована на свом терену играли нерешено 0:0, да би у реваншу у Братислави изгубили са 3:0. Узалуд је била сва техничка спрема коју су имали када је нису могли употребити на терену против брзих ошмтрих и једноставних чехословачких фудбалера. Тако се први наступ Војводине у једном великом европском такмичењу завршио без нарочитот успеха, али је тријумф у Риму ипак одјекнуо далеко у свету који прати овај спорт. Још један тим значио је нешто међу елитним екипама старог континента. Имена Бошкова, Веселиновића, Рајкова, Крстића и осталих из те генерације постала су нешто што се трајно

ИГРАЛИШТЕ ВОЈВОДИНЕ

После свог оснивања, 1914. године Војводина, као ђачки клуб, није имала своје игралиште. Први заједнички тренинзи одржавали су се на терену између зграда Окружног суда и Дунава, а такође и на пољанама и слободним површинама, тзв. »четири крајцарице«, односно крај бившег канала.

Када је Војводина прерасла у потпуно организовани клуб, 1918. године, добила је на заједничко коришћење игралиште УТК (касније НТК), које је било ограђено, са дрвеним клупама, а налазио се преко пута Јодног купатила (десна страна Улице Николе Тесле).

1923. године Војводина је остала без игралишта јер је град у оно време парцелисао земљиште, а НТК је добио терен иза болнице. Годину дана касније Војводина је, заједно са ондашњим СК Јуда Макабијем, добила терен НАК-а, односно бициклистичко игралиште. То је место где се сада налази стадион Војводине. Игралиште није било ограђено, нити је имало било какву зграду. Под руководством инж. Бошка Симоновића, др Уроша Чаковца, др Косте Хаџије, уз делимичну употребу плаћене радне снаге, а уз активан рад како руководства, тако и свих играча и чланова Војводине, терен је преоран, пређређен, извршена је дренажа (слојеви песка и шљаке), затим је пресађивањем травних плоча поплочан, затим са једне стране ограђен даскама, а са друге жичаном оградом. Сваки клуб је за себе саградио по једну кућицу за чувара, свлачионице (са тушевима) и једном канцеларијском просторијом. Све је то урађено, углавном, прилозима у новцу и материјалу чланова и пријатеља оба клуба.

Касније је и остатак игралишта ограђен, а 1931. године подигнута је покривена трибина са око 500 седишта и то из прихода који су добијени од приредби (у режији оба клуба) »Плаве птице« и »Луџзијане«, две у оно време најпознатије светске путујуће кабаретске дружине.

За време окупације и Војводина и Јуда Макаби су били растурени, а њихова имовина и игралиште додељени НАК-у, тј. УАК-у.

FKVOJVODINA★COM

1930. Поздрави пред утакмицу Војводина—Славија (Софија) 3:1

памти, а поготову што је у то време и скоро половина југословенског националног тима регрутована из редова Војводине.

Ипак, највећи домет ова генерација је постигла у 1957. години. Војводина је овога пута поново представљала нашу земљу у Средњеевропском купу и то успешније него било који југословенски тим до данас. Први противник опет је био Слован. Утакмица у Братислави развила се у велику борбу, у којој су физички снажнији домаћини успели да стекну минималну предност. Сусрет се завршио победом Чехословака са 1:0. То је свакако давало извесне шансе за успешан реванш и ова утакмица се нестрпљиво очекивала од љубитеља фудбала у Новом Саду, којих је услед добрих игара Војводине из дана у дан било све више.

На стадиону Војводине је тога дана било више узбуђења и радости него што се могло и претпоставити. *Вереш, Рогановић, Николић, Бошков, Д. Крстић, Малешев, Рајков, Веселиновић, Ивош, Блажић и Р. Крстић* катастрофално су поразили свога госта из главног града Словачке. Чувени Шројф, репрезентативни голман Чехословачке који је на светском шампионату у Чилеу проглашен за најбољег чувара мреже на свету, капитулирао је ни мање ни више него равно шест пута. Резултат од 6:0 био је плод игре високе класе. Шта више, могло се догодити да резултат буде и далеко већи у корист Војводине. Пораз у Братислави био је тако вишеструко „наплаћен". Први стрелац био је Блажић, који је примо лопту од Малешева и са десетак метара одмереним ударцем савладао Шројфа. Већ у шеснаестом минуту Р. Крстић повисио је на 2:0, а у двадесетом Ивош је пронашао Веселиновића, који је постигао и трећи гол. Био је то прави урагани напада Војводине на гол Слована и у 31. минуту, послужен од Веселиновића, Ивош је и по четврти пут затресао мрежу Шројфа. У другом полувремену Војводина је постигла још два гола и своју убедљиву победу претворила у праву катастрофу гостију. Један од најбољих играча на овој утакмици био је Александар Ивош, иницијатор многих напада, од којих је неколико уродило плодом. Веома добро играо је и Здравко Рајков, док су се у одбрани истакли Д. Крстић, Бошков, Рогановић и Николић.

Овако висока и убедљива победа над једном од најбољих чехословачких екипа била је знак да се Новосађани налазе у изванредној форми и да су у том тренутку представљали једну од најбољих европских клупских екипа. Био је то потпуно зрео тим са играчима у

FKVOJVODINA★COM

најбољим годинама који је своју игру заснивао првенствено на фудбалској вештини и тактици. Такву оцену вредности Војводина је потврдила већ кроз неколико дана у истом овом такмичењу. С обзиром да је бечки Рапид елиминисао из даљих борби за овај велики европски трофеј МТК из Будимпеште, он је био следећи противник Војводине. Овај чувени бечки тим имао је у својим редовима велики број репрезентативаца, а његов реноме био је познат у целом свету.

Утакмица на Пратеру донела је велику предност домаћим фудбалерима. Рапид је имао и среће што је одбрана Војводине играла те вечери веома слабо, па је постигао предност од равно три гола.

Када су фудбалери Рапида и Војводине, 21. јула 1957. године истрчали на стадион у Новом Саду мало ко је веровао да ће резултат од 3:0, који је Рапид постигао у Бечу, домаћа екипа моћи да достигне. Преко 20.000 гледалаца бурно је поздравило домаће фудбалере дајући им силан подстрек за евентуални подвиг какав до тада још нису постигли.

Већ у 3. минуту Ивош је начинио један изврстан соло продор. Било је то мало „ремек дело“ фудбалске вештине. Он је такорећи прешао читаву одбрану Рапида и неодбрањиво са свега неколико метара послао лопту у леви доњи угао голмана Гартнера.

Иницијатива је била стално у рукама домаћег тима, а бечка одбрана имала је много муке да спасава пред својим голом што се спасти могло. Као таласи надирали су напади Војводине и у 17. минуту Вукелић је по други пут савладао голмана Рапида. То су били тренуци у којима је реномирани европски тим из Беча био потпуно декласиран и никако није могао да среди своје редове. Вукелић је у првом полувремену још једном савладао аустријског голмана, али је, на опште изненађење и протест гледалаца, судија поништио овај погодак, због тога што је његов помоћник дао знак да се стрелац налази у офсајд позицији. Када је у једном противнападу упућен први ударац на врата Вереша, који је донео и гол, на препуном стадиону одједном је завладао тајац. Јер, до краја је требало дати још два тола да би се достигла разлика коју је Рапид постигао на свом терену. Наравно, за 45 минута игре то је било могуће учинити, али је и бечка екипа сада почела да игра боље. Чак

Vojvodina – Jugoslavija 2:1

FKVOJVODINA★COM

Стари играчи Војводине и Радничког, 1945.

је једном вођа навале Динст имао идеалну прилику да изједначи резултат, али је на срећу Новосађана шутирао високо преко гола.

Последњих двадесет минута утакмице поново је припало Војводини. Када је Веселиновић постигао трећи гол узбуђење на стадиону достигло је врхунац. Требало је још само једном затрести мрежу Гартнера, па да утакмица буде завршена истом разликом у резултату као и у Бечу, само овога пута у корист Војводине. Последњих десет минута представљали су доживљај који никада дотле и после тога није виђен на новосадском стадиону. Као осице јуришали су Новосађани да искористе оно мало времена што им је још било преостало. Бечлије су се очајнички бранили. Све до пет минута пре краја они су успели да сачувају предност. А тада, у 85. минуту ове збиља велике игре на стадиону је завладао призор какав никада на њему још није виђен.

Радивој Крстић је направио малу бравуру добацивши лопту преко главе „маказицама“ до Вукелића, који је јурио према голу Гартнера. Трзај и ударац главом и лопта се по четврти пут нашла у мрежи Рапида. Тако жарко жељени гол дигао је на ноге свих двадесет хиљада гледалаца, који су управо били у делиријуму одушевљења. У тим ураганским минутима мало је недостајало па да домаћи тим постигне и пети гол. Но, до њега није дошло, па је коначан резултат био 4:1 за Војводину, што је било довољно да се екипе по трећи пут састану на неутралном терену и одлуче ко ће бити финалиста Средњоевропског купа 1957. године.

Актери овог великог двобоја су били у Војводини *Вереш, Рогановић, Николић, Бошков, Д. Крстић, Малешев, Рајков, Веселиновић, Вукелић, Ивош и Р. Крстић*, а са стране Рапида *Гартнер, Хала, Голобиц, Ханапи, Хапел, Билек, Ленцигер, Риглер, Динст, Гисер* и *Кернер I.*

Трећа утакмица између Војводине и Рапида није одиграна. Руководство бечких фудбалера је одлучило да њихова екипа не путује у Београд, где је према ранијем договору у трећем сусрету требало да се коначно одлучи ко ће бити финалиста. Рапид је предао ту утакмицу са мотивацијом која ни мало није служила на част једном тако угледном клубу. У образложењу је стајало да „играчи Рапида немају довољно гаранције да ће се на трећој утакмици осећати обезбеђени од физичких напада, што се могло видети и на утакмици у Новом Саду“.

Иако је Војводина овим тестом аутоматски постала финалиста Средњеевропског купа, та вест непријатно је изненадила новосадску

FKVOJVODINA★COM

спортску јавност, а посебно играче и руководство клуба. Колико је такав поступак био некоректан према противнику који се за победу изборио збиља срчано и изнад свега бољом игром, илуструје и изјава главног судије Чехословака Влчека: „Нико не може рећи да је стање у Новом Саду било такво да се утакмица није могла нормално развијати, нити је на њој дошло до било каквих неспортских гестова међу играчима. Истина, било је бучног навијања, али то је уобичајено на оваквим утакмицама".

Следећи противник Војводине у Средњоевропском купу био је Вашаш из Будимпеште. Прва финална утакмица одиграна је на Неп стадиону пред око 90.000 гледалаца. Тако је 28. јуна 1957. године у историју југословенског фудбала забележен један значајан датум. Војводина се изборила за ту част да буде прва и једина екипа из Југославије која је доспела у финале овог великог европског такмичења од како оно постоји.

У почетку утакмице игра је била углавном равноправна. Војводина је прва имала неколико повољних ситуација за постизање голова, али најпре Ивош, а затим и Бена, нису имали довољно присебности да то искористе. Првак Мађарске и годину дана раније победник овог такмичења, преузео је постепено иницијативу у игри и силно бодрен од огромног броја гледалаца често угрожавао гол Вереша. Новосађани су у првом делу некако одолевали одличним мађарским фудбалерима, тако да се полувреме завршило са 1:0 у корист Вашаша. Међутим, у другом делу су играли далеко слабије и примили још три гола, што није давало скоро никакве изгледе за успешан реванш у Новом Саду.

Иако је изгледало сасвим илузорно да ће се у реваншу догодити било шта што би одузело Вашашу већ такорећи освојени трофеј, међу југословенским љубитељима фудбала је владало велико интересовање за ову утакмицу, а посебно у ближој околини Новог Сада. Стадион крај електричне централе је био опет дупке пун, као и приликом сусрета са Рапидом. Јер, многи су веровали у „чудо", које се догодило приликом реванша са Бечлијама, иако је овога пута предност противника била већа још за један гол. У ствари, многи који су желели да виде овај велики двобој нису могли да добију карте за улазак на стадион. Све су биле распродате неколико дана пре утакмице. Војводина је истрчала на терен у следећем саставу: *Вереш — Рогановић, Николић — Бошков, Д. Крстић, Малешев — Рајков, Веселиновић, Вукелић, Ивош, Р. Крстић.* За Вашаш су играли: *Ковалик — Карпати, Шароши — Силађи II, Конта, Беренди — Радуљ, Телеки, Силађи I, Бунцак, Леленка.* Имена мађарских прекаљених интернационалаца и репрезентативаца најбоље говоре колика је била вредност ове екипе.

Домаћа екипа је почела ураганским нападима на гол Ковалика и сваког тренутка се очекивало да мађарски првак прими гол. Изванредне комбинације домаћих играча и шутеви често су доводили у искушење голмана Вашаша. Али, Ковалик је овога пута имао збиља велики дан. У првом полувремену одбранио

1957.

FKVOJVODINA★COM

је збиља неколико тешких шутева и интервени сао у великом стилу. Пуних 45 минута гости су се такорећи само бранили, да би у последњим секундама пре одмора приредили непријатно изненађење Новосађанима. Лево крило Леленка се у једном тренутку нашао на десној страни и на половини игралишта прихватио лопту. У стопу га је пратио Николић, али се никако није одлучивао да га нападне. Тек на самој корнер-линији бек Војводине је покушао да задржи опасног Леленку, али је том приликом незгодно избио лопту у средину — тачно у ноге слободном Бунцаку. Мађарски репрезентативац је без оклевања захватио лопту и погодио неодбрањиво мрежу Вереша.

Иако је већ сада било сасвим јасно да је све готово и да би сваки делић наде у коначан успех представљао праву илузију, шанса се стидљиво указала већ у почетку другог полувремена. Веселиновић је вешто извео слободан ударац додавши лопту слободном Вукелићу по ред „живог зида" мађарске одбране. Изненађени голман Вашаша био је овога пута немоћан да спречи погодак. Вукелић је без оклевања шутирао и лопта се закопрцала у мрежи Ковалика.

Овај гол дао је још више полета Војводини да ако и не освоји Средњеевропски куп, оно бар прослави победу над његовим вишеструким освајачем. Следећих неколико минута донели су још један гол Вукелића, који је уједно значио и победу. Међутим, за реванш, према резултату у Будимпешти, то није било довољно.

Војводина се достојно опростила од овог такмичења. Постала је вицешампион средње Европе тријумфујући у једној утакмици чак и над његовим победником. То је била кулминација залагања, знања и снаге једне генерације, а са њом и клуба у његових пет деценија постојања.

Поред овог највећег, Војводина је између 1950. и 1960. године имала и других значајних успеха и резултата. Између многих треба споменути турнир у част прославе годишњице фудбала у Србији, на коме су учествовали београдски клубови Црвена звезда, Партизан и БСК (сада ОФК Београд) а прво место припало је Новосађанима. Исто тако вредно је споменути јубиларни турнир поводом четрдесетогодишњице клуба, августа 1954. године. Слављеник је најпре савладао Црвену звезду са 3:1, а другог дана у одлучујућој утакмици за прво место БСК са 1:0.

Свакако је у овом тренутку веома занимљиво вратити се и на утакмицу коју је Војводина одиграла у Будимпешти са Ференцварошем (неко време носио име Кињижи). До тог сусрета у лето 1956. године ни једна југословенска екипа није забележила успех у главном граду Мађарске. Чувени клуб некада великих асова светског фудбала Толдија, Жентелера, браће Шароши, Ћетваија и осталих и тада је имао у својим редовима неколико репрезентативаца, међу којима су се истицали бекови Далноки и Матраи, као и оба крила Кертес и Фењвеши. Тога дана на клупској прослави Ференцвароша окупило се око 35.000 гледалаца. Реномирани противник је био апсолутно надигран на његовом сопственом терену, а резултат од 2:0 за Војводину не представља чак ни реалну слику надмоћности гостију. Навала Новосађана није искористила више од десет веома повољних прилика које су се указале пред голманом Гуљашем. Први гол постигао је Рајков, док је стрелац другог био Веселиновић. Победничка екипа играла је у следећем саставу: *Васић — Николић, Сви-*

Капитени Војводине и Рапида (Беч) пред утакмицу у Новом Саду, 1957.

FKVOJVODINA★COM

њаревић — Бошков, Д. Крстић, Живковић — Рајков, Веселиновић, Вукелић, Ивош, Р. Крстић.

После утакмице будимпештански дневни спортски лист „Неп шпорт“ је писао: „Играчи Војводине владали су лоптом у стилу великих мајстора. То је тим који је у правом смислу речи одушевио. Изврсна екипа, мајстори фудбала . . .“

У 1961/62. години Војводина је још једном постигла значајан успех заузевши на крају такмичења за првенство државе друго место, што је давало наде да ће нова генерација, која је полако почела да смењује старе асове што су се нагло нашли по разним клубовима Европе, бити њихов достојан наследник. Али, тако је само у почетку изгледало. Следећа сезона донела је горко разочарање. Смена генерација умало није довела до оног најгорег, јер се Војводина једва спасла испадања из Прве савезне лиге. Очекивало се да та криза буде кратког века, али у сезони 1963/64. ситуација није ништа боље изгледала. Тек у последњих неколико утакмица тим је заиграо добро и сакупио довољно бодова за опстанак.

Данас, пошто је прошло пола века од онога тренутка када су у туђинској земљи млади Новосађани први пут основали свој клуб и у знак љубави према слободи за којом су чезнули, наденули му име Војводина, већ и летимичан поглед на његову историју говори о великој улози коју је он одиграо у току свог постојања. У доба тежње за националном слободом Војводина је можда и несвесно била окупљач младог и напредног српског живља у Аустро-Угарској. Већ и само сазнање да постоји трупа младих која жарко жели да оствари своје право и на спортском пољу, значило је понекад можда исто толико као и сачувати свој језик, име, показати и осталој околини да туђина није и не може бити нешто чиме се она мири. Није случајно да су из редова тадашњих омладинаца Војводине касније постали многи познати и истакнути радници на разним пољима друштвеног живота после ослобођења Срема, Баната и Бачке 1918. године. Да је у традицији Војводине био и остао здрав дух и напредне идеје говори и чињеница да су многи њени чланови међу првима дали свој допринос у каснијој борби за ново друштво. Коначно, само идући таквим путем спортисти у црвено-белом дресу могли су довести свој клуб до педесетог рођендана.

3. јул 1955. године

„ХОЗНТРЕГЕРИ“ СУ БИЛИ „ТУШИРАНИ“!

Један спортски извештач овако је преживљавао сусрет Војводина—Рома, 3. јула 1955. године у Риму. Као што је познато, био је то реванш-сусрет у оквиру Средњоевропског купа, који је Војводина решила у своју корист резултатом 5:4 (1:3). У првом сусрету наш тим је такође победио — 4:1.

— Фудбалери Војводине дошли су у Рим да се поклоне Роми, да изгубе, али да пораз не буде висок. Нико није сумњао у победу Роме.

. . . У новинарској ложи свуда око мене италијански новинари, у белим кошуљама и »хозинтрегерима«. Бучни, разгаламљени, као да је победник већ познат.

И заиста . . . Рома је пошла као ураган. Ристић је зачас примио три гола, па после још један. »Хозинтрегери« су сваког часа скакали са својих седишта раширених руку.

Готово је! Сад ће пети гол. »Хозинтрегери« више не седе. Довикују се, тапшу се по рамену, прсе се . . .

И онда је дошло нешто невиђено. Војводина је пошла тако силовито да су сви били запањени. Голови су почели да падају као метеори са неба. Рајков је просто омађијао лопту. Четири пута шутирао је на гол и сваки његов шут био је гол.

Посматрао сам на крају утакмице »хозинтрегере«. Утучени напуштали су стадион. Били су »тушинрани«.

FKVOJVODINA★COM

Са годишње скупштине клуба, 1958.

Традиција — то је понос. Али, поносити се нечим значи у првом реду ценити, волети и поштовати оно што је било и што треба да дође. Кроз свлачионице Војводине, у једном те истом дресу, прошле су многе генерације. Од оне која се окупљала на ливади „Код четири крајцаре“ да иако нејака покаже некоме да већ постоји, да оне која ове године носи јубиларну значку педесетогодишњице на својим грудима. На том заједничком путу све су оне уградиле један део себе у споменик овог клуба. А није ни мало било лако доћи до те висине на којој се још увек налази црвено-бела застава. Не борити се за њу, а истовремено бити под њом — значило би не ценити је, не поштовати жртве и труд.

Обичај је да приликом опроштаја стари предају млађима свој дрес. Време пролази, доноси нове људе и обичаје, али има нешто што изгледа одолева и деценијама, а можда и столећима.

Зато, волимо тај црвено-бели дрес Војводине, мозаик љубави, усхићења, радости и туговања, одушевљења и зноја толиких генерација. Волимо га због оних који су га са поносом носили и који желе да га и у будућности носе.

6. април 1941. године

НЕОДИГРАНИ СУСРЕТ

У сезони 1940/41. године Војводина је остварила велики успех освојивши треће место у ондашњој Српској лиги државног првенства. Било је то у конкуренцији београдских клубова Југославије, Јединства и БАСК-а, затим сарајевске Славије, скопског Грађанског, суботичког ЖАК-а и Југославије из Јабуке.

Шестог априла, 1941. године Војводина је требало у Новом Саду да се састане са загребачким Грађанским, тада веома цењеном екипом у Југославији. По граду су већ увелико биле излепљене плакате и са великим нестрпљењем је очекиван сусрет.

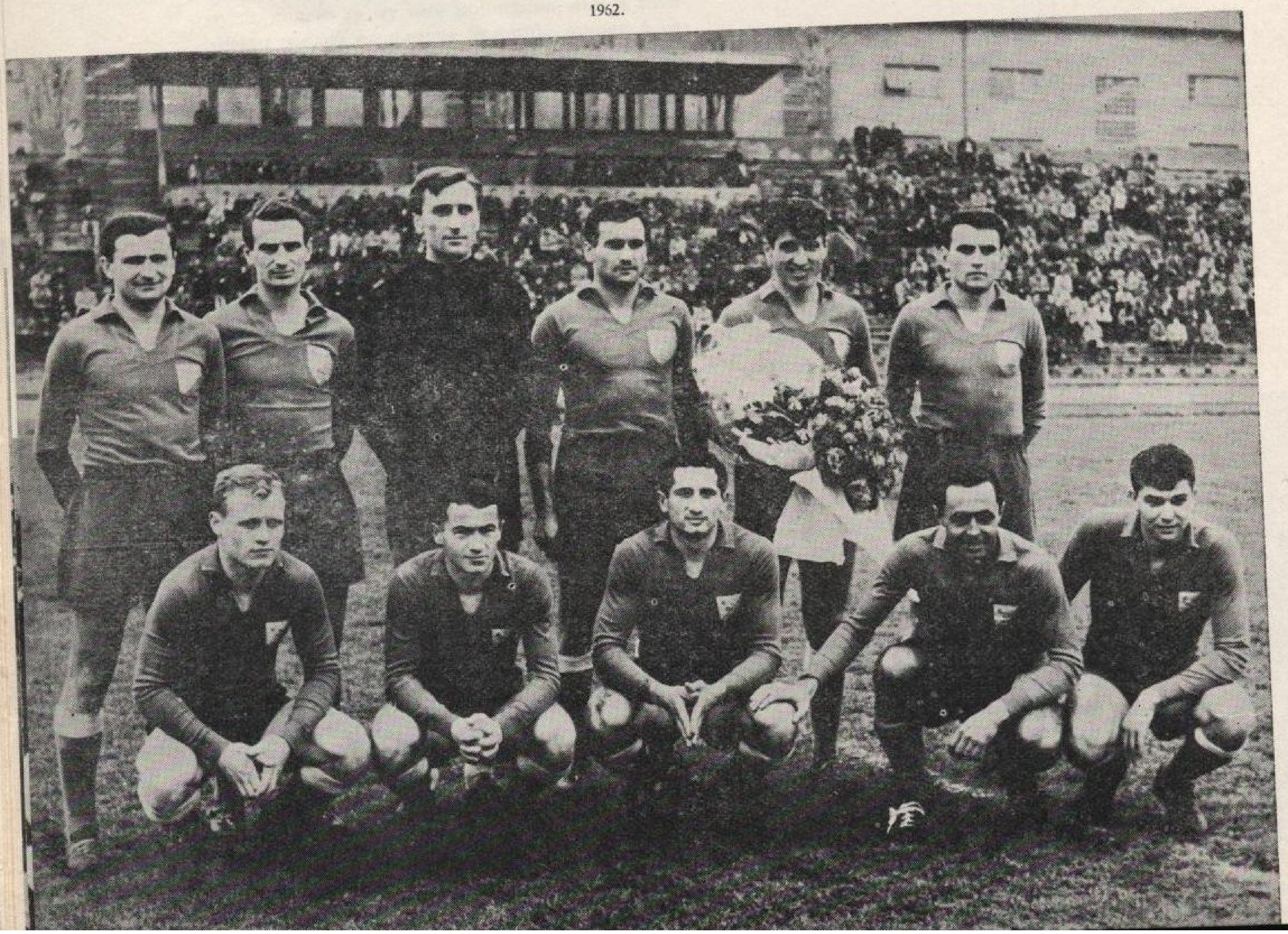
До утакмице, међутим, није дошло. Хитлер је тог дана бомбардовао Београд и започео рат против Југославије. Већина играча и чланова управе, уместо да дођу на стадион прихватили су се оружја.

FKVOJVODINA★COM

1924.

1962.

FKVOJVODINA★COM

П О З Д Р А В И В О Ј В О Д И Н И

ИСТРАЈНОСТ И САМОПРЕГОР

ФУДБАЛСКИ КЛУБ ВОЈВОДИНА улази у ред оних ретких колектива у нас, који се могу похвалити златним јубилејом — педесетогодишњицом успешног и плодног рада. Педесет година у животу једног спортског колектива јесте само по себи дуг период. У животу Фудбалског клуба »Војводина« то је у исто време период испуњен прегнантношћу и драматичношћу збивања које само фудбал може да пружи. Ако се овоме дода и оно већ фамозно: бити стално тако близу врха, а никада се њега не домоћи, и у првенству, и у Купу, и у међународним компетицијама, — онда се очас у свести може да створи представа о неизмерној љубави генерација клупских прегалаца, њиховој истрајности и њиховом самопрегору кроз читаво минуло временско раздобље. А уза све то и поврх свега тога, какво су витештво, какво спортско држање и какав фер-плеј увек били заступљени и присутни! То је оно на што данашњи чланови и руководиоци клуба могу да буду особито поносни.

Зато од свег срца честитам »Војводини« педесетогодишње славље, са искреном жељом да наредни период у животу клуба буде још пунији, још богатији и још лепши.

СЛОБОДАН ЋОСИЋ
генерални секретар
Фудбалског савеза Југославије

1955.

FKVOJVODINA★COM

ФУДБАЛСКИ КЛУБ
Б А Ч К А
(Бачка Паланка)

ЈОВАН КОЛАРОВ, ПРЕДСЕДНИК

ПРОСЛАВА 50-ГОДИШЊИЦЕ постојања Фудбалског клуба Војводина није само обележје јубилеја новосадских црвено-белих. То је значајан датум југословенског фудбала уопште, у коме наш клуб Бачка исто тако искрено учествује као и слављеник.

Желећи још много успеха реномираном клубу на домаку нашег града, не могу а да не кажем да Бачка и Војводина нису имали само конвенционалне везе, него су гајили искрене међусобне симпатије. Још као ђаци, а касније и као играчи свога клуба, угледали смо се на Војводину као први тим покрајине, а посебно смо симпатисали Војводину као клуб који негује фер и спортску игру. Шта више, трудили смо се да и у наше редове унесемо што више таквих елемената које смо видели од играча Војводине. То све није било тешко постићи, јер су многи играчи Бачке почели своју фудбалску каријеру у Војводини, као ученици разних школа у Новом Саду, а више квалитетних представника Бачке завршили су своју каријеру у црвено-белим редовима.

Посебно ме, као председника клуба, импресионира однос Војводине према нашем клубу. Црвено-бели су се веома често odазивали нашем позиву за гостовање у Бачкој Паланци. Приликом гостовања доводили су најбољи тим под врло повољним условима. За Бачку, овдашњи подсавезни тим, то је значило много, а исто тако и за све љубитеље овог врло популарног спорта у Бачкој Паланци. На тај начин Војводина је много допринела популарисању фудбала и ојачала број симпатизера данашње друголигашке екипе из Бачке Паланке.

Посебно карактеристичан и леп пример добронамерне сарадње је период после уласка Бачке у Другу савезну лигу. Пред наше чланове искрсло је низ проблема, за чије решавање нисмо имали потребно искуство. Руководиоци Војводине пружили су нам несебичну помоћ и тиме допринели организационом и кадровском јачању нашег клуба.

О Војводини са симпатијама говорим од 1933. године. Био сам ученик гимназије у Новом Саду и играч подмлатка Војводине. Чини ми се да је један моменат био пресудан у томе. Сећам се, гостовала је чувена Спарта из Прага, што је за мене била прва велика међународна утакмица коју сам посматрао. Владало је велико интересовање, тако да се, и поред тога што је био радни дан, на стадиону Војводине окупило преко 2.000 гледалаца, што је за оно доба био изузетан рекорд.

Спарта је, сећам се, извела следећи тим: Лендвина — Бургер, Чтироки — Кошћалек, Кројц, Меделон — Пелцнер, Седлачек, Брен, Силни, Калочај. У нашој земљи тада су били добро познати као чехословачки репрезентативци бекови Бургер и Чтироки, затим центархалф Кројц, и навални трио Седлачек, Брен и Силни, док се касније прославио као лево крило репрезентације Мађар Калочај.

Војводина је свој тим саставила од следећих играча: Косић — Живић, Мајтан — Недељковић, Станивуков, Пашћан — Џонић (Будимља), Загорац, Д. Марковић — „Лукс“, Б. Марковић, Бајагић.

FKVOJVODINA★COM

Спарта је на овој утакмици приказала веома лепу и технички дотерану игру. Било је таквих техничких финеса, да су небројено пута гости побрали аплаузе публике. Међутим, ни Војводина није била ништа слабија од једне тада најбољих европских екипа и на крају изгубила сусрет „тесним“ резултатом — 2:3. У нашем тиму пружили су одличну игру бек Живић, халф Пашћан, а у навали Б. Марковић.

У тиму гостију најбољи су били скоро непрелазни бекови Бургер и Чтироки, као и Брен, који је одлично проигравао своје полутке и још боље шутирао. Оваквог вођу навале Нови Сад давно није видео. Исто тако одлично је играо и Силни, стрелац два гола за Спарту.

Од оног доба, као активан фудбалер Војводине и Бачке, па и сада као спортски радник, често се сећам ове утакмице и бројних одличних играча једног и другог тима.

А колико је Војводина радосних тренутака и лепих успомена остварила љубитељима фудбала у покрајини, у Југославији и многим земљама Европе и других континената? Зато ни ова прослава није јубилеј новосадског клуба него нашег фудбала уопште.

Таквом једном клубу могу се желети само добри резултати и успешан рад. А ја сам убеђен да ће их Војводина итекако још имати.

НОГОМЕТНИ КЛУБ ТРЕШЊЕВКА (Загреб

ИВАН БАЧУН, ПРЕДСЕДНИК

ЗАГРЕПЧАНИ су током последњих десетак-петнаест година имали прилике да у своме граду гледају најбоље ногометне момчади свијета. Како клупске, тако и националне. У Максимиру су, да наведем само нека имена, гостовале репрезентације Француске, Аустрије, Мађарске, Савезне Републике Њемачке и Чехословачке. И клубови, као што су Барцелона, московски Динамо, Минхен 1860, Фиорентина, најпознатији јужноамерички представници ... Али, вјерујем да ово мишљење са мном дијели већина љубитеља ногомета у Загребу, заиста је мало оних, који су у главном граду Хрватске били тако радо виђен гост као — новосадска Војводина.

Зашто? Откуд толике симпатије?

Разлога има више. Кад бих споменуо само важност првенствених двобоја, за које су обично била везана гостовања Војводине, чини ми се да бих био више него површан. Јер, било је и нешто друго што је привлачило, кад се радило о новосадским ногометашима. А то је, мислим више освајало Загрепчане него неизвјесност борбе за бодове.

Ријеч је, прије свега, о игри. Војводина никад није разочарала очекивања познавалаца нашег најпопуларнијег спорта у овом граду. Већ је постала традиција да једанаесторица у дресу тога клуба управо у Загребу игра у свом „најбољем издању“. И прије неколико година, кад је момчад из времена Бошкова, Крстића, Милованова, Веселиновића и других репрезен-

FKVOJVODINA★COM

тативаца разбила увјерење о постојању »велике четворице« у југославенском ногомету, кандидирајући се најнепосредније за титулу државног првака, а и касније кад првенствене биланце нису више биле тако блиставе, име Војводине постало је гаранција за прави спектакл врхунских ногометних вјештина и чисту спортску борбу. Дакле, управо за оно што правом љубитељу спорта једанаест ногометаша највише може да пружи.

А Загрепчани су то знали цијенити. Кад је гостовала Војводина, стадион је готово увијек био крцат. Па завршавали утакмицу као побједници или као поражени, играчи из Новог Сада никад нису били испраћени звиждуцима. Редовито су добијали аплауз за игру, која је често значила право виртуозно баратање лоптом, духовите дриблинге, прецизне комбинације. Једном речју, мајсторство, какво је могла да прикаже само Војводина. И ријетко тко други.

Војводина никад у Загребу није играла »на снагу«. Њена девиза увијек је био фер-плеј, спортско витештво. А то су врлине, које се само могу пожељети и поздравити.

Зато, кад о 50-годишњици клуба пишем ове ретке, морам рећи и нагласити да је Војводина била — а вјерујем да ће то бити и даље — велики спортски пријатељ главног града Хрватске. Пријатељ о којем се може говорити само најљепше и који је у Загребу био пропагатор оног најпривлачнијег у ногометној игри.

И не само у Загребу. Ономе, тко је пратио резултате сусрета наших момчади са страним клубовима, јасно је, да је Војводина била исто тако амбасадор југословенског спорта и ван наших граница. То тим прије, јер су из редова Војводине потекли и многи чланови изабране националне једанаесторице, која је на међународном спортском пољу забиљежила низ вриједних успјеха.

Старо је спортско правило да успјеси никад не долазе сами. Да тренутак тријумфа обично замјењују кризе. Али, код правих спортских мајстора кризе су само пролазна појава. Тако нешто није могла да избјегне ни Војводина. Овај симпатичан спортски колектив срећа је нажалост напустила управо у јубиларној години. Колико год је то тешко пало Новосађанима, толико исто — сигуран сам — Загрепчани желе да клуб што прије заигра у свом познатом стилу.

А да ће се то остварити и да ће Војводина и даље бити једна од најбољих ногометних момчади у земљи, не треба уопће сумњати. Пролазне спортске тешкоће никад не могу један клуб, као што је Војводина, толико потрести, да би његов реноме био доведен у питање.

Већ сам рекао: Војводина није била само спортски такмац загребачким прволигашима Динаму и Трешњевки већ је уједно постала и велики спортски пријатељ свих љубитеља ногомета у полумилијунском Загребу. Управо због тога, честитке које мој клуб упућује слављенику за педесети »рођендан«, веће су и искреније него иначе у оваквим приликама. Тако нешто заслужују само врхунски, прави спорташи. А чланови Војводине досад су у односима с нама Загрепчанима били такви. Спортски другови и надасве примјерни спорташи.

Желим, на крају, да зажелим ногометном клубу Војводина нове успјехе. Како на спортском пољу, у постигнутим резултатима, тако и у пропагирању спорта уопће. У клубу се досад и том, на првенственим таблицама невидљивом раду, обраћала пуна пажња. Из редова свог подмлатка прва момчад редовито је добијала врло добре принове. То говори, да се у клубу не води брига само о резултатима утакмица, него и о правој спортској биланци овог колектива.

Спортско пријатељство између мог клуба и Војводине досад се развијало на обострано задовољство. Вјерујем, обострана је жеља да у томе устрајемо. Ми ћемо то чинити с пуним задовољством. Јер, Војводина зна да буде заиста велик спортски пријатељ.

На крају још једном — у име ногометног клуба Трешњевке, а у поводу 50-годишњице НК Војводине, искрено и с најбољим жељама за даљње спортске успјехе и свестрани развитак, честитам на овоме ријетком и значајном јубилеју.

ОТКУД КИТЊАСТИ СТИЛ

Студенти, играчи Војводине, већином су одлазили на студије у Праг и тамо, у оквиру СК Славије, организовали своју посебну екипу. Овај боравак студената у Славији, имао је велики утицај на даљи развој Војводине. Не само што су преузете боје Славије, него, што је много значајније, постављен је систем игре, који је у то време био доминантан у Чехословачкој, а нарочито у Прагу. Урош Чаковац, Никола Добровић, Доситеј Ковачев, Сава Игњачев, Озрен Стојановић, Жива Ђеремов и многи други, пренели су у Нови Сад стечена искуства и развили код Војводине не само тежњу за ефикасном, него и стилском игром, технички веома дотераном, уз фине комбинације.

FKVOJVODINA★COM

НОГОМЕТНИ КЛУБ РИЈЕКА (Ријека)

МИЛОРАД ДОРИЧИЋ,
ПРЕДСЕДНИК

У ИМЕ цјелокупног чланства, играча и Управе нашег клуба, желим да изразим наше најискреније честитке за златни јубилеј, са жељом да Фудбалски клуб Војводина и даље настави свој надасве плодан рад у корист цјелокупног југословенског ногомета и своје властите афирмације.

Данас, када Фудбалски клуб Војводина слави значајни и ријетки јубилеј — 50. годишњицу оснивања — треба се сетити прошлости.

Од онда па до данас прохујала су кроз нашу земљу два светска рата, која ће хисторија забиљежити као најкрвавија и најразорнија у повјести човечанства. Међутим, иако је први светски рат довео до уједињења већег дела наших народа, тек други светски рат донио је свим нашим народима потпуну слободу и услове за развитак у свим правцима.

У првој фази Војводина, као пионир војвођанског ногомета, вршила је у свом крају велику активност за популарисање овог спорта, а касније у новим условима рада и развитка нашла је своје право мјесто у југословенском ногомету. Војводина је одгајила читаву плејаду врсних ногометаша, од којих су се многи развили у врхунске познаваоце ногометних вештина, не само у југословенским размјерама већ и у размјерама највећих европских достигнућа.

Упоредо с тиме, улога Војводине у југословенском фудбалу била је све већа. Познато је, а и признато, да Војводина гаји један од најбољих ногомета у Југославији. Исто тако позната је Војводина као клуб који има најбоље односе са свим клубовима широм наше земље.

Честитајући Војводини овај риједак јубилеј, у име читавог чланства нашег клуба, желимо да Ваш клуб и даље игра што већу и виднију улогу у нашем ногомету, желећи југословенском фудбалу још више таквих клубова.

1938.

FKVOJVODINA★COM

Данашњи тим Војводине са техничким руководиоцем Вујадином Бошковим и тренером Бранком Станковићем

Играчи младог тима Војводине и Шајкаша (Ковиљ) пред утакмицу на отварању прославе, 15. априла 1964.

FKVOJVODINA★COM

ПРВИ ДАНИ ВОЈВОДИНЕ

У ПОСЕТИ ДР УРОШУ ЧАКОВЦУ КОЈИ ЈЕ ОДИГРАО ПРВУ УТАКМИЦУ У ДРЕСУ ВОЈВОДИНЕ

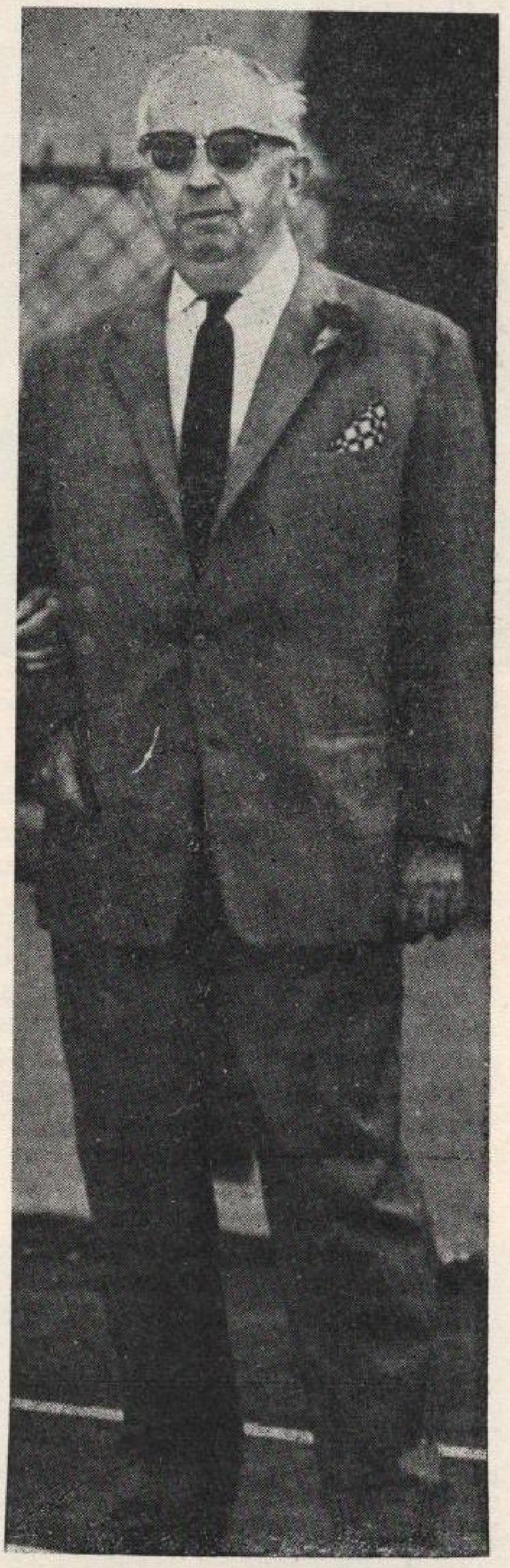
ЖЕЛЕЛИ СМО ДА ЧУЈЕМО како су текли први дани Војводине. Први дани тек основаног клуба који данас слави јубилеј. Како је то било онда, јуна 1914. године, пре више од пет деценија.

Прошетали смо до сваком Новосађанину познате палате у којој је смештен хотел »Путник«, робна кућа »Пропрес«, биоскоп, млечни ресторан, месара, фризерски салон, посластичарница итд. Али, чему набрајати. У тој огромној згради за нас је био интересантан само стан — др Уроша Чаковца.

Попели смо се на други спрат и кренули десно. На првим вратима смо звонили. Било је касно поподне. Напољу је дувао јак ветар, а досадна кишица терала пролазнике да што пре побегну са улица. Све нам је говорило да ће доктор сигурно бити код куће.

И — нисмо се преварили. Отворио је врата и за тренутак нас зачуђено погледао. Али, чим је чуо да има посла са новинаром, насмешио се и доброћудно констатовао:

— Ха, знам зашто сте дошли! Због Војводине? . .

FKVOJVODINA★COM

1919.

РАЂА СЕ НОВИ КЛУБ

Питања није било потребно постављати. Стари доктор био је одлично расположен за разговор. Његових 67 година нису му много одузеле од догађаја који су се одигравали тамо негде пред почетак првог светског рата.

Наш саговорник је лагано прелиставао страницу по страницу својих сећања и пред нама су почели да дефилују симпатични ликови петнаестогодишњака, годину или две старијих или млађих гимназијалаца, занатлија, трговачких помоћника . . .

»У Новом Саду су тада постојала два мађарска клуба — »УАК«, »УТК« и »УВАК«. Ишао сам у гимназију и волео фудбал. Заједно са друговима, ишао сам на утакмице, а и сами смо шутирали лопту по разним лединама. Често смо се окупљали и у Занатлијском дому, где је отац нашег друга Јована Љубојевића држао гостионицу. Уз куглање и младалачке разговоре, више пута дневно смо спомињали: Што не бисмо и ми основали наш клуб?«

Најватренији поборник ове идеје био је покојни Јован Љубојевић. Др Урош Чаковац је био међу онима који су највише истицали потребу оснивања клуба.

Најзад — успели су.

ОДМАХ ПО ОСНИВАЊУ — У КОВИЉ

У једноме су сви били једнодушни: Клуб ће се звати Војводина! Није тешко схватити зашто је баш дато то име . . .

Зна се да је нови клуб основан у јуну, 1914. године. Али, кога дана?

Др Урош Чаковац каже:

„Тачан датум не знам и верујем да то нећемо никада сазнати, јер о томе нема ништа записано. Према мом сећању, требало би да је то било око 20. јуна. Такорећи већ сутрадан одиграли смо и прву утакмицу!«

Децембар, 1918. године

ПРВА ПРАВИЛА И ЧЛАНСКЕ КАРТЕ

После ослобођења 1918. године, већ првих дана децембра, Војводина је наставила рад, прекинут због првог светског рата. Онда је, у ствари, клуоу дата прва организациона форма. Клуб је тада први пут добио своја правила, издавао први пут чланске карте и имао потпуно устројен клупски живот.

Рад је текао према прописима нових правила клуба, одржаване су скупштине, а клубом је руководио управни одбор изабран на скупштини.

FKVOJVODINA★COM

Доктор поче да прича о том незаборавном дану у Ковиљу.

„Била је недеља (у то сам сигуран!). Леп, сунчан летњи дан. Цела екипа, нас петнаестак младића, кренули смо у Ковиљ — пешице! Данас вам аутомобилом до Ковиља не треба више од петнаестак — двадесет минута. Не сећам се колико смо пешачили. Нико од нас није кукао што на прву утакмицу идемо на овај начин. Свако је био пресрећан што ми, као тим, један клуб, идемо да одиграмо — прву утакмицу!«

Доктор Чаковац се сећа да је први противник »Војводине«, тим »Шајкаша«, основан неколико година раније.

»Мислим да је то било 1909. године. За »Шајкаш« су тада играли браћа Стојнов, Ненад и Радица, Михајловић, Чичовац и други. Лепо су нас примили. Иако смо победили са 5:0, растали смо се као добри пријатељи.

САСТАВ ПРВОГ ТИМА

Нигде није забележен састав тима »Војводине« на првој утакмици. Ипак, по сећању савременика зна се ко је тада бранио боје новооснованог клуба.

Покушали смо да саставимо тај тим према сећању др Уроша Чаковца.

»За десеторицу сам сигуран. Једино нисам сигуран ко је играо једног халфа.«

Ево екипе која је тукла »Шајкаш« према сећању нашег саговорника: *Светозар Јоцковић, Јован Љубојевић, Милорад Милићев, Душан Ковачевић, Јован Јоцковић, Сава Игњачев, Гавански* (имена се не сећа), *Предраг Стојановић — »Цига«, Живојин Ђеремов, Урош Чаковац.*

Нема само једног халфа.

На првој утакмици »Војводина« није играла у »црвено-белим« дресовима.

„Имали смо светлоплаве мајице. Сашила их је мајка Милорада Милићева. Играли смо у белим гаћицама, ципелама будимпештанске фирме »Кертес«, прописним штуцнама и чарапама. Били смо заиста прави фудбалски тим.«

САСТАНАК ПОСЛЕ РАТА

Рат их је све одвојио од лопте и — »Војводине«. Пошто су топови умукли, опет су се нашли добри другови из школских клупа и оснивачи свог вољеног клуба.

»Сећам се да смо 1919. године дуго лупали главу кога да изаберемо за председника. Знали смо да то треба да буде неки угледан човек. Сви су се сложили да одем до Живка Бајазета и да му понудим председничку столицу. Бајазет је био службеник у банци и старешина новосадских »сокола«. Признајем, требало ми је много времена да га убедим. Фудбал га није интересовао и стално је спомињао зашто смо баш њега изабрали. На крају, када сам му објаснио да ми баш њега желимо, али да га нећемо много гњавити обавезама — пристао је. Уствари, клуб је водио потпредседник Сава Оберкнежевић. Он је такође био службеник, али је за разлику од Бајазета — волео фудбал.

КОНТАКТИ СА БЕОГРАЂАНИМА И ЗАГРЕПЧАНИМА

Није било лако овим младићима. Интересовање за фудбал се, истина, стално повећавало, али су рекордне посете биле — хиљаду до две гледалаца!

1921.

FKVOJVODINA★COM

Тимови Спарте (Праг) и Војводине (3:2) пред утакмицу 20. априла 1933.

»Оскудевали смо у много чему. Највише смо кубурили с лоптама. У почетку су мреже у голу биле од — жице. Јасно је да су онда лопте често страдале. Шта нам је остајало, до да набављамо паре и — купујемо друге...

»Војводина« је била врло активна у настојањима да одмах успостави везе са осталим југословенским фудбалским центрима. Први контакт са Београђанима успостављен је већ у фебруару 1919. године. Чувени БСК гостовао је у Новом Саду и, јасно, с лакоћом савладао неискусни тим Војводине — 5:0.

»Годину дана касније успоставили смо везу и са Загрепчанима. ХАШК је одмах пристао да гостује у Новом Саду. Дочекали смо их на станици са — музиком. Требало је да госте ја поздравим, али када је воз ушао у станицу, од силног узбуђења, мени се грло стегло и једва сам шапнуо првом до мене да викне што гласније: Добро дошли, браћо Хрвати!«

Загрепчане је јако дирнуло гостопримство Новосађана. Томе се нису надали. За узврат. пружили су одличну игру и заслужено победили са 3:1.

»Добро се сећам те утакмице, јер сам се двоструко обрукао. Оно на станици, и — дао сам аутогол...«

ВЕЗЕ СА ПРАШКОМ СЛАВИЈОМ

Скоро цела прва генерација Војводине они младићи који су 1914. године основали клуб и одиграли прву утакмицу, отишла је убрзо на студије у Праг. Дрес Војводине обукли су онда др Милан Мога, др Никола Антонић, др Коста Тодоровић, Јован Јовановић — »Пуба« и други.

»Али, ни у Прагу нисмо заборавили Војводину« — каже др Урош Чаковац. »Чехословаци су нас Југословене братски примили и омогућили нам да формирамо своју секцију у оквиру прашке »Славије«. Од »Славије« смо добили њихове дресове »црвено-беле» боје. После смо их донели и у Нови Сад и, ето, то је и данас боја »Војводине«.

»Никада нећу заборавити мој први испит у Прагу. Само, није то био испит на факултету... Прво сам положио испит за — фудбалског судију! Још истог дана послао сам мајци у Нови Сад телеграм: »Положио испит — шаљи паре — твој син«.

Наравно, мајка није ни слутила да њен син није положио испит на факултету и — паре су стигле.

Др Чаковац се сетио још једног детаља везаног за боравак у Прагу.

»У нашој југословенској секцији при прашкој »Славији« често је играо и чувени Јозеф Чапек. То је био центарфор познат у читавој Европи, а код Чехословака је једно време био исто оно што и недавно код нас Шекуларац. Када смо се враћали на ферије у Нови Сад, Чапек, који нас је све много заволео, кренуо је са нама. Био је драги гост сваког од нас, становао и јео са нама. Захваљујући њему, ми смо 1920. године први пут победили локалног ривала УТК. Резултат је био 1:0 за Војводину, а стрелац — Јозеф Чапек«.

После те победе у Новом Саду је било право славље, а Чапек се нашао на рукама раздраганих навијача Војводине.

FKVOJVODINA★COM

ЖИВА ЕНЦИКЛОПЕДИЈА

● КОСТА ХАЦИ О ПРВИМ ДАНИМА ФК »ВОЈВОДИНА«

САДА ЈЕ ПЕТА ДЕЦЕНИЈА како је Коста Хаџи непрекидно повезан са — ФК »Војводином«. Пет деценија он живи са њом у срцу, радује се њеним успесима, тугује заједно са њом у данима када није лако. Стари новосадски адвокат је права жива енциклопедија свега што је ма на који начин историја постојања ФК Војводина. Сећа се Коста Хаџи и оних најмањих детаља из првих година раста »црвено-белог« клуба. Његова меморија и његова професионална способност да верно прикаже те прве дане из живота једног тима — веома импресионирају.

* * *

Замолили смо Косту Хаџија да нам изнесе почетне дане данашњег слављеника.

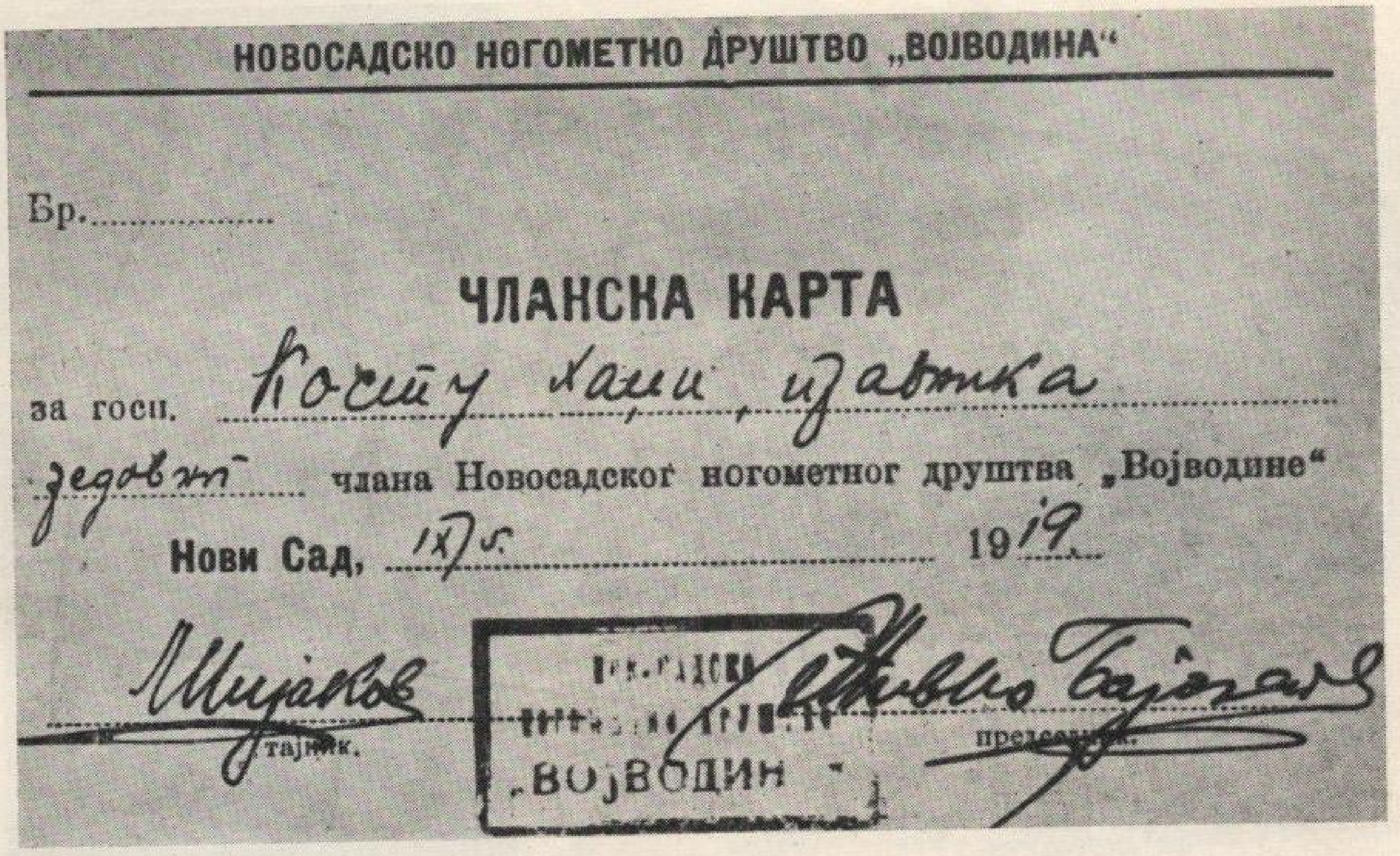
ПОЉАНЧЕ И ЛОПТА — ДОВОЉНО!

»Данас је сасвим обично и свима разумљиво што је фудбал популарна игра« почео је Коста Хаџи. »Некада тако није било. Многи су се чудили какво задовољство налази та младеж што трчи за гуменом лоптом. А ми млади, радничка, трговачка и средњошколска омладина, ми смо били пресрећни када се нађемо на пољанчету са лоптом у рукама. Пољана је онда било око Новог Сада и у њему самом — на претек! Играло се ту на два гола читав дан".

Већа група младића, ђака, ученика у трговини и привреди, окупљала се често на пољани званој „Четири крајцаре" која се налазила са ове стране Канала, тамо где су данас фабрике »Кулпин« и »Соња Маринковић«. Маштали су ови младићи о свом тиму, о правом фудбалском клубу.

FKVOJVODINA★COM

НОВОСАДСКО НОГОМЕТНО ДРУШТВО „ВОЈВОДИНА“

Бр.....

ЧЛАНСКА КАРТА

за госп. Косту Хаџи, издавча

једног члана Новосадског ногометног друштва „Војводине“

Нови Сад, 1/IX 1919

тајник.

председник.

„ВОЈВОДИН“

У ШУПИ МАЈСТОРА ШИЈАКОВА

»Једног дана, тамо негде у лето (средина јуна) 1914. године у предвечерје првог светског рата — родила се ФК Војводина. Група младића коју је предводио покојни Јован Љубојевић окупила се у шупи штрикерске радионице мајстора Шијакова на Темеринском другу. Клуб је створен, али како га издржавати? Његови чланови, ђаци, радничка и трговачка омладина, једногласно су се сложили: сами ћемо набављати опрему и сами ћемо се старати да она буде увек чиста и уредна!«

То „сами ћемо се старати“ значило је да ће маме имати више посла него дотада. И — тако је и било. Маме су волеле своје синове и није им било тешко да им сашију дресове, гаћице, да их оперу и испеглају . . .

Чланови новог клуба били су увек уредни.

МУКЕ СА ИГРАЛИШТЕМ

За време првог светског рата Војводина је престала да игра. Када је ова покрајина прикључена матици земљи, чланови Војводине су одмах обновили рад свог клуба. Уместо на пољани »Четири крајцаре«, тадашње власти су омогућили Војводини да тренира на игралишту НТК. Оно је било оправљено и налазило се преко пута Јодног купатила.

Али, убрзо су настале муке са игралиштем. Већ 1923. године овај терен је заузет и на њему се фудбал више није могао играти. Градски оци су дуго размишљали шта да учине са Војводином и коначно јој доделише игралиште НАК које је начињено на некадашњој бициклистичкој писти.

Муке нису престајале. Сада је Војводина имала своје игралиште, али није имала новаца да плати ограђивање и опремање терена.

»То смо учинили у заједници са ондашњим СК „Јуда Макаби“. На том истом терену подигнут је касније садашњи стадион. Али, у оно време, полако смо напредовали. Прикупљали смо добровољне прилоге у новцу и материјалу од симпатизера и пријатеља клуба. Терен смо преорали и уредили такође добровољним радом чланова. Изграђене су и две клупске кућице са становима за чуваре, свлачионицама, тушевима и клупским просторијама. На трибинама су изграђена и седишта“.

ТРЕНЕР ИЗ ИНОСТРАНСТВА

Коста Хаџи се добро сећа првих година после рата, времена када је Војводина почела своју праву активност.

»У почетку су играчи тренирали сами. Нико их није подучавао: сналазили су се како су знали! Саветодавци су били једино — клупски функционери. И поред таквог несистематског рада, »Војводина« је убрзо почела да постиже завидне резултате и скренула је пажњу јавности.«

FKVOJVODINA★COM

ПРВИ СУСРЕТ СА ЈЕДНИМ ТИМОМ ИЗ ЧЕХОСЛОВАЧКЕ

Иако је Војводини од свог оснивања по много чему узор била чешка екипа Славија из Прага, а касније још неки клубови из ове земље, први сусрет са једном екипом из Чехословачке, Војводина је имала тек 1924. године. У Новом Саду она је играла са тимом Вашовице из Прага — 4:4.

Један од првих тренера »Војводине« био је баш — Коста Хаци. Он је фудбалере у »црвено-белом« дресу вежбао од 1924. до 1926. године.

»Тада је Војводина ангажовала првог професионалног тренера. Био је то Ото Нећас, играч »Рудолсхигела» из Беча, вишеструки аустријски репрезентативац. Нећас је у Нови Сад дошао 1926. године, а пре тога тренирао је београдски »Сокол«. Нећас је био добар тренер и вежбао је фудбалере »Војводине« све до 1928. године. После једногодишње паузе, када смо дужност тренера преузели Бошко Симоновић и ја, Нећас се поново вратио у Војводину.

Када је Ото Нећас коначно отишао из Новог Сада, његово место је опет било поверено једном странцу: халфу бечког »Рапида« Оту Хамачеку. Ово је такође било одлично решење и сви су били задовољни његовим радом. Међутим, када је Хамачек отишао, 1932. године, Војводина је читаве две сезоне била без тренера. Тек 1934. године, на препоруку Хуга Мајзла, једног од најчувенијих фудбалских стручњака тога доба, Новосађани су за професионалног тренера ангажовали Бечлију Вили Шурмана.

»Његов рад смо сви ценили и били врло задовољни резултатима тима. Али, новаца нисмо имали и пошто нисмо Шурману могли плаћати — он је отишао«.

Коста Хаци каже да су се као тренери после Шурмана јављали бивши играчи Војводине. Тако, до 1937. године, ову дужност обављали су покојни Милорад Огњанов, Едо Плац, Ђура Живић . . .

ТЕХНИЧКИ ДОТЕРАН ФУДБАЛ

Многи се сећају да је Војводина у време када су је вежбали иностранн тренери постизала завидне резултате. О томе Хаци каже следеће:

»Наш тим се у то време одлично пласирао у првенству подсавеза, а играо је и у финалу државног првенства. Оно што је у то време било посебно важно за популэрисање овог спорта, такође је красило Војводину: Новосађани су играли леп и технички дотеран фудбал«.

Није онда никакво чудо што је Војводина и у послератном периоду, нарочито у време такозваног »златног периода« пружала технички најдотеранији фудбал у земљи и привлачила рекордан број гледалаца на утакмице у Београду, Загребу или Сплиту.

ДУЕЛИ СА ШАПЧАНИМА

Коста Хаци се одлично сећа многих детаља из историје Војводине. И сада он може да издиктира саставе тимова, резултате или стрелце са многих значајних сусрета одиграних чак пре три деценије и више.

Ипак, чини се да су му у најлепшем сећању остали велики дуели са шабачком Мачвом, тим некадашњим »провинцијским Уругвајем«.

Тимови Славије (Праг) и Војводине (6:0) пред утакмицу 1. јануара 1932 године

FKVOJVODINA★COM

Репрезентација Новог Сада, 1924.

»Сусрети са Мачвом били су за нас годинама најважнији мечеви. Сећам се једне утакмице од које је зависило, као и увек коме ће припасти прво место у подсавезном првенству, а то значи и право учешћа у завршном делу државног шампионата.«

Коста Хаци је мало застао. Очигледно да је покушавао да се присети и најмањих детаља са овог важног сусрета у предратној историји Војводине.

»Било је то 1928. године. Гостовали смо у Шапцу. Знали смо да ће бити тешко, јер је шабачка публика била често и превише ватрена те није било лако у овом граду доћи до победе. И заиста, навијачи »Мачве« били су у свом елементу. Бодрили су своје играче тако ватрено да смо се побојали да ће наш противник добити права крила! Али, то је било све разумљиво. Међутим, једна група дечака сместила се иза нашег гола и почела каменчићима из праћке да гађа голмана Јовановића. Мало по мало, они су успели да га толико изнервирају да је он више обраћао пажњу на њих и терао их од гола, него на стрелце »Мачве«. Убрзо је примио два гола. Џабе сам ја покушавао лепим речима да отерам дечаке: они су се увек враћали. У једном тренутку, нашем голману прекипе и викну: »Докторе, докторе, не могу више! Ови ме стално гађају...“ И мени је било свега доста, зграбио сам кишобран и јурнуо међу ону дечурлију. Кад су видели да се ја не шалим, да ће овде бити и разбијених носева и чворуга — разбежаше се главом без обзира...«

Тако је Коста Хаци направио реда на шабачком терену.

ПРВЕ ЧЛАНСКЕ КАРТЕ

Пријатно је разговарати са ветераном који је такорећи читаво своје слободно време посвећивао Војводини. Коста Хаци је годинама скупљао све што је ма на који начин везано за »Војводину«. У његовом стану ћете наћи читаву документацију о разним раздобљима у животу клуба, драгоцене и ретке материјале који често много говоре о историји »црвено-белих«.

»Сачувао сам прве чланске карте Војводине, фотографије појединаца и екипа. Све то после прославе желим да поклоним »Војводини«. Мислим да је ово најбољи начин да садашњим и будућим генерацијама покажемо како је растао њихов клуб.«

И овим својим потезом, Коста Хаци још једном показује да му је »Војводина« била и остала највећа љубав у слободном времену, кога сваки адвокат скоро и нема, па је тиме још и драгоценије.

1921. године

ПРВИ ИНТЕРНАЦИОНАЛНИ СУСРЕТ

Иако је већ имала доста веза са иностраним клубовима, Војводина је тек 1921. године одиграла свој први интернационални сусрет. Три године после првог светског рата Војводина се састала у Новом Саду са тимом Енглеске морнарице и сусрет решила у своју корист, резултатом 5:2.

FKVOJVODINA★COM

СА ВОЈВОДИНОМ У СРЦУ

РАЗГОВОР СА
САВОМ ИГЊАЧЕВИМ

ЈУН, 1914. КОВИЉ. На крају села, на пространој пољани чују се раздрагани гласови. У риту, широком пространству поред Дунава одјекују још снажније. Само неки изузетан догађај може да изазове такву грају. Фудбалска утакмица. За Ковиљчане то није прва. Међутим, њихов противник данас први пут наступа. Први пут једанаест новосадских младића носи име Војводина.

Разговор са Савом Игњачевим-Зецом, десним крилом Војводине на њеној првој утакмици у Ковиљу 1914. године, почео је баш од тог догађаја. Од рођења Војводине, од Савиног првог наступа и првог проливеног зноја у дресу који је сашила мајка „клупског" колеге Милорада Милића.

...Како смо били весели пред ту нашу утакмицу. А после ње и прве победе... весељу није било краја. После оних многих договора код Љубојевића и незваничног играња на пољанчету нисам ни веровао да ћемо тако добро играти. Међутим, ишло је све као по концу. Шајкаш је био прегажен... Чини ми се да смо победили са 5:0. Тада сам био у „форварду". Играо сам десно крило поред Гаванског, Стојановића, Ђеремова и Чаковца.

НА ПОЉАНЧЕТУ

...Како сада изгледају просторије Војводине. А ми? Ми смо некада у кафани, код Љубојевића, у школи и на пољанчету договарали се пред утакмицу о набавци спреме. Сваки слободан тренутак и присуство неколико нас и одмах је почињао разговор о фудбалу. У таквим разговорима родила се и идеја о оснивању клуба, о чланарини од 5 круна коју је сакупљао Ђорђе (Остојић). Од тих пара сакупљених у Прагу купљени су први „црвено-бели" дресови и неколико пари ципела. За ту чланарину од 5 круна многи су „стезали кајиш" само да би на лето у Новом Саду заиграли у новим дресовима. Али није нам било жао.

...Тешко је сетити се овдашњих утакмица. Било је то давно. Играли смо са суботичким »СВАК«-ом, ту, на игралишту »Карађорђе«. Суботичани су жестоко нападали. После многих гужви на обе стране при крају утакмице резултат је био 2:1 за госте. Однекуд је лопта дошла на моју страну. Појурио сам као »зец«. Шут из пуног трка и гол. Изједначење и радост навијача, јер у последњем тренутку смо избегли пораз... Па, онда она утакмица кад је играо Чапек... Све дотле су на „утковици"

FKVOJVODINA★COM

тукли. Колико год смо се трудили и добро играли, увек смо били поражени, али те 1920. године први пут смо их победили. Играо сам поред Душка (Чапек) десно крило. Па то је била милина. Он је у оно време био играч прашке Славије. Прелазио је противничке играче тако лако, додавао у правом моменту, онако како се само пожелети може. Дао је победоносни гол. Какво је онда било славље на игралишту, па то је неописиво.

ЈОШ УВЕК ОСЕЋАМ „ЦРВЕНО-БЕЛИ" ДРЕС

...После још неколико година проведених у дресу Војводине и исто толико утакмица, напустио сам Нови Сад, али и у Прагу ми је у срцу била Војводина, осећао сам, и сада још осећам на себи „црвено-бели" дрес... Отишао сам из Новог Сада, са нашег игралишта, али опет сам облачио дрес. Играо сам за Метеор Либе, за Унион Вршавице, за Метеор Вршавице. Али Војводина ми је увек била у срцу... Ту у Метеору играо сам последњу утакмицу, првенствену, у педесет четвртој години живота. Метеор је тада био члан треће лиге... Ипак, то ми није била и последња утакмица у животу. Пре нешто више од три-четири године, можете да замислите како то изгледа, играо сам целу утакмицу на месту халфа. Играла је дирекција мог предузећа и један погон. Победили смо. Иако нисам постигао гол, био сам међу најбољима на терену са своје 63 године. А сада? Нема више фудбала. Имао сам прелом ноге после једне саобраћајне несреће. Сада само пратим фудбал, а највише резултате Војводине.

...Ето, чуди ме што је Бошков тако рано отишао. Па, знаш, сећам се да сам прочитао у „Руде праву", што је одлучио утакмицу у Енглеској или Велсу. Мислим да се звао... да, Веселиновић. Тај је био добар. Често сам уживао када сам читао о њима. Мада их нисам гледао, била је то велика генерација. Играли су лепо. То је најважније, јер свака победа није гаранција и лепе игре. Леп фудбал публика највише цени, зато и Војводину воле у Чехословачкој. Није мала ствар сада победити у Тренчину. Па, тамо и Дукла губи, а то је појам чешког фудбала.

ИМА ЛИ ТИМА КОЈИ ЈЕ ИГРАО ЛЕПШЕ!

...Радујем се што су се ето сетили и нас који смо давно играли. Па Чапека... Желео бих да ови младићи који сада носе наш дрес играју лепо и фер, па макар и не освојили прво место. Зар је то некада Војводина освојила, иако већ педесет година постоји? Али, има ли тима који је играо као Војводина? Ретки су ти који су знали тако лепо, фер и право спортски да се боре, да одушеве публику. Баш због такве игре ми смо свуда били лепо дочекивани, а и они касније, па нека то наставе и ови сада. Но, ипак спортисти се боре за победу и зато ми је жеља да поред резултата са утакмица југословенског фудбалског првенства и повољних резултата „Војводине", прочитам и неколико редака у „Руде праву" на крају бар једне сезоне... „Војводина је освојила шампионску титулу са толико и толико бодова". Надам се да ћу то доживети. Јер, један од најстаријих југословенских клубова није био на том постољу још никада, а мада често врло близу. Ето, чини ми се само пре неколико година.

Разговор са ведрим и увек насмејаним, проседим човеком зашлим већ у седму деценију, започет о Ковиљу и првој утакмици, стигао је до прославе 50-годишњице Војводине. До значки и плакета од којих ће и једна отпутовати у Праг 10, Страшњице — Жерновска 6, тихо предграђе у коме сада живи пензионер Сава Игњачев, прво десно крило Војводине. Човек који је свој боравак у Новом Саду код свог пријатеља, исто тако бившег члана Војводине Ђорђа Остојића, искористимо да, ако не види утакмицу Војводине, а оно бар њене клупске просторије и људе који сада воде клуб, чије су темеље саградили он, Љубојевић, Ђеремов, Чаковац, Јоцовић... и колико још генерација...

ПРВА ПОБЕДА НАД ЈЕДНОМ МАЂАРСКОМ ЕКИПОМ

Војводина је први пут у својој историји гостовала у Будимпешти, јула 1956. године и одиграла пријатељски сусрет са најпопуларнијим мађарским тимом Кињижијем (раније, а и касније Ференцварош). Никада до тада једној југословенској екипи није пошло за руком да у земљи нашег северног суседа победи једну мађарску екипу. Баш ту традицију Војводина је прекинула тада, одневши победу од 2:0 пред око 30.000 ватрених навијача Кињижија.

Црвено-бели су тада играли у овом саставу: **Вереш — Свињаревић, Николић — Бошков, Д. Крстић, Живковић — Ивош, Рајков, Вукелић, Веселиновић, Р. Крстић.**

Голове су постигли Рајков и Веселиновић, а најбољи играчи били су Д. Крстић и Ивош.

FKVOJVODINA★COM

Љубомир Вукадиновић

ЗЛАТНА ДЕЦЕНИЈА

У СПОМЕН-КЊИЗИ војвођанског фудбалског премијера најзначајније су странице које су исписане у времену од 1952. до 1963. године. То је била златна деценија Војводине, силовит продор ка врху првенствене табеле, највише достигнуће једног тима који је успео да разбије традиционалну четворку, иако није поникао у нашем главном граду. Два пута друга на табели (1956/57. и 1961/62.), једанпут трећа (1958/59), Војводина је у данима своје највеће славе учествовала у борби за титуту првака све до последњих кола првенства. То је био златни тим једне генерације веома даровитих фудбалера, која се дуго одржала у најјачој конкуренцији.

То је била ера изврсног голмана Васића, халфа европске класе Вујадина Бошкова, који је обукао и дрес ФИФА, симпатичног дива у фудбалским ципелама Симе Милованова, брзоногог крила Здравка Рајкова, одличног стрелца с тачним и веома јаким ударцем и незаситог дриблера Тодора Веселиновића, суптилног мајстора фудбала највишег домета, главног голгетера у неколико првенствених сезона. Том друштву се придружио и Добросав Крстић, висок, чврст момак с префињеним укусом, врло вешт у грађењу игре али и веома продоран халф.

Војводина из доба свог најблиставијег сјаја била је протагониста лепог и ефикасног фудбала. И данас се препричавају поједине велике игре овог новосадског тима чије су боје — каквим случајем! — црвено-беле, обележје нашег шампионског тима број један, Црвене звезде.

Војводина је умела да очара и одушеви, цео стадион да заталаса и подигне на ноге.

1954.

FKVOJVODINA★COM

Она је често била велика и у утакмицама које је губила, а умела је да добије и већ изгубљен меч. То је била екипа надахнућа, која, кад се разигра, достиже највиши домет мајсторства.

И баш зато што је била таква, нестална у форми и увек растрзана немирима, и зрела и дечачки необуздана у исти мах, ова чудесна екипа је не једанпут доспевала до прага фудбалског храма, али би јој увек понестало даха да се окити и најдрагоценијим ловорикама. Као да је била растрзана хтењима и жељама и изгарала пре времена у сопственом мајсторству.

Њој је било потребно да се још кали како би својим примером инспирисала своје наследнике и усадила им чврсте амбиције да остваре неостварене жеље. Један шампионски тим рађа нове шампионе искуством и школом, утицајима, укусом, стилом и мајсторством. То је традиција, челична нит која спаја прошлост, садашњост и будућност, и временом изграђује фудбалску заједницу са чврстим темељима и ствара углед, шири поверење и сигурност, и израста у велики клуб.

Успон Војводине, њено златно доба није био случајан. Сви услови су били испуњени, чврсто повезано чланство, даровита генерација играча, добра управа, и упоран рад једног доброг организатора, довољно смелог, борбеног и истрајног у послу који изискује изванредне способности и одлике да би био успешно обављен.

Све до пре последњег кола фудбалског првенства Војводина се очајнички борила за опстанак у Лиги. Она се налазила у таквој опасности, али последња три кола била су спасоносна и она је спокојно сачекала расплет завршнице првенства.

Кола су пошла низбрдо у сезони 1962/63, кад је тим заузео дванаесто место на табели и у последњем тренутку избегао катастрофу.

Готово преконоћ је извршена смена генерација, промењено је техничко руководство, почело је све испочетка. То је био пионирски посао, задатак коме нису били дорасли ни веома даровити, борбени млади фудбалери, ни стручњаци без искустава у раду у великом клубу. Застој је био неминован. Ове две последње првенствене сезоне су у ствари најтежи период Војводине у њеном развитку. То су били дани великих искушења упркос томе што је то у ствари био јак фудбалски колектив и што су млади играчи много обећавали. Требало их је чврсто повезати и усмерити њихове способности на најбољи начин.

Преокрет је дошао у минут до дванаест. Све размирице су заборављене и све снаге су се поново нашле на окупу, званично и незванично, на заједничком раду. Нађен је прави човек за стручно вођење тима, Радивоје Крстић, лево крило из златног тима најславније прошлости, млад, амбициозан, спреман тренер, који је стекао велик углед и у раду са омладином, иначе десна рука Миљана Миљанића. Колики је удео једног ваљаног стручњака у организацији тима, најбоље се показало на примеру Крстића. Он је екипу даровитих фудбалера стопио у чврсту целину, улио јој самопоуздање, просто је пребродио. У погледу начина играња он је ставио акценат на отворену, офанзивну игру, искоришћавајући најбољи начин способности својих младих пулена. Он је стекао велико искуство у раду са омладином: уме да нађе заједнички језик у опхођењу са њима, да стекне њихово поверење и распламса у њима љубав према игри. То је његов чаробни штапић који је у последња три кола протеклог првенства донео шест спасоносних бодова и повукао Војводину са ивице провалије.

Радосно је сазнање да у Војводини данас пирка нов освежавајући ветрић и да се прилике срећују. Нова управа је поступила с много такта у решавању најосетљивијих проблема, и, зналачки и постепено, у својој кући поставља све ствари на своје место. Плодови њеног брижљивог и темељног рада већ се беру, а њен највећи успех остварице се оног дана кад окупи све најспособније фудбалске ентузијасте у свом клупском дому. Онда ће то опет бити она стара хомогена фудбалска породица, која је довела Војводину до врха нашег фудбала.

То се, у ствари, лако може реализовати — поново кренути ка висинама, јер је реч о дубоким коренима и чврстој традицији. То је виталан клуб, окупио је велики број младих, одличних фудбалера, иза којих стоји добар тим подмлатка. Колико данас стварно вреди Војводина, видело се у последњим утакмицама. Требало је само ту чету надахнути одушевљењем и чврстом руком повести у битке. Момци су брзо нашли сами себе и сви ће до краја изгарати, јер се у овом тиму крије велика снага.

Све то, преображај екипе и последњи успеси, срећивање прилика у клубу и тежња да се окупе све најспособније снаге, ружичасти изгледи у блиској будућности, све то је најлепши поклон Војводини за прославу њеног педесетог рођендана.

FKVOJVODINA★COM

Иљеш Шпиц, Беара, Лазар Васић и Љубомир Ловрић у паузи тренинг утакмице Државни тим — Војводина

Роман Гарбер — Загреб

ВЈЕЧИТИ ВИЦЕШАМПИОН

КАО ДА НИЈЕ ВАЖНО у ком се амбијенту игра. Кад би се предан статистичар хтио бројкама послужити као неким поузданим рационалним мјерилом, збунио би се и одрекао говора тих прецизних показатеља, збунили би га факти, бројке би му личиле на хировите кађиперке. А сви тврде да бројке могу тако много рећи. Правила нема без изнимке и вјеројатно је Војводина једна од најчуднијих изнимки које сам срео. Понекад и сам волим посегнути за многим паралелима бројки. Ту сам и добио лекцију од Војводине: да црвено-бијеле не узимам никад у обзир кад помоћу цифара желим проникнути неку постојаност, открити колико је нетко успјешан домаћин, или ма што слично.

Преостало ми је да се само присјећам дана. Декора и сцене не. Није било то важно, игра ли се у Загребу, Сплиту, Сарајеву, скоро да бих помислио да је ипак нешто било одлучно: да се гостује.

* * *

Март. У Загребу прије дванаест година. Тек је прошло нешто више од пола сата игре, а на семафору је забиљежено 3:0 за Динамо.

FKVOJVODINA★COM

Да је тог часа нетко неупућен ушао у гледалиште, чуо само резултат, мислио би да воде момци у црвено-бијелим дресовима. Бошков, Рајков, Крстић, Хирман, диктирали су лежерном лакоћом игру, па се и гледалиште нашло у чуду. За осам минута резултат је био 3:2. Корак до подвига, јер се бројке на семафору друго полувријеме више нису мијењале...

* * *

Двадесети децембар 1955. Гледалиште подно Марјана је одзвањало истовремено звиждуком и аплаузом. Пљесак је испратио четуВеселиновића, Васића, Крстића, Бошкова... У четрдесет четири године свог постојања Хајдук није забиљежио такав пораз. Новосађани су одлазили с тријумфалних 6:1. А да вас само подсјетим: бијеле дресове су на тој утакмици носили Јурић, Кокеза, Луштица, Ребац, Вукас, Крстуловић, Матошић...

Најтужнија зима Сплићана. Веселиновић је сам три пута натјерао Јурића да посегне у мрежу за лоптом. Хајдук, још службени шампион Југославије, није се од тог пораза опоравио до краја првенства...

* * *

Или да окренемо листове још двије године унатраг? Кошево је доживјело у јесен 1953. сличан трагичан моменат. Троструки стрелац Рајков имао је још изврсне секундантеу непогрешивом реализатору једанаестераца Миловановуу, Добросаву Крстићу... И ту је била записана шестица. Сарајево је изгубило од црвено-бијелих са 1:6...

А у прољеће је побједило у Новом Саду.

* * *

Динамо је у Новом Саду, борећи се за куп, доживио 1959. године тежак пораз 1:5. Војводина ипак није освојила куп. Ни послије тога. Службена таблица регистрира новосадску екипу као шампиона у сјени, честу другу екипу у првенству. Пасионирани пријатељи ногомета памте Војводину као прву екипу која је успјела разбити велику четворку и присилити фаворизиране мајсторе ногомета да ексклузивни клуб четворице прошире на петорку.

Увијек на домаку успјеха. И у Купу Југославије и у првенству. Често сам се као извјештитељ нашао у неприлици након утакмице. Кад сам бројио оцјене, испало је да је побјеђена Војводина имала већи збир од побједника. Прекрајати? Коме одузети? На крају сам се навикао да кад извјештавам о игри Војводине, да никад не контролирам зброј, јер... то је Војводина.

Један колега је још 1952. године забиљежио као извештитељ:

„....Новосађани могу одушевити, али то у првенственој утакмици није довољно, јер такав стил игре, бљештав, пун артизма не доноси увијек и довољно голова за побједу".

Није био ни први ни последњи који је таквим ријечима испратио новосадску момчад.

Екипу која је давала највише репрезентативаца, скоро пола момчади, а никада се није успјела уписати у шампионску листу.

Екипу која је имала најбољи репрезентативни тандем помагача Крстић—Бошков и најбољег стријелца неколико првенстава, Веселиновића, а највиши домет на првенственој лествици била је вицешампионска фотеља.

Никао сам у амбијенту, који је тек након такорећи пола стољећа фабрицирања ногометних репрезентативних имена добио свог представника у највишем разреду. (Да иронија буде пуна: постигнуто је то углавном с „досељеницима"!) Трешњевка је познат предио Запреба, у којем су стасали мајстори посебне ногометне ере... Краљ, Стинчић, Вукас, Чонч, Зебец, Ожеговић, Јазбиншек, браћа Хорват... Читава репрезентација, имена расута по свим клубовима и у свим бојама дресова, али никад окупљена у зеленом дресу, боји која је симболизирала ту четврт, највећу југословенску комуну... На тим се ливадама играо данонођно, два полувремена прије и послије подне била су прекидана само кратком паузом да се скокне кући на ручак. И ту се рађала игра слична оној којом одушевљава Војводина.

Можда гол и није увијек најбитније. Само онај кога једном посве опије и зароби та хировита лопта, зна каквим лепршавим стазама импровизације и тренутног креирања она одводи... и промашује стазу ефикасности. Шкртију, најчешће, љепотом али, ето захвалнију...

Колико год као извјештитељ увијек, као и сви остали ,тражим максималну ефикасност, кад оцјењујем Војводину никада не контролирам збир оцјена њених играча. Макар и била поражена, не смета ми ако је бројком оцијењена више од противника. Знам да је то једини случај кад бројке не подлијежу обавезним законима... Јер...

...игра Војводина. Вјечити шампион љепоте у ногометној игри.

FKVOJVODINA★COM

Радивоје Марковић

НАЈБОЉИ РЕПРЕЗЕНТ ВОЈВОЂАНСКОГ ФУДБАЛА

ПОЛА ВЕКА „ВОЈВОДИНЕ“ прилика је за све њене бројне пријатеље да је поздраве, да јој зажеле напредак и успех да се одржи у конкуренцији наших најбољих тимова, међу којима јој је увек било место, да даље игра ону улогу најчаснијег, најупорнијег и најбољег репрезента војвођанског фудбала. Такве жеље могу имати и известан сентименталан корен, једним делом негде скривен и у сопственој младости (када сам као шабачки гимназијалац у сусретима Мачва—Војводина гледао домет оног најбољег што су у тим годинама у фудбалу могли дати два града), али он има подлогу и у оним довољно неоцењеним и неистицаним заслугама Војводине не само на спортским, већ и на националним основама.

Мислим да се појава фудбала у нашим крајевима неће и не може довољно осветлити ако се не укаже и на то, у почецима, у развитку југословенског фудбала изразито национално, то ће рећи патриотско обележје. Енглези су прилазили спорту из других побуда и потреба, Французи исто тако. Ми смо му пришли као погодној форми окупљања, васпитања омладине у отпору и пркосу према туђину, против претњи и порицања. Отуда појава спорта и фудбала у нас баш у време када су се наши народи осећали најугроженијим: Хајдук у Сплиту да пружи отпор „тулумашима“, покушајима одређавања Далмације, Сокол у Београду у времену националног окупљања, Војводине у Новом Саду, отуда и та претежно патриотска имена од „Душана Силног“, од „Витеза“ и осталих. Најзад, отуда и појава Војводине, и баш Војводине, и баш 1914. године, године Сарајева, аустроугарских претњи и нових завојевања, године извученог мача из корица и топова уперених преко Саве и Дунава. Историчар нашег фудбала погрешиће ако довољно не истакне и не укаже на овај моменат, који нашем фудбалу даје нешто особено, самосвојно, дубоко родољубиво, што га издваја у историји европског фудбала.

Овим речима хоћу да нагласим да историја Војводине није само историја фудбала, да њена пола века — што обележавамо у потпуно новим условима, у слободној земљи остварених националних тежњи, — нису само пола века лопте, утакмица и бодова, већ да у свему томе има нечег ширег, општијег, у правом смислу југословенскијег.

У нашој је људској природи да протеком времена, настајањем нових, поготово погоднијих услова, заборавимо на прошлост, на тешкоће, на напоре и одрицања, на улогу која је имала своје време и своје уже или трајније циљеве. У природи је да ратнику, по закљученом примирју, мач и пушка постану сувишни, тегоба и терет. Ако се тиме може учинити неправда, онда се она чини и у случају Војводине, која је у Војводини одиграла улогу равну улози националне бакље и спортског пионира, предводника и прочелника, који нашем спорту у целини увек може чинити и чини част. Ето, отуда и због тога, пола века Војводине значе јубилеј, не само педесет генерација и колена, већ целог нашег спорта.

Рекао сам у сличној прилици, па ћу поновити и овде: за прилажење спорту и фудбалу, за испуњавање доста дана оскудне младости радостима спортских сусрета и виђења, лично Војводини дугујем много, па не бих желео да пропустим ни ову прилику да јој искажем хвала и искрено, подстакнут најбољим жељама, зажелим да и даље буде оно што је била толико деценија — један од наших најбољих фудбалских тимова радо виђен и цењен у свим крајевима наше земље.

FKVOJVODINA★COM

Др Шиме Подује

УЗОРАН СПОРТСКИ КОЛЕКТИВ

ИСКРЕНО САМ ПОЧАШЋЕН што се и мени пружила прилика да дам свој прилог тако значајној спортској манифестацији наше земље као што је прослава златног јубилеја једног од наших најстаријих спортских колектива, Фудбалског клуба Војводина.

Моје задовољство је тим веће, јер су спортске везе између фудбалера слављеника и играча Хајдука увијек биле на примјерној и завидној висини.

Једни на северној, а други на јужној граници наше земље, имају у њиховом развитку кроз пет деценије толико сличности, да њихово спортско другарство није само случајност, већ је то одраз мужевног сукобљавања са свим запрекама и потешкоћама, као и одраз сталне тежње ка прогресу. Слављеник, могу слободно рећи, без страха да ћу бити демантован, један од најомиљенијих спортских колектива у сунчаној Далмацији, не представља само главни дио фудбалске хисторије Новог Сада и Војводине, већ обухвата и значајни део опћејугословенског спортског развитка. Тај удио слављеника, гледајући са свих аспеката, био је увијек позитиван, увијек напредан.

Војводина је с правом одвајкада сматрана представником лијепе игре и фер-плеја, што свим њеним бројним генерацијама може служити на част. Имао сам прилике проматрати скоро све утакмице Војводине на игралишту подно Марјана, а много сусрета и у Новом Саду. Тим сусретима сам се увијек нарочито веселио, јер сам унапријед знао, да ћу имати посебни спортски ужитак, без обзира како важне биле те утакмице. У правом и чистом фудбалу то је заиста највише што се може постићи, то је максимум истинског спортског достигнућа. Тко може заборавити плејаду дивних фудбалера, предвођених континенталцем Вујадином Бошковим, која је исписала и уцртала златно доба војвођанског фудбала? Тко може заборавити оне профињене игре у којима смо имали прилике гледати све тајне фудбалске вјештине? Тко може заборавити оне заиста незаборавне утакмице, у којима је фудбалска игра личила на најминуциозније балет? Ето, то је слављеник — Фудбалски клуб Војводина, спортски колектив велике традиције, чисте и поносне прошлости.

Последњих година смјена генерација и подмлађивање момчади није могло проћи безболно, у чему такође постоји афинитет с Хајдуком. Међутим, сигурно је већ данас, да је најтежа и најкритичнија фаза ове логичне операције већ прошла. На помолу су достојни наследници оних фудбалера, који су донедавна давали печат величини слављеника.

Увјерен сам и најискреније желим, да и ова најновија генерација, која с правом достојно слави златни јубилеј свог омиљеног клуба, што прије крене путевима старе славе, чврсто уходаним у повезаној сјајној традицији кроз пуних пет деценија.

Честитајући искрено и од срца значајни златни јубилеј — педесетогодишњицу плодоносног рада и успјешних спортских збивања, кличем:

Да живи, да цвјета, да расте Фудбалски клуб Војводина!

1956. година

ЈЕДАНАЕСТ ДРЖАВНИХ РЕПРЕЗЕНТАТИВАЦА

Војводина је 1956. године имала велике успехе. Гол-разлика у њену корист на 58 утакмица износила је 287:67.

У том периоду 11 играча црвено-белих облачили су дресове државних селекција. **Вујадин Бошков, Тодор Веселиновић, Добросав Крстић и Здравко Рајков** наступали су у југословенској »А« селекцији, за »Б« и младу репрезентацију наступали су **Радомир Крстић, Милан Вукелић, Александар Ивош и Андрија Вереш**, док су у омладинској репрезентацији наступали **Блажић, Малешев и Вучинић.**

FKVOJVODINA★COM

Ласло Лепеш

ВЕЛИКО ПРИЗНАЊЕ

УВЕРЕН САМ, да су у овој књизи описани многи детаљи из дугогодишњег спортског рада новосадске Војводине. Каже се да се срећа осмехује смелима. И не без разлога. Скоро на свим секторима делатности може да се нађе потврда ове пословице. Ако се једним свеобухватним погледом прелети историјат Војводине, у њој се могу наћи, такође, докази, који говоре у прилог овом тврђењу, јер су новосадски црвено-бели прошли кроз буру догађаја, а истрајношћу су доказали, како се крчи пут ка успеху.

Ово је година јубилеја. Помпезне свечаности, пригодни говори, врло лако одвраћају пажњу од онога, што је у прослави битно од успостављања односа према времену и повезивања прошлости, садашњости и будућности у јединствени круг трајања. Но, довољно је, међутим, једна појединост па да схватимо праву суштину неког јубилеја; иако многи кажу да не воле сећања, јер лепе успомене изазивају тугу. Међутим, стварност нас увек окреће ипак ка прошлости.

Било је то 1956. године. Те вечери у холу хотела „Асторија“ у Будимпешти, Тоза Веселиновић ми је рекао: Ово је била ванредна игра Војводине. Заслужено смо победили Ференцварош, најчувенију екипу свих времена Мађарске.

Као новинар могу само да кажем да је утакмица између Војводине и Ференцвароша у Будимпешти био такав меч који никада неће покрити прашина заборава. Потпуну и брильантну демонстрацију лепог, духовитог футбала није било лако приказати у Будимпешти, у граду у коме се родио мађарски фудбал. Па ипак, то је пошло за руком Војводини.

Никада нећу заборавити ни онај тренутак када сам непосредно после утакмице срео чувеног фудбалера Ференцвароша и прослављеног репрезентативца Кишпетера, који ми је рекао:

— Нико није Фрадија овако надиграо на Üllő úti стадиону, као данас Војводина. Браво свима који су извојевали овакву дивну победу!

Заиста велико признање!

Овако тријумфална победа која је извојевана на будимпештанском стадиону, остаће једна од најлепших и најмилијих бисера у низу драгуља, које су за ових 50 година фудбалери Војводине тако често носили на зеленом пољу.

1958.

FKVOJVODINA★COM

Звоне Морнар

ЗАШТО САМ ВОЛИО ДА ГЛЕДАМ ВОЈВОДИНУ?

НЕКАД САМ ЖЕЛИО да видим игру, проткану префињеном комбинаториком, техником највише класе; проигравање у покрету, прецизан „пас“, мајсторски дриблинг.

Одлазио сам на стадион да гледам Војводину.

Некад сам тражио голове, из даљине и из близа, постигнуте прецизним необрањивим ударцем, по земљи или у самим угловима врата.

Одлазио сам на стадион да гледам Војводину.

Некад сам хтио да уживам у мајсторству чувара мрежа, њиховој елеганцији, еластичности, рефлексу, брзини реагирања и ефектним обранама из тешких позиција.

Одлазио сам на стадион да гледам Војводину.

Некад сам у ногомету првенствено волио уживати у фер-плеју, центлменском односу према суиграчима, партнерима, гледаоцима и суцу.

Одлазио сам на стадион да гледам Војводину.

* * *

Да, Војводину.

Нису то пригодне фразе у поводу једне значајне прославе, нити је то здравица темпирана за споменицу клуба, којему срдачно честитам јубилеј, па успут предимензионирам.

То је сјећање на „златан период” клуба, који је могао на првенственој таблици стајати боље или слабије, али који није могао а да гледалишту не пружи репертоар богатог играчког мајсторства, након којега су се ентузијасти разилазили бучно дискутирајући о лијепом, драматичном, узбудљивом и играчки зрелом.

То је сјећање на утакмице, претежно доживљене у Загребу или Сплиту (дакле изван домаће атмосфере и војвођанског штимунга, што може још јаче да инспирира), на којима је било прворазредних посластица за гурмане, техничко-тактичких ужитака за аналитичаре и стручњаке, и обиља радости за „обичну публику“.

То је сјећање на екскибиције, игру без лопте и акробатику с лоптом, на „шарени“ балетски вез, тако угодан оку које га проматра с врха трибина, у интерпретацији „црвено-бијелих“ пругастих дресова, на зеленој тратини игралишта.

То је, једном реченицом казано, био врхунски домет играња.

* * *

Ако се покуша одговорити на питање: зашта је онда то било тако, мора се констатирати да је играчки кадар „златне ере“ био до краја избрушен, али и да је имао, у другим условима дакако, и другачији однос према игрању.

То је био боемски ногомет, у коме је занатски стил био дубоко потиснут пред маштовитошћу и импровизацијом, у коме — у крајњој линији — ни резултат увијек није био примаран.

Зато се и догађало да је Војводина знала изгубити, а да јој се свеједно пљескало на отвореној сцени.

Зато се и догађало да је Војводина знала играти неријешено, а да су њене играче носили на раменима.

Зато се и догађало да је Војводина увијек, и у свакој прилици, била синоним једног посебног играчког стила, њежног, допад, љивог, барокног, стила који је носио у себи све карактеристике китњасте кореографије и необичног шарма.

* * *

То је била Војводина некад.

Војводина данас као да иде другим путевима, такозваног „модерног играња”, и као да губи оно типично њено.

Баш зато, чини ми се, то више и није она Војводина, која изазива сјећања, а помало и — сјету.

Или је то, можда, само болећивост нас, који дуже проматрамо овај наш ногомет и волимо да повлачимо паралеле, чак и када не бисмо требали.

Као на примјер данас, када наздрављамо јубилеју.

FKVOJVODINA★COM

Лука Дотлић

СВЕТЛИ ПРИМЕРИ ПРОШЛОСТИ

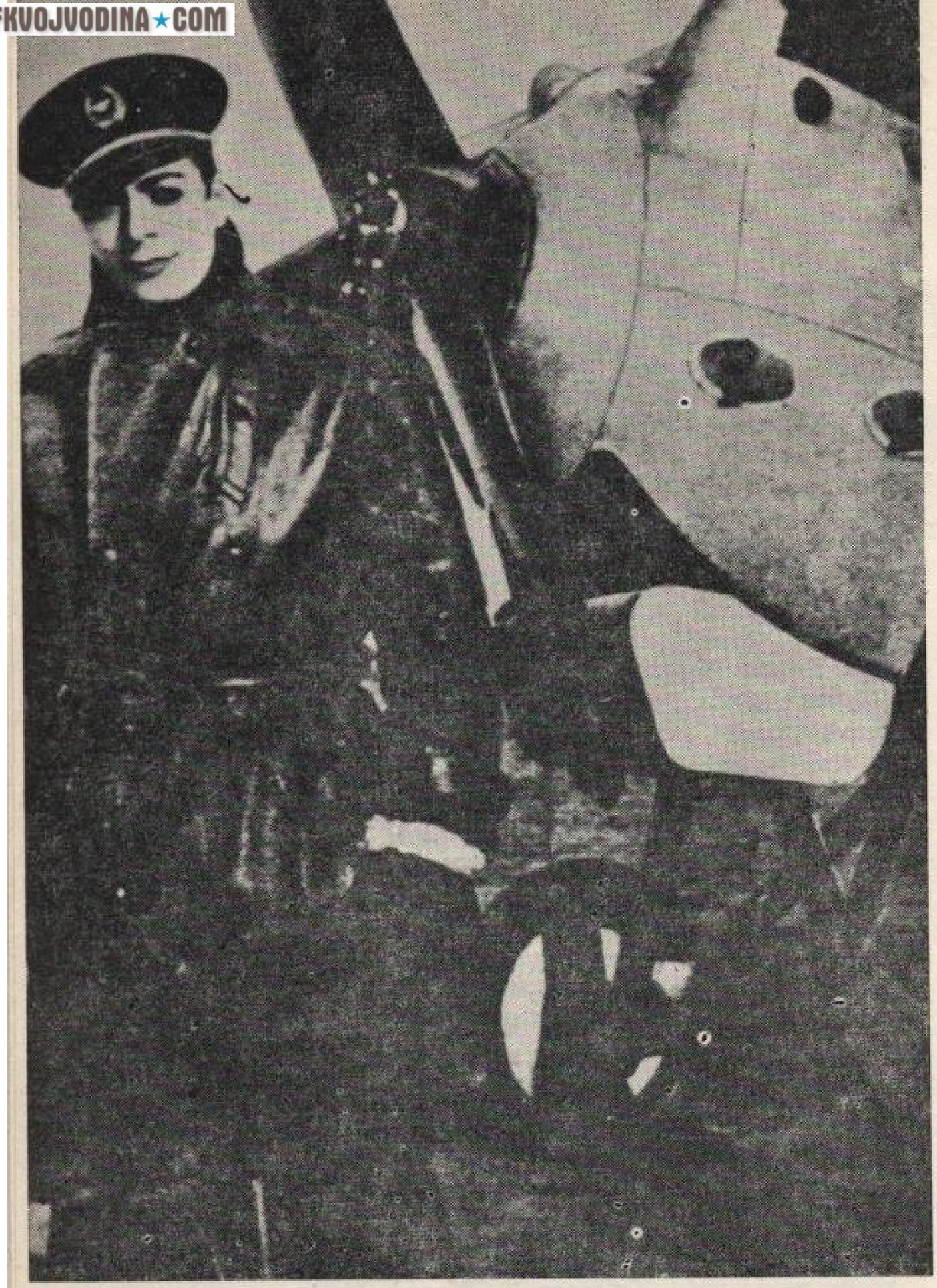
ПЕТ ДЕЦЕНИЈА у животу једног спортског колектива сабирају безброј података о младићима са његових борилишта, о догађајима који су везани за живот клуба и уписали се у његову историју и о његовим функционерима који су несебично, уз крајње напоре а често и личне материјалне жртве, водили клуб путевима његове афирмације, подизања угледа, стицања славе. Треба одмах рећи: фудбалски клуб Војводина је од 1914. до 1941. године био препуштен самом себи, могао је рачунати и ослањати се искључиво на разумевање и помоћ својих чланова и пријатеља. Тадашње власти о Војводини нису водиле бригу. Спорт је у старој Југославији била „приватна ствар" спортских ентузијаста, иако је после шестојануарске диктатуре у свим тадашњим југословенским владама постојао и ресор министарства „за физичко васпитање народа". Гимнастика, негована у школама и соколским организацијама, била је под непосредним надзором државе, и од ње је добијала извесну финансијску помоћ; остале, пак, спортске гране биле су потпуно запостављене, остављене да се саме сналазе и обезбеђују себи егзистенцију сопственим снагама и својом умешношћу. Тако је и Војводина првих двадесет и шест година своје историје проживела у борби са многим материјалним невољама, савлађујући сметње и тешкоће задивљујућом упорношћу. Што је успела да их савлада и већ до почетка другог светског рата се вине у врхове југословенског фудбалског спорта, заслуга припада њој самој и одушевљеним присталицама окупљеним око њеног имена и њених боја.

Сваки период у развитку фудбалског клуба Војводина имао је у њеним тимовима играче који су магнетском снагом привлачили и окупљали око клуба све нове и нове присталице. До 1930. године то су били: Родољуб Маленчић „Родац", Радивој Кричков „Чича", Сараз, Дудаш, Ђура Живић, Атанасије Шевић, Душан Марковић „Лукс", Илија Антонић „Мачак", Васа Гргаров „Браца", Никола Поповић „Ћата", Божа Марковић „Кенгур", Сава Дамјановић „Лика". У томе раздобљу, разуме се, било је и других првотимаца Војводине који су својим способностима, залагањем и успешним партијама доприносили успесима клуба, али су играчи које поименично наводимо били најпопуларнији; они су својим мајсторством, борбеношћу и силним залагањем фундирали темеље будућем угледном фудбалском колективу, њихов допринос у формирању сталне публике на утакмицама у Новом Саду веома је велик. Они су, и то треба рећи, стално повећавали и учвршћивали круг навијача око „Војводине" и везивали их за њу нераскидивим везама.

У периоду између 1931. и 1941. године у Војводини наступа већина играча из претходне генерације (Кричков, Ђ. Живић, И. Антонић, В. Гргаров, Н. Поповић, Б. Марковић, Д. Марковић — Лукс, С. Дамјановић), и бар још две генерације првотимаца које су упорно, стопу по стопу, освајале свом клубу часно место у даљем развитку југословенског фудбалског спорта. Тај период испуњен је њеним највећим и најлепшим предратним успесима: освајањем права на суделовање у државном првенству тј. заузимањем места у Националној лиги, многим успесима на домаћим и међународним борилиштима, давањем играча за југословенске репрезентативне тимове, утицајном сарадњом у највишим фудбалским форумима у земљи.

Из тих генерација које су, поред већ споменутих, носиле дрес Војводине у последњој деценији пред други светски рат, нека ми буде дозвољено да издвојим најпознатија имена. Знам да ће неспоменути имати разлога да негодују и унапред сам спреман да њихове разлоге уважим, али ми простор не допушта да о свима кажем понешто или све што би требало рећи. Дакле, ево играча из тога периода о

FKVOJVODINA★COM

Бошко Петровић непосредно пред погибију у Шпанији

које не бих смео да се огрешим: Милан Жикић „Коза“, Милан Живић, Михаило Мајтан „Мишка“, Милосав Ђурић, Јозеф Велкер „Јошка“, Паја Немет „Палика“, Милорад Огњанов, Петар Стенивуков, Лео Корошец, Урош Пашћан, Миленко Милошевић „Цига“, Александар Каназир „Шаца”, Жарко Михајловић „Цревоња“, Милан Буља, Бајагић, Мустапгрудић, Светозар Цакић „Цвета“, Манојло Сабљар „Маша”, Бела Пинтер, Милан Бекић, Бранко Бекић, Јован Загорац, Борислав Николић „Борица”, Мија Марковић, Божидар Петровић „Бошко”, Тодор Јовановић „Тоза”, Едуард Плац „Едо”, Милан Симин, Звонко Пожега, Ивица Медарић, Виргилије Попеску „Вилика”, Лазар Живковић, Емил Шосбергер „Пацика”, Војислав Рогић „Војкан”, Стојан Михајловић „Рока”, Јован Марјановић, Јошка Николић, голман Черић... Спомињем их и по надимцима, више или мање звучним — у овом тренутку то није важно. Нека буду забележени онако како смо их запамтили и како су од милоште названи од хиљада њихових симпатизера. Не наводимо их ни хронолошким редом, ни по вредности и заслугама, него по сећању; а оно је на дистанци од три деценије (и нешто већој) скоро увек непоуздано.

Са листе играча „Војводине“ који су тридесетих година бранили њене боје издвојио бих тројицу који ће нам остати у сећању не само као узорни спортисти, него и по својој храбрости у преломним тренуцима свога живота. То су: Божидар Петровић, Милан Симин и Светозар Цакић.

* * *

Божидар Петровић ушао је у редове „Војводине“ тихо, скромно, без неких нарочитих претензија. Изненада се појавио на једном тренингу првотимаца и одмах био запажен и као појава и као играч. Пријатељи клуба који су се, сваке среде и петка, окупљали на трибинама игралишта „Карађорђе“ да посматрају вежбе и уигравање тимова „Војводине“, одмах су уочили овога крупног младића, али му дуго ни име нису знали. Сазнали су га тек после неколико тренинга.

Био је као створен за спортска такмичења: висок, атлетски грађен, чврст, као од камена истесан; широких рамена и снажних груди — подсећао је на оне спортске фигуре које су у својим скулптурама овековечили антички вајари. Бошкова глава била је оличење мушке снаге и лепоте: високо, поносно уздигнута на снажном врату, косе црне као угаљ и густих, црних, лепо извијених обрва; необично изразитог лика и крупних, светлих, увек насмејаних очију; око усана стално присутан благ, скоро дечачки осмејак. Био је врло брз, одличан спринтер, а трчао је дугачким, снажним корацима, руку повијених у лактовима које је држао приљубљене уз тело. И у највећој брзини одржавао је свој специфичан начин трчања који је у себи сједињавао хармонију и лепоту са снагом и издржљивошћу. У тиму „Војводине“ играо је на месту десног крила; противничким одбранама задавао је грдне муке и доводио их у критичне ситуације.

Петровићу је требало у правом тренутку избацити лопту напред и он би је зачас, у страховитом налету, обилазећи првога противника који би му се испречио на путу, сустизао, а затим муњевито савлађивао све остале препреке пред собом, искрсавајући као вихор

FKVOJVODINA★COM

на десну страну противничког казненог простора. Високо убачене лопте у шеснаестерац завршавале би ову његову акцију и уносиле забуну у одбрамбене редове противника; често су ови његови налети били крунисани ефектним головима, понекад их је и он сам постизао. Ако би се игра одвијала на супротној страни од његове, он је настојао да увек буде „у линији" противничких бекова. У таквим случајевима могло је изгледати као да незаинтересовано „дрема" на своме пољу. Међутим, чим би се лопта нашла у његовом подручју, неочекивано би се „убацивао" у игру, борио за лопту, изгарао на терену, и као тенк пробијао кроз противничке редове.

Иако по природи ведар и добрћудан, није био богзна колико говорљив. Остављао је утисак мирног, тихог, повученог младића. Никада није злоупотребљавао своју снагу у борби с противником, и на терену и ван њега понашао се као прави спортиста. У његовом понашању и игри било је оне дивне углађености, отмености, истинског ферплеја, за којим су одувек тежили прави спортсмени и у чему и јесте један од најважнијих циљева спорта као превасходно васпитног феномена. Сви су га волели јер је у свему био узоран: као спортиста, као човек, као друг.

За многе, он је у себи крио једну велику тајну. Фашизам је тих година био надвио своја црна крила над још једном великом европском земљом. Шпанија је била поприште грађанског рата. Демократске снаге у Шпанији браниле су слободу своје земље пред хордама генерала Франка, потпомогнутим од Хитлерових и Мусолинијевих фашиста. Напредне снаге из целог света похрлиле су у Шпанију да заједно са својим шпанским друговима бране демократију и слободу. Бошко је сматрао својом светом дужношћу да заједно са стотинама својих југословенских другова притекне слободарској Шпанији у помоћ. На то га је упућивала и његова припадност напредном покрету, његова дубока оданост идеји слободе и хуманизма за коју се свесно опредељио и његова привржености друговима у које је веровао.

Да би могао допрети до Шпаније морао је напустити Нови Сад и своју Војводину, и прећи у београдску Југославију. Из свога клуба, обезбеђеним везама, преко Париза, доспео је у Шпанију и као борац интернационалне бригаде стао на страну бораца републиканске Шпаније. Резервни ваздухопловни пилот-потпоручник југословенске војске Божидар Петровић, у ваздушним борбама против франкистичких, хитлеровских и мусолинијевских пилота бележио је победу за победом, рушећи њихове авионе из којих је гранатама било засипано недужно становништво шпанских градова. Једнога дана, подлегао је далеко надмоћнијем непријатељу. Изрешетан куршумима, срушио се у запаљеном авиону на врело шпанско тле.

Иза њега остало је сећање на један светао лик, и успомене на хероја, узорног спортисту, вољеног човека и друга у најплеменитијем и потпуном смислу речи.

* * *

Милан Симин, ваздухопловни подофицир бивше југословенске војске, играо је у Војводини на местима оба бека и оба крилна халфа, најчешће на десној страни. Раста је био пре нижег но средњег, помало здепаст, набијен снагом и темпераментом. Све је на њему бректало од неке унутарње силине: широка прса, нешто повијена рамена, бутине саткане од чврстих мишића. Лице Милана Симина било је увек озбиљно, чак замишљено; само би, с времена на време, у његовом немир-

Милан Симин

FKVOJVODINA★COM

ним очима засјала нека чудна ватра. Озбиљан изглед давале су му и снажне, мало истурене, карактеристичне вилице.

Симин није био велики техничар фудбалске игре, нити је много марио за њену стратегију и тактику. Он је знао само за два правила у игри: противнички играчи на његовој страни терена не смеју доћи до лопте, а ако им то ипак некако успе, лопта им се мора одузети, њихова акција мора бити сасечена у корену. Баш тако: сасечена. Својим муњевитим стартовима, оштрим као сечиво бријача, он је у последњим секундама односио лопту испред противника и разбијао њихове напоре. Догађало се, у критичним ситуацијама пред голом Војводине, када су већ сви њени одбрамбени играчи дизали руке и предавали се својој судбини, да је у задњем тренутку искрсавао Симин као да је из земље изникао, и својим бритким интервенцијама спасавао немогуће.

Врло брз, снажан, разарајућег старта, изванредно храбар и бескомпромисан борац, страховито издржљив и беспоштедан према својој личности при залагању у игри, Симин је скоро увек био тешко премостива препрека за противничке нападаче. Они су знали да је са овим робустним атлетом у копачкама тешко изићи на крај, да се овај сјајни борац никада не предаје и да не пристаје на пораз, па су избегавали директне судare с њим. Сећам се његове незаборавне игре против бечке Аустрије коју је Војводина изгубила са 0:1. Бечлије су тада имале у својим редовима пет играча из чувеног „вундертима“ Хуга Мајзла. Симин ни најмање није респектовао славне аустријске вундертимце, њега се никада није тицало против кога игра, ко му је противник. На тој утакмици заложио је целога себе, дао је пуну меру свих својих могућности и противничко крило и полутка — нису у игри постојали! Прослављени бек Аустрије Шеста, један од стубова аустријског „вундертима” (који је на тој утакмици био искључен због грубости и неспортског понашања), запрепашћено је посматрао шта овај кривоноги играч „Војводине“ ради с његовим друговима, иначе великим мајсторима бечког фудбала из најсјајнијег периода. Била је то, заиста, утакмица живота Милана Симина.

Знао сам та још из његових дечачких дана. Одрастао је у бројној породици сиромашног, честитог обућара. Заволео је фудбал док је био у кратким панталонама, а озбиљније се њиме почео бавити тек у Војводини, по изласку из подофицирске школе. Био је темпераментан младић, понекад плах, у суштини бескрајно добар и племенит. Четрдесет и прве није допустио да као војник оде у немачко заробљеништво, него се у општем ратном хаосу и неславном расулу тадашње југословенске војске провукао кроз многе препреке и вратио у Нови Сад.

За време окупације знао је где му је место и шта треба да ради. Прикључио се народноослободилачком покрету и убрзо постао један од оних бораца који ће својим смелим акцијама пркосити окупатору и стављати му до знања да мора рачунати са жестоким отпором наших народа. У једној диверзантској акцији Милан Симин је јуначки погинуо, и записао своје име међу хиљаде имена храбрих бораца за ослобођење наше земље од фашистичких завојевача.

Својим спортским животом и својом смрћу Симин је уписао своје име и у историју свога клуба, за чије се боје онако пожртвовано, мушки и спортски борио.

* * *

Светозар Цанић је, тако рећи, рођен у „Војводини“. У „патуљцима“ (пионирском тиму) клуба играо је заједно са својим млађим братом Савом, док му је старији брат Милан у исто време био играч подмлатка „Војводине“. Из подмлатка је Светозар-Цвета директно прешао у први тим, прескочивши тадашњу „резерву” (млади тим). У првом тиму Војводине наступио је први пут као седамнаестогодишњак, и остао у њему као стандардни првотимац све до свога преласка у Загреб.

У Војводини је почео на левој полутци, и на томе месту је као њен играч најчешће наступао. Повремено се појављивао и у улози десне полутке и центарфора. Светозар Цанић је један од малобројних југословенских играча између два рата који су с великим успехом играли и у навалном реду и у одбрани. Њему је то било могуће јер је био сјајан техничар којем су све тајне и загонетке фудбалске игре биле познате. Висок, одлично грађен, снажан и веома издржљив, располагао је интелигенцијом која врсном фудбалеру омогућује да се у игри увек нађе тамо где треба, да противника унапред „прочита“, да у тренутку схвати његове намере, и да у правом часу предузме једино исправну иницијативу да га парализе. У Цанићевој игри све је било чудесно једноставно: без икаквих компликација, он је изводио потезе који су изгледали једино могући, апсолутно логични — као у шаховској игри. За све што је урадио на терену чинило се да се ништа друго није ни могло урадити, да је управо то било оно најбо-

FKVOJVODINA★COM

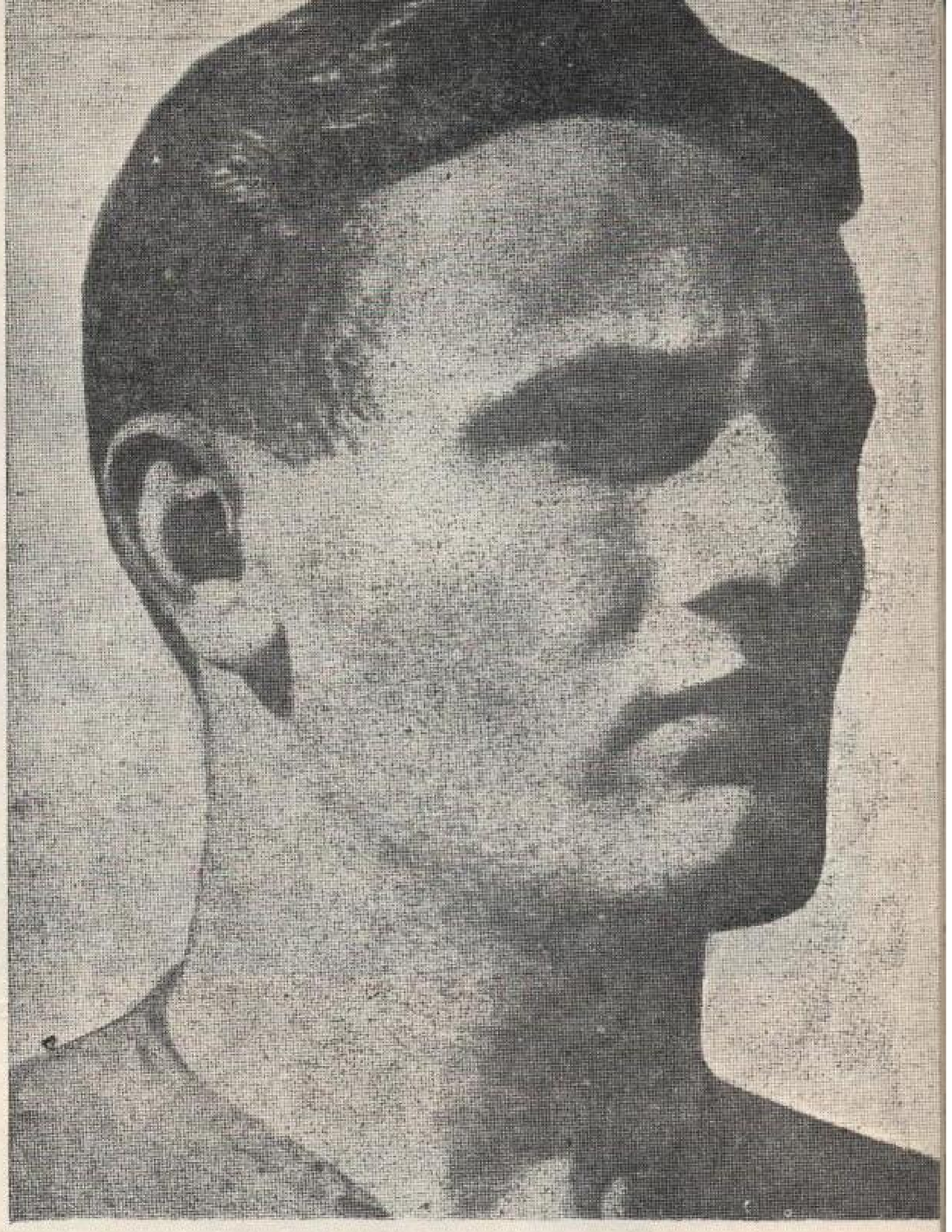
ље, најисправније. Необично сталожен и присебан, задивљаваo је гледаоце својом снаљивошћу у најкомпликованијим ситуацијама.

Замерено му је да је тром играч, прилично спор, и никада му веће неправде нису чињене но када су му упућивани такви приговори. Цанић је свих 90 минута, колико траје фудбалска игра, стално био у покрету, увек на правом месту. Уза све ове и напред наведене особине, са необично развијеном интуицијом, и кондицијом која је превазилазила тадашње појмове о потпуној физичкој спремности фудбалера, он је стизао да буде свугде и да се у акцију непосредно укључи у прави час. У баратању лоптом био је прави виртуоз, а своје играчке страсти подређивао је захтевима колективне игре. Захваљујући тим његовим особинама, тренер загребачког Грађанског, Букови, створио је од њега, за врло кратко време, халфа европске вредности. Таквог изванредног позиционог играча, врсног техничара и у одбрани и у нападу, имао је југословенски фудбал после другог светског рата једино у беку Станковићу и халфу Бошкову.

Цанић је у пуном напону свога играчког развитка напустио Војводину и прешао у Загреб, где му се брат Милан налазио на студијама. Приступио је Грађанском, који је у оно време кришом плаћао играче и давао им приличне премије за успехе у првенственим и међународним такмичењима, да би од својих прихода могао издржавати брата студента. Под руком Буковија, као што је већ речено, развио се у великог играча и био стуб тима загребачких „пургера". Из Грађанског се пробио и у државну репрезентацију, у којој је дао неколико великих партија.

Цанића је окупација затекла у Загребу. После неколико месеци од пропасти старе Југославије, ухапшен је и оптужен као непријатељ НДХ. Да би процес око његове ликвидације био убрзан, предат је „покретном суду" који је у оно време „заседавао" у Винковцима. Касније се чуло да се на суду држао смело и да је, чак, својим одговорима изазивао „судије". Осуђен је на смрт и стрељан негде у околини Винковаца (?), августа 1941. Околности у вези с његовим хапшењем и стрељањем ни до данас нису разјашњене, као што нису и неће моћи бити разјашњене ни за хиљаде наших родољуба који су погубљени од окупатора и њихових слугу у разним крајевима наше земље.

Крупног, плавокосог младића, дечачки бучмастог лика — Цвету Цанића — сачуваће његов матични клуб Војводина у драгој успомени.

Светозар Цанић

После другог светског рата, у новим и далеко повољнијим условима, фудбалски клуб „Војводина" развио се у спортско друштво дотле неслућених размера. Последњих двадесет година у историји клуба чине његов најславнији период. Кроз њене тимове прошли су у овом раздобљу и такви играчи (Бошков, Веселиновић, Рајков, Д. Крстић) којима се поноси југословенски фудбалски спорт. Око тридесет њених репрезентативаца у државним селекцијама свих фудбалских гарнитура стварали су јој углед и славу, и убирали ловорике у земљи и иностранству. Уз свесрдну, издашну и непрестану помоћ друштвене заједнице, и напоре њених руководстава и генерација играча, бораца са зеленог поља, „Војводина" је постала оно што је и требало да буде: васпитач младих, расадник врсних протагониста фудбалске игре, угледан, велики клуб.

Генерација играча која има част и задатак да у јубиларној години, уз крајње самоодрицање, поврати углед и сачува славу своме клубу, не треба да заборави ове чињенице.

FKVOJVODINA★COM

1932.

1933.

FKVOJVODINA★COM

У ДРЕСУ СА ДРЖАВНИМ ГРБОМ

ТЕШКО ЈЕ РЕЋИ ко је и када понео први пут дрес са државним грбом на грудима. Ко је из редова црвено-белих међу првим саслушао интонирање државне химне.

Генерације су се смењивале.

За педесет година постојања било је доста репрезентативаца.

И као по неком неписаном правилу у редовима најбоље југословенске једанаесторице увек би се налазио неко од војводинаша.

Селектори су морали, хтели то или не, да и пре тридесет година уврсте у избор за репрезентацију по неког играча Војводине. По неког чији је наступ изазивао жучна објашњења и разговоре у вишим спортским форумима.

Јер, Нови Сад и Војводина су били мали. Непознати. Далеко, у то време, од већ надалеко чувених клубова: Југославије, БСК-а, Грађанског, Конкордије, ХАШК-а, Хајдука ...

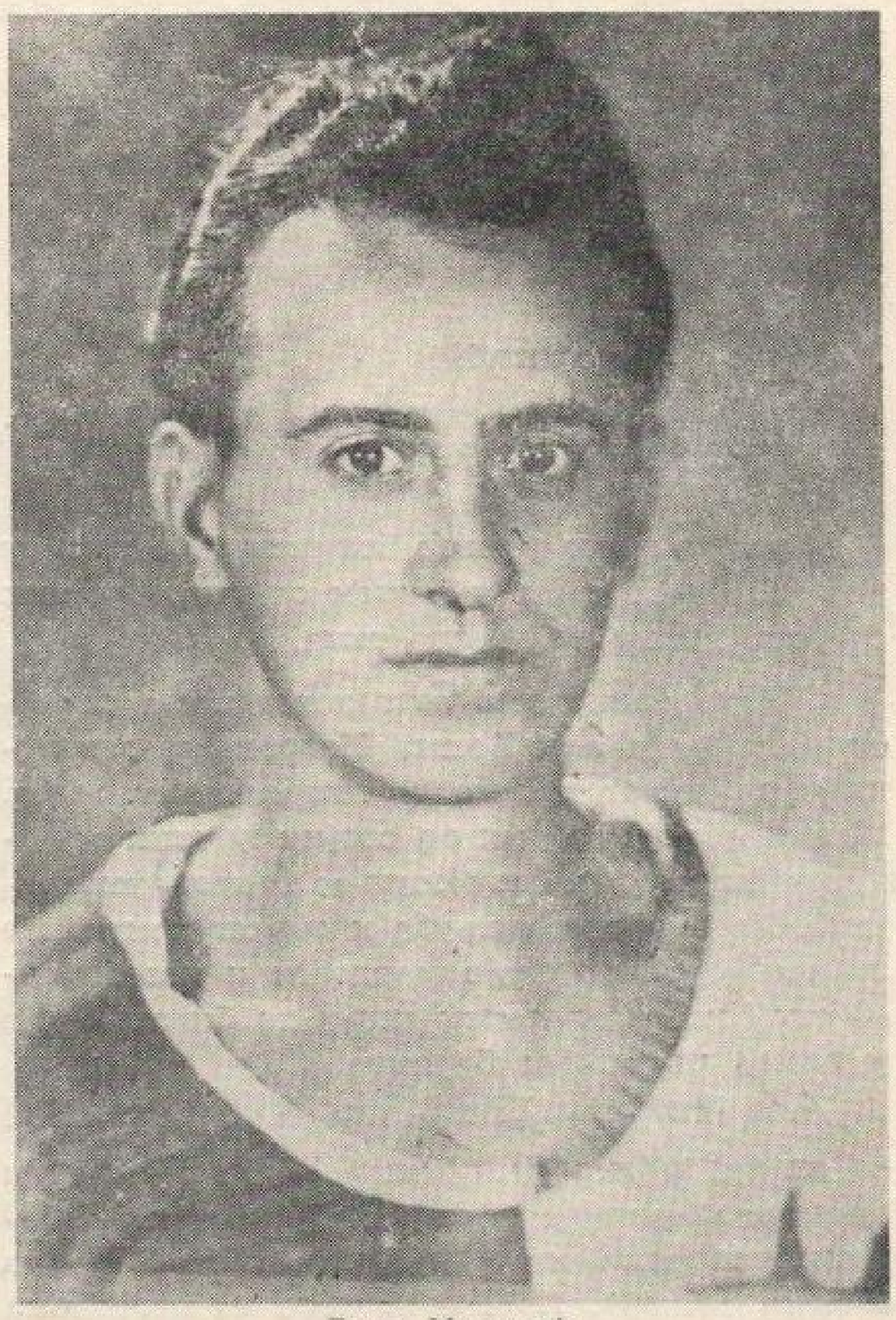
Божа Марковић

НА СВЕТСКОМ ПРВЕНСТВУ У МОНТЕВИДЕУ

Тридесет и две године нас деле од дана када је заједно са најбољом селекцијом југословенских фудбалера на далеки пут преко Океана пошао и стасит младић из новосадске Војводине.

Божи Марковићу, једном од најталентованијих играча црвено-белог подмлатка у оно време, пошло је за руком да као први играч Војводине учествује на Светском првенству у фудбалу.

По оцени многих, који се сећају његове игре и који су уживали у његовим мајстори-

Божа Марковић

FKVOJVODINA★COM

Март, 1957. године

ПРВИ БРОЈ КЛУПСКОГ ЛИСТА „ВОЈВОДИНА“

Као један од најугледнијих клубова у држави, Војводини се 1957. године наметнула обавеза да потпуније и више обавештава своје симпатизере и навијаче о животу и раду клуба. Била је то 43. година живота Војводине, период када су црвено-бели постизали највеће успехе од оснивања.

Први одговорни уредник листа био је бивши голман Војводине и новинар Лазар Васић.

јама, Божа Марковић је био и остао један од најбољих левих полутки коју су црвено-бели икада имали у својим редовима.

Поникао је у подмлатку Војводине.

Тешко да је и највећи фудбалски сладокусац могао да стави и најмању примедбу на Божину игру. Био је пожртвован и бескомпромисан борац. Префињени техничар који је током читавих деведесет минута мислио и организовао све нападе на противнички гол.

Био је можда једино превише темпераментан, плаховит и немиран дух. Жеља за авантуризмом и путовањима остварила му се баш захваљујући изванредном познавању фудбалске вештине. Играо је у иностраним клубовима а највише се задржао у Француској.

Бошко Петровић

СВЕТАО ЛИК РЕВОЛУЦИОНАРА

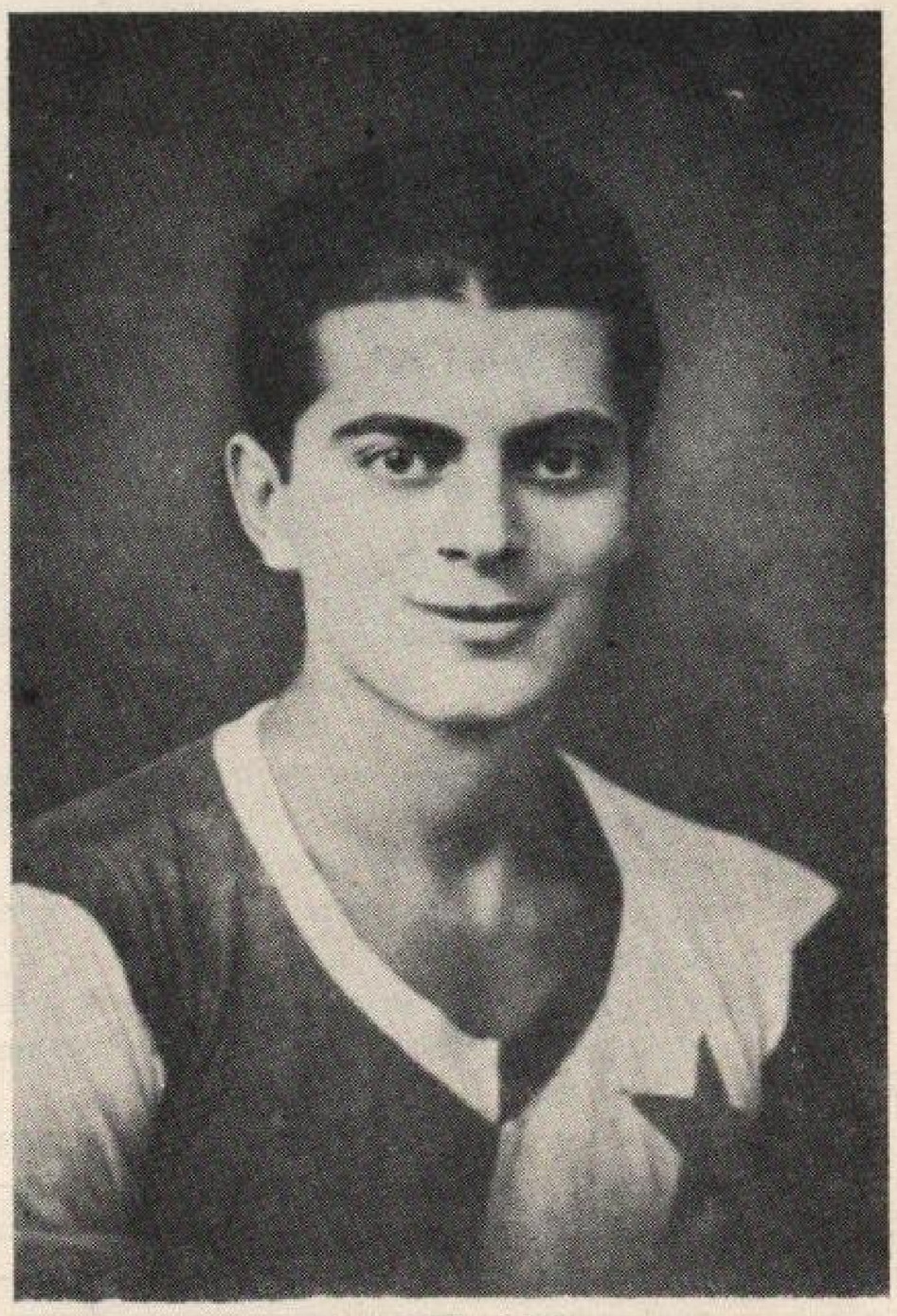
Дуга је листа црвено-белих играча који су пре рата наступили у једном од многобројних сусрета нашег државног тима.

Међу великанима са зеленог поља посебно се издваја лик Бошка Петровића, револуционара пуног полета и младалачког жара. Младића који је још од својих ђачких и матурантских дана био испуњен напредним идејама. Истинског родољуба и одданог комунисте који се одрекао своје младости и незаборавних успеха на зеленом пољу да би притекао у помоћ шпанским борцима.

Пао је у борбеном задатку. На барикадама са којих је херојски отпор пружала далеко надмоћнијем непријатељу група истинских бораца, револуционара — интернационалаца из многих земаља. Пао је заједно са стотинама других чији језик није познавао, чијих се имена само сећао и заједно са њима делио све што су имали.

Пао је, али легенда о њему и даље живи.

Легенда о Бошку Петровићу шпанском борцу, револуционару, истинском родољубу, несебичном другу и светлом лику спортисте.

Бошко Петровић

Играчу који је одиграо неколико утакмица за државну репрезентацију. Играчу кога је немогуће заборавити. Десном крилу од кога су и најпознатији одбрамбени играчи стрепели. Фудбалеру коме када је био у форми нико није могао да стане на пут.

Воја Рогић

ШУТ КОЈИ СЕ ПАМТИ

Воја Рогић, невални играч Војводине са страховитим ударцем одиграо је једну утакмицу за Б тим у Букурешту. Играо је међу

FKVOJVODINA★COM

једанаесторицом у којој су између осталих наступили и: Љубомир Ловрић, Тирнанић, Симоновски, Јазбиншек и Дубац.

Једном је био резерва А тима. Такође у Букурешту, у сусрету са Румунима.

Најснажније оружје му је био страховит шут који су тешком муком успевали да зауставе и познати вратари.

Утакмице црвено-белих често су решаване Рогићевим ударцем. На једној утакмици је био у стању да три, четири и пет пута уздрма противничку мрежу. Најдуже у сећању остаће свима наступ Војводине против клуба Сегед када је Воја Рогић три пута савладао мађарског репрезентативног голмана Тота.

Душан Марковић „Лукс"

ГОЛГЕТЕР ПРЕЦИЗНОГ УДАРЦА

Атлетска грађа и изванредна физичка кондиција омогућавали су Душану Марковићу „Луксу" да поднесе напор најтежих окршаја и да се лавовски до последњег минута бори за победу свога тима.

Био је изразити голгетер: робустан навални играч са снажним и невероватно прецизним ударцем. Шутирао је из свих позиција са обе ноге.

Када би се „Лукс" приближио шеснаестерцу, гол је висио у ваздуху. Његов добро упућен ударац обично би одседао у мрежи. За тадашњег голмана државне репрезентације Спасића био је фаталан. У сваком сусрету дао би му бар један гол.

Одиграо је једну утакмицу за А тим.

Александар Петровић „Пикавац"

МАЈСТОР У ИГРИ ГЛАВОМ

Иако је од дана, када је на стадиону крај електричне централе у редовима црвено-белих играо Аца Петровић, прошло већ више од шеснаест година, елегантна фигура мајстора фудбалске лопте још увек је у сећању многих љубитеља лепог фудбала.

Изванредни градитељ игре, реализатор а посебно мајстор у игри главом, Аца је у последњим годинама своје блиставе каријере одушевљавао присталице Војводине.

Био је расан центарфор. Одличан техничар, прецизан пуцач и виртуоз у дриблинзима. Када би играчи Војводине изводили корнер, Ацу би опколила по три противничка играча. Али, и у таквим приликама „Пикавац" би надвисио за главу све и његов силовит у-

Репрезентација Југославије из 1932. године у којој је играо и Душан Марковић-Лукс (трећи с десна у горњем реду)

FKVOJVODINA★COM

дарац после невероватног снажног трзаја главом сигурно не би промашио противничку мрежу.

Никада за црвено-беле корнер толико није имао значаја. Корнер је у Ацино доба значио стопостотан погодак.

По терену се кретао хитро. Био је гибак као газела. Његовом одразу и несхватљиво снажном и прецизном ударцу главом свако се дивио. Знао је да понесе стадион и доведе га до делиријума доброг расположења. Да постигне гол из немогућих позиција.

Припадао је једанаесторици која је у незаборавној утакмици у Београду савладала непобедиву момчад Велике Британије.

Ивица Медарић

ИЗРАЗИТО КРИЛО

Плејади првотимаца црвено-белих чија се игра одликовала силовитим и прецизним ударцима изблиза и даљине, припадао је и репрезентативац Ивица Медарић.

Изразито крилни играч, са широким репертоаром финти, брз, силовит и незадржив у својим налетима на противнички шеснаестерац, Медарић је уносио забуну и у најчврше одбране реномираних тимова.

Био је изванредан егзекутор слободних удараца. Његов силовит ударац је пробијао и најчвршћи зид ,а лопта је обично одседала иза леђа немоћних вратара.

Да га у неким случајевима непотребно није обузимала малодушност и да у појединим ситуацијама није био превише индивидуалиста Ивици Медарићу се ништа не би могло замерити.

Баш због тих својих мана често је и изостављан са списка државних репрезентативаца. Ипак, одиграо је око десетак утакмица за југословенски национални тим.

Звонко Пожега

ЦЕНТАРХАЛФ КАКАВ СЕ САМО ПОЖЕЛЕТИ МОЖЕ

Припадао је генерацији Аце Петровића, Љубомира Ловрића и осталих јунака који су у Београду славили победу над неосвојивом енглеском тврђавом.

Дуго година је играо у Хајдуку на месту бека и центархалфа. Његов долазак у Војводину поздравили су сви симпатизери црвено-белих. Био је центархалф какав се само пожелети може.

Снажан, робусан, бескомпромисан борац и несавладива препрека за сваки противнички напад. Постављао се изврсно и увек благовремено интервенисао тако да је била милина иза његових леђа чувати мрежу.

Подједнако добро је играо са обе ноге и противничким навалним играчима у дуелима главом односио сваку лопту.

Родољуб Маленчић „Родац“

ПАРАДЕ ОД КОЈИХ ЈЕ ГЛЕДАОЦИМА ЗАСТАЈАО ДАХ

Био је свестран спортиста. Одличан гимнастичар, изванредан атлетичар (једно време је чак држао незваничан рекорд у скоку мотком), пливач и у средњошколским утакмицама запажени навални играч.

На „капију“ је стао случајно. Када је на једном средњошколском такмичењу заменио повређеног голмана. И од тада се није одвајао од гола.

Бранио је пуних шест година мрежу црвено-белих а за време студија у Београду четири године гол државног првака, екипе Југославије.

Одликовао се бравурозним парадама од којих је гледаоцима застајао дах. Смело је истрчавао у шеснаестерац и пантерски скакао у ноге навалних играча.

Родољуб Маленчић

FKVOJVODINA★COM

Његови познати погибељни падови у ноге у матурантским данима могли су му доћи главе. На једној утакмици црвено-белих смелом интервенцијом је спасао сигуран гол али је задобио снажан ударац копачком изнад левог уха од кога се четрдесет и осам часова није могао повратити свести. Овај га ударац умало није коштао матуре. У последњем тренутку је решено да му се испит зрелости одложи за септембар када га је успешно положио.

Студије права у Београду значиле су тренутно одвајање од Новог Сада и вољеног клуба. Али, не и од активног бављења спортом. У Београду су га представници Југославије оберучке дочекали и за четири године студија „Родац" је на голу Југославије, репрезентације Београда и државног тима уписао своје име златним словима у историју југословенског фудбала.

Бранио је гол Југославије када су у њеним редовима играли Јова Ружић, Драган Јогановић „Жена", Петковић „Сегединац", Махек и други.

Успешно је бранио гол репрезентације Југославије у сусрету са Чехословачком 1923. у Загребу. Тежак терен, велики број гледалаца и трема учинили су своје у првом полувремену. „Родчева" мрежа се три пута затресла. У другом полувремену заједно са целом екипом блистао је и млади голман нашег државног тима.

Блистао је дебитант који је својим изванредним и смелим интервенцијама излазио као победник и у најтежим тренуцима, када је остајао сам, лице у лице, са неким од навалних играча Чеха. Успео је до краја да одбрани и ударац са беле тачке непогрешивог реализатора, чехословачког центарфора Ванька.

По завршетку студија враћа се у Нови Сад и Војводину. Поново преузима улогу „капитије" црвено-белих. Када је био у зениту своје спортске славе повукао се са зеленог поља и посветио криминалогији у којој је био признати експерт.

Умро је 1959. године од тумора на мозгу.

Лекари претпостављају да је то последица снажног удараца изнад левог уха који је добио тридесет година раније у смелој интервенцији на новосадском стадиону.

Михајло Мајтан

ТЕШКО ЈЕ БИЛО ДОЋИ ДО РЕПРЕЗЕНТАЦИЈЕ

Међу стотинама фудбалера тешко је било наћи складније грађеног спортисту. Широко избачена плећа, снажан врат и јаке ноге одавале су пре неког атлетичара-бацача, ватерполисту или дизача тегова.

А ипак, те снажне ноге, поцеле би атлетску прађу незаборавног бека црвено-белих спринтерском брзином. Елегантни џентлмен са зеленог поља одликовао се мушком и фер игром. Импоновала је његова сигурност, жустрина и сигуран одбојни ударац.

У скоку за лоптом ретко се дешавало да га неко надвиси. Заједно са лоптом грудима би односио и противничког навалног играча. Изграђао је на терену уносећи у игру и последњи делић своје непресушне енергије.

Играо је у Војводини у време када је тешко било доћи до репрезентације. Када су сва пажња и пуно поверење били усмерени на познатије екипе и чувена имена тадашњих фудбалских асова.

Све то, међутим, није могло заварати селекторе наше репрезентације да за сусрет наше Б екипе 1934. године са Бугарима у Софији у другу гарнитуру најбоље нацоналне момчади не уврсте и Мајтана. Б тим је на утакмици у Софији имао следећу формацију: *Јакшић (Ђурчић) — Мајтан, Стајић — Кодрња, Војновић, Аћимовић, Детлингер, Јазбец, Шурдоња, Аца Томашевић и Зечевић.*

Утакмица је протекла у изразитој надмоћности наших играча. Својски се залагао цео тим и успех није изостао. Славили смо победу над Бугарима усред Софије.

Мајтанова игра на утакмици у Бугарској није протекла незапажено. БСК-овци су бацили око на изванредног Новосађанина. Са некадашњим тренером београдских плавих, Немешом у Нови Сад је кренуо и славни ас нашег фудбала — Моша Марјановић. Дошли су да пре поласка плавих на турнеју још једном виде Мајтана, играча кога су као госта желели да поведу на турнеју.

Путовао је са плавима у Мађарску, Аустрију и Чехословачку. На крају турнеје проглашен је за једног од најсигурнијих одбрамбених играча. Добијао је примамљиве понуде. Говорили су му: „Ако дођеш у БСК нико те из репрезентације неће истиснути"!

У „Времену" је после турнеје писало: „Мајтан у БСК-у!"

Љубав према друговима и клубу у коме је поникао били су међутим јачи. Мајтан је до краја своје каријере остао веран својим клупским бојама. Остао је у редовима црвено-белих.

FKVOJVODINA★COM

Чланови »Б« репрезентације Југославије у Софији, 1934. У овом тиму играли су три играча Војводине (Божић, Лехнер и Мајтан)

Јожика Велкер

НЕЗАБОРАВНИ ВИТЕЗ ЗЕЛЕНОГ ПОЉА

Сада је то само једна прича.

Истинита повест о човеку који је, иако хиљадама километара далеко од Војводине и Новог Сада, остао у сећању многих присталица црвено-белих. О Јожики Велкеру, незаборавном витезу зеленог поља. Фудбалеру без кога се црвено-бела екипа, пре, и у првим годинама после рата, није могла замислити. Човеку и другу и пријатељу. Аматеру над аматерима. Ненадмашном комбинатору, организатору свих акција. Префињеном техничару и изванредном дриблеру.

Повест о играчу са салаша. Земљораднику-државном репрезентативцу. Аматеру, кога су са њиве на стадион одвлачили. Да Војводини донесе бодове. И да без тренинга буде најбољи на терену.

Повест о надалеко чувеном навалном играчу који за време окупације ни једном копачке није навлачио, иако је добијао примамљиве понуде. Немцу, који је партизане помагао.

— Срео сам Јожику 1942. године у Пашићевој улици. Пришао ми је и сузних очију рекао: „Мишо, никад више неће бити наше Војводине!“ — сећа се Мајтан. — Не бој се Јожике, још ћемо ми играти у Војводини.

Првих дана после ослобођења Јожика и Миша су заједно са осталим играчима отвореним камионом отпутовали за Зрењанин. Црвено-бели су у ослобођеној земљи одиграли своју прву утакмицу.

Због презапослености ретко се појављивао на тренинзима у Новом Саду. Хтео је у много наврата да напусти фудбал и уступи место млађима. Нису га пустили и баш захваљујући највише њему Војводина је после рата постигла завидан реноме, сврстала се у врх југословенског фудбала.

Сврстала се заслугом Јожике Велкера префињеног техничара и једног од највреднијих играча старе гарде.

Фудбалера који чак ни хранарину није желео да прима. Човека који из полупразне клупске касе ни динар није хтео да прими.

Велкеру који је помагао клуб и своје другове на сваком кораку и у свакој прилици.

* * *

Испричали смо вам кратке приче о некадашњим звездама црвено-белих, о некадашњим играчима Војводине који су са успехом бранили боје националне репрезентације.

О људима којих се младе генерације не сећају чак ни из новинских стубаца.

Друга прича је прича о доскорашњим и данашњим репрезентативцима и стандардним првотимцима Војводине.

Прича коју причају они сами.

Свима смо поставили иста питања:

● *Колико сте утакмица одиграли и за коју репрезентацију?*

● *Како сте доживели свој први наступ у дресу са државним грбом?*

● *Најпријатнији...*

● *... и најтежи тренуци на утакмицама које сте одиграли за државну репрезентацију?*

FKVOJVODINA★COM

● *Наведите имена најпознатијих страних играча против којих сте играли као репрезентативац?*

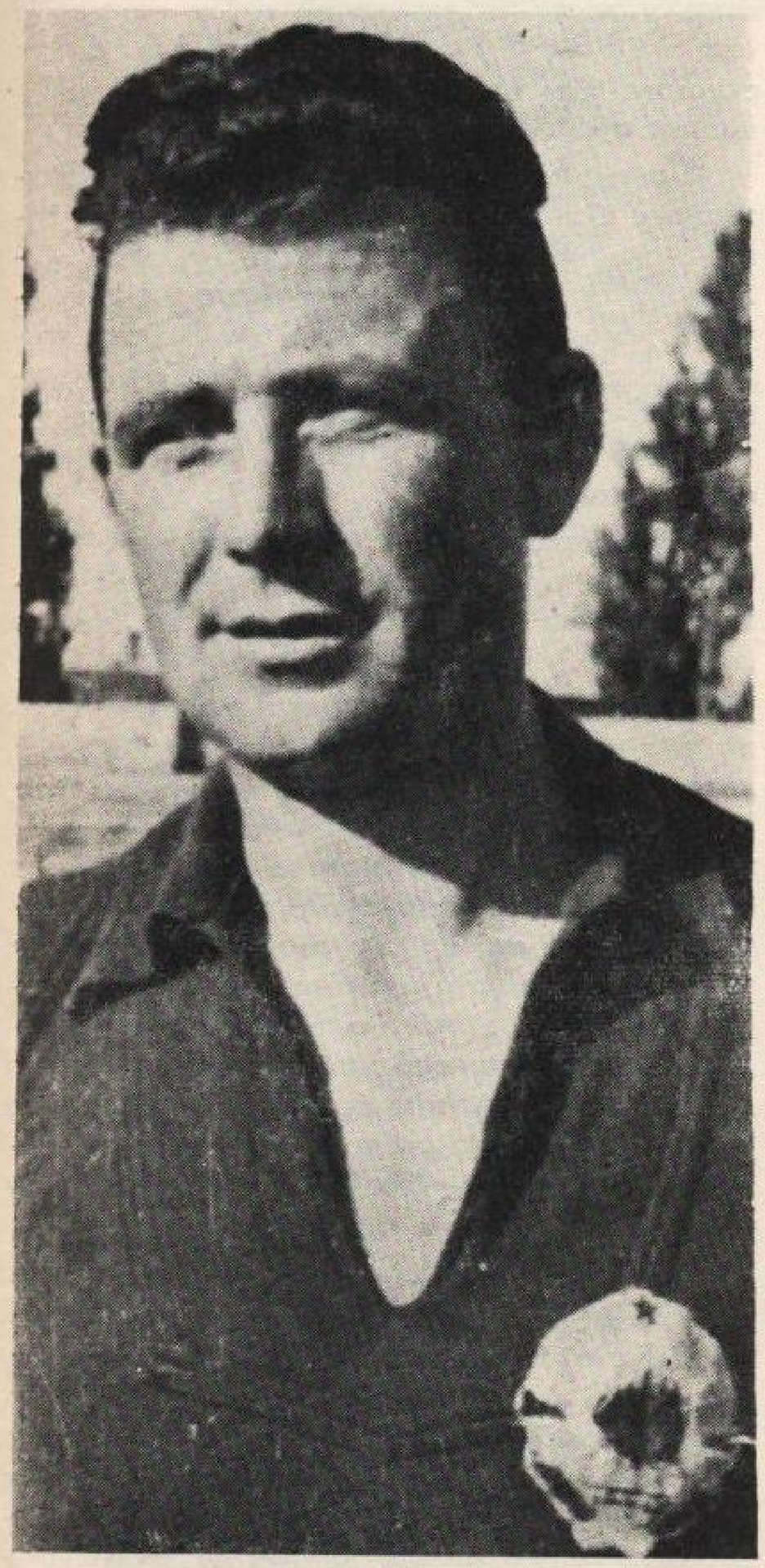
● *Жеље слављенику у његовом златном јубилеју?*

Фрања Хирман:

„ЖЕЛИМ ДА ПОСТАНЕМО СТАРА ВОЈВОДИНА“

— За Б репрезентацију сам одиграо једну утакмицу против Аустрије у Бечу.

— Првог и јединог наступа у дресу са државним грбом дуго ћу се сећати. Играо сам

Фрања Хирман

друго полувреме. Заменио сам на левом крилу свог клупског колегу Радомира Крстића.

— Најпријатнији тренутак ми је макар и тај један половичан наступ у другој гарнитури југословенског тима.

— А најтежи свакако, када сам морао да уђем уместо Крстића и нађем се на месту левог крила које ми је најмање одговарало. Поготово ако се зна, да сам бар тридесет пута био на припремама А репрезентације, али се никад нисам појавио на терену, јер су у навалном реду тадашње репрезентације играли Митић, Бобек, Вукас, Зебец и Милутиновић.

Колика ми је неправда учињена приликом мог првог и јединог наступа за државни тим најбоље ће ово илустровати: на тренинг утакмици коју су А и Б тимови одиграли уочи сусрета са Аустријанцима у Београду, играо сам центарфора и Шоштарићу дао три гола. По свему судећи ипак, ни ово није била сигурна виза за мој деби у Б тиму, за тадашње селекторе.

— Моје жеље су велике... с обзиром да сам у редовима Војводине већ годинама, највећа ми је жеља да постанемо она стара Војводина. Да млади већ једном у потпуности испоље своје квалитете и да на терену стварно пруже оно што се од њих са правом очекује.

Крајње је време да и ми већ једном освојимо Куп или првенство.

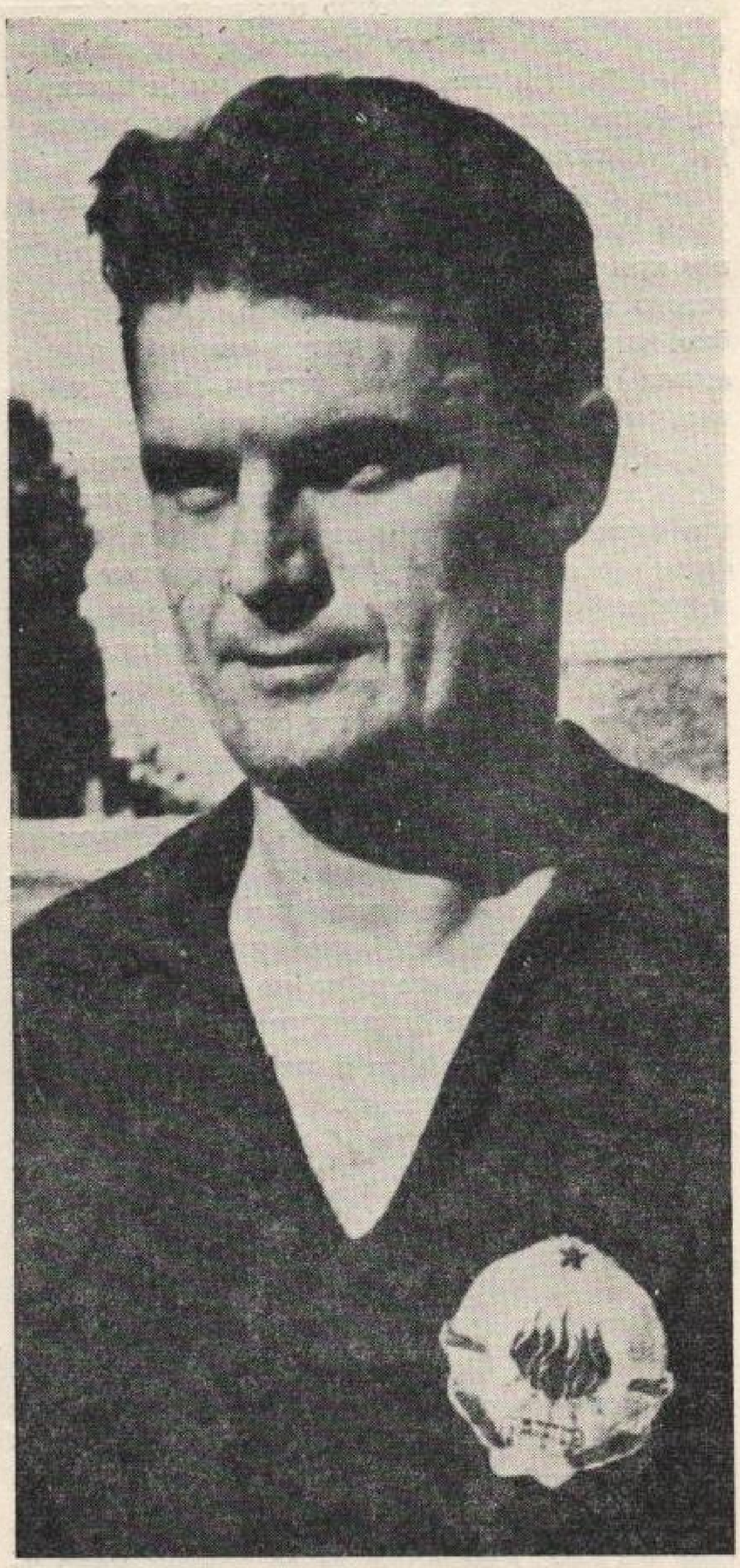
Сима Милованов:

У СПЛИТ СА КОФЕРОМ ЧВАРАКА

— Укупно седам. Четири званичне и две незваничне за А тим и једну утакмицу за Б репрезентацију.

— Било је то на утакмици против Норвешке у Ослу. Али, боље да се вратим мало уназад. Био сам петнаест пута резервни играч А тима. Пре поласка за Осло, на програму је била јавна тренинг утакмица између А и Б репрезентације у Београду. Заједно са мном, у Београд су допутовали некадашњи тренер Војводине Бане Секулић и читава екипа Војводине. Добро се сећам Банетових речи: „Симо, немој пристати да играш бека. Играћеш центархалфа, или нећеш уопште наступити у репрезентацији“. Кад сам видео да се у свлачионици налази и Минда Јовановић, предосећао сам да се све неће добро завршити. Микица Арсенијевић и Александар Тирнанић почели су да диктирају састав А тима: Мркушић, Станковић, Милованов — Атанацковић,

FKVOJVODINA★COM

Сима Милованов

Јовановић, Чајковски... Када су већ сви били скинути, обратио сам се Арсенијевићу и Тирнанићу: „Али, мене нико није питао... Мислите ли да ја могу играти бека“?

Скинуо сам плави дрес са бројем три и пре почетка тренинг утакмице напустио свлачионицу. Био сам сигуран да после овог поступка никад више нећу седети чак ни на клупи за резервне играче државног тима.

Моме изненађењу није било краја када сам у уторак у дневној штампи угледао састав екипе за Осло: Беара — Хорват, Милованов — Љуштица, Спајић, Бошков — Огњанов, Митић, Бобек, Вукас, Зебец.

Пред излазак на терен у Ослу, стрепео сам више него икада, знајући да на клупи за резервне играче седе три изврсна бека: Чолић, Брокета и Копиловић. Током читавог првог полувремена непрестано сам погледао клупу са резервним играчима да бих видео да ми се можда не припрема замена. На крају утакмице , пришли су ми савезни тренер, покојни Иљеш Шпиц и савезни капитен Арсенијевић и честитали на одличној игри. На банкету, после утакмице сам добио још једно признање — проглашен сам за најбољег бека.

— Најдража и уједно незаборавна утакмица у дресу са државним грбом свакако је она са Енглеском када смо у Београду славили скромну, али веома драгу победу од 1:0, над нашим противником.

Према оцени штампе на претходној утакмици са Белгијанцима, није било никаквог изгледа да ћу наступити на овој утакмици. Селектори су међутим једини имали пуно поверење у мене. Одредили су ме за јединог кандидата на место центархалфа. Био сам у тешкој психичкој депресији. Требало је да чувам леђа британског фудбала, младог центарфора Алена.

Када смо кренули из свлачионице, Бренко Пешић, председник Фудбалског савеза Југославије ми је рекао: „Кладим се Лало, да ћеш данас играти за деветку!“

Нервоза ме је ипак савладала. То се видело у мојим првим интервенцијама. Међутим, када је цео исток почео да скандира „Симо, Симо...“ вратила ми се сигурност и грешака није било до краја утакмице. Новинари су ме оценили највећом могућом оценом, а проглашен сам и за најбољег играча на терену. Било ми је веома драго што сам баш на тој утакмици дао све од себе, што смо славили победу, што сам оправдао поверење селектора и енглеску леђа Алена напросто „почистио“ са терена. Колико се сећам Ален после овог сусрета, више није обукао дрес са државним грбом.

— Утакмица против репрезентације Белгије у Загребу. У 42. минуту првог полувремена, Тирнанић и Велф су ми код резултата 0:0, рекли да треба да заменим Спајића на месту центархалфа. Нисам стигао добро ни да увежем ципеле, а већ сам морао да утрчим на терен. Терен је био клизав и тежак за игру. Загрепчани су мој улазак на терен дочекали аплаузом. Први дуел са познатим белгиј-

FKVOJVODINA★COM

ским центарфором Копенсом, био је успешан. Али, неколико тренутака касније, моје истрчавање на терен без претходног загревања завршило се кобно. Заједно са Копенсом, трчао сам за једном дугачком лоптом. Кад сам био већ на домаку ње, нешто ме је „пресекло“ Изгубио сам дах и застао. То је било довољно лукавом центру Белгијанаца да се докопа лопте и постигне водећи гол.

— Чувеног центарфора Израела Глазера, Финија — десног крила Енглеске, Били Рајта, Николса, центарфора Турске Лефтера и других.

— Мом матичном клубу желим све најбоље. Необично желим што је садашња генерација играча олако прокоцкала мукотрпно уздизани реноме Војводине. Садашња генерација, колико сам их ја посматрао, нема довољно осећања и љубави према клубу. Не залажу се довољно и не изгарају довољно за друштво које им све пружа...

Ми стари смо прошли све тешкоће и осетили све недаће тек завршеног рата. Играли смо из љубави према клубу. Уз симболичне награде и надокнаде за изгубљену зараду на свом редовном послу. Ми нисмо имали све што данашњи првотимци имају. На путовањима није било спаваћих кола, првог разреда и аутобуса.

Било је само љубави за клуб и несебичног другарства. Када се излазило на терен све се заборављало и мислило само како да се постигне што часнији резултат.

Испричаћу вам само један детаљ из најтежих тренутака клуба. Пред утакмицу са Хајдуком у Сплиту у клупској благајни није било пара. За Сплит смо зато путовали трећом класом. Пошли смо у суботу ујутру. Пред сам полазак, тадашњи председник клуба чика Срета Релић рекао је: „Децо, ја носим пун кофер чварака. Ви купите хлеба и то ће нам бити ручак и вечера!“

Око поноћи смо стигли у Сплит. Новца није било ни за спавање. Отишли смо до веслачког клуба и замолили чувара да нас пусти да ноћ преспавамо на клупама у парку. Ујутру смо се „дотерали“ и отишли на ручак у хотел „Белви“.

— Стигла је Војводина — чуло се са свију страна.

Јунаци ове незаборавне утакмице у којој смо славили победу под Марјаном били су: *Васић — Аврамовић, Марјановић — Михајловић, Милованов, Винчић — Панић, Плетл, Ача Петровић, Велкер, Крстић.*

Добросав Крстић

„ТОРИНО МИ ЈЕ ОТВОРИО ВРАТА РЕПРЕЗЕНТАЦИЈЕ“

— За А репрезентацију сам одиграо 32 утакмице а за младу и Б тим по једну.

— Мој први наступ у дресу са државним грбом протекао је у великом узбуђењу и неизмерној радости што ми се коначно пружила прилика да браним наше националне боје. Вест да сам уврштен у избор једанаесторице који ће нас представљати у сусрету са Италијом у Торину чуо сам први пут преко Радио Београда десет дана пре сусрета. Са великим нестрпљењем сам очекивао деби. На моју велику срећу пао је у прави час.

После одличне игре читавог тима успели смо да нанесемо тежак пораз Азурима на њиховом терену. Победили смо их са 4:0. Торино ми је отворио врата репрезентације и донео ми афирмацију и ван граница наше земље.

— Најпријатније сам се осећао када смо после тешких и напорних квалификационих утакмица изборили право да учествујемо у завршним борбама за Светско првенство 1958. године у Шведској. Наравно да је пријатних момената било безброј. Један од њих је, као

FKVOJVODINA★COM

што сам већ рекао, мој први наступ у репрезентацији. Не могу а да не споменем и своју одличну партију у сусрету са Мађарима у Пешти, када сам за директног противника имао ненадмашног Пушкаша.

— Најтеже ми је било после несрећног пораза наше репрезентације у сусрету са екипом Западне Немачке на Светском првенству у шведском граду Малмеу. Изгубили смо са 1:0, иако се играло стално пред немачким голом. Тога дана нас је стварно пратио пех, баш као и у финалном сусрету са Русима на Олимпијским играма, 1956. у Мелбурну. Јер и ту смо утакмицу несрећно изгубили са истим резултатом.

— У непосредним двобојима до сада сам се нашао са: Пушкашем, Кочишем, Божиком, Просинечким, Земаном, Оцвирком, Ханапијем, Сиворијем, Бонипертијем, Чарлсом, Масопустом, Плускалом, Колевим, Били Рајтом, Финијем, Чарлтоном, Раном, Фрицом Валтером, Копом и многим познатим фудбалерима.

— Жеља ми је да мој матични клуб у години своје прославе — постигне што боље резултате и да у финишу државног првенства обезбеди себи место које му по вредности припада. Желео бих такође, да наш „стари“ тим одиграо једну утакмицу у оквиру 50-годишњице прославе Војводине, што значи да бих волео да поново играм са Ралетом, Тозом, Вујом, Ивошем, Рогановићем, Крстићем, Верешом, Васићем, Миловановим и другим.

Тодор Веселиновић

„ИГРАО САМ ЗА СИНА!“

— За А репрезентацију играо сам 42 пута, а за Б око 12 пута.

— Било је то велико искушење и доживљај. У репрезентацију сам „ускочио“ када су полутке играли Рајко Митић и Стјепан Бобек. Савезном капитену требало је много смелости да смени прекаљене асове и на њихово место постави играче из генерације која је наступала. Поверење ми је указано први пут у Брислу, против репрезентације Белгије. Мој први наступ завршен је тријумфом наше националне екипе. Победом од 3:1 у Брислу, прославио сам свој први наступ у државном тиму.

— Најпријатнији тренутак везан је за 1958. годину и Светско првенство у Шведској. После половичног успеха у игри са репрезентацијом Шведске, дознао сам да сам у Југославији добио сина. Обећао сам друговима и савезном капитену да ћу следећу утакмицу одиграти за мога сина. Обећање је дошло у незгодан час. Састајали смо се са репрезентацијом Француске и само нам је победа могла донети пласман у завршни део шампионата.

Победили смо са 3:2. Играо сам заиста за свога сина. Постигао сам два гола, први и трећи по реду на овој утакмици.

Репрезентација Југославије. Од играча Војводине играли су Вујадин Бошков, Тодор Веселиновић, Доброслав Крстић

FKVOJVODINA★COM

— Током своје каријере и наступа у дресу са државним грбом, доживео сам многе непријатне моменте. Један од најтежих био је на Олимпијским играма у Мелбурну. Били смо бољи од Руса током свих 90 минута финалне утакмице. Изгубили смо добијену утакмицу, а тиме и златну медаљу коју смо сви тако жарко прижељкивали.

— Мислим да је раздобље између 1950. и 60. године било доба правог фудбала. У току те деценије на сцену зеленог поља ступили су многи велики уметници фудбалске вештине од којих неки још и данас воде главну реч. Имена као што су: Јашин, Нето, Божик, Оцвирк, Ханапи, Копа, Пушкаш и многи други тешко се заборављају. Ипак, један од њих оставио је на мене посебан утисак. Пушкаш је играч који може да понесе име највећег уметника фудбалског заната. Иако изразити левак, сналази се у свакој ситуацији, непогрешиво упошљава своје суиграче, а у постизању голова је ненадмашан. Његово присуство у екипи улива поверење и веру да се сваки противник може победити.

— Најлепше године свог фудбалског доба провео сам у Војводини. У њеним редовима увежбавао сам прве покрете. Војводина је била мој дом, моја школа којој сам захваљујући и постао ово што сам данас. Више од једне деценије делио сам добро и зло са осталим друговима, радовао се победама, преживљавао горчину пораза. Борили смо се за црвенобеле боје како смо најбоље знали и умели. Неколико пута смо били на домаку славе, али нам међутим никада није пошло за руком да освојимо један од трофеја.

Иако данас многи од нас живе далеко од Новог Сада и Војводине, сваке недеље једва чекамо да дознамо резултате одиграних утакмица у нади да је наш клуб однео победу. Са вама се боримо за сваки бод и верујем да нећете дозволити да се лако поруши све оно што смо ми пре вас сазидали.

Жеља ми је да у даљој борби изборимо место које Војводина по својим квалитетима сигурно може да освоји.

Вујадин Бошков:

„НЕКА ТРАДИЦИЈЕ ПОСТАНУ СВЕТИЊА КЛУБА!“

— Играо сам за А репрезентацију 58 пута.

— Највеће признање за сваког младог играча без сумње је наступ у државној репрезентацији. Можете замислити онда како сам се осећао када су селектори и мене уврстили међу кандидате за државни тим. Испунила ми се велика жеља. Заиграо сам у А репрезентацији и био поносан што сам знао да се таква шанса не пружа сваком.

— Срећан сам био после сваке наше победе. Најпријатније ми је ипак било када сам 50-и пут наступио за националну репрезентацију и тиме своје име уписао златним словима у анале југословенског фудбала. Радо ћу се увек сећати и победе против Совјетског Савеза на Олимпијским играма у Хелсинкију, након оне драматичне игре и „изрешетаних“ мрежа са обе стране. Дабоме да не могу да пропустим ни високу победу над Енглезима од 5:0 и Италијанима у Торину, када смо после изванредне игре тријумфовали резултатом од 4:0.

— Најтеже ми је свакако било, када су нас Немци по други пут победили на Светском првенству са 1:0. Било је то 1958. године у Малмеу. Пораз је дошао као хладни туш и ко зна које по реду сведочанство да смо ми Југословени још увек далеко, далеко од реалних могућности за првака света.

— Чувена десна полутка Бразила Диди, против кога сам имао среће да играм, по моме мишљењу је највећи фудбалер света. Мислим, да његову комплетност у познавању фудбалске вештине још ни један фудбалер није достигао. Сигуран сам да не претерујем, ако додам, да је у сваком погледу недостижан. Ту није само реч о његовој игри, него и о понашању на терену, његовом односу према својим и противничким играчима. Велики противници на зеленом пољу били су и Пушкаш, Кочиш, Божик, Оцвирк, Метјус и Копа.

— Мом клубу желим од свега срца да постане већи од дана када смо моји другови и ја у њему наступали. Желим му да бар једном постане првак Југославије, а још више да освоји највећи трофеј у нашем фудбалу — Куп маршала Тита коме смо у неколико наврата ми толико близу били. Да никада више не падне у кризу у којој се налазио неколико година, и да се никада више не мора грчевито да бори за свој опстанак у лиги. Лепо би било ако би се светле традиције које су са пуно љубави стваране много више неговале, и ако би оне постале светиња клуба.

FKVOJVODINA★COM

Здравко Рајков:

„ПРВИ НАСТУП ЈЕ НАЈТЕЖИ!“

— За А репрезентацију сам одиграо 30 и за Б две утакмице.

— После пет месеци играња у Војводини, први пут сам обукао дрес са националним грбом. Било је то 6. маја 1951. године против репрезентације Италије у Милану. Нашао сам се пред тешким испитом. Састајали смо се први пут после ослобођења са репрезентацијом Италије, која је у то време сврставана у ред водећих фудбалских нација старог континента. Иако се радило о престижу двеју нација и мом првом наступу, у почетку као да нисам придавао потребну важност предстојећем сусрету. Био сам млад и жеља ми је била да што боље заиграм. Сувишни су ми изгледали сви савети савезног капитена Арсенијевића и тренера Секулића. Било ми је неразумљиво чак и непрекидно храбрење другова из репрезентације.

Али, када сам обукао плави дрес са државним грбом на грудима и заједно са друговима истрчао на терен нервоза ме је потпуно свладала. Сви моји покушаји да дам што више од себе и оправдам стечено поверење, остали су безуспешни. Дебитовао сам као и већина почетника, играча репрезентације.

Тек тада ми је било јасно колика је разлика између наступа у репрезентацији и клубу.

— Најпријатнији доживљај на терену доживео сам 1955. године у Београду у сусрету са шампионима света, екипом Западне Немачке, коју смо у незаборавном мечу победили са 3:1.

Утакмица је посебно за мене, значила много. Пре сусрета паузирао сам више од године и веровао не само да више никада нећу наступити у дресу са државним грбом, него да уопште више нећу ни играти фудбал. Моје прве утакмице после операције менискоса међутим, опсовргле су то, тако да су ме селектори уврстили у избор за меч против Немаца. Оправдао сам у потпуности њихово поверење Репрезентација је после изванредне игре славила победу над прваком света.

Ласкаве похвале са свију страна, вратиле су ми веру и улиле наду да моја спортска каријера после тешке повреде и дугог паузирања није завршена.

— Случај је хтео да је и мој најнепријатнији доживљај са фудбалског терена, везан за истог противника — екипу Западне Немачке. У Малмеу смо се 1958. у четврт финалној утакмици Светског шампионата у фудбалу састали са Немцима. Иако смо током читаве игре били бољи, сусрет смо при крају изгубили фаталним голом немачког репрезентативца Рана. Моја најтужнија успомена из наступа за државни тим била је уједно и опроштај од националног дреса Југославије.

— У сусретима на четири континента играо сам против многих познатих играча. Навешћу само неке: Метјус, Оцвирк, Ханапи, Пушкаш, Божик, Фриц Валтер, Сивори, Чарлс, Копа, Фонтен, Шандор, Кочиш, Гросић и Земан.

— У јубиларној години прославе 50-годишњице постојања клуба, мом некадашњем друштву желим што бољи успех. Волео бих да наши следбеници и даље негују леп стил и начин игре који ће им донети реноме једног од најбољих клубова у земљи.

Александар Ивош:

„ПРВИ НАСТУП СЕ НЕ МОЖЕ ОПИСАТИ!“

— За А тим сам одиграо пет, за Б осам и младу репрезентацију седам утакмица.

— Тешко је речима описати тај доживљај. То вам је нешто чудно. Несвакидашње. Нешто, што се само доживети може. Што сам као и хиљаде других спортиста дуго прижељкивао... Што сам на крају имао срећу да осетим.

— Свакако пре истрчавања на терен, када сам обукао плаву мајицу репрезентативца. Прво клецање колена при интонирању химне. Судијин звиждук и моја настојања да што више пружим на терену.

— Најтеже тренутке преживљавао сам на утакмици против Немаца. Био је то мој неславан повратак после четири године у репрезентацију. Поражени смо у том сусрету са 3:1.

— Најбољи утисак на мене оставио је Уве Зелер. Изванредан реализатор и изврстан техничар.

— Свом некадашњем клубу желим увек исто: да буде најбоља екипа у земљи и да бар једном поред првенства освоји и Куп. Жао ми је једино што у златном јубилеју није баш све кренуло како треба.

FKVOJVODINA★COM

Андрија Вереш:

„СПЕЦИЈАЛНА ТАКТИКА ЗА ГАРИНЧУ!“

— Играо сам једну за Б, четири за младу, пет за омладинску и једанаест за студентску репрезентацију Југославије.

— Први наступ у репрезентативном дресу доживео сам у сусрету са младом репрезентацијом Аустрије у Београду. Позив је дошао у последњи час. Непосредно пред сусрет, када је Ировић обавестио селекторе да отказује учешће.

Био сам пресрећан што су ми селектори пружили могућност да станем између статива омладинског државног тима.

— Најпријатнији тренутак била је одлука селектора да се припремам за дугу и напорну турнеју југословенског А тима по Азији. На списку вратара поред мене су били Беара, Кривокућа, Стојановић и Ировић. На турнеју су требала да крену само два голмана. Имао сам срећу да баш на припремама покажем изванредну форму, тако да сам поред Беаре, пошао и ја.

Био је то за мене посебан доживљај. Први одлазак у иностранство, у плавој мајици државног тима. Пружила ми се јединствена прилика да обиђем велики број далеких, непознатих земаља. Свака од њих, имала је нешто посебно, специфично, што мислим да никада више на било ком делу земљине кугле нећу видети. Интересовали су ме култура и обреди древних народа Далеког Истока, архитектура њихових градова, њихов начин живота и, наравно, квалитет фудбала. Најпријатније тренутке доживео сам у Бурми.

— За исту турнеју, везани су и моји најтежи тренуци на путовањима са државном репрезентацијом. На званичној утакмици између репрезентација Индонезије и Југославије, Беара није имао свој дан. Примио је чак два гола. Веровао сам да ће ми руководство репрезентације рећи да уђем и заменим га на голу. Исто су мислили и остали резервни играчи. Иако су ми већ сви говорили: „Хајде Андрија скидај се и улази“, селектори нису били истог мишљења. До краја утакмице, нисам ушао на терен, мада сам свим срцем желео да помогнем својим друговима, које је заиста тог дана пратио пех.

— Много је познатих играча, који су се нашли у моме шеснаестерцу. Али, пре него што кажем нешто о њима, не могу да пропустим ,а да не споменем Беару, који је од мојих првих дана на терену, био и до данас остао узор. Од њега сам највише научио. Дивио сам се том атлети међу стативама, због његове несаломљиве воље и огромне амбиције. Имао сам прилике у неколико наврата да гледам и славног Земана. Међутим, Беара га по мом мишљењу у сваком случају надмашује.

Андрија Вереш

Дуго ћу се сећати Фењвешија и Нађа. По изванредно јаком шуту и мајсторском извођењу слободног ударца Хапела никада нећу заборавити, а посебно гол који ми је 1957. године дао у Бечу снажним ударцем, са око 18 метара. Тек сада, од како играм и живим у Бечу, дознао сам да је Хапел био у стању сатима да увежбава извођење слободних удараца.

На турнеји у Фиренци, на мене је изванредан утисак оставио Бразилијанац Гаринча. Брзоног десно крило, толико нас је све забринуло, да смо непосредно пред утакмицу,

FKVOJVODINA★COM

имали специјалан састанак, на коме је разрађен читав план, како онемогућити овог изванредног фудбалера.

— Војводини од свег срца желим да у што краћем року састави једанаесторицу младића који ће бити у стању да многобројне симпатизере црвено-белих врати у дане славе од пре неколико година и коначно екипу поново уврсте у врх југословенског фудбала. Да млади-ћи, који су сада стасали и они који ће још наступити у првом тиму, дају све од себе. Сигуран сам да ће се болна смена генерације већ ове јесени залечити и да ће млади почети да ређају и веће успехе од оних које смо ми некада постизали.

Новак Рогановић:

„НЕЗАБОРАВНИ ФИНАЛЕ У РИМУ“

— Једну за А репрезентацију, 10 за олимпијски тим и четири утакмице за Б екипу Југославије.

Новак Рогановић са златним Олимпијском медаљом

— Прву утакмицу сам одиграо против репрезентације Марока у Казабланци. Славили смо високу победу од 5:1. Био је то тим, који је требало да заступа нашу земљу на Олимпијади у Риму. На турнеју по афричким земљама кренула су четири бека: Дурковић, Сомболац, Јусуфи и ја. Руководство је решило да ме на овој турнеји испроба на месту центархалфа.

У игру сам ушао са великом нервозом. Иако центархалфа пре тога нисам никада играо, а то ми је био и први наступ у државној репрезентацији, моја игра је добро оцењена. До краја турнеје све боље сам се снаилазио на новом месту.

— Најпријатнији тренутак? — Мислим да ту нема двоумљења. Свакако финална утакмица Олимпијских игара у Риму. Тим је наступио у овој формацији: *Видинић — Рогановић, Јусуфи — Жанетић, Дурковић, Перушић — Анковић, Матуш, Галић, Костић, Кнез.* Играли смо са Данцима и победили са 3:1. Стварно сам на тој утакмици доживео највећу радост.

Никада нећу заборавити драматичне тренутке после завршетка утакмице. Колико смо само били сви срећни, када се први пут на Олимпијади, наша застава вијорила на победничком јарболу. Из грла око пет стотина Југословена, допирала је са трибина до нас, југословенска химна.

— Када је судија на истој утакмици безразложно искључио нашег капитена Галића. Водили смо већ у самом почетку са 2:0. После једног брзог Костићевог продора по десној страни, Галић је спровео лопту у мрежу. На опште запрепашћење, судија је поништио потпуно регуларан гол. Галић је, као капитен, пришао судији и приговорио му, па га је овај искључио са терена.

Иако смо у тим тренуцима водили са 2:0, сви смо стрепели да не изгубимо добијену утакмицу и златну олимпијску медаљу. Јер, Данци су, само три дана раније, лако савладали Мађаре.

— Скоглунд, Гварантињо, Фењвеши, Ривера, Алберт и Тихи. Свакако, најдуже ћу се сећати Скоглунда, који ми је задавао највеће тешкоће. Држао сам га у време, када је био проглашен за најбољег фудбалера на Светском првенству у Шведској.

— Првенство је прошло. Заборавимо све што је било. А жеље... Нека се мој некадашњи клуб што боље пласира у новом првенству, како више не бисмо морали са зебњом да очекујемо крај. Имао сам прилике да видим подмлађени тим Војводине. У потпуности сам

FKVOJVODINA★COM

сигуран да су младићи довољно стасали да се умешају у озбиљнију борбу за горњи део табеле. Било је тешко постићи све ово после одласка осморице првотимаца. Ипак, тренер Хирман је својом упорношћу и вером у младе успео да створи одличан колектив.

Драгољуб Блажић:

„НЕ МОГУ ДА ПРЕБОЛИМ ВОЈВОДИНУ..."

— Једну за Б тим, четири за младу, пет за омладинску и једанаест за студентску репрезентацију Југославије.

— Било је то 1955. године на Неп стадиону у Будимпешти. Играо сам за омладинску репрезентацију у предигри незаборавне утакмице мађарске и југословенске А репрезентације, која се завршила нерешеним резултатом 2:2. За мене је то био стварно изванредан доживљај.

Играо сам као петнаестогодишњи дечак на легендарном „Непу", прослављеном стадиону о коме сам до тада само слушао. Посебно задовољство при томе представљала је околност да ћу после предигре, у којој сам ја играо, моћи да гледам славна имена мађарског и југословенског фудбала: Кочиша, Пушкаша, Божика, Шандора, Цибора, Гросића, Милутиновића, Вукаса, Веселиновића, Беару, Бошкова, Крстића и Зебеца.

Овај за мене заиста изванредан догађај помутио је и умањио катастрофалан пораз наше омладинске репрезентације од 0:6. Оправдања за тако високог пораза не бисмо могли тражити ни у чињеници да су у тадашњој екипи нашег северног суседа играла сада већ позната имена мађарског фудбала — Алберт, Гереч и Нађ. Јер, наше боје су бранили: Шекуларац, Галић, Стипић, Дурковић, Попадић, голман Радовић и други. Алберт је у том сусрету постигао ни мање ни више него четири гола.

— Као најпријатније тренутке издвојио бих два моја наступа за репрезентацију. Најсрећнији сам без сумње био када смо 1962. години у Косовској Митровици катастрофално поразили мађарску младу репрезентацију са 4:0. Победа нам је била утолико дража што су Мађари пред сусрет са нама изјавили да им је то тренутно најбоља млада селекција од које много очекују. Навала наше младе репрезентације на тој утакмици изгледала је овако: Лукарић, Замбата, Гулин, Блажић, Ламза.

На тој утакмици сам био стрелац два гола. Првог ћу се увек сећати. Гулин је у 10 минуту испре начинио успешан бег по левој страни. Прозрео сам његову намеру, улетео у шеснаестерац и страховитим ударцем искоса затресао мрежу изнад главе изненађеног вратара Сентмихаљија. У први мах нисам могао да поверујем да сам постигао гол који нам је унео елана у игру.

И друга утакмица, за студентску репрезентацију 1959. године на Универзијади у Бечу. Било нас је безброј. Из свих делова света. Говорили су се разни језици, били смо различито обојени а ипак живели као једна велика породица. Иако многи од нас нису познавали језике, одлично смо се споразумевали. Склопљено је безброј пријатељства. Универзијаде се поготово добро сећам што смо екипу Совјетског Савеза, у којој су тада играли Понедељник и Воронјин, у финалној утакмици победили са 2:1. Пре нас никада ни једна фудбалска селекција није освајала златну медаљу.

— Најтеже ми је било на утакмици за младу репрезентацију када смо 1958. године поражени од Мађара са 1:0. И не само то. Општа оцена седме силе била је да сам ја већ на самом почетку сусрета прокоцкао шансу наше једанаесторице. Месарош ми је дао идеалан пас. Шутирао сам одмах. Лопта је погодила унутрашњу страну стативе и изашла из гола. Када смо већ сви подигли руке радујући се вођству, судија је руком дао знак да се игра настави.

— Толико их је било много да ми је тешко да се сетим свију. Но, ако бих ипак требало да наведем играче који су на мене оставили најјачи утисак били би то без сумње Суарез и Еваристо, играчи који су у стању да својим изванредним квалитетима реше сусрет за трен.

— Моја једина и велика жеља је да Војводина никада више не западне у тако тешку ситуацију као на почетку славља свог златног јубилеја и да у најскорије време поврати свој пољуљани реноме.

Никада нећу моћи да преболим Војводину. Да се све то којим случајем одвијало сада а не у време када сам имао шеснаест година... И више из ласкавости и жеље да не одбијем позив једног великог клуба, као што је у то време био Партизан, у чијим су редовима играли Бобек, Милутиновић, Зебец, Белин, Стојановић и други... Поготово што сам црвенобеле напустио баш у време када су били најбољи и у зениту своје славе. У време када је Војводина предвођена ванредним реализаторима Веселиновићем и Вукелићем потпомогнута одличном халфлинијом рађала своје највеће успехе. Да сам остао уз другове само још годину дана све би друкчије било...

FKVOJVODINA★COM

Жарко Николић

„БОЉЕ НЕГО ШТО СЕ МОГЛО ОЧЕКИВАТИ"

— Свој први сусрет у репрезентативном дресу доживео сам још у омладинској репрезентацији Југославије. Гостовали смо у Грчкој. Било ми је то „крштење" у репрезентацији и путу у иностранство. Са те утакмице води и моје познанство са данашњим асовима југословенског и светског гласа: Шекуларцем, Шошкићем и Галићем. Још ако додам да смо ову утакмицу добили са 2:0, сигуран сам да ћете разумети онда да лепши деби нисам ни могао пожелети.

— Најпријатнији ми је био сусрет са Португалом у Београду. У државни тим сам ушао сасвим неочекивано. Предвиђено је било да Зебец на овој важној утакмици игра центархалфа. Пред сам почетак утакмице, Зебец је у загревању осетио да неће моћи да игра, тако да ми је непосредно пред истрчавање на терен саопштено да ћу наступити уместо повређеног Зебеца. На брзину сам се пресвукао и са осталим играчима истрчао на терен. Био сам незагрејан и у почетку није баш све кренуло како треба. До краја, је ипак, све испало боље, но што сам и пожелети могао. Утакмицу смо добили са 5:1, и пласирали се у финале, које се одвијало у Паризу. Ова утакмица ће ми остати у најлепшој успомени и због тога, што сам, баш захваљујући њој, успео да остварим свој давно прижељкивани пут у Париз.

— Најтежи тренутак у наступу за државну репрезентацију преживео сам на утакмици против Аустријанаца у Загребу. Иако смо победили са 2:1, дуго ћу памтити овај сусрет, за мене препун непријатних момената. Чувао сам најбољег аустријског играча, центарфора Бучека. Био је то стасит делија. За главу виши од мене и изванредно покретљив. Сваки дуел са њим, извлачио је из мене и последњи делић снаге. Да пех буде већи, у једном од њих, озледио сам стару повреду. Чинило ми се да ћу морати напустити терен. Али, само воља и жеља да до краја сусрета помогнем својим друговима, задржале су ме на ногама.

— Од чувених страних играча против којих сам играо, најдуже ћу се сећати Чигије, брзоногог десног крила, који је у време када сам га држао, био на врхунцу славе. Био ми је то и један од најтежих противника. Споменуо бих још и Анђелила, Мацолу, Риверу, Божика и Буцека.

— Моје жеље су мале и остварљиве. Желим само да управа клуба поклони далеко већу пажњу играчима који бране црвено-беле боје. Односно, да не дозволи да играчи када се од њих највише очекује, напуштају клуб. У којој се ситуацији после такве индолентности нађе друштво најбоље сведоче последње две године, када се Војводина, нажалост, морала да бори за опстанак у друштву најбољих.

Лазар Васић:

„ПАРТИЗАН МЕ ЈЕ СТАО ОЛИМПИЈАДЕ"

— Одиграо сам три утакмице за студентску репрезентацију.

— Посебног узбуђења није било. Одређен сам за голмана студентске репрезентације која се у Руену састајала са одговарајућом једанаесторицом Француза. У нашој екипи су се налазила у оно време позната имена: Липошиновић, Дворнић, Раде Огњановић, Жигенте и други.

— И моји најпријатнији тренуци су везани за исту утакмицу. Не могу једино да пожалим што смо и поред двоструког вођства у Руану изборили само нерешен резултат.

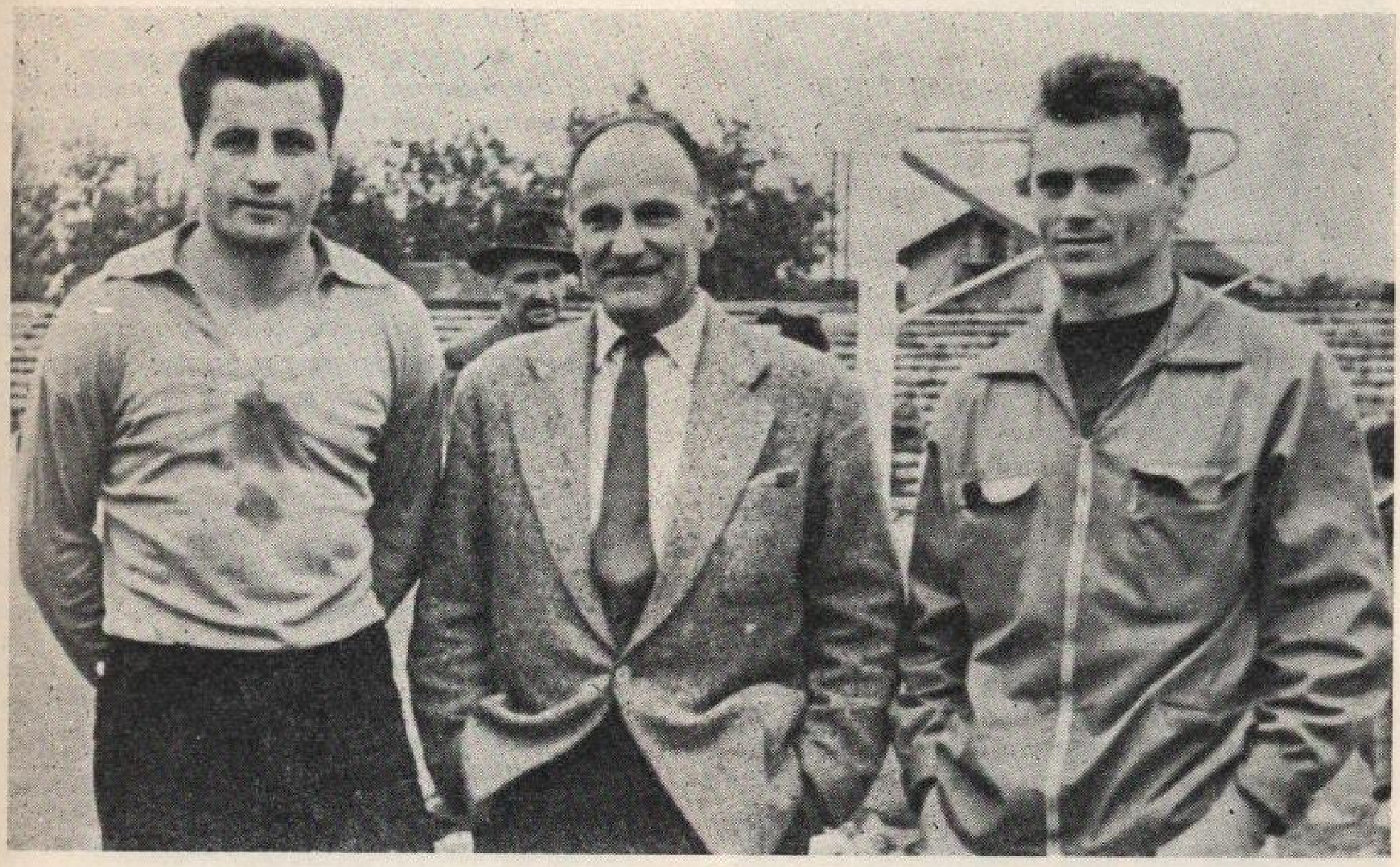
— Мислим да за спортисту не постоји тежа ствар од тренутка када му надлежни саопште да је избрисан са списка најбољих. Да неће бранити спортску част наше земље на највећој смотри спортиста читавог света — на Олимпијади. Када га отпишу са списка и преко ноћи поруше све његове дивне снове...

То ми се управо догодило пред Олимпијаду у Хелсинкију. Поред Беаре био сам најозбиљнији кандидат за одлазак на Олимпијаду. Нисам ни слутио да утакмица против Партизана у Београду треба да потврди моју кандидатуру, па у том сусрету нисам ни заузео своје место на голу Војводине. Партизан ме је тако сазнао сам касније, стајао Олимпијаде.

— Тешко је сетити се свих фудбалских асова против којих сам бранио гол Војводине Зато ћу набројати само неке: Анђелило, Бичикли и Ривера од Италијана а Тихи, Фењвеши, Албертт, Шандор и Божик од Мађара.

Шандор је од свих, по моме мишљењу, био најбољи. Сигуран сам да Европа скоро неће имати тако вешто, брзо, духовито и изванредно десно крило.

FKVOJVODINA★COM

Три генерације голмана (Беара, Плац, Васић)

— Желим да Војводина у јубиларној години доживи своје најлепше дане. Волео бих такође да генерације које наступају мало више мисле на светле традиције клуба и њихове претходнике који су изгарали за црвено-беле боје.

Чедомир Сентин:

„ШТО БОЉИ ПЛАСМАН"

— Одиграо сам по једну утакмицу за младу и студентску репрезентацију и пет утакмица за омладински државни тим.

— Свој први наступ у дресу са државним грбом дуго ћу памтити. Док смо на атински стадион истрчавали у плавим дресовима државне репрезентације и док су интониране химне, мислим да није било срећнијег човека на стадиону. Али, не задуго... Већ у петом минуту игре повреда ме је приморала да напустим терен. Био је то неуобичајено брз и невероватно тужан опроштај дебитанта од репрезентације.

— Свакако против Луксембурга на Омладинском турниру ФИФЕ 1955. године у Италији. Славили смо високу победу од 7:2, а ја сам играјући центарфора постигао три гола. После мог првог поготка другови су заиграли као препорођени. У тим тренуцима успео сам да се ослободим треме, заиграм слободније и до краја сусрета постигнем још два гола.

— У непријатној успомени још и данас ми је утакмица против мађарских омладинаца 1955. године у Италији. У сусретима са њима, увек смо имали пех. Тога пута, победа нам је била ближа, него икада. Довољно је само да споменем да су боје наше омладинске репрезентације у то време бранили Шошкић, Шекуларац и Галић, па да се добије представа колико је то био јак тим.

Па ипак, и овога пута смо изгубили на исти начин. Није било довољно бити само у игри бољи. Голови су одлучивали крајњи исход сусрета. И док смо ми држали игру у својим рукама, и технички непогрешиво владали тереном, Мађари су из две акције, два брза контранапада, на само њима својствен начин, затресли Шошкићеву мрежу. Крајњи исход меча је и поред све надмоћности био 2:0, у корист мађарске репрезентације.

— Мађарски нападач Махош, био је и остао за мене најбољи играч против кога сам играо.

Надам се да ће Војводина за неколико година бити сна стара Војводина из горње лествице југословенског фудбала.

FKVOJVODINA★COM

Ђорђе Милић:

„НИСАМ РАЗУМЕО СЕЛЕКТОРЕ“

— Одиграо сам по једну утакмицу за А, олимпијску и омладинску репрезентацију Југославије.

— Први пут сам наступио за омладинску репрезентацију на утакмици са Мађарима у Пешти. Али, то није био наступ какав сам ја прижељкивао. Уместо да са осталим друговима, како је то раније било предвиђено, истрчим на терен, остао сам на клупи за резервне играче. Није се радило о повреди, још мање узбуђењу или треми, селектори су ми једноставно рекли да ћу на терен изаћи тек у другом полувремену. Тако је и било. Мађари су тада водили са 2:0.

— Најпријатније ми је било када смо у Београду победили одговарајућу селекцију мађарских олимпијаца. Играло се као и обично — на четири фронта. Током читавих деведесет минута смо били бољи и на крају, у драматичном финалу сусрета пошло нам је за руком да очувамо стечену предност и у за мене незаборавном сусрету победимо са 2:1.

Победа нам је била још дража када смо дознали да смо једино ми успели да у четвороструком мечу са северним суседима славимо победу.

— Најтеже ми је било после сусрета са мађарским омладинцима у Пешти. Тек тада сам сазнао да су ме селектори намерно у почетку изоставили из екипе, да би као „тајно“ оружје у другом делу сусрета убацили у игру.

Добро се сећам две стопроцентне шансе које сам олако прокоцкао. Пропустио их јер сам био увређен и сувише млад да схватим тактику руководства репрезентације. Да сам тада то знао, ко зна како би се завршио сусрет у коме су Мађари победили са 2:0.

— За мене је од страних играча, са којима сам имао прилике да се огледам на зеленом пољу, најбољи Хамрин коме, по мом мишљењу, чак ни славни Гаринча није раван. Просто је невероватно како тај човек спретно барата лоптом, мајсторски савладава све препреке и као вихор јуриша тереном.

— Највише бих желео да се што пре померимо из доњег дела табеле и што мирније дочекујемо предстојеће окршаје. Неоспорно је да је генерација која управо сада игра талентована и да ће она под сталном контролом и систематским радом успети за две до три године да води озбиљнију реч у првенству.

Стеван Секереш:

„КАПИТЕН У ПРВОМ СУСРЕТУ“

— Одиграо сам две утакмице за младу репрезентацију. У Сегедину против Мађара 1:1 и у Бања Луци такође са Мађарима када смо победили са 2:1.

— Осећао сам се поносним и био горд што сам међу једанаесторицом најбољих младих фудбалера своје земље. Сећао сам се тешких часова искушења и уложених напора да у конкуренцији талентованих и изврсних играча изборим место у навалној петорци. На клупи за резерве остали су Осим и Смаиловић а ја сам на терен изашао са бројем девет.

Била је то велика част. Остварени сан који стотине спортиста прижељкује у својој каријери. Дао сам све од себе да би што више приказао на бањалучком стадиону.

— Када ми је пре утакмице у Бања Луци наш тренер инжењер Пажин саопштио да ћу бити капитен репрезентације. Има ли шта пријатније од улоге капитена у првом наступу за државни тим...

— Најтеже ми је било када су Мађари у Бања Луци повели са 1:0.

— Издвојићу само неке од страних играча против којих сам играо. То су: Алберт, Хамрин, Мацола, Божик и Шипош.

Због свог ванредног осећања за простор и гол, силовитих и прецизних удараца ногом и главом највише ми се свидео Алберт, млади центарфор мађарске репрезентације који је и у клупским сусретима и у двобојима репрезентација увек фаталан за наше вратаре.

— Да се не понове последње два тешке године и да коначно после свих перипетија не морамо у овој години да стрепимо од испадања из друштва најбољих. И наравно да у што краћем року почнемо да играмо озбиљнију улогу у борби за горњу лествицу табеле.

27. јул 1948. године

НАЈВЕЋА ПОБЕДА НАД СТРАНОМ ЕКИПОМ

У великом броју интернационалних утакмица Војводина је постигла леп реноме међу европским тимовима. Међутим, најубедљивију победу Војводина је извојевала над екипом Галанте из истоименог чехословачког града, 27. јула 1948. године. Победила је са 10:0!

FKVOJVODINA★COM

Лука Малешев:

„ТАЈ ТРЕНУТАК СЕ НИКАДА НЕ ЗАБОРАВЉА“

— Одиграо сам једну утакмицу за младу и једну за омладинску репрезентацију Југославије.

— То је тренутак који се не заборавља. Осећање да се налазим међу једанаесторицом најбољих и да се борим за боје отаџбине, чије су традиције тако светле и чисте уливало ми је снагу да заиграм читавим телом седамнаестогодишњег омладинца. Да се борим за част своје земље.

Хиљаде мисли струји кроз главу, док у ставу мирно слушам акорде химне, док је срце немирније но икада, и док се груди надимају затежући плави дрес са државним грбом.

— Мој први наступ против Мађара био је најпријатнији. Успели смо да изборимо нерешен резултат и забележимо први, ма и половичан успех, против за нас, после ослобођења, непобедивих противника.

— Мој други наступ у репрезентацији уједно је и мој најтежи тренутак у дресу са државним грбом. Играли смо у Мађарској. После зрелије игре, у којој смо имали већи број повољних шанси, пред крај смо примили гол и сав уложени труд био је узалудан.

— Од познатих страних играча издвојио бих: Гилмара, Зита, Дидија, браћу Сантос, Кочиша, Божикоа и Хаџипија.

— Жеље? Свакако најлепше. Да се већ једном ослободимо доње куће.

Љубомир Милић:

„ЖЕЛЕО САМ ДА ШТО БОЉЕ ЗАИГРАМ“

— За омладинску репрезентацију одиграо сам седам утакмица.

— Имао сам трему када сам излазио на терен. Желео сам да у Пешти заиграм што боље. После првог налета наше навале на противнички гол, ослободио сам се треме. Заиграо сам слободно и учествовао у акцији, која је претходила нашем првом голу. После другог гола који је постигнут из соло акције, дошао је ред и на мене да се упишем у листу стрелаца. Шкрбић ми је додао лопту. Без задржавања сам из окрета шутирао на мађарски гол. Са даљине од 20 метара, посматрао сам немоћног вратара. Водили смо у Пешти са 3:0. Та-

Загрљај после поготка

ко је мој први наступ у репрезентацији крунисан успехом.

— Моје „искупљење“ постигнутим голом, против омладинаца Чехословачке у Загребу. Нисам био довољно припремљен за овај сусрет. Била је то једна од мојих слабијих игара. Гол, који сам у овом мечу постигао, остаће ми ипак један од најпријатнијих тренутака.

— Наша лежерност у игри са Турцима, на омладинском турниру у Холандији тешко нам се осветила. Испали смо из финалног такмичења и пропустили да освојимо један од најдрагоценијих омладинских трофеја Европе.

Скраћени боравак у Холандији и пораз од репрезентације Турске, били су не само за мене, већ и читаву екипу, најтежи тренуци.

— До сада сам имао прилике да играм само са младим репрезентативцима суседних земаља, којима тек предстоји блистава спортска каријера.

FKVOJVODINA★COM

— Да мој клуб постигне што бољи пласман у првенству, уложи све своје снаге не би ли му најзад пошло за руком да освоји Куп и лична: да ми се што пре укаже прилика да браним црвено-беле боје у првенственим окршајима.

Силвестер Такач:

„ИГРАО САМ НА ОЛИМПИЈАДИ“

— Десет утакмица одиграо сам за А тим, две за Б, једну за младу и две за омладинску репрезентацију Југославије.

— Први сусрет? Мислим да можете схватити узбуђење једног двадесетогодишњака, када се нађе у друштву прекаљених асова нашег фудбала, екипи познатих имена и када при свему томе има на уму да заступа боје своје земље.

— Двоумљења нема: полуфиналну утакмица групе у којој се налазила Југославија на Олимпијским играма у Риму. Играло се против Турака. Био је то мој први наступ.

— Моја несрећна повреда пред финалне утакмице у Риму. Био сам на списку једанаесторице, која је у финалној утакмици Олимпијаде, требало да се супротстави Данцима. Повреда ме је избацила из строја и лишила свих оних задовољстава која су у потпуности могла да доживе само једанаестorица у плавим мајицама, југословенске националне боје, који су од првог судијиног звиждука почели да кидишу на златну олимпијску медаљу.

— Шнелингер, Гаринча, Хамрин, Алтафини и браћа Сантос.

— Да заузмемо што часније место на табели.

Младен Вучинић:

„БРАНИО САМ БОЈЕ СВОЈЕ ЗЕМЉЕ“

— Одиграо сам по једну утакмицу за Б, младу и омладинску репрезентацију Југославије.

— Био сам поносан што сам у својој седамнаестој години обукао дрес са државним грбом. Излазећи на терен, обузело ме је осећање велике одговорности. Није свеједно бранити клупске или боје своје земље. Знао сам да морам репрезентовати Југославију, и зато сам дао све од себе.

— Најпријатнији тренутак везан је за утакмицу против мађарске репрезентације. Успели смо да напустимо терен непоражени.

— Несрећан пораз од мађанске младе репрезентације у Сегедину, најтежи је тренутак у сусретима, које сам одиграо за државну репрезентацију. Иако смо у току целе утакмице били далеко надмоћнији, Мађари су изненадним контранападима постигли два гола.

— Од страних играча најбољи утисак на мене су оставили: Будаи, Абацијев и Ракоши.

— Да постанемо поново она некадашња Војводина, која је пунила стадионе и сваке недеље, одушевљавала своје навијаче и симпатизере широм земље. Изнад свега бих желео да се у овој јубиларној години, пласирамо бар на пето место и дођемо до финала Купа.

Саша Свињаревић:

„НЕЗАБОРАВНА ПОБЕДА НА НЕПУ“

— Одиграо сам осам утакмица за А и једну за младу репрезентацију Југославије.

— Први наступ био је један од мојих највећих испита у животу. Са једне стране наступ је значио велико признање и част. С друге стране, међутим, неслућену одговорност.

— Најдража ми је без сумње, наша победа, после тридесет и једне године, над Мађарима, усред Будимпеште.

— Најтежи... на шампионату света у Чилеу, када сам са клупе за резервне играче посматрао борбу својих другова у игри против чехословачких репрезентативаца.

— Феньвеши, Краус и Рамирез (Чиле) су по мом мишљењу, најбољи страни играчи против којих сам као репрезентативац играо.

— Желим да буде више слоге у тиму. Она је можда један од узрока у последње време, наших све чешћих неуспеха. Другарство треба гајити и односе у клубу ускладити, као и некада када је Војводина рађала победу за победом.

Илија Пантелић:

„ВРАТИТИ ВОЈВОДИНИ ПРЕСТИЖ“

— За Б репрезентацију сам одиграо једну, за олимпијску такође једну и за младу репрезентацију Југославије две утакмице.

FKVOJVODINA★COM

Пантелић интервенише

— Као и сваки спортиста коме се укаже прилика да у једном од такмичења заступа своју земљу. Био сам радостан и срећан што ми је указано поверење да браним боје своје земље.

— Утакмица олимпијских репрезентација Југославије и Мађарске, остаће ми најдуже у сећању, због тога што смо се из Мађарске вратили непоражени.

— Моја једина утакмица за Б тим уједно је и мој најнепријатнији сусрет. Играли смо против Аустријанаца у Линцу. И поред стално надмоћности испустили смо победу у последњим тренуцима из руку, и морали се задовољити нерешеним резултатом.

— Навешћу само неколицину чувених играча који су на мене својом игром и понашањем на терену оставили снажан утисак. То су: Бене, Сентмихаљ, Хамрин, Гаринча, Лајаколо, Милани, Гривс, Мацола и Ривера.

— Вратити Војводину на место које су јој пре шест или седам година обезбедили наши претходници.

Радивој Радосав:

„ТЕШКИ ТРЕНУЦИ"

— Пет утакмица за омладинску репрезентацију.

— Никада не могу заборавити тренутак када сам први пут стајао на средини терена у дресу државног репрезентативца. Био сам пресрећан јер се мој дугогодишњи сан најзад остварио.

— Освајање другог места на турниру УЕФА, 1962. године у Букурешту без сумње је најдражи трофеј, кога сам освојио играјући у дресу државног репрезентативца.

— На истој утакмици, када је судија добио финале, доживео сам и најтеже тренутке.

— Сретао сам се обично са великим надама фудбала земаља са којима смо се састајали.

— Не повратиле се никада последње две године у којима до последњег кола готово нисмо знали хоћемо ли уопште опстати. Што бољи пласман на табели и у Купу.

Драган Сурдучки:

„НИСМО ИМАЛИ СРЕЋЕ..."

— Одиграо сам шест утакмица за омладинску репрезентацију Југославије.

— Чини ми се да ми срце никада тако јако није куцало. Играли смо против Бугара у

FKVOJVODINA★COM

Пазарлику квалификациону утакмицу за турнир УЕФА у Енглеској. Нисмо имали среће, тако да је мој први наступ, који сам са великом неизвесношћу ишчекивао, неуспешно завршен.

— Најсрећнији сам био када сам на утакмици против Румуније, на турниру омладинаца у Софији, постигао одлучујући гол за нашу репрезентацију. Тадашњи прваци Европе били су надиграни а ја сам постигао свој до сада најдражи гол.

— Био је то недавни турнир у Холандији. Све до пред крај сусрета били смо бољи од турске репрезентације. Ко би се само могао сетити свих пропуштених шанси... И — док смо ми петљали и оклевали, Турци су из једног на око безопасног продора искористили кикс наше одбране и постигли одлучујући гол а тиме и сусрет решили у своју корист. Били су то заиста тешки тренуци.

— Пошто међу омладинцима још нема чувених асова, још ми се до сада није пружила прилика да играм против прослављених репрезентативаца.

— Заборавити што пре последње две године и заузети место које заиста одговара квалитетима црвено-белих.

Ђорђе Павлић:

„ИМАО САМ ТРЕМУ!"

— Одиграо сам једну утакмицу за А и три за Б репрезентацију Југославије.

— Имао сам трему и велику жељу да добро заиграм. Нервоза ме је обузела још у свлачионици. Помисао да сам репрезентативац, да и од моје игре много зависи какав ћемо резултат изборити, није ми давала мира. Тек када се пошло са центра и утакмица почела да добија у темпу успео сам да се ослободим непријатне нелагодности.

— Победа против репрезентације Белгије у Бриселу остала ми је у сећању као најпријатнији тренутак у досадашњим играма за државну репрезентацију.

— Изгубљену утакмицу у Шведској никада нећу моћи да заборавим.

— Ако кажем да сам играо против Жиришона, Ван Лимста, Хамрина, Билда Јохансона и Шипоша мислим да ће бити доста.

— Да заузмемо место што ближе горњој граници табеле и осветлamo црвено-бели образ у такмичењу за Куп.

Август, 1957. године

ПИСМО СРЕДЊОЕВРОПСКОГ КУПА

Председник и секретар Средњеевропског комитета Андраш Терпитко и Берb Хони упутили су следеће писмо председнику Војводине Андрашу Ковачу:

Драги друже Ковач,

У име Средњоевропског Куп комитета, примите Ви и руководство Војводине нашу дубоку захвалност за неуморан труд који сте показали приликом организовања финалне утакмице Средњоевропског купа у Новом Саду.

Примите посебну захвалност за веома топао и више него љубазан пријем који сте приредили члановима Куп комитета, који су боравили у Новом Саду, приликом одигравања финалне утакмице.

Организација утакмице била је беспрекорна, те смо имали прилике да видимо не само један изврстан тим, већ и спортске раднике чији се посао не ограничава само на спортском пољу већ и у изграђивању спортских односа међу народима.

Честитамо на изванредном резултату и желимо од свег срца да Ваш тим и у будуће постиже сјајне резултате заједно са својим верним навијачима и осталим друговима.

Поздрављамо Вас са искреним пријатељством.

Бранислав Вељковић:

„ДО САДА САМО ЈЕДНА!"

— До сада сам одиграо само једну утакмицу за омладинску репрезентацију Југославије.

— Био сам задовољан и срећан што ми се указала прилика да браним боје своје земље. Гол сам испунио свом снагом свог младалачког духа и настојао да дам што сам могао више од себе.

— Немам избора. Но, и без тога, свакако баш тај сусрет са источнонемачким омладинцима. Сусрет се завршио неодлучно 1:1, а ја сам према оцени руководства екипе, штампе и мојих другова био један од најбољих играча на терену.

— Што нисмо славили победу против Немаца.

— Међу омладинцима још нема. фудбалских звезда светског гласа.

— Бољи, далеко бољи пласман од ранијих година и што већи успех у такмичењу за Куп маршала Тита.

FKVOJVODINA★COM

ЧЕТИРИ БИСЕРА У ЂЕРДАНУ ВОЈВОДИНЕ

НАЈЛЕПШИ ВОЈВОДИНИН ЂЕРДАН скован је у оно славно доба када су „црвено-бели" из Новог Сада били равноправни ривали шампионским тимовима из Београда, Загреба и Сплита и када су успели да разбију чувену „четворку" и да стану уз бок првака државе. То су биле узбудљиве, дуге трке с неочекиваним обртима и преокретима, у којима је новосадски прволигаш губио дах у завршници. Том славном тиму недостајало је искуство и традиција шампионског стажа. Да је стекао и те одлике, попео би се на врх фудбалског Олимпа и поред свих заседа, препрека и препона.

То је било доба Вујадина Бошкова, Добросава Крстића, Здравка Рајкова и Тодора Веселиновића — четири најблиставија драгуља у ђердану Војводине. Доба лепог фудбала, дивних акција, голова који се и данас препричавају.

Да ли ће икад Војводина опет имати један такав тим? О томе љубитељи фудбала уживају да ћаскају поред шољице црне кафе, или кад се нађу на још полупразном стадиону, јер су раније дошли да би заузели што повољније место, очекујући да почне утакмица и прекраћујући досаду већ заборављеним причама.

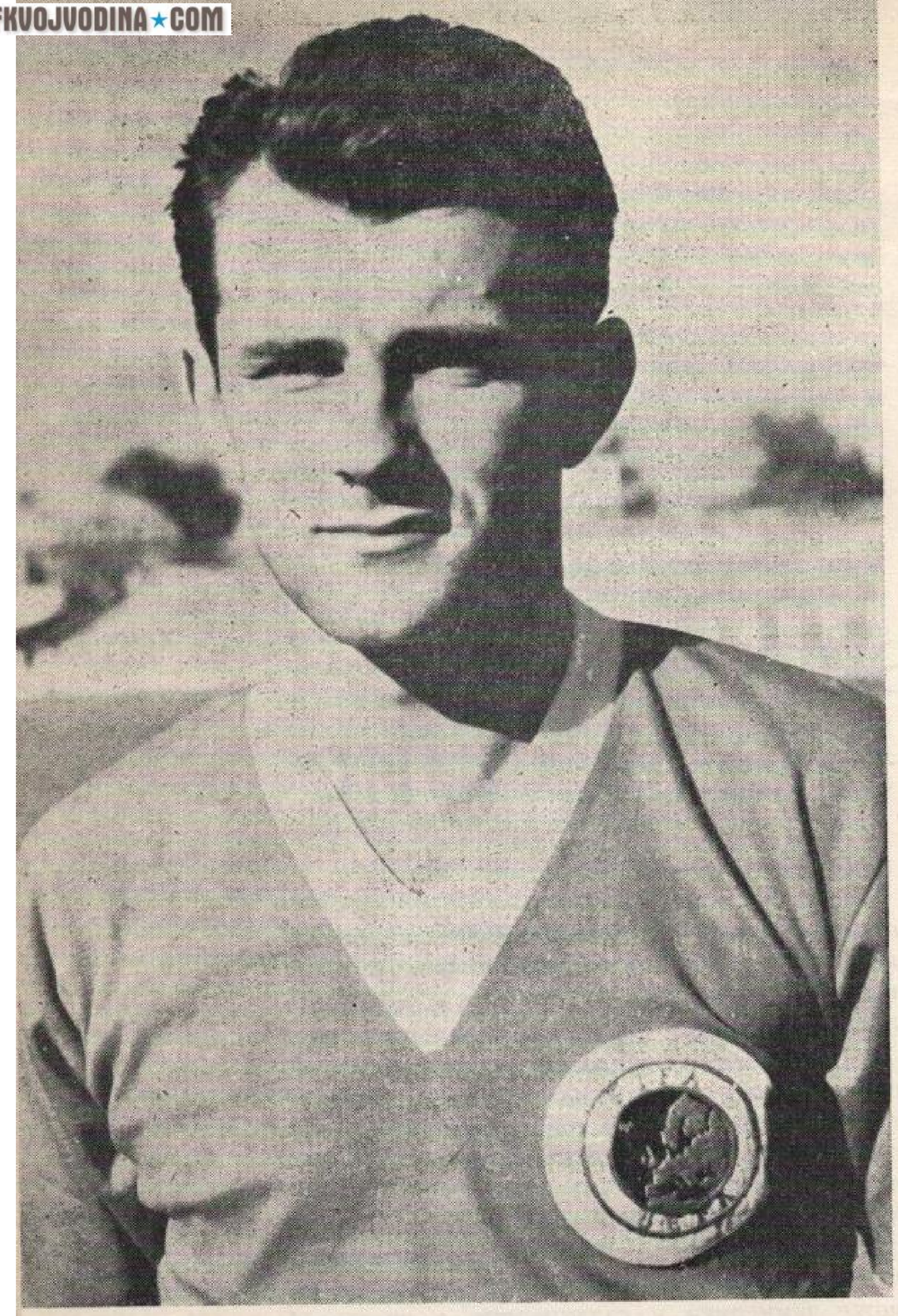
Оваква и слична поређења никад немају чврсте основе, јер се прошлост и будућност никад не могу срести у садашњости. Оно што је било, успомене наше младости и наших најузбудљивијих доживљаја, што више утањају у дубине времена, све више се купају у водама заборава и све их више краси патина једног доба које се више не може повратити. И тако очишћене, повучене у свој својој раскоши, можда чак и улепшане у нашој машти, успомене неосетно стварају мит о нечем што је било велико а сад нам изгледа још веће.

Садашњост је, напротив, увек реалистичка, онаква каква је, чак и кад је блистава и лепа губи по нешто од свога сјаја. Јер један доживљај у садашњости, — бар у фудбалу — ма колико био узбудљив и чаробан, бледи на свој начин у сенци збивања досадних и лоших представа, које смо гледали недељу дана раније или доцније. Светлост без сенке то се не може замислити у садашњости, а прошлост брише све сенке и светлост појачава и чини је бљештавијом и грандиознијом.

И зато нам се све чини лепше што се некад збило од тога што данас доживљујемо и ретки су они ветерани фудбала којима је машта толико оскудна да им данашњи асови изгледају већи мајстори од дивова фудбалских терена прошлости.

У ствари, свако доба има своје јунаке и шампионске тимове, специфичног шарма и изузетних могућности. Стил и начин играња у фудбалу нису вечити — све се полако мења, прилагођава напретку, новим научним достигнућима, методима тренинга. И фудбалска игра се мења, темпо је све јачи, ритам бржи, трчање постаје једна од одлика које се највише цене, техника се прилагођава захтевима тактике. Садашњи асови играју друкчије од својих претходника и зато су свака упоређивања у ствари неприхватљива, а ако се већ чине, онда се примају као забава оних којима је фудбал „хоби".

FKVOJVODINA★COM

Вујадин Бошков у дресу ФИФЕ

ЉУБИМАЦ СТРУЧЊАКА

ВУЈАДИН БОШКОВ био је један од оних фудбалера које стручњаци највише цене. У доба кад се налазио на врхунцу он је био претеча савременог типа халфа. Све је у његовој игри било једноставно и корисно. Он је наследио у државном тиму једног великог уметника фудбалске вештине, Предрага Ђајића, последњег истакнутог представника „чаробног четвороугла", оног барокног фудбала, који смо толико волели и који нас је очаравао својим суптилним арабескама и раскошом маште, довитљивости и лепотом стила.

Бошков је ступио на фудбалску сцену смело, тумачећи улогу халфа у својој интерпретацији. То није био лак задатак, јер је Ђајић оставио за собом дубоке трагове у погледу начина играња халфа — у оквиру једног шаблона, он је достигао врхунац шармантности и виртуозности: његови бегови с лоптом, протканн несташним дриблинзима, његови скокови, елеганција која је избијала из свих његових покрета — све је то осваја ло и стварало специфичну атмосферу на стадиону.

Нови човек био је други тип играча и у одбрани тима у коме је играо одмах се то осетило. Ђајића је игра заносила и он је опијен њоме одлазио с лоптом дубоко у противничке редове и остављао за собом опасне празнине у зони своје делатности на терену, што је омогућавало противнику да изведе брзе и неочекиване противнападе. То је љутило стручњаке и они су се мрштили кад год би Ђајић кренуо у напад, ма колико се стадион одушевљавао овим беговима.

Нови човек се није упуштао у пустоловине; он је у својој зони суверено владао и спутавао активност противничке спојке. У његовој игри није било виртуозности, али играч који му је био поверен на чување био је онемогућен. У директним дуелима с противником Бошков је готово увек односио победу. Он је стартовао на „прву лопту", он је настојао да лопту одмах дотури даље, тражећи најбоље решење и избегавајући кратак пас кад год је то било могућно. Играње дугачком лоптом један је од најтежих елемената у игри, јер је тешко остварити пуну прецизност, али, преимућство дугачког паса састоји се у томе што се тежиште игре брзо пребаци на слободан део терена

Ако Војводина још није створила тим који ће подићи црвено-бели стег на највиши јарбол, онда то не значи да се једна таква екипа неће родити сутра. Чар фудбала можда се крије баш у његовој плодности — посејеш семе и година постане родна и онда кад се то најмање очекује. Данас сеје Бошков, уз помоћ Станковића, и то на плодно тло, и ако жетва буде богата већ у овој сезони, то неће никог зачудити. Нешто ће се из тога збити, јер су руке веште, искуство велико, услови су повољни. Главно је имати стрпљења и веру у нове неимаре једног тима који ће једног дана наћи своје место под сунцем.

У очекивању онога што тек има да се догоди, саслушајмо причу у којој четири јунака носе главне улоге.

FKVOJVODINA★COM

и омогућују се корисни маневри управо тамо где су редови противника проређени. То је у ствари био нов стил, нова концепција — отварање књиге на њеним најузбудљивијим странама.

У једном великом тиму, који је у то време владао Европом, један ас, Јожеф Божик, лансирао је нов начин играња халфа. Младом Вујадину Бошкову он је био узор. Божик је вештином мађионичара отварао врата својим саиграчима, упућујући их најкраћим путем према противниковом голу. Мађарски славни тим, који је предводио Ференц Пушкаш, имао је у то време два диригента: Хидегкутија и Божика, који су на свој начин градили игру, организовали одбрану и припремали напад. Они су владали средином терена. Чувена формула 4—2—4 већ тада је била остварена, само се о њој није говорило тако бучно ни тако опширно, као онда када су је Бразилци лансирали у Шведској, четири године доцније, можда с више префињености и виртуозности од Мађара.

Фудбал није мазио Вујадина Бошкова, мада је његов успон био метеорски. И поред тога што је од почетка своје каријере репрезентативца настојао да буде искључиво „свој тип“ и што је освежавао игру корисним потезима, њему је требало прилично времена да нађе самога себе у вртлогу великих фудбалских збивања. Он је од увек тежио да игра „првом лоптом“ и да форсира „игру“, али су му баш ти потези, поготову у почетку, најмање успевали. Он је био „полетарац“ баш у доба пуне ренесансе“ магијског четвороугла“. И ма колико да се трудио да не подлегне његовом утицају, он је прихватао кратак пас као стил у игри, просто зато јер су га на то присилиле све околности које су га окружавале. Кад би се отргао из тог шаблона, он би чудесно тачно и корисно, бар неколико пута у току игре, лансирао оне потезе о којима је умео дуго да прича у свакој погодној прилици изван фудбалског терена. Изразити играч одбране, офанзиван само у фази напада свога тима, неуморан у свим акцијама, он је тражио себе у свакој утакмици кроз брижљиву анализу своје игре. Био је то дуг процес, али тај упорни човек, висок само 165 см. и тежак 65 кг, иначе аскета, коме је једини хоби — лов, на крају је успео да оствари све оно што је желео у фудбалу. Изградио је свој сопствени стил и игру халфа уздигао на највиши ниво савременог схватања фудбалске игре.

У томе му је можда помогло највише то што се од почетка своје каријере веома интересовао за сва питања система, начина играња и тактике. Он је био убедљив теоретичар, оштар критичар, првенствено своје игре, интелигентан стратег. Још као играч припремао се за „техника“, јер га фудбал свег обузима и увукао се у све његове дамаре, потпуно га опчинио.

Он је имао срећу да је свршио основну школу фудбала код једног учитеља који је проникао у све тајне фудбалске вештине. Бане Секулић је једно од најславнијих имена нашег фудбала, било је то крило светског гласа још онда кад је наш фудбал опрезним, несигурним корацима ступао на европску арену. Отишао је у иностранство док је био врло млад и кад се налазио у напону снаге на јуриш је освојио француске и швајцарске љубитеље фудбала. Његова игра у финалном мечу против прашке Славије у Паризу, на турниру приређеном у оквиру колонијалне изложбе, и данас се спомиње као највише достигнуће у фудбалској вештини и достигла је снагу легенде. Повређен пред крај утакмице, кад је резултат био 1:1 он је скинуо ципелу која га је жуљила због натеченог чланка, и бос, чудесно надахнут, не осећајући болове, он се прошетао кроз одбрану Чехословака и приморао Фратишека Планичку, голмана чију је славу једино Замора могао да засени, да вади лопту из мреже. Тако је „аутсајдер“ овог турнира, женевска Уранија освојила драгоцени пехар најблиставији трофеј у њеној историји.

Пун искуства, одличан, упоран и стрпљив, увек достојанствен и горд, Секулић је као ретко ко умео да освоји своје пулене, можда баш зато што их је задивљавао вештином штоповања, додавања и ударцем главом. Он је био мајстор фудбала и у улози учитеља и само му је снага недостајала па да и у најзрелијим годинама дели лекције и у најтежим фудбалским биткама. Он је окупио групу дечака и створио најбољи омладински тим у Војводини, а највише се поносио баш најмањим асом у екипи — Вујадином Бошковим. Тај шврћа „папир категорије“ био је најдисциплинованији и најбољи ученик. Зато га је искусни учитељ сигурном руком водио до фудбалске матуре и онда га препустио самоме себи, јер није имао више шта да га научи. Метеорски успон Бошкова објашњава се темељитим школовањем у најбољој школи тог времена у нас.

У осамнаестој години — првотимац, у двадесетој — репрезентативац, у двадесет и трећој прославио је — мали, а у двадесет и шестој — велики јубилеј у репрезентацији, у двадесет четвртој обукао дрес ФИФА у Белфасту, а у двадесет и шестој години одиграо петстоту утакмицу за Војводину. Фантастичан биланс, коме још треба додати да је 24 пута узастопно носио дрес са државним грбом. Укупно је одиграо 58 утакмица за репрезентацију и да није

FKVOJVODINA★COM

С лева на десно Крстић, Рајков, Бошков и Веселиновић

доживео удес у Сарајеву — у двадесет и осмој години — он би свакако данас био рекордер у броју одиграних утакмица за државни тим.

У Сарајеву је, у ствари, завршена каријера једног аса, јер све остало што се десило само је бледа епизода играча прошлости. У својој пуној зрелости, кад је достизао свој врхунац, наоружан искуством и прекаљен у многим жестоким биткама, Бошков је био изложен највећим искушењима. И поред његове виталности, упорности, челичне воље и непресушиве енергије, иако је поново заиграо и продужио фудбалски стаж у Италији и Швајцарској, на Кошеву је завршена каријера једног од највећих мајстора фудбала светске вредности.

И Иван Хитрец је нешто слично доживео пре три деценије — у Лозани је завршена прича о једном фудбалском диву, који се, кад се вратио на фудбалски терен, претворио у сопствену сенку, иако је скинуо фудбалске ципеле тек пред сам други светски рат. То што је он у међувремену понекад и блеснуо и задивио, то је само био бљесак муње. То више није био Хитрец из своје младости.

Бошков се најзад вратио у свој пријатан дом у питомој улици Васе Стајића у крају где се налази и стадион Војводине. Прихватио је дужност „техника“ и то је природан крај једне дуге фудбалске каријере и почетак нове фазе у развитку једног стручњака. Он је примљен срдачно и с пуним поверењем, с нескривеним надама да ће његов повратак узорати нове бразде у педесетогодишњој историји најпопуларнијег и највећег војвођанског клуба. Он је дошао у прави час, у данима великих искушења „црвено-белих“ и његов задатак није лак. Он никад није имао чаробан штапић, па га нема ни сад, јер фудбал је за њега увек био тежак и напоран рад, пун одрицања и спартанства. Велики клуб у савременим условима не

FKVOJVODINA★COM

ствара се преконоћ. Бошков је затекао чврсте темеље, али и пукотине у зидовима и он ће морати одмах да засуче рукаве да би довршио једно започето дело. Он је млад, ентузијаста, вратио се наоружан новим искуствима и пун знања. Он је прави човек на правом месту у најповољнијем тренутку. Њему су сва врата отворена, он ужива не мали углед, чврст је и упоран у остваривању својих планова и замисли. Од њега се очекује да унесе нов, шири дух у дом Војводине, да окупи све старе стручњаке и искусне раднике и широм отвори капије осталим клубовима. Велики је то подухват створити од једног фудбалског дома кућу поверења и срдачности. Није довољно имати добар тим па уживати углед великог клуба. На том питању сломљена су многа копља и зато је врло узан круг шампионских стегова. Традиција Војводине је довољно чврста и славна, поготову у послератној ери и само је потребна искусна и сигурна рука вештог пилота да црвено-бели брод баци ленгере уз бок најчувенијих бродова у фудбалској луци шампиона.

У овој јубиларној години Војводине, исписују се нове странице у аналима клуба. Није реч само о Бошкову, најсветлијем од свих звезда у црвено-белом преливу боја. Битно је то да је клуб нашао поново самог себе и да је после двогодишњег застоја напрегнуо све своје снаге да поврати стару славу. То је гаранција за темељит дужи рад, велика помоћ Вујадину Бошкову. Јер без подршке свих којима је Војводина прирасла за срце, њему би била одсечена крила.

Нов освежавајући ветар дува кроз новосадску фудбалску тврђаву и то је најлепши поклон Војводини за њен педесети рођендан.

Тодор Веселиновић

НЕСТАШНИ ДЕЧКО У ФУДБАЛСКИМ ЦИПЕЛАМА

Друга прича упознаје нас са несташним дечком у фудбалским ципелама, чије је име ТОДОР ВЕСЕЛИНОВИЋ.

Ако тражимо најдаровитије фудбалере у послератној ери нашег фудбала, не можемо изоставити Драгослава Шекуларца, Милоша Милутиновића, Тодора Веселиновића и Спасоја Самарџића. Они су перјанице не само своје генерације већ и доба у коме су побирали ловорике с фудбалских терена.

Тодор Веселиновић, бивши металоструган, који је покушао да постане зуботехничар али га сем фудбала ништа друго није интересовало, одрастао је у Војводини и пре него што је напунио деветнаест година обукао је дрес првотимца. Он је пулен Бана Секулића. Још док је јурио за лоптом по новосадским пољанама, толико ју је упознао да је задивио чак и искусног учитеља својим жонглерством. Већ тада је откривен будући ас фудбалске арене.

Бане Секулић је усавршио знања свог најдаровитијег пулена и упутио га у нове тајне, али није успео да спута његов врео темпера-

FKVOJVODINA★COM

мент ни да сузбије његов исувише јако изражен индивидуализам. Дечака је лопта привлачила магијском снагом и кад би је докопао није је давао никоме. Његова жеђ за игром била је неутољива. Он је морао да пређе све препреке, а кад их више није било, онда их је сам стварао, јер фудбал за њега није имао чари без дриблинга. Жудња за игром остала је у њему и кад је одрастао, и још више се распламсала. Он је играо фудбал због себе, из свог задовољства, једноставно се забављао на онај ноншалантан начин који је својствен изузетно даровитим асовима. Али, он се предавао игри, она га је заносила, просто би га опчинила. И тада је ишчезавало све — стадион, публика, судија — остајала је само лопта и безброј ногу, које су се врзмале око њега и које је он настојао да надмудри, превари, исмеје. Постојао је и циљ, широк готово осам метара и голман напрегнутих мишића и избезумљеног, изгубљеног погледа. Али, он није уживао у копрцању лопте у мрежи ако претходно није доживео сва узбуђења најсмелијих пустоловина.

Лак, окретан, брзоног, Веселиновић је тражио у игри само најтежа решења. Он подсећа на играча рулета, који је спреман да стави све што има на један број и да у тренуцима кратке немирне игре беле куглице доживи један живот! Он је био фудбалски хазардер — увек је улагао пун улог и тражио највећи губитак. И кад би му се срећа насмејала, он је уживао у победи, али не и у резултату, и зато га пљесак и овације никад нису опијали, јер његов лични доживљај био је јачи, непосреднији, снажнији од одушевљења фудбалских ентузијаста.

Једном ми је Хуго Мајзл рекао за кафанским столом једног будимпештанског ресторана, једну истину која ми у то време није била јасна: „Довољно је да видим фудбалера само једанпут у великом мечу па да га упознам као човека, као да сам с њим одрастао! Фудбал је, још изразитији него коцка, огледало најинтимнијег, најскривенијег човечјег ја. То је моје највеће искуство од како се бавим фудбалом".

Ова мисао, записана у једној од најстаријих бележница спортског репортера, данас има дубоко значење, јер су и слепоочнице фудбалског коментатора почеле да седе. Хуго Мајзл је био велики психолог и то онда када се фудбал још није налазио у домету науке и медицине и то у многоме објашњава постанак „вундер тима", те чудесне екипе која је дисала једним дахом.

Наш несташни дечак у фудбалским ципелама, који није волео школу, захваљујући лопти корачао је стазама посутим ружама. Лопта га је одвела у свет и провела га готово по свим континентима. Она му је отварала врата најлуксузнијих хотела, носила га на крилима најбржих авиона. Она му је улепшала живот, окружила га многим удобностима, поклонила му ауто и дом и многе друге лепе ствари за којима момци у његовим годинама једино могу да жуде.

Док је Бошков, и многи други асови, циглу по циглу зидао у степенице славе, заливајући их знојем и ентузијазмом, Веселиновић се играо на тренингу и утакмицама, забављао се безбрижношћу детета које гради куле од песка на некој плажи. Њему је све успевало и то лако, било је само потребно да пружи руку и да убере оно што је зажелео.

Он је лако узимао, а давао је све што има, уносио је свој пун улог у игру на својствен начин, упуштајући се у најсмелије пустоловине, настојећи увек да оствари фудбалска ремек дела. Зато је он давао игре које се памте и голове који се и данас препричавају.

У Вестеросу, на утакмици против Француске, кад се решавала судбина меча, код стања 2:2, неко из наше одбране одбио је лопту и послао према Рајкову. Била је то муњевита акција са брзом изменом пасова. Рајков је додао лопту Петаковићу, овај му је вратио петом, дуг ударац удесно у дубину, Веселиновић трчи што брже може, али Жонке је боље постављен и препречује му пут. Једини излаз из ситуације је дриблинг. То је тренутак надахнућа и Веселиновић вештом изненадном варком тела шаље противника на леву страну и отвара себи пут према голу. То је било право мајсторство.

Кад је угледао Реметра испред себе, Веселиновић је учинио још два корака и лежерношћу својственом само њему нанишанио угао гола и по земљи послао лопту реским тачним ударцем. Мрежа се, наравно, затресла иза леђа Реметра, који се ваљао по трави, немоћан да спречи победу југословенског тима. То је можда најважнији гол који је Веселиновић постигао у својој фудбалској каријери.

Писац ових редова није видео Веселиновићев лепши гол од онога који је дао Беари на утакмици са Црвеном звездом, 1956. године. У 80. минуту Вукелић је центрирао, Веселиновић је примио лопту и заобишао Нешовића, погледао је према Беари и с даљине од око 20 метара послао право топовско ђуле у саме ракље горњег левог угла. Беара је само слегнуо раменима и пружио руку противнику, честитајући му на изванредном подвигу. Тај гол донео је Војводини један бод у овој важној првенственој утакмици (2:2).

Велшани и данас спомињу Веселиновића кад се поведе реч о међународним утакмицама. Седео је на клупи све до 43. минута, а онла су

FKVOJVODINA★COM

га послали на зелено борилиште. Полувреме 0:0. У 51. минуту Велшани су водили са 1:0.

Непосредно после тога досуђен је једанаестерац против домаћих. Мантула је био одређен пре утакмице да изведе ударац са беле тачке, ако се зато пружи прилика. Али, кад се суочио са стварношћу, Мантула је пришао Веселиновићу и замолио га:

— Пуцај ти, ја не могу!

— Не он — узвикнуо је Бошков, — нека туче Бобек. Тоза је пре неки дан промашио пенал против Загреба.

Али, и Бобеку су клецала колена. Веселиновић се насмејао и узео лопту.

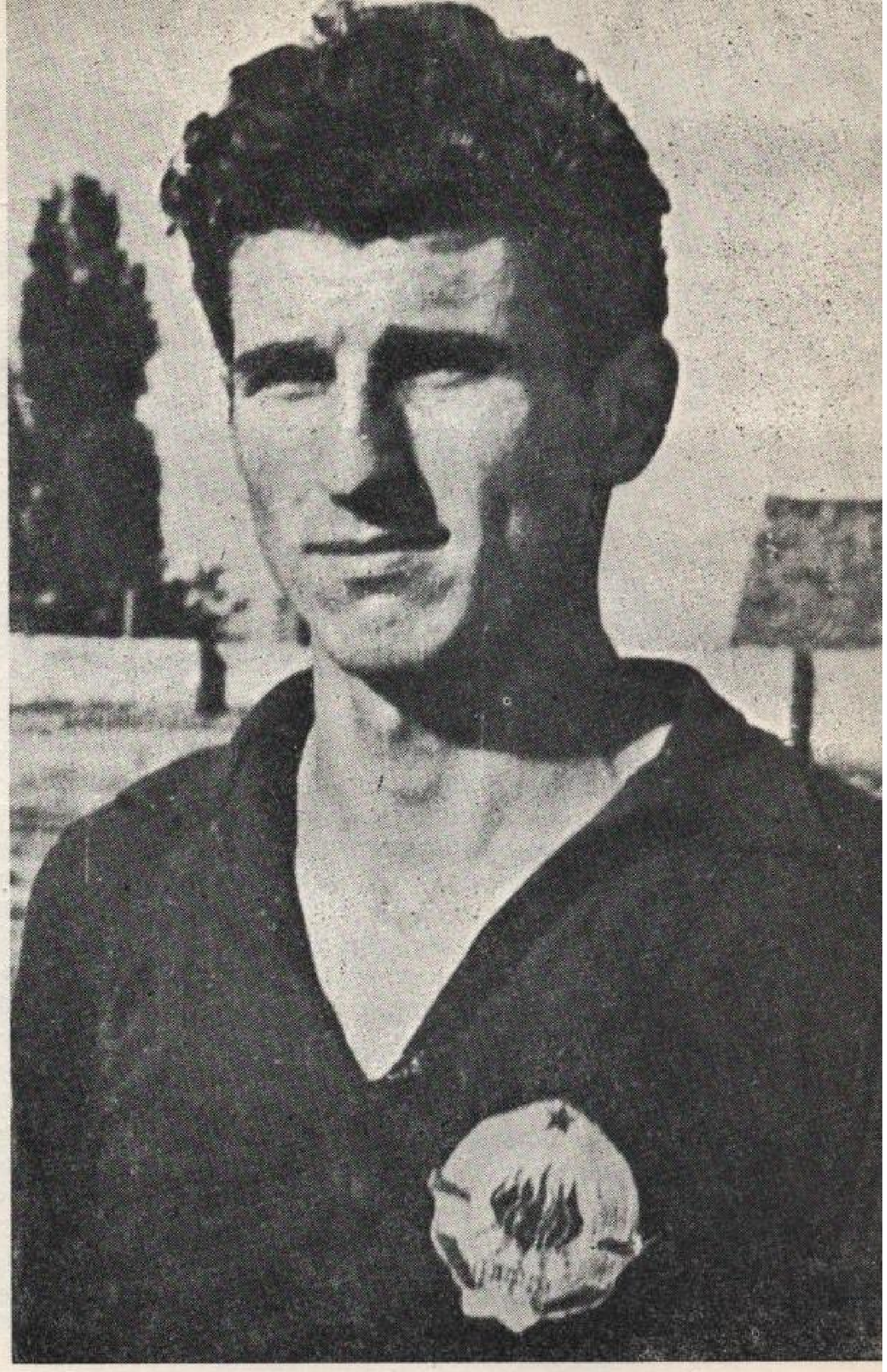
— Ако сам једном промашио, зашто бих то учинио и овог пута!...

Погледао је у леви угао и топовски пуцао у десни, баш тамо где се голман није налазио, јер се бацио према левој страни.

Затим је Веселиновић дао још два гола и постигао свој ко зна који по реду „хет трик".

Умео је Веселиновић да предриблује и пола противничког тима и да се сам ушета у гол! Тресао је мрежу главом, ударцима из свих позиција, левом и десном ногом, из даљине и из непосредне близине, по земљи и ваздуху. Био је исто тако добар стрелац као и дриблер. Био је типичан „гол играч" и најбољи голгетер Војводине. Пред одлазак у иностранство одиграо је 500. утакмицу у црвено-белом дресу. У сезони 1961/62. играо је у Сампдорији у Ђенови, а онда се преселио у Беч. У својој 34. години он врло често одушевљава размажену бечку публику својим чудесним егзибицијама.

То је уједно и крај приче о нашем несташном асу у фудбалским ципелама, према коме је фудбал био веома наклоњен и увео га у све своје многе неприступачне тајне.

Добросав Крстић

СКРОМНИ АС

ДОБРОСАВ КРСТИЋ је трећи „мускетир" чувеног Војводиног фудбалског квартета.

Ако је Бошков оличење упорности и темељитог рада, Веселиновић изразити талент, врло бујан и непресушив, Добросав Крстић је пример скромности. Он је, кажу стручњаци, добар као девојка. То је момак без жеља, који није никад постављао услове, на изглед равнодушан, миран, повучен, готово се и не чује и не примећује у екипи. О њему се такорећи и није водило рачуна, јер он је бринуо и старао се о самом себи у сваком погледу.

Његова фудбалска каријера исто тако је обична, свакидашња и скромна. То је прича о хиљадама дечака. Прва лопта — крпењача, поцепане ципеле, батине по прашњавом туру. Онда — права лопта, фудбалски дрес и право борилиште. Први његов фудбалски дом била је Славија, клуб који је играо у новосадском подсавезу. И пошто се истицао на утакмицама, брзо је запажен и позван да дође у Војводину. То је било 1950. године, баш у дане кад је постао пунолетан.

И све остало је обично и природно: нови првотимац освојио је симпатије стручњака и публике и више ником није ни пало на ум да би новајлија могао да се нађе на клупи за резервне играче. Чим је постао првотимац, стекао је углед стандардног играча. Једино се по-

FKVOJVODINA★COM

некад постављало питање коју му улогу доделити. Ако је место халфа било упражњено, ту је Крстић, кад би Рајков био спречен да игра, Крстић би облачио дрес са бројем 7. Њему је било свеједно да ли ће играти спојку, центархалфа или вођу навале. Он је био „девојка за све". Није се чак ни љутио кад би у свлачионици дознао да му је поверен нов задатак. Без речи је прихватао дрес и у новој улози сналазио се на најбољи начин. Такве фудбалере Енглези називају »ol rund sportiste«, јер могу да играју на свим местима у тиму.

Сасвим тихо и без помпе Крстић је постао члан југословенске репрезентације и готово непримећен одиграо 32 утакмице бранећи боје нашег фудбала у периоду од пет година (1955—1960). Он је увек био у нечијој сенци: Беаре, Станковића, Бошкова, Веселиновића, Милутиновића, Шекуларца, Бобека или Митића. Звезде су увек биле у првом плану, чак и онда кад би их надмашио, а то се догађало готово редовно, јер су ретке утакмице репрезентације у којима он није уносио свој пун удео и добијао највеће оцене.

Као и Бошкова и Добросава Крстића стручњаци су веома ценили, јер њиховом оку нису могли да измакну подвизи овог изврсног играча. Он је тако добро пазио на Пушкаша у утакмици на Неп стадиону, 1956. године, да славни мађарски бомбардер тог дана уопште није дошао до израза. Крстић је увек био ту крај њега, увек је био бржи, односио му је лопту пре него што би је угледао и чинио је то тако фер, без гурања, такорећи без додира, као да се извињавао чувеном стрелцу што је, ето, приморан да је ту и загорчава му живот у тих 90 минута.

Он је тако исто избацио из игре и Бонипертија, Фрица Валтера, Тихог, Анђелила, Сиворија и многе друге. Увек прожет витешким духом, Крстић је успевао на чудесан начин да избаци из борбе мајсторе фудбала, који су постали славни баш зато што су се магијски ослобађали своје сенке.

Крстић је готово увек био у форми, јер све што је радио чинио је темељито. Његов дрес увек је био натопљен знојем кад је одлазио под туш после тренинга. Придржавао се аскетског начина живота. Оженио се већ у 20. години, добио сина и посветио се својој породици. Успео је да стекне диплому Више педагошке школе. Све је у његовом животу текло некако тихо, по програму, без бучног публицитета. Чак га ни судије на терену нису кажњавале, јер његово име није било записано ни у једној судијској бележници.

И кад је одслужио свој фудбалски век у Војводини и отишао у Француску да за коју годину продужи свој фудбалски стаж, Добросав Крстић опростио се скромно од свог клуба и многобројних пријатеља. За њим је остало упражњено место једног аса, које скоро неће бити попуњено, јер такви асови као што је био Добросав Крстић не рађају се често на фудбалским борилиштима. Њихово одсуство примети се тек онда кад нису ту, кад их нема. Такви асови су истински мајстори фудбала, а Добросав Крстић је баш један од таквих неуморних радника, који стижу свуда на терену, да помогну одбрани, до подупру напад. То је она невидљива полуга у тиму, која регулише игру, мења ритам, појачава темпо.

Свима нама Добросав Крстић остао је у успомени као фудбалер највише међународне класе, уз то и као близак, добродушан пријатељ, чији је благ осмех на питомом лицу успостављао непосредан присан додир чак и при првом сусрету.

ГОЛГЕТЕР ИЗ ЗАСЕДЕ

Онда кад даровити фудбалери стичу углед и већ облаче дрес с државним грбом, ЗДРАВКО РАЈКОВ уопште се није интересовао за фудбал. Није чак ишао ни на утакмице. Он се вредно бавио својим столарским занатом, похађао је биоскопе, радо одлазио на излете и уопште није хајао за фудбал. Можда га фудбал није привлачио зато што је био слабашан, сама кожа и кост и, тако нејак, избегавао је јаче напоре.

Кад је обукао војничку униформу, непосредно после ослобођења, брзо је ојачао и очврснуо. И тада се упознао са фудбалском лоптом. Јурио је за њом и док је био дечак, али то су биле кратке и ретке забаве. Чак ни онда није волео фудбал и било му је свеједно да ли ће провести по подне на пољанчету или на неком другом месту.

У војсци је почео поново да игра, и стручњаци су одмах запазили његов талент. Био је брз и сналажљив. Лопта му није задавала много бриге — ма колико му бежала, успевао би да је укроти.

У време демобилизације Рајков се обрео у Партизану, али фудбал му је био само забава и ни на ум му није падало да нешто више постигне у том спорту. Играо је у другом тиму Партизана, био је резерва за меч с бечким Рапидом (2:1) и играо је против Војводине (3:3). Кад је демобилисан, рекао је збогом фудбалу.

FKVOJVODINA★COM

Али, већ се био прочуо — глас о даровитом играчу брзо свуда достиже, и чим се појавио у Осијеку салетали су га да се упише у Пролетер. Већ после неколико дана позвали су га да се настани у Бечеју и да игра за тамошњег Пролетера. Рајкова је изненадило толико интересовање, јер није ценио своје фудбалске способности. Ипак, дошао је у Бечеј јер је добио добро запослење. Фудбал је, наравно, играо али без великог труда: вежбао је ретко, само кад је имао слободног времена. Сав се био посветио свом занату.

Првих дана 1950. године Рајкова је изненадила понуда из Новог Сада. Позив је стигао из Војводине. Понуђено му је да игра у првом тиму.

И Рајков се нашао у дилеми: фудбал или занат? Обоје никако није ишло заједно. Војводина је велик клуб, тренинзи су обавезни, путовања честа. А Рајков је човек који не схвата олако оно чему се посвети. Њему је било јасно да столарски занат изискује предан рад да би се правилно напредовало. Али фудбал такође тражи много. И он се зато озбиљно колебао којим путем да крене. Изабрао је фудбал с надом да ће ипак једнога дана моћи да се усаврши и у столарском занату. И преселио се у Нови Сад.

Његова фудбалска каријера почела је, према томе, од дана кад је заиграо у Војводини, а тада је имао 23 године! Он сам скромно каже да је из фудбалске основне школе одједном доспео на универзитет. Био је то велик скок и треба честитати онима који су га запазили и веровали у његов талент. Тренер Војводине био је у то време Бане Секулић, и Рајков је брзо напредовао. Већ у лето 1950. године позван је у државну репрезентацију, али његов деби у Милану (Југославија—Италија — 0:0) није испао славан. Та утакмица тактички је погрешно одиграна, јер се наш тим углавном оријентисао на одбрану. Навала је била препуштена самој себи и била је немоћна пред оштром одбраном Азура. Сви су подбацили, па и Рајков на десном крилу. Што се тиче одбране, она је тријумфовала, нарочито голман Беара и бек Чолић.

У Војводини је Рајков израстао у фудбалера највише класе. Занимљиво је, међутим, да је он од почетка био у дилеми да ли да игра крило или спојку. И данданас он није начисто које му место боље одговара.

Дошао је у Војводину као спојка, а први пут је заиграо на крилу у Сарајеву, на утакмици Војводина—Босна и Херцеговина (спојку је играо Веселиновић). Шест до седам месеци није мењао то место, а кад је Веселиновић прешао на леву спојку, он се вратио у навални

Здравко Рајков

трио. Отада стално игра спојку у Војводини, али кад год би га позвали у државни тим, поверена му је улога крила.

Тек у пролеће 1957. године поново је у свом тиму заиграо на крилу. Испуњена је жеља савезног капитена Тирнанића да се устали на томе месту, јер је рачунао на њега у предстојећим међународним сусретима.

Кад смо разговарали о томе шта више воли да игра: крило или спојку — Рајков се определио за ово друго.

— На спојци се осећам боље, чини ми се да имам више простора, могу више да се крећем, и зато верујем да дајем више од себе на томе месту него на крилу.

То је занимљиво питање и оно је изазвало дискусију. Чињеница је да су у нашем фудбалу крила запостављена, и то је један од разлога

FKVOJVODINA★COM

њихове неефикасности. Крила би у ствари требало да буду ударна снага навале, као код Мађара, који завршне акције спроводе крилима.

Заједнички смо дошли до закључака да нешто не ваља у начину играња спојки. Није случајно што су код нас баш спојке главни стрелци — то је доказ да се игра спроводи кроз средину и да се спојке највише форсирају, односно да се за њих највише ради. Због тога су крила такорећи незапослена, а кад немају лопту онда изгубе вољу за игру и као да су одсутна.

Мађари припремају напад на средини терена и изводе га крилима. Они то чине на најкориснији начин и у свакој погодној прилици. Крила се често форсирају већ од половине терена, а не само у последњих 16 метара, како се то код нас обично чини (простор код корнера уопште се не користи!). Спојке и халфови сарађују с крилима било „дуплим пасом“ или слањем лопте у напред. Код нас је опет уобичајено да се лопта даје крилу право у ноге. То је понеки пут добро, али шта да се ради, најбоље је одлучити према положају и терену.

Мађарска крила спринтују чим отпочне напад, односно чим се лопта нађе код њихове спојке или халфа. Али они знају да не трче узалуд и да ће им лопта бити добачена. На првенственој утакмици у Будимпешти, МТК—Ференцварош (1:0), на Неп-стадиону (свратили смо по повратку из Братиславе са меча Чехословачка—Југославија 1:0), избројали смо само у првом полувремену 18 спринтова Шандора. За наша крила то је недостижан напор и то само зато што на то нису навикла и што не вежбају довољно.

У својој фудбалској каријери Рајков је имао ту несрећу да је годину дана био ван

Тим Војводине са освојеним Дачиним пехаром у Београду, 1953.

FKVOJVODINA★COM

Репрезентација Југославије, 1955. Од играча Војводине играли су Веселиновић, Бошков и Рајков

строја, и то баш онда када се налазио у одличној форми. На утакмици с Партизаном у Новом Саду (априла, 1954.) добио је ударац у колено (Чајковски). То је била једина озбиљна повреда коју је задобио. Једно време није се знало шта је (час је могао да трчи, час не!). Епилог: операција менискоса у Загребу. После неколико месеци вратио се на фудбалски терен, а да није осећао никакве последице операције.

Други пут је повређен, опет у незгодан час, у пролеће 1957. На утакмици против Азура у Загребу дао је одличну игру. Пре тога је блистао у мечу са Црвеном звездом у Новом Саду (дерби првенства). Играо је тако добро да је сасвим разумљиво што су га позвали у државни тим. Имао је свој дан и радио је с лоптом шта је хтео, али није био довољно искоришћен. Да је чешће добијао лопту, ударна снага навале Војводине просто би се удвостручила. И овако, кад год би кренуо према противничком голу заталасао би читаву одбрану Црвене звезде и привлачио по неколико играча.

Загребачка утакмица је његова најбоља игра за државни тим. Милутиновић и он сјајно су се слагали, и десна страна наше навале, потпомогнута одличним Митићем, разарала је све пред собом. Робусни Червато, искусни бранич Азура, најбољи играч одбране, брз, оштар и окретан, често је био немоћан у двобојима с Рајковим и Милутиновићем. Њих двојица највише су допринели да је италијанска репрезентација доживела праву катастрофу.

После ове одличне игре, Рајкова је очекивало ново славље у Братислави. То је била повољна прилика да се коначно афирмише и постане стандардни репрезентативац. Али није имао среће: на тренингу, пред одлазак за Загреб, незгодно је пао и ударио колено у бетонску ивицу која је окруживала терен на ста-

FKVOJVODINA★COM

диону Динама. Последице су се јавиле тек после два дана — оток и слаб бол. И тако се догодило да је Рајков био обичан гледалац у Братислави. То је био осетан губитак за наш тим. Са одличним Рајковим на десном крилу наша навала би функционисала сасвим друкчије.

Тако су ове две повреде, од којих је она прва била озбиљна, имале утицаја на његову каријеру. Кад је био на врхунцу избациле су га из строја, тако да је такорећи морао опет да почне све испочетка.

Кад се поведе реч о фудбалу, питање неефикасности намеће се само по себи. Тај проблем се не скида с дневног реда откако постоји фудбал. О њему се са истим жаром расправља и у Европи и у Јужној Америци. Неефикасност је хронична болест и нашег фудбала, па је разумљиво што смо нас двојица утрошили много речи у занимљивој дискусији, када је Рајков изнео ова своја запажања:

— Неефикасност је свакако сложен проблем. Узрока има неколико, а један од најглавнијих је недовољно шутирање у гол и нетачан ударац. Вежбање шута је запостављено. А шут је механичка радња — што се више вежба сигурнији је и изграђенији. У ствари, скоро сви навални играчи добро пуцају, али нисмо усавршили свој шут до те мере да нам на утакмицама донесе оне плодове које с правом очекујемо. И тренери и играчи запостављају ударац у гол зато што сматрају да је техника шута савладана. Зато се на тренингу недовољно вежба пуцање у гол. Ето објашњења зашто се на утакмицама тако ретко угрожавају противнички голмани тачним ударцима.

Рајков је у праву што указује на ову појаву. Прецизност шута и осећај лопте стичу се дугим и стрпљивим радом. Чињеница је такође да је репертоар наших најбољих стрелаца врло сиромашан. Ретко се пуца »дроп-киком«, још ређе „волејом“. Онај Вукасов гол, шести по реду на загребачкој утакмици против Азура, био је права мајсторија „волеј“ ударца. Голман је био немоћан, иако се добро поставио и учинио све што је могао.

Постоји још један разлог због кога се недовољно пуца на гол у утакмицама. То је — лоши терени. Они су обично неравни, лопта неправилно подскочи, и под таквим околностима веома је тешко извести добар ударац. Стрелци највише страхују да се не обрукају ако промаше лопту или је лоше ударе. Чак и тимови који имају добре терене, као Војводина, не истичу се ефикасношћу, играчима је већ прешло у навику да страхују од лошег терена.

У почетку своје каријере Рајков је играо фудбал али га није волео. Доцније му је било тешко без фудбала. Несрећан је кад не може да игра због повреде. Фудбал му је најмилија разонода — истинска животна радост. Он је покушавао да се заинтересује за бокс, стони тенис и друге спортове, али то није „оно право“ што фудбалска игра у себи крије.

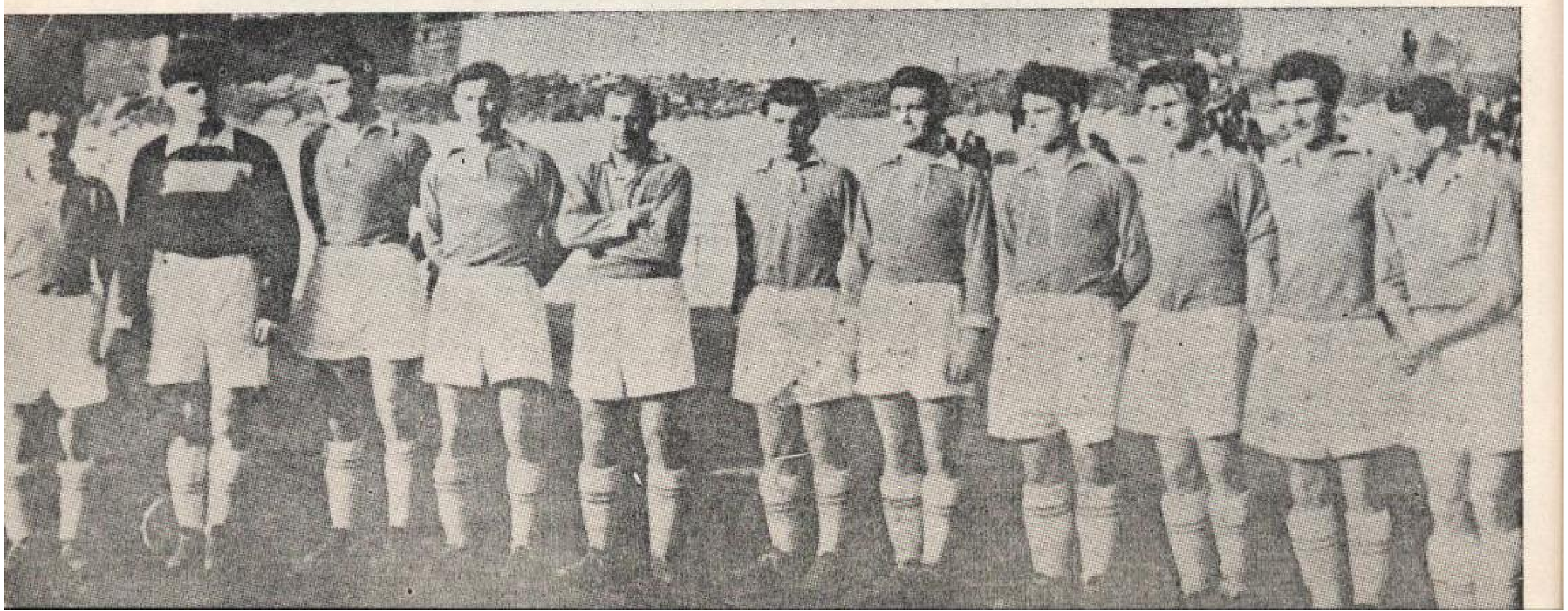
Рајков искрено каже да све своје време посвећује фудбалу и свом занату. Он је завршио столарску школу за висококвалификоване раднике. Он је увек живео скромно (не пије и не пуши), с времена на време је ишао у биоскоп или позориште. Увек је живео повучено и виђао се највише на фудбалском терену.

У сезони 1931/32. године

ПРВИ ПУТ У ДРЖАВНОМ ПРВЕНСТВУ

Иако се фудбал у Југославији већ доста играо, све до 1923. године није било могућности за формирање јединствене лиге. У то време Војводина се такмичила у градском првенству. Први пут у друштву најбољих југословенских клубова Новосађани су се нашли у такмичарској сезони 1931/32. године. Било је то после 17. година од оснивања Војводине.

1949.

FKVOJVODINA★COM

Јовица Јовановић, Крстић II, Хирман, Крстић I и Рајков разговарају са спортским уредником »Дневника« Лазаром Васићем

Рајков је један од оних спортиста који дају од себе све што могу, изгарају у спортској борби и на тренингу. Није случајно што је пре одласка у иностранство брже и боље трчао него кад је почео да игра фудбал. Његови кратки спринтови су одлични, и зачас побегне противнику који га јури. То је постигао марљивим вежбањем. На тренингу се стара да изврши сва упутства тренера, најбоље што може. И кад сам вежба, било с лоптом или без ње, уноси се потпуно у свој рад. Зато је његова кондиција увек била примерна, увек је био свеж и оран за борбу. Па ипак, он није тиме био задовољан. Једном приликом ми је рекао:

— Чини ми се да физички нисам спреман и да бих морао јаче и чешће да вежбам. Данашњи фудбал је веома напоран и захтева интензиван систематски рад. И поред тога што озбиљно схватам тренинг, не стижем да вежбам онолико колико је потребно. Две ствари се тешко могу спроводити упоредо: фудбал и школа. Или испити иду на штету фудбала, или обрнуто. Али, ја морам да свршим столарску школу, то је моја будућност. Ако због тога не вежбам онако како бих ја желео, онда је то само зато што тако мора да буде.

Рајков је врло ретко задовољан и својом игром. И онда када му сви честитају, он је помало нерасположен: уверен је да је могао више да пружи. Он стално тежи да игра што боље и настоји да учи и усавршава се.

— Фудбалери највише класе, — рекао је једном приликом Рајков, — ретко дају у утакмицама све од себе. Њихов највећи непријатељ је страх од повреда. То је оправдан страх, и ја дижем свој глас против оних играча чији старт представља праву опасност за наше ноге. Зар се једанпут догодило да препуштамо лопту само зато да бисмо избегли намеран фаул. И овако нас ударају немилице и кињe нас на све начине. Ја сам одлучно против начина играња »човек на човека«. То упропашћује игру и ускраћује гледаоцима задовољство да уживају у лепом фудбалу. »Чувар се прилепи«, јури те, безобзиран је при нападу, удара где стигне. Прави фудбал игра се у Јужној Америци. Тамо нико никог стриктно не чува и свако води рачуна да не повреди противника. У таквим околностима знање фудбала потпуно долази до израза, сваки појединац може да покаже шта зна. Војводина је у том погледу заиста примеран тим. Наш тренер Лехнер забрањује нам строго да играмо грубо. Кад би сви тренери били такви, код нас би се играо лепши фудбал. Игра би била бољег квалитета бар за тридесет одсто. А кад би терени били равнији и под травом, онда би се квалитет фудбала побољшао и за педесет одсто.

И у овоме се слажемо с Рајковим. И с констатацијом да је психичка припрема веома важна. Добро је имати трему, али само до извесних граница; кад она сасвим заокупи играча, он не даје ни половину од онога што може. Малодушност је један од опасних непријатеља фудбалера. Рајков прича да је доживео праву кризу која га је задесила у Љубљани, у лето 1954. године. Последњег дана припрема осетио је болове од старе повреде и уместо да отпу-

FKVOJVODINA★COM

тује с државним тимом у Швајцарску, на светско првенство, вратио се кући. То је био тежак ударац. Био је у сјајној форми и доживео је прави морални крах. Једва се ослободио утучености и безвољности које су га стално прогониле. Слично се дешава и за време игре: неочекивана промена резултата понекад деморалише цео тим, но против таквих појава морају се играчи сами борити. Војводину је нешто слично задесило у првенству 1956/57. Пораз од Црвене звезде у одлучној борби деловао је катастрофално на целу екипу. Психички су сви били дотучени до те мере да недељама нису могли да се опораве и губили су бодове и утакмице. Такви ударци су тешки и опоравак од њих је дуг и болан. Такве кризе могу се избећи темељном психичком припремом фудбалера.

Која је његова најбоља утакмица? Здравко Рајков се сећа неколико таквих игара. Тренер Густав Лехнер истиче да Рајков никад није играо као у Сплиту, ујесен 1956. године, против Хајдука. Дао је један гол, али је четири припремио. Рајков је изврсно играо у Линчепингу у Шведској (6:1), у Тел Авиву и Дамаску (5:0), дао свих пет голова за Војводину. Још је у сећању драматична утакмица у Риму за Средњоевропски куп — Рома је водила са 4:1 и тиме је новосадски пораз био изједначен. Сваки даљи гол решавао је судбину меча. До краја је преостало 20 минута. И тада је Рајков ступио у акцију: један за другим постигао је четири гола! Све у саме рашље, сваки из даљине од најмање 20 метара! Тако нешто чувени италијански голман Моро није доживео у својој дугој фудбалској каријери.

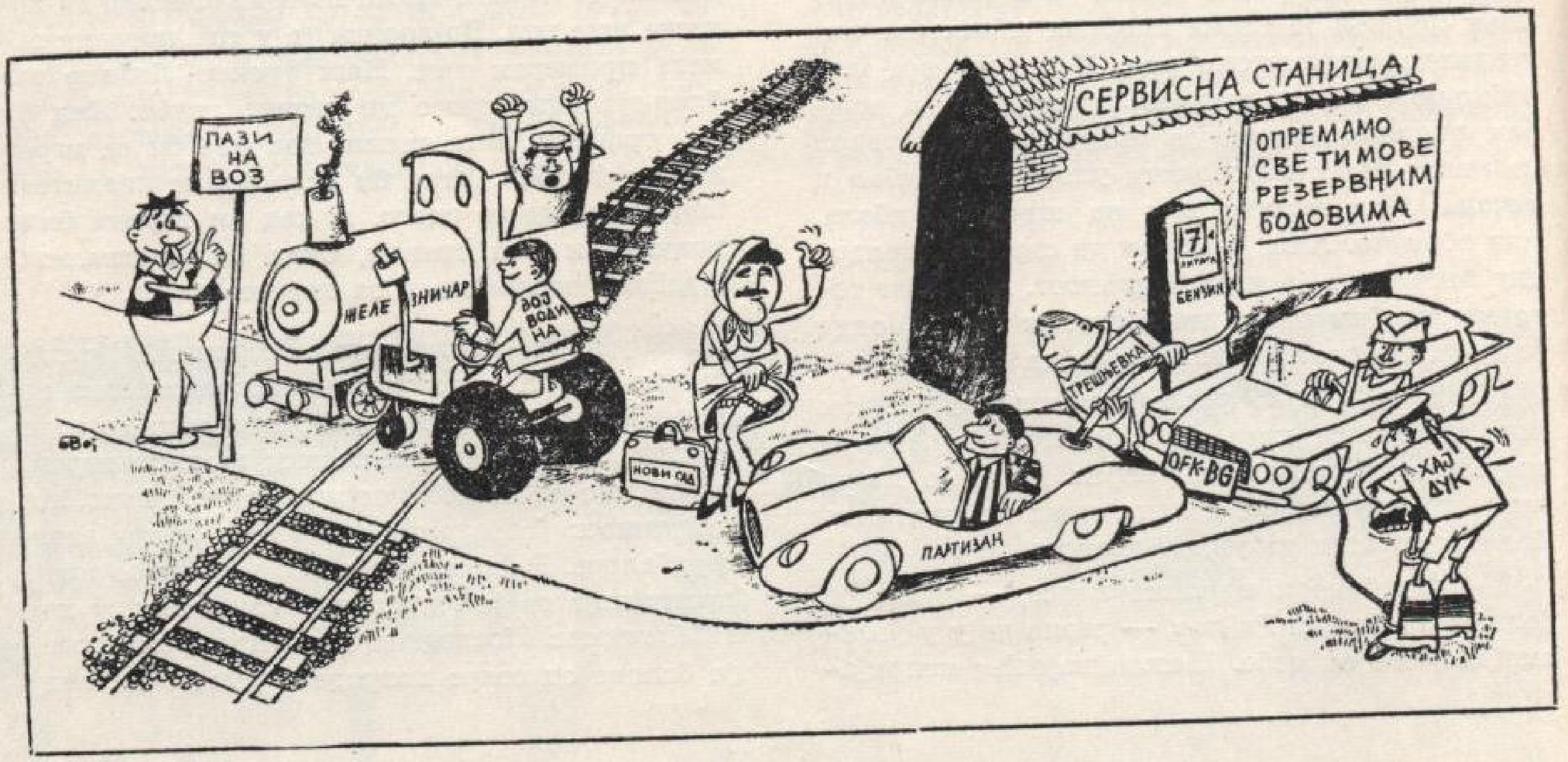
Рајков је обасут признањем и похвалним критикама у Јужној Америци, где је играо као гост у тиму Хајдука. У Чилеу је дао једини гол (1:0), против Урагана (Аргентина), такође 1:0, био је један од најбољих играча на турнеји.

У пролеће, 1957. године Рајков је два пута заблистао: против Црвене звезде у Новом Саду и Загребу против Азура. Оно у Загребу је заиста била његова велика игра. Митић — Милутиновић — Рајков — тај »троугао« је разбио читаву одбрану Фиорентине.

То је био један од наших најрадоснијих фудбалских дана. То је био истиноки тријумф играча Рајкова.

Своју фудбалску каријеру Здравко Рајков завршава у иностранству. Као и остали чланови овог чудесног »квартета« (Веселиновић, Бошков, Крстић) он покушава да своју будућност обезбеди захваљујући фудбалу. Бошков се вратио, а и остали се налазе на крају пута. Вратиће се сва тројица, јер њихов прави дом је у Новом Саду, а њихова друга кућа је проширен и улепшан стадион »црвено-белих«. За сваког од њих биће места у тој великој фудбалској породици.

То је крај и ове наше последње приче, по мало тужне а ипак радосне, приче о једном асу који се упознао с фудбалом тек у својој двадесет трећој години, па ипак се успео степеницама славе до самог врха. Фудбалско доба Веселиновића, Бошкова, Крстића и Рајкова је прошло, али у цветној башти Војводине увек ће бити асова најплеменитијег кова, јер то је велика фудбалска кућа с много врата, прави расадник најизразитијих талената. Нови Рајкови и Веселиновићи трчаће по меканом, зеленом ћилиму од траве све док се фудбалска лопта буде котрљала фудбалским теренима.

FKVOJVODINA★COM

ТЕХНИЧКИ РУКОВОДИОЦИ

БРИГА СВИХ

ДУГО ГОДИНА по оснивању Војводина није имала техничког руководиоца тима, нити нешто слично њему. Једноставно, због тога што су све послове везане за клуб и утакмице обављали — сви. Ко је могао нешто на уради најбоље и најбрже, њему је то и стављано у задатак. И свако је то радио са љубављу и вољом.

У периоду после првог светског рата један човек се ипак истицао у раду оно многобројних техничких проблема. Био је то др Коста Хаци, коме је тада припадала титула пословног председника клуба. А људима са таквом титулом припадале су дужности око састављања тима, уговарања утакмица, путовања, набавки опреме за први, резервни и тим подмлатка — једном речи, у таквој ситуацији, требало је бити врло спретан — сваштар. У том послу Хаци се показао као ванредан организатор, тако да је врло брзо стекао поверење свих фудбалских стручњака Југославије.

Пошто је веома волео фудбал, користио је сваку прилику да о овој, у Југославији тада још недовољно познатој игри сазна што је могуће више. Зато је на све стране прикупљао литературу, а затим покушавао да све испроба са својим играчима. Све оно што је »лежало« Војводини прихватао је.

Иако је Војводина, нарочито доласком првог професионалног тренера 1925. године, у много чему мењала своју организацију, др Коста Хаци је још дуго година био »душа« клуба и неписана историја црвено-белих.

И данас, у поодмаклим годинама, др Коста Хаци често наврати у клуб. Његови савети увек добро дођу, јер он се са црвено-белим бојама довољно саживео да у сваком моменту зна шта је најпотребније и најцелисходније.

БОШКО СИМОНОВИЋ

Уласком Војводине у јединствену Националну лигу 1933. године у клубу се указала потреба за личношћу која ће искључиво бригу водити о екипи и условима за њено припремање. До тада била је то заједничка брига неколицине људи на челу са председником др Костом Хаци.

Решење је врло брзо и срећно пронађено. Дотадашњи функционер београдског БСК-а (претходник Кике Поповића) Бошко Симоновић, познат по надимку »Дунст« преузео је у Војводини дужност техничког руководиоца. Уједно, он је тиме постао први технички руководилац Војводине од њеног оснивања.

Симоновић је водио бригу око тима, о начину тренирања и заједно са тренером Немешом и капитеном Живићем одређивао тим за утакмице. Овај велики познавалац фудбалске игре, међутим, није се дуго задржао на тој дужности. Ангажован је већ при крају исте сезоне за савезног капитена. Ову дужност је Симоновић дуго година обављао са много успеха.

Са врло широком културом, убедљив и разложан, он је у Војводини оставио веома по-

FKVOJVODINA★COM

вољан утисак и стекао много пријатеља. У каснијем периоду поново је, као члан управног одбора, дуже време радио у клубу, а после тога још дуго контактирао са својим бившим клубом. По занимању је инжењер и за његово име везан је и први пројекат трибина Војводининог стадиона 1934. године. После рата једно време водио је скопског Вардара, када је овај постао члан Прве савезне лиге.

МИЛОШ МОМИРОВ

Као играч СК Грађанског из Осијека Милош Момиров упознао се са Војводином приликом одигравања традиционалних пријатељских сусрета ова два тима. Друштво црвенобелих је дуго година симпатисао и касније када је постао познати фудбалски судија. Исто тако, и по доласку у Нови Сад, негде пре три и по деценије, наставио је да прати рад црвено-белих.

— То пријатељство и поверење клуба према мени — прича Момиров, — довели су ме до дужности техничког руководиоца, тада важне и деликатне, а надасве почасне, дужности. Било је то 1937. године, и на том положају задржао сам се око две године. Рад ми је у многоме био олакшан другарским односом чланова управе и пријатеља клуба, као и дисциплином играча. Разуме се да је таква несебична и другарска сарадња донела и жељене резултате.

У то време имали смо стандардан и добар тим, коме су чести успеси давали воље за даље напоре, а тада није изостајала ни пуна подршка гледалаца.

Колико се сећам за време моје двогодишње сарадње Војводина је углавном заузимала средину табеле, што је за оне прилике, узимајући у обзир и квалитет осталих чланова лиге, по мом мишљењу био задовољавајући успех.

Положај и улога техничког руководиоца у клубу у моје време, а и пре тога, били су засновани на добровољној и аматерској основи и чини ми се да је то била и једина карактеристична разлика у функцији између ондашњих и данашњих техничких руководилаца. Ја сам, на пример, ту дужност обављао уз своје редовно запослење, а једини разлог да се тиме бавим била је љубав према клубу, као, уосталом, и свих осталих чланова управе, од председника на ниже.

Међутим, мој позив фудбалског судије прилично ми је кочио рад у клубу, што је био и једини разлог да напустим положај техничког референта — завршио је Момиров.

ПЕТАР СТАНИВУКОВ

У Војводини име Петра Станивукова познатије је као играча, него техничког референта. Станивуков је био дугогодишњи стандардни бек црвено-беле екипе, чијих се шутева сећају многи тадашњи навијачи.

По традицији Војводине да је њени бивши играчи не напуштају ни после завршене играчке каријере и он је наставио да ради у клубу помажући младима да искористе своју шансу. Због таквог рада Станивуков је 1939. године био наименован за техничког референта и на тој дужности је био једно време и 1940. године. Као добар познавалац фудбалске игре и стања у клубу, он је радио са доста успеха, тим пре што је тадашња екипа била веома уиграна и добра, тако да се његов посао састојао у томе да ову компактну целину одржи у потребној форми.

Као капетан авијације Станивуков није имао много времена за рад у клубу, тако да се на дужности техничког руководиоца и није могао задржати дуже време.

ЂУРА ЖИВИЋ

Са Ђуром Живићем Војводина — средином 1940. године — почиње да живи животом једног великог клуба са врло јаком управом, планираним и подељеним послом. То је период када су многе функције добиле знатно одређеније и јасније контуре, када је тренер добио »одрешене руке«, док је технички референт имао задатак да одређује начин тренирања, да са тренером саставља тим, а нарочито значајно за тај период је увођење норми за награђивање играча.

FKVOJVODINA★COM

Бура Живић

Почетак рада Ђуре Живића као техничког руководиоца обележен је доласком већег броја фудбалера који ће касније постати веома познати. Тако су црвено-белима приступили Лаза Живковић из инђијског Железничара, Рока Михајловић, такође из Инђије, Емил Шосбергер из новосадског Макабија, Ивица Медарић из загребачког ХАШК-а, нешто раније Велкер из новосадског НАК-а, као и његов клупски друг Фриц Хас, затим Воја Рогић из шабачке Мачве, Јошка Николић из Бора и још неки. Војводина је тада имала велики избор добрих играча и није чудо што је у том периоду забележила велики успех у тадашњој Српској лиги, освојивши треће место иза београдских клубова БСК-а и Југославије, а испред многобројних знатно познатијих клубова у држави.

Ђура Живић је са великим успехом водио овај тим све до последње утакмице пред рат 30. марта са ЖАК-ом у Суботици, када су црвено-бели славили још једну победу — 3:0. Њему је припала и та тешка дужност да хортијевским окупаторским властима преда сву клупску имовину.

— Верујте, било је то заиста тешко. Наш дугогодишњи труд, одједном је нестао. Тај тренутак никада нећу заборавити. Али, нисам губио наду да ће то једног дана опет бити наше — сећа се Живић.

И заиста. Одмах по ослобођењу војводинаши, који су преживели рат, нашли су се поново у окриљу црвено-белих боја. Још су одјекивали последњи пуцњи 1944. године када је група ентузијаста основала иницијативни одбор за покретање рада у Војводини. Наравно, Ђура Живић је међу њима био један од најагилнијих. Он је уједно и први председник клуба у послератном периоду, а касније још једном технички референт екипе.

Напуштањем ових дужности рад Ђуре Живића у Војводини није престао. Уз свој посао он је увек нашао толико времена да се посвети и раду у клубу, у коме је и данас цењена личност. Он је један од ретких ветерана који никада није напуштао црвено-беле, који им је увек нешто давао не тражећи никакву надокнаду. Иначе, човек веома предусретљив и способан Ђура Живић данас представља живу историју клуба у коме је почео да игра још 1921. године.

Фантастична моћ запажања и памћења у многоме су допринели да и ова књига буде колико год је то могуће документована и аутентична. Јер, популарном чика Ђури ни мало није тешко да се сети, на пример, када је ко, из које комбинације, у који угао постигао гол на некој од утакмица његове Војводине.

БРАНКО ВУКАЈЛОВИЋ

Још као ђак карловачке гимназије Бранко Вукајловић — »Чикица« симпатисао је црвенобеле и заволео их гледајући утакмице пре рата. Одмах по доласку у Нови Сад као војно лице — након ослобођења — прихватио се тешког посла, који се састојао у поновном оживљавању клуба. Био је члан иницијативног одбора за обнову клуба, веома радан и активан. Касније, када су прилике донекле сређене поверена му је дужност техничког руководиоца, на којој се он несебично залагао и има много заслуга за успешан рад у том периоду.

Касније био је и председник Спортског друштва Војводина, које је за његово време било веома активно.

FKVOJVODINA★COM

ХУГО РУШЕВЉАНИН

Мада никада није био познатији играч, име Хуга Рушевљанина у фудбалским круговима Југославије добро је познато.

У Војводини је Рушевљанин радио одмах после ослобођења, од 1945. године и у њој се задржао до 1951. године, мада је у клубу био краће време и 1953. године. Испочетка је био

1956. године

АЦКЕ, МОРЕ

Пред почетак утакмице између Црвене звезде и Војводине у Београду, на којој је Аца Ивош први пут играо у црвено-белом дресу пред Београђанима, група студената из Ивошевог родног места Лознице припремала се да преда буке цвећа свом љубимцу.

Иако је Ивош говорио да они то не треба да раде и да новац могу на нешто боље да искористе, на терену су студенти ипак уручили Ивошу велики буке цвећа.

— Ацке, море, ти си био наш љубимац још док си играо у Мачви. Овај буке треба да симболише нашу непромењену навијачку страст — изрецитовао је један театрално.

— Другови, хвала, заиста сам Вам захвалан. Само, опет понављам, није требало да трошите паре — одговорио је Ивош.

— Ајде, Ацке, — шапнуо је овај, нисмо ми ту ништа потрошили. Шетали смо данас после учења на гробљу па смо се сетили тебе кад смо видели овај буке.

други секретар, а од 1948. године професионални секретар клуба, односно човек на кога су падали многобројни и различити задаци.

Заједно са Банетом Секулићем, Рушевљанин је највише радио на постављању основа за организован рад, оснивању школа за подмладак и вршио селекцију играча. Ту је, у ствари, и започето формирање касније на далеко познатог тима Војводине, то је период када су створене основе за нови велики клуб. Цела тадашња управа, у којој су били Живко Скакун као председник, Ваја Богдановић као потпредседник и чланови техничке комисије Жарко Матић и Ђура Живић, као и многобројни чланови управе и бивши чланови Војводине, заиста су морали много да раде, јер је Војводина тада била у тешкој ситуацији, за разлику од неких других клубова у покрајини који су после рата имали знатно повољније услове за развој.

Познат као ентузијаста у фудбалским круговима, Хуго Рушевљанин се са великим жаром ухватио у коштац са многобројним тешкоћама.

— Требало је отрпети и веома оштру критику јавности, која се са неким нашим ставовима није слагала. А верујте, та критика није баш била блага — сећа се Рушевљанин.

Ипак, Војводина је себи крчила пут. Кроз Српску и Другу лигу црвено-бели су ушли у Прву савезну лигу. Тада су већ почели да се показују плодови напорног рада. Бошков, Крстић и још неки почели су да се развијају у велике фудбалере.

МАНОЈЛО САБЉАР

Име Манојла Сабљара у историји Војводине појављује се већ дуго година. Некадашњи незадрживи центарфор, младић који је постигао много голова, у послератном периоду није заборавио своју Војводину. Иако тада већ није могао да игра, радио је у клубу и дао значајан удео у тешком периоду непосредно после фашистичке окупације, да би и касније увек био у кругу црвено-белих.

Његово »познанство« са Војводином датира негде у периоду 1932—33. године. Дотадашњи играч новосадске Славије, већ на првој утакмици против месног ривала НАК-а испољио је своје квалитете и од тада био стандардни првотимац и центарфор »црвено-белих«. Снажан, робустан, са врло оштрим и прецизним шутем он је многе познате голмане предратног периода приморао на капитулацију. Свакако, један од његових најзапаженијих голова био је онај против месног ривала НАК-а у борби за назив првака подсавеза, односно за члана тадашње Прве лиге. Код стања 1:1, при крају утакмице, постигао је гол директно

FKVOJVODINA★COM

из корнера. Да би куриозитет био већи, на голу НАК-а стајао је скоро два метра високи голман Офман.

Чим је рат завршен, Сабљар је опет дошао у свој клуб. Своје богато искуство користио је да млађе научи, да им покаже и упути их у тајне фудбалске вештине, а своме клубу поврати углед. Дане је проводио у клубу и прихватао се сваке дужности.

У периоду када се Војводина фузионисала са новосадским клубовима Славијом и Радничким, био је технички руководилац екипе. Из тог периода играчима је остао у најпријатнијој успомени.

И данас, кад се популарни чика Маша прихвати каквог посла у Војводини, зна се да ће то бити урађено савесно и са много љубави према црвено-белим бојама.

ВАЈА БОГДАНОВИЋ

У послератном периоду Војводина је у много чему почела испочетка. Тек окупљени играчи и чланови управе прионули су да свом клубу помогну да поново оживи. Међу њима био је и Ваја Богдановић, који је у том периоду радио на многобројним дужностима. И када је мукотрпан и дуготрајан посао почео да даје плодове, када је тим Војводине почео да игра једну од најзначајнијих улога у југословенском фудбалу, требало је наћи човека који ће изванредни материјал претворити у запажени финални производ. И нико се касније није пожалио што је избор пао на Вају Богдановића, који се касније развио у великог спортског радника и видовитог стручњака.

Он се сав посветио фудбалу и Војводини, упорно је радио и изгарао, живећи за свој тим, учио се на сопственим и туђим грешкама и, заједно са екипом, развио се у организатора и стручњака изузетних способности. Створио је од Војводине велики тим, проналазећи за њен напредак и оне најскривеније стазе. Отворио је Војводини широке видике и развио велике амбиције.

За скоро десет година, колико је провео у Војводини, успео је да од црвено-белих створи велики тим. Њему свакако припада велики део заслуга за многобројне и незаборавне успехе „златног доба" црвено-белих. Па ипак, једна му се велика жеља, није испунила. Тим који је толико волео и за који је много жртвовао, није никада успео да савлада и последњу препреку да би се попео на трон, високо место резервисано за државне прваке.

ЛАЗАР ЖИВКОВИЋ

Период до доласка Лазара Живковића за председника техничке комисије сматра се за један од најуспешнијих у историји клуба. Генерација изврсних фудбалера била је до тада у напону и неколико година веома озбиљно претендовала на титулу државног првака. Међутим, баш тада екипа је почела да пада у кризе, а нешто касније и познати Војводинини »интернационалци« почели су да одлазе у иностранство. Зато је период када је Лазар Живковић био председник техничке комисије — од почетка 1960. године до марта 1961. године — био препун тешкоћа и може се сматрати почетком озбиљне кризе, у коју је Војводина запала каснијих година.

Лазар Живковић

FKVOJVODINA★COM

Нови »технико« је, међутим, преузео дужност од дотадашњег дугогодишњег директора клуба Ваје Богдановића пун амбиција са чврстом вољом да црвено-белима коначно припадне и титула државног шампиона. Започете су обимне припреме, нарочито на организовању техничких питања и решавању стручног кадра. Било је замишљено да се створи веома јака стручна тренерска комисија, нарочито после одласка тренера Чабрића.

Но, тешкоће су ипак биле веће него што се очекивало. Кључни играчи, полутке и халфови, играли су ван форме, дошло је до повреда (тада је и Бошков сломио ногу), тренер Момирски није могао у потпуности да се уклопи у средину . . .

Иако су искрсле многобројне тешкоће, тим је ипак успео да заузме друго место, али су проблеми најављивали да је у следећим годинама могу очекивати још озбиљније тешкоће. Учестале су жеље истакнутих првотимаца за одлазак у иностранство, а тако велики број замена није могао бити одједном обезбеђен. Неминовно, уследио је пад екипе на табели Савезне лиге.

Зато, и поред великих амбиција, Лазар Живковић, као председник техничке комисије није успео да оствари свој циљ и доведе коначно Војводину до шампионске титуле.

Предао је дужност Јовану Јовановићу, некадашњем играчу Војводине.

1953., 1957. и 1958. године

3 × по 5

Војводина је у својим најбољим послератним данима често најлепше играла против београдског Партизана. Било да се ради о пријатељским, куп или првенственим утакмицама, гледаоци су увек одлазили задовољни после ових утакмица.

Међутим, најдраже и највеће победе Војводина је славила против Партизана 1953., 1957. и 1958. године, када је сва три пута победила, постигавши сваки пут по пет голова.

Било је то прво 8. августа 1953. године у Београду за Чика-Дачин куп — 5:3 (Веселиновић је постигао 2, а Рајков, Милованов и Бошков по 1 гол), затим 23. јуна 1957. године у Новом Саду — 5:2 (стрелци за Војводину: Веселиновић 3, Ивош 1 и аутогол Партизановог одбрамбеног играча) и 6. априла 1958. године у Београду 5:1 (Веселиновић и Крстић I по 2 и Рајков).

Партизан је 15. јуна 1952. године такође постигао пет голова против Војводине, али су исто толико постигли и нападачи црвено-белих (Рајков и Крстић I по 2 и Хирман 1).

ЈОВИЦА ЈОВАНОВИЋ

Дугогодишњи спортски радник и тренер, тактичан, предусретљив и озбиљан, с много осећања за схватање човека, Јовица Јовановић приступио је Војводини седмог фебруара 1961. године, дошавши са дужности директора Центра за унапређење физичке културе Војводине у Новом Саду.

Јовица Јовановић

За клуб, био је то период са много лепих тренутака, са много победа, пут велике афирмације, да би се касније претворио у пад застрашујућих размера који се умало није завршио испадањем из Прве лиге.

Но, пустимо њега самог да да објашњење.

— Пролеће 1964. године преспавао сам врло немирним сном, баш као и годину дана раније целу сезону. Зар се Војводина опет нашла у ситуацији да стрепи од испадања. Жао ми је, јако ми је жао.

FKVOJVODINA★COM

Али, не чудим се много. Корени су врло дубоки. Знам због чега је настала та трагична ситуација. Пре свега, млади су васпитавани у сенци величина као што су Веселиновић, Бошков, Крстић, Рајков, Ивош, **заиста фудбалских величина,** и када су ти млади постали стубови тима, са мање способности и могућности, они покушавају да имитирају своје претходнике. Ипак, ја сам захтевао рад и ред и баш на овом другом сам пао. Пошто тим није имао ранијих капацитета — појединаца који су могли и сами да реше утакмице — требало је створити чврст и борбен колектив. Ја сам то покушавао, али нисам сасвим успео.

Други трагичан моменат по Војводину био је тај што је имала већи број одличних играча **подједнаке старости**. И када је почео „извоз" „олимпијаца" из 1952. године (Беара, Зебец и други), по угледу на њих а с обзиром да су и наши играчи испуњавали норме за одлазак у иностранство (које су стално мењане и ФСЈ их се није придржавао), настала је „навала" у иностранство, тим пре што су финансијски услови били више него одлични за играче, мада не за клубове. Кад већ савез толерише одлазак другим играчима, нисмо ништа друго могли него да и ми тако урадимо прво с молбама Бошкова и Веселиновића, а затим Крстића, Вереша, Рогановића, Бене, Рајкова и Ивоша.

Из тога произилази и трећи моменат. Клуб од свих тих одлазака никакве материјалне користи није имао, односно у нашој земљи је такво правило да сав новац који се даје за прелазак неког играча иде у џеп играча. Клуб не само да није имао користи, него је имао штете. Није чак био у могућности да „набави" одговарајуће перспективније играче из покрајине (Бечејац, Земко, Остојић и други). Приходи и број гледалаца бивали су све мањи, није више било „премијера", а гледалац неће да плаћа за „лимунаду".

И тако наш клуб је постао жртва **несрећне** и **несрећене** политике у фудбалском спорту (ни аматер ни професионалац), као и несрећне околности да је морао да се лиши услуга седам-осам одличних и „главних" играча, док то ни са једним од других клубова није био случај, бар не у толикој мери.

Неоспорно, било је и субјективних слабости. Али, није ни чудо кад се и погреши у таквим ситуацијама.

Радује ме, ипак, што се ни ове године није све свршило оним најгорим — испадањем из друштва најбољих. Златни јубилеј то и није заслужио. И не само јубилеј — Војводина то није заслужила. Ја имам велико поверење у садашње руководство и дубоко сам убеђен да ће кренути на боље. Треба само стрпљења и добри живци — завршио је своје образложење Јовановић.

ЖИВКО СКАКУН

Живко Скакун

Познанство и тешња сарадња Живка Скакуна, са Војводином датира из послератног периода, када се доселио из Сремске Митровице у Нови Сад. Већ 1948. године он је био изабран за председника клуба и на тој дужности се задржао скоро две године. Међутим, одласком са те функције његов рад и контакт са Војводином није престао.

Његове заслуге и добро познавање клуба и уопште фудбалске игре довеле су га у се-

FKVOJVODINA★COM

зони 1963/64. године на дужност председника техничке комисије клуба. У то време био је то прилично незахвалан положај. Јер, клуб су у том периоду напустили асови и великани екипе — Веселиновић, Верещ, Ивош, Крстић II, Рајков, Рогановић, нешто касније и Бена. Предстојало је увођење у тим младих и непроверених играча, што је било необично деликатно, с обзиром да у тиму није било играча који ће својим високим квалитетима надокнадити неискуство младих.

— У проналажењу најбољих решења — прича Скакун — доста смо лутали, јер се било необично тешко одлучити за 11 најбољих. У томе смо некако и грешили, мада смо у то време били клуб који је имао највише играча под уговором — око 34. Због таквих околности Војводина је дуго била у кризи па чак доспела у ситуацију да се грчевито бори за опстанак. Ипак, крај првенства је био сасвим задовољавајући. Освојили смо седмо место, што се с обзиром на многобројне тешкоће може сматрати добрим пласманом.

Скакун, иначе, на дужности председника техничке комисије није био током целе сезоне. Марта и априла био је на лечењу и није могао да одржава контакт са клубом.

Петар Вучуревић

ПЕТАР ВУЧУРЕВИЋ

Званично, његова титула је била — вођа првог тима. Међутим, по ономе шта је радио Вучуревић је у правом смислу речи био технички руководилац. Међутим, на овој дужности се задржао врло кратко — од априла 1963. до маја 1964. године — да би се поново вратио младом тиму црвено-белих, који је до тада тренирао.

Преузети дужност техничког руководиоца у време када је то учинио Вучуревић, било је заиста незахвално и тешко. Читава плејада изворних фудбалера отишла је у иностранство, а замене никако нису могле да пруже оно што и њихови претходници. Млади наследници нису имали рутине, тако да је било доста лутања док су им прописана права места.

Па ипак, старт је био врло добар. Војводина је из четири утакмице освојила шест бодова и праве тешкоће су наишле тек када је Николић отишао у војску, Секереш и Такач кажњени, а Сентин повређен.

Од тада па све док се налазио на овој дужности Петар Вучуревић се носио са великим тешкоћама. Истина, сарадњу и помоћ осталих чланова управе је имао, али је све то било мало да би се тешкоће савладале.

Зато се период када је Петар Вучуревић био вођа првог тима не може назвати успешним за Војводину, односно то је било време велике смене генерација и формирања новог тима.

ЕДУАРД ПЛАЦ

У току свог дугогодишњег рада у Војводини, популарни Едо Плац обављао је у клубу многобројне дужности — од играча до функционера и техничког руководиоца. Можда његова дужност техничког руководиоца није била тако изразито издвојена, да би се мо-

FKVOJVODINA★COM

тао јасно дефинисати временски период. Али, непобитно стоји, Едуард Плац био је „техничко“ црвено-белих, мада ондашња дужност техничког референта није била као данашња и по много чему се разликовала.

Прво, као капитен тима био је члан техничке комисије у то време састојала се у томе да контактира у односима играч-управа. Знатно касније у периоду после 1960. године као тренер младог тима његове дужности су се такође кретале у оквирима техничке комисије, да би, после веома слабих резултата првог тима при крају сезоне 1963/64. године, ушао у тројни састав техничке комисије (Радомир Крстић — Фрања Хирман — Едуард Плац). Као што је познато, овај састав је веома позитивно и ефикасно деловао на тим, који је нагло доживео свој препород и тако, уместо да се нађе на зачељу, изборио средину табеле. Свакако, да је искуство овог реномираног стручњака допринело постизању оваквог успеха.

Међутим, интересантно је да Плац сматра да се у југословенском фудбалу — како у клубовима тако и у форумима — запоставља стручност техничких руководилаца, односно људи на руководећим местима, па тако многи међу њима када су били млађи нити су играли фудбал, нити им је он био интересантан пре увођења плаћених функционера.

— Улога некадашњих техничких руководилаца сасвим се разликовала од данашње. Никада један технички референт у предратном добу, на пример, није био толико препотентан у односу на састављање тима, него је то била искључива брига тренера. Технички референт је био стална веза између тренера и управе, што мислим да би требало да буде и данас. Тим пре што је постала пракса да на дужност „техника“ долазе људи који никада нису играли фудбал, или су само мало били активни играчи, а затим унапређени у овако одговорну дужност без икакве стручне спреме. И обично са таквим људима тренери долазе у сукоб, највише због начина, концепције или тактике игре, као и због метода тренирања уопште — а да не говоримо колико и због неваспитног опхођења са играчима.

Ту се неминовно намеће питање — наставља Плац — зашто се од тренера тражи висока стручна спрема, кад технички руководиоци и дан данас фунгирају без икаквог стручног образовања. По мом дубоком уверењу званични технички руководилац једног квалитетног клуба не би могао да буде човек који нема бар тренерски испит. Јер, кад би они били квалификовани стручњаци далеко лакше

1940.

FKVOJVODINA★COM

1956.

би нашли заједнички језик са тренерима и свакако би тај рад био плодоноснији. И док такве личности буду одлучивале у једном клубу — а исто тако и у форумима — дотле ће осцилације у руковођењу и квалитетном фудбалу бити велике. Мислим да је већ крајње време да одговорни стручни рад у фудбалу коначно пређе у руке стручњака.

РАДОМИР КРСТИЋ

Дугогодишњи првотимац и дотадашњи тренер Радомир Крстић стао је на кормило Војводине 13. априла у моментима када је Војводини претила опасност да се врло лако нађе у друголигашком друштву. Форма екипе и стање на табели озбиљно су претили да ће до овога доћи.

Али, постављање Крстића на одговорну дужност показало се као изванредно решење. Војводина је у финишу првенства од 12 могућих освојила 9 бодова, што је било довољно не само за опстанак у друштву најбољих, него чак и за место у средини табеле (седмо).

— Имао сам пуну подршку играча — каже Крстић. Међутим, мислим да је пресудну улогу одиграло регулисање унутрашњих односа — играча према клубу и играча према играчу.

И не само то. На великом турниру у Новом Саду, који је организован у част прославе 50-годишњице постојања Војводине, црвенобели су освојили прво место у много чему надвисивши и београдске клубове Црвену звезду и Партизан, као и наш Олимпијски тим.

Као дугогодишњи селектор републичке омладинске репрезентације, Радомир Крстић је позван за саветника у Фудбалском савезу Србије, те је дужност „техника“ у Војводини напустио већ 31. јула. Као виши спортски тренер прихватио се нове дужности, јер му она даје могућност да настави школовање и усавршавање у тренерском позиву.

Одлазећи он је изјавио: „Не напуштам клуб за увек. Остајем веран црвено-белим бојама. Жао ми је што не могу даље да радим у клубу. Међутим, имам изврсну шансу за даље школовање и то је једини разлог што се после више од 20 година растајем први пут од Војводине. Зато, довиђења“.

FKVOJVODINA★COM

САМОУКИ

ОСНИВАЊЕ фудбалског клуба Војводина наметнуло је групи младића и друге обавезе, везане за живот и рад једног спортског колектива. Међутим, пошто су они свом клубу пришли са великом љубављу и били спремни да жртвују много што-шта за његов успех, све обавезе испуњавали су врло савесно и са вољом, наравно у границама веома оскудних материјалних средстава (које су сами обезбеђивали најчешће из својих џепова) и без икаквих искустава.

А тешкоћа је заиста било веома много. Међутим, никада нису клонули, чак ни два светска рата нису успела да прекину рад колектива који је по оценама многих фудбалских историчара увек био примеран.

Од првог дана наметнуло се питање како припремати играче за напорне утакмице, како научити све оне финесе које итекако могу да утичу на коначан исход сусрета. Ово је нарочито било актуелно после завршетка првог светског рата, када је клуб почео да се пробија у ред најбољих тимова.

Без одређеног и систематског рада није се могло напредовати. То су знали сви они. Зато су сваку могућност користили да од некога нешто науче. У томе су нарочито били вредни студенти, који су одлазили на школовање у Чехословачку (Праг). Ту, на извору, тада већ афирмисаног чехословачког фудбала играчи Војводине прикупљали су искуства и преко лета, за време школских ферија, долазећи у Нови Сад једни другима показивали. У том циљу новосадски студенти су у оквиру прашке Славије основали фудбалску секцију »Војводина« и играли утакмице са чешким тимовима. О свему томе они су дуго дискутовали, изводили закључке и онда у Новом Саду испробавали.

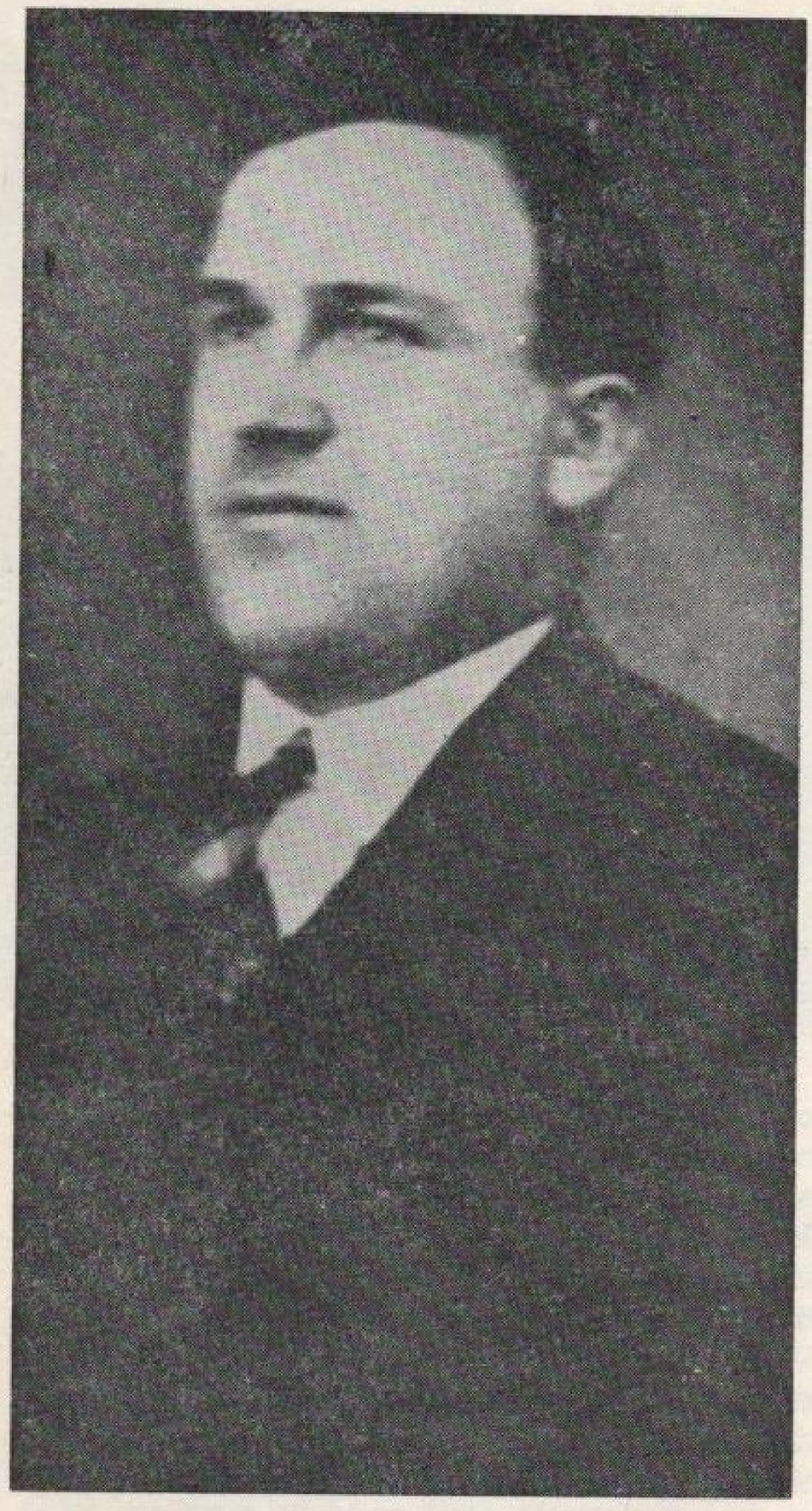
Испочетка тренинзи Војводине били су врло једнострани, и монотони. Трчање неколико пута око игралишта, шутирање на гол и игра на два гола. Касније, доласком др Косте Хаци у клуб тренинзи су били »прошарани« и гимнастичким вежбама, кратким спринтовима, посебним радом са голманом, уигравање линија и тактичких варијанти. Наравно, све је то било у скромнијем обиму и без неких дугорочних планова. Тренера није било, а та дужност често је припадала некоме од старијих играча.

Овај, мање-више стихијски начин тренирања одвијао се до 1925. године, када је Војводина добила првог професионалног тренера — бечког Чеха Ота Нећаша. Његовим доласком почиње и организовани рад са фудбалерима Војводине. Касније, пошто није било домаћег школованог кадра, Војводина је доводила чешке и бечке тренере. Зато и није чудо што су Новосађани надалеко познати по својој китњастој игри, кратким пасовима, што је било типично за тадашњу бечку и чешку фудбалску школу, односно средњоевропску.

ОТО НЕЋАС

За име бечког Чеха и познатог аустријског интернационалца Ота Нећаса везан је први организовани рад у Војводини на тренерском

FKVOJVODINA★COM

Ото Нећас

пољу. То је био први стручњак у клубу, плаћен да води бригу о физичкој кондицији играча. Било је то негде 1925. године, када је иза Нећасове играчке каријере остало много суперлатива, које је понео на основу игара у свом клубу Рудосхигелу (Беч), иначе члана Прве аустријске лиге. Био је то човек врло лепе конституције, висок, снажан са изванредно јаким ударцем и импозантном игром главом.

Доласком у Војводину из београдског Сокола, касније БАСК-а, (где је такође био тренер) он се вредно прихватио посла и створио врло добру генерацију, међу којима се истичу Божа и Душко Марковић, Сава Дамјановић-Лика, Јоца Загорац и Ђура Живић, који су касније још дуго били осовине тима.

Овај тренер изузетних квалитета, иначе је волео да ради са младим фудбалерима, тако да је створио и добар подмладак. Био је необично цењен јер је био и добар педагог, знао је да одабере играче и у томе је имао врло »срећну руку«.

За скоро две године, колико је провео у Војводини, стекао је много пријатеља; био је дружељубив, а пошто је говорио чешки лако се споразумевао.

Отишао је из Војводине и још дуго се бавио тренерским позивом, претходно се вративши још једном у Војводину, где је био током 1928. и 1929. године. За време рата умро је као тренер свог клуба Рудосхигела.

ОТО ХАМАЧЕК

Долазак Ота Хамачека из Беча у новосадску Војводину уследио је у периоду када се увидело да играч Миле Огњанов не може да буде уједно и тренер. Тадашњи председник клуба др Коста Хаџи ступио је преко својих веза у контакт са чувеним Хугом Мајзлом, познатим творцем бечког »вундер-тима«, и преко њега довео у клуб тренера Хамачека, бившег познатог халфа Рапида из Беча.

Ото Хамачек радио је у Војводини током 1930. и 1931. године. Као и сви његови претходници радио је кратко време, тако да посебно запажених резултата и није имао. У време док је он био тренер, Војводина је имала врло добар тим, тако да се његов посао састојао у томе да екипу одржава у потребној форми.

КАРЛО НЕМЕШ

После краће паузе, која је настала одласком Нећаса, други тренер Војводине постао је Карло Немеш, у круговима блиским Војводини познат као Драгутин. Довео га је др Ко-

FKVOJVODINA★COM

ста Хаци, пошто у то време није било домаћих тренера. Било је то негде крајем 1927. године, али се у редовима црвено-белих Немеш тог пута није задржао дуго. У Војводину је касније поново дошао — негде 1932. године — и задржао се око две године.

Немеш је, иначе, од раније био познат као одличан играч бечког Рапида, где је наступао за време првог светског рата. После тога је био навални играч и голман у новосадском УТК, а и прослављени вратар београдске Југославије, када је први пут освојила првенство државе. Касније као тренер радио је у Немачкој, Швајцарској и Бугарској.

Његова главна одлика у тренерском позиву је била веома добра и успешна психичка припрема играча пред сусрет, поред солидне и добре кондиције. Пошто се у Војводини истакао добрим радом, 1934. године узела га је београдска Југославија за тренера. Касније се одселио у Мађарску, где живи у месту Јанош-халма, на прузи Суботица—Будимпешта.

Карло Немеш

Вили Шурман

ВИЛИ ШУРМАН

Из генерације бечких фудбалских стручњака Вили Шурман је дошао у новосадску Војводину по препоруци Хуга Мајзла, творца чувеног бечког „вундер-тима“. Иако као играч није био толико познат, као тренер био је врло цењен и афирмисан. По природи врло фин човек, он је у Новом Саду оставио леп утисак. Тим пре, јер је био и вредан радник.

Са нешто око годину и по дана рада у Војводини неке запаженије резултате није постигао, изузев што је по традицији својих бечких колега наставио да форсира врло популарну »бечку школу«.

Било је то у току 1934. и 35. године, после поновног одласка тренера Немеша из Војводине, који је са црвено-белима радио по други пут у 1932. и 1933. години.

ФРИЦ ЛЕВИТУС

Период боравка Фрица Левитуса у Војводини као тренера, по ничему се скоро није разликовао од његових претходника из Беча, ода-

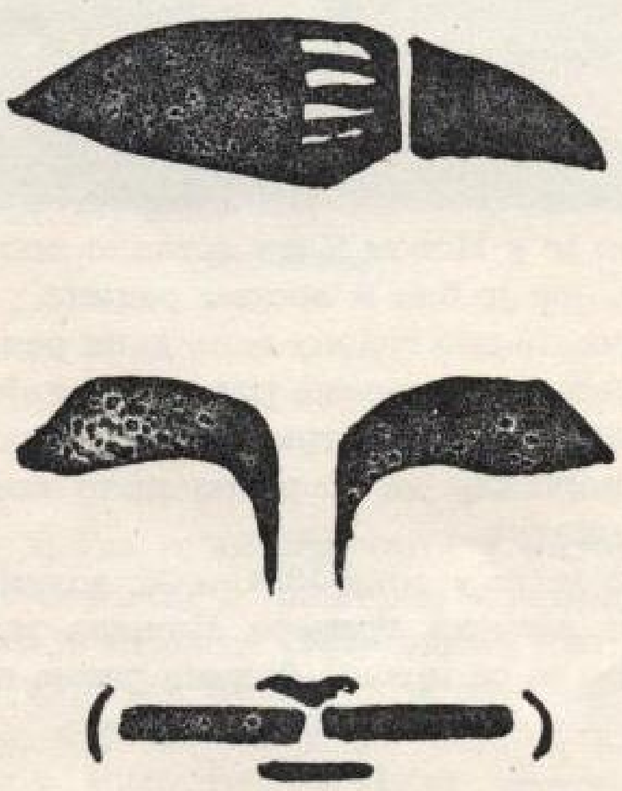
FKVOJVODINA★COM

кле је и он дошао у Нови Сад. Његова личност остала је прилично бледа у успоменама, јер се међу црвено-белима задржао кратко време, негде у периоду пре поновног доласка Милорада Огњанова 1938. и 1939. године.

Међутим, и период његовог боравка у Војводини обележен је са доста успеха, јер је генерација одличних фудбалера у то време прилазила свом врхунцу. Неоспорно, за успехе је био заслужан и Фриц Левитус.

ЕДУАРД ПЛАЦ

Прослављени голман Војводине Едуард Плац тренерског позива прихватио се као аматер још као играч, и већ 1942. године завршио Вишу тренерску школу у Будимпешти. Његов први званични корак на овој дужности остварен је убрзо на логоровању омладинаца. Једно време у 1943. години преузео је тренирање ондашњег новосадског клуба УАЦ, али пошто тај тим није имао голмана, обе ове дужности обављао је паралелно. После ослобођења, повратком из Армије, поново је бранио у Војводини, али је касније напустио гол и посветио

Едуард Плац

се тренерском позиву и у том звању променио доста клубова Војвођанске, Српске, Друге и Прве лиге, али најдуже се задржао у Војводини.

Његови тренинзи одликују се разноврсношћу и врло су занимљиви. У спровођењу својих идеја је енергичан, захтева дисциплину, а добар је и као психолог.

— Ја мислим да сваки тренер треба да буде енергичан — каже Плац. Таквим својим ставовима увек ће имати више успеха, на супрот онима који удовољавају прохтевима играча, а нарочито чланова управе. Најтеже у нашем позиву је што се, доласком у неки клуб, од нас захтевају веома брзи успеси и резултати. Свако би хтео да нови тренер на крају сезоне уведе тим у виши степен такмичења. То је погрешно схватање, јер треба свакоме да је јасно да се позитивни резултати могу постићи само упорним и систематским радом. То данас не схватају ни многи тренери. Они се мало школују, не прате развој и могућности овог позива, запостављају размену искустава и праћење стручне литературе и чине још низ других грешака. Многи мисле да је стечено знање на семинарима и курсевима довољно да успешно воде један тим.

Плац је, иначе, један од врло популарних војвођанских и југословенских тренера. Дугогодишње играчко искуство спретно користи да би младе научио. Многи афирмисани играчи могу њему да захвале што су успели своје квалитете да каналишу оним најбољим путем.

У редовима црвено-белих, и поред тога што је био тренер многих екипа, увек је био радо виђен и примљен. Његови проверени квалитети то су му и омогућавали.

ЈАНОШ НОЈ

Последњи тренер Војводине до другог светског рата био је Јанош Ној из Будимпеште, који је у Нови Сад дошао из Грчке (Солуна), где је такође био тренер. Дошао је у периоду када је Војводина имала већ формиран велики тим, тако да је његов боравак обележен великим успесима.

Иначе, био је врло строг и ауторитативан, добар стручњак и познавалац фудбалске игре. Он је, на пример, био тај који је дотадашњег центарфора Марјановића поставио на место центархалфа, на коме је овај касније дао много великих партија.

Био је у Новом Саду само у 1940. години, ту га је затекао и рат, а по ослобођењу вратио се у Мађарску и био први послератни генерални секретар мађарске фудбалске федерације. Касније се, међутим, опет посветио тренерском позиву.

FKVOJVODINA★COM

МИЛОРАД ОГЊАНОВ

Почетком 1930. године Милорад Огњанов дошао је у Војводину као играч, напустивши темишварски ТАЦ. Са великим успехом бранио је црвено-беле боје на месту центархалфа. У низу изврсних квалитета импоновао је у игри главом и био просто појам непрелазног одбрамбеног играча.

Милорад Огњанов

По одласку тренера Нећаса, поред активног играња бавио се и тренерским позивом. Међутим, на тој дужности није се много задржао, јер се одмах могло запазити да то није најбоље решење, па је тадашњи председник др Коста Хаџи-довео за тренера Ота Хамачека.

Огњанов је остао у Војводини само као играч. У каснијим периодима, међутим, појављивао се неколико пута у улози тренера, (на пример, 1938. и 1939. године) да би се те дужности прихватио и одмах после рата. Као први послератни тренер Војводине најдуже се и задржао, тренирајући нове генерације, све до лета 1947. године када је дужност предао Секулићу, оставивши му изванредно талентовану и одабрану генерацију.

О раду Милорада Огњанова у Војводини остали су само суперлативи. Био је невероватно амбициозан и вредан радник, волео је све што замисли да сам уради, био је врло стрпљив и упоран и радио је у правом смислу речи „од јутра до сутра". Увек се залагао да млади играчи нађу места у тиму, био је присталица комбинаторне игре, кратких пасова по земљи. Импоновао је беспрекорним понашањем и интелигенцијом. Иако прилично самоуверен, био је повучен и ћутљив, не тражећи никад посебну захвалност за постигнуте резултате.

Тренерску каријеру после одласка из Војводине наставио је са пуно успеха у другим клубовима, радио је једно време у иностранству, али се разболео, дошао у Југославију и с пролећа 1963. године умро у Загребу.

БРАНИСЛАВ СЕКУЛИЋ

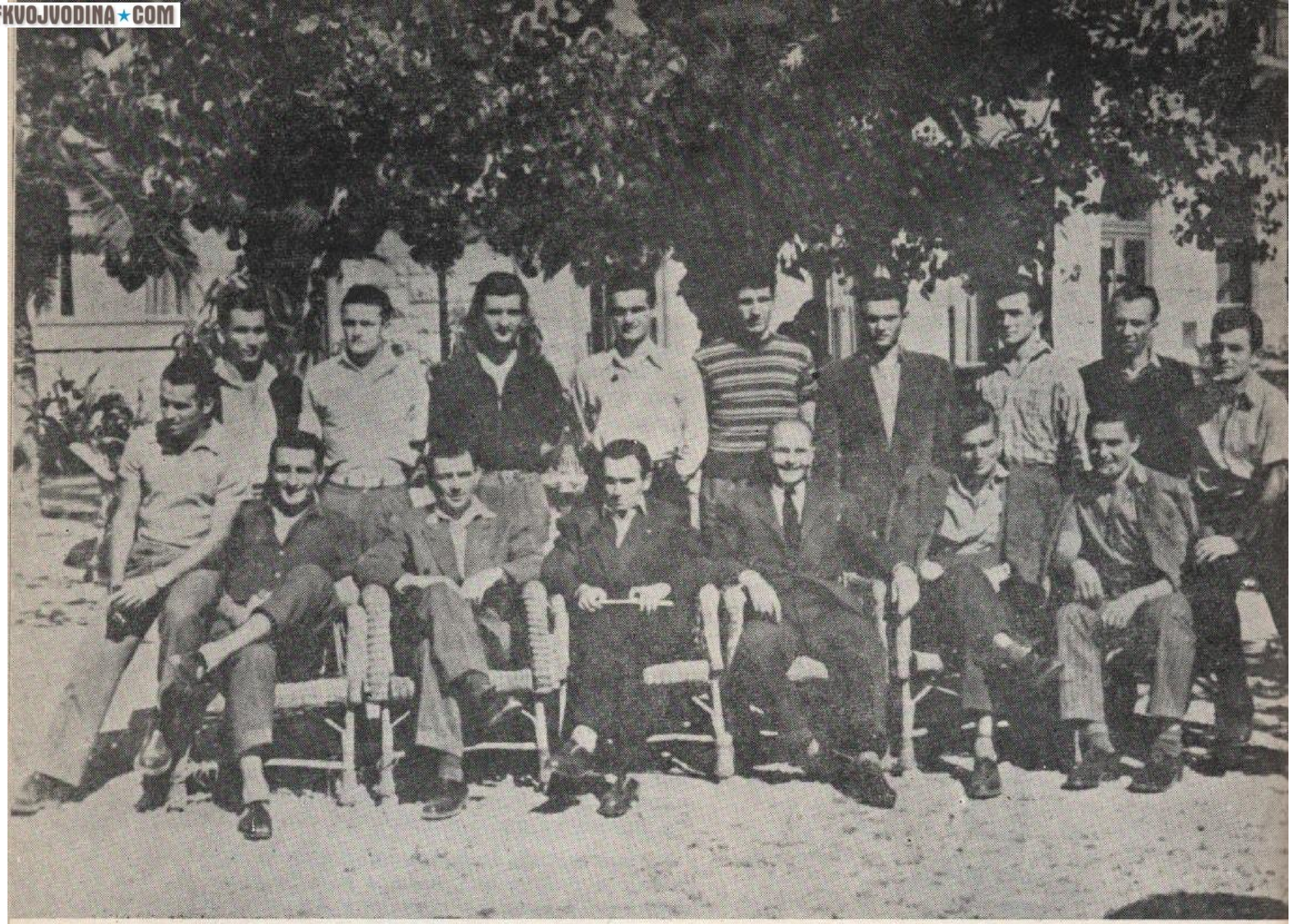
Старији га памте као изврсно лево крило које је многим бековима задавало грдне муке да би га зауставили. Као играч Бранислав Секулић-Бане био је и члан државне репрезентације, али је играчку каријеру завршио у иностранству. Играо је као професионалац у Француској са много успеха.

Један од првих запаженијих успеха доживео је 1938. године, када је увео земунско Јединство у тадашњу прву лигу. После рата живео је у Београду, био тренер Црвене звезде и државне репрезентације, а затим прешао у Стару Пазову. Одатле је 1947. године дошао у Нови Сад и био тренер Војводине до 1951. године.

Период његовог боравка у Новом Саду многима је остао у дубоком сећању и данас је појам примерног и упорног рада. У то време Војводина је баш преживљавала смену генерација. Какву је селекцију извршио, најбоље показује каснији период, када су из те генерације изашли фудбалери великих формата и државни репрезентативци. Тим играчима, Војводина је касније градила многе успехе.

Секулић је, иначе, важио као један од добрих педагога, што му је омогућавала и врло широка култура и интелигенција. Говорио је неколико страних језика, био је врло приступачан, тактичан и предусретљив. Необично је поштовао и тражио дисциплину, био врло строг у односу на остварење постављених циљева. спреман за многа самоодрицања, и врло утицајан. Колико су играчи поштовали његове савете, може да послужи као доказ и чињеница да нико у тиму тада није био пушач. Знао је како треба све негативне појаве да објасни иг-

FKVOJVODINA★COM

Генерација који је тренирао и учио фудбалским вештинама Бане Секулић

рачима, а они, пошто су имали поверења у његове речи, слушали га, и касније му били за то захвални.

У Војводину је дошао као врло угледна личност, али је исти такав утисак оставио и приликом одласка. Имао је много успеха, али је, уједно, то била и његова животна шанса. Он је није прокоцкао.

У време када је био у Војводини имао је звање савезног тренера, што данас одговара вишој стручној спреми. Он је то звање с правом носио, јер је већ тада био један од ретко добрих познавалаца фудбалске вештине (у то време са тако високим звањем у Југославији је било још свега 12 тренера). Иначе, био је цењен и у стручним круговима, па је држао и предавања на течајевима за обуку младих кадрова.

Иако је од његовог одласка из Војводине прошло доста времена, резултате његовог рада још дуго су љубитељи фудбала у Новом Саду спомињали.

ЉУБИША БРОЋИЋ

О резултатима Љубише Броћића у Војводини, не може се нешто веће рећи. Пре свега, због чињенице да је у Новом Саду био само нешто више од пола године (око седам месеци). Један је из млађе послератне генерације и може се рећи био међу најбољима. Имао је највише тренерско звање, а радио је и као асистент на Високој школи за физичку културу. Иначе, врло много је полагао на лично образовање.

Оставио је утисак врло савесног радника, који, међутим, и много тражи од играча. Тренинзи су му били врло разноврсни. Много је радио на тактичкој разради игре и захтевао је од играча да његове замисли у целини изводе.

FKVOJVODINA★COM

Као човек био је прилично нервозан. Можда је то био највећи разлог што је Војводину тако брзо и напустио.

Преселио се, затим, у Београд, а одатле је тренерску каријеру наставио у иностранству.

ГУСТАВ ЛЕХНЕР

Име Густава Лехнера забележено је у историји фудбала Југославије златним словима. Као играч био је један од најбољих у држави; поседовао је бриљантну технику, био необично борбен и уопште имао запажено фудбалско знање. По свом понашању, спортском животу и играчким квалитетима служио је као пример многим фудбалерима.

На дужност тренера Војводине дошао је 1953. године из осијечког Металца и у Новом Саду са много успеха радио до 1957. године. За њега, Војводина је била први велики клуб који му је поверио тренирање тима. Он је ту своју шансу веома озбиљно схватио и са много залагања радио са играчима. Истина, посао му је био олакшан и чињеницом да је екипа већ неколико година играла заједно; млади су се прекалили у дотадашњим борбама и већ увелико познавали комплетну фудбалску абецеду. Његов највећи део посла сводио се на опште физичко образовање, пошто је екипа имала беспрекорно техничко знање. Као добар стручњак он је то одмах оценио и свој рад у том правцу оријентисао.

У периоду његовог боравка у Новом Саду, долазе и највећи успеси клуба. Екипа је имала највећи број државних репрезентативаца откако постоји, сматрана је најбољом у Југославији, мада никада није успела да освајањем првог места то и формално забележи. Исто тако, Војводина је тада доживела и своју највећу репутацију и на интернационалном плану. Никаква реткост није била да се у државним селекцијама, почев од сениора па до најмлађих, нађе и по неколико представника црвенобелих.

Четворогодишњи боравак Лехнера у Војводини остао је у пријатној успомени многобројним навијачима и његовим сарадницима. Популарни „Лембика“ био је, иначе, пријатне и благе нарави, развијао је код играча љубав према клубу и њихове могућности на све начине настојао да истакне у први план. Многи

Густав Лехнер

успеси Војводине базирали су се и на одушевљењу за победом, које је он код играча врло вешто „подгревао“ и на све начине потенцирао.

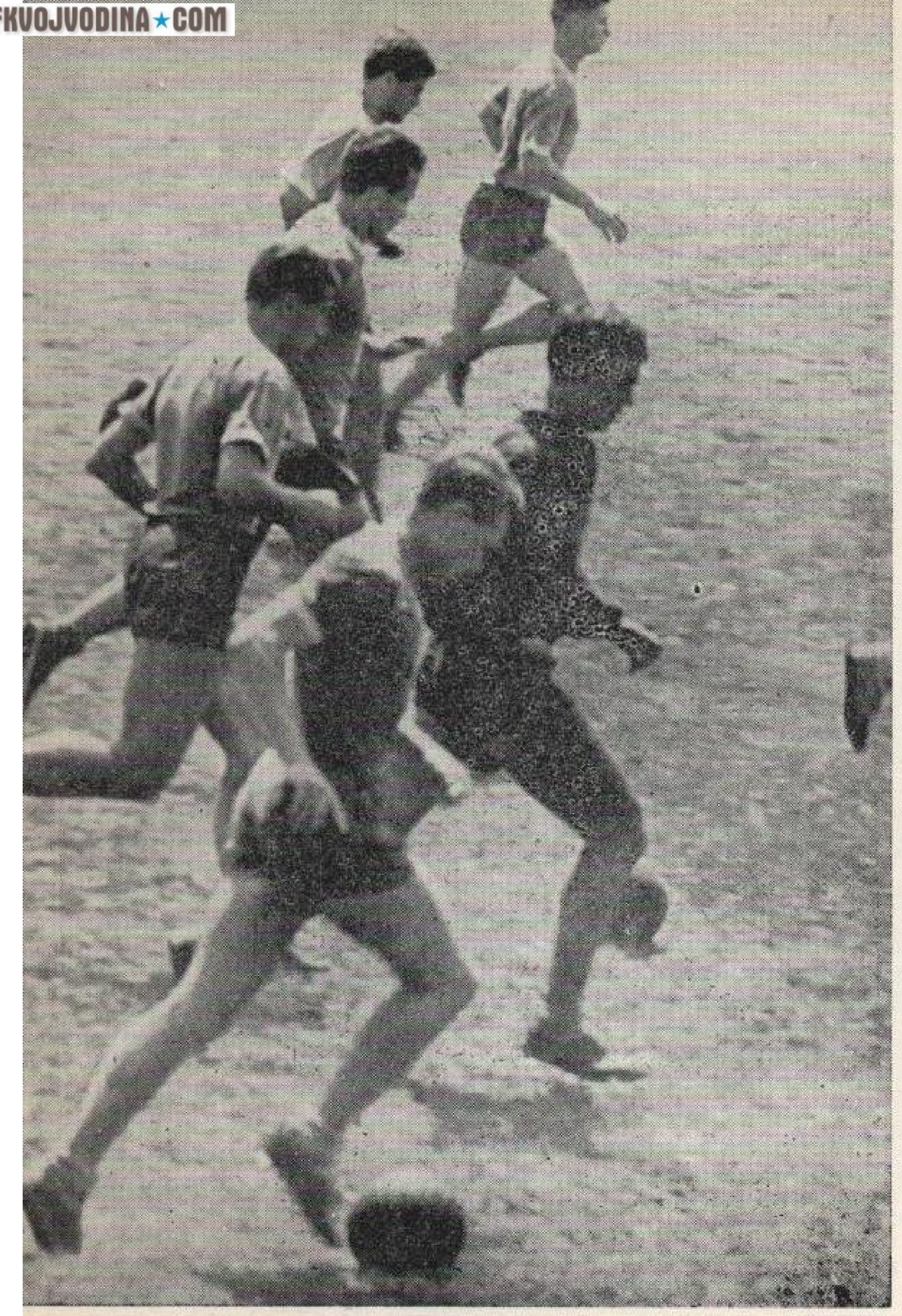
Отишао је из Војводине са звањем тренера и наставио врло успешно каријеру. Свакако, његов каснији највећи успех је улазак екипе Загреба у Прву лигу, за чије остварење највећи део заслуга припадају баш њему.

Име Густава Лехнера — „Лембике“ остало је у Војводини као једно од пријатних успомена на велике успехе и остварења. Одушевљење којим је радио, и које је унео у играче, учинили су га врло популарним и цењеним стручњаком, баш онаквим какав је био и у време своје највеће играчке каријере.

АНТАЛ ЛИКА

У мађарском фудбалу о Анталу Лики се већ много година говори. Био је играч будимпештанског Ференцвароша, а као изврсни по-

FKVOJVODINA★COM

На тренингу

знавалац фудбалских вештина и члан мађарске државне репрезентације. О халфу Лики многи старији љубитељи фудбала у земљи нашег северног суседа доста могу да причају.

Успехе као играч наставио је и у звању тренера. Наравно, у свом Ференцварошу. За његово име везан је и један од највећих успеха овог клуба — трогодишње узастопно освајање титуле мађарског шампиона. Њему захваљујући мађарски фудбал је добио и играча светске класе, незамењивог државног репрезентативца и познатог интернационалца Тибора Кочиша. Јер, појава једног слабуњавог дугајлије у тиму Ференцвароша изазвала је буру негодовања међу симпатизерима овог популарног мађарског тима. Па и поред свих протеста и интервенција „бледуњави“ је играо у тиму. Лика је оценио његове квалитете као изврсне и — није се преварио. Тај исти младић постао је касније љубимац целе Мађарске и фудбалер светске класе.

Са око 50 година живота Антал Лика дошао је у Војводину маја 1957. године. Пун искуства, изврсни теоретичар и познавалац фудбалске игре, он се врло брзо уклопио у редове црвено-белих. Од четири могућа степена тренерског звања у Мађарској, имао је трећи. Веома културан човек, педантан и добронамеран, чак толико добронамеран да је то некад прелазило у наивност. Војводину је заволео и у њој остао две године.

За време његовог боравка Војводина је забележила један од својих највећих успеха — била је финалиста Средњеевропског купа. И у првенству је тим имао запажених резултата, освајањем петог и четвртог места на табели Прве лиге. Наравно, било је и тешкоће, а нарочито је Лики било тешко у периоду када су Крстић и Бошков, два изврсна играча и ослонца тима, отишли на одслужење војног рока. Били су то први знаци кризе, која се касније више година осећала.

Као тренер радио је много на увођењу такозване „мађарске школе“ припрема. Рад са лоптом био му је основни принцип, што је карактеристично за земљу нашег северног суседа. Исто тако, веома много полагао је на тактички план, а многим играчима остале су у сећању његове лепе и прегледне разраде игре. Са фудбалерима је често анализирао поједине замисли и са њима се дуго задржавао у дискусијама.

Познавајући га као доброг теоретичара, војвођански фудбалски стручњаци су са њим измењивали искуства, а сем тога, Лика је био и један од предавача на великом и запаженом семинару у Вршцу, где су били окупљени многобројни југословенски тренери.

Напуштајући Војводину он је остао пријатељ црвено-белих.

РАТОМИР ЧАБРИЋ

Познато је да је предратни фудбал Југославије имао више појединаца којима су поједини „детаљи“ фудбалске игре била специјалност. Тако се, на пример, знало да неки играју изврсно главом, да су други необично брзи, неки су били познати по ефектним потезима...

FKVOJVODINA★COM

И свима њима било је то „најубојитије“ оружје, мада су у осталим вештинама можда били знатно слабији.

Оно што је у том периоду издвајало Ратомира Чабрића били су изванредно оштри и прецизни ударци. Знало се: када Чабрић шутира, тешко да ће голман успети да задржи тај ударац, а мало њих је било који су смели да се испрече на путу лопти. Његови квалитети, наравно, нису били незапажени и он је, као играч београдског БАСК-а, постао и државни репрезентативац.

Фудбалску каријеру, међутим, није прекинуо повлачењем из игре; започео је тренерски позив. У томе је имао и запажених резултата. Пре доласка у Војводину био је у мостарском Вележу.

Као тренер црвено-белих боравио је у Новом Саду око годину дана — у 1959. и 1960. години. Највише је ценио снажне играче, који играју оштар, мушки, фудбал. Такав је био и као играч и то му је остало као гесло и у тренерском позиву. У спровођењу својих идеја и концепција био је врло енергичан, чак толико непоколебљив да се то граничило са суровошћу. Међутим, никада није одступао. Такви су му били и тренинзи и у том стилу су текли.

О његовим резултатима се нешто одређеније не може говорити, јер је у Војводини био релативно кратко време. Али, сигурно је да је после његовог одласка још доста дуго играче служила добра физичка кондиција.

Ратомир Чабрић

Радослав Момирски

РАДОСЛАВ МОМИРСКИ

Радослав Момирски није припадао плејади познатих фудбалера; његови играчки квалитети нису достизали савезни ранг. Али је зато био у Зрењанину бек, о коме се много лепих речи могло чути.

Наравно, било је то пре рата. За време рата одведен је у заробљеништво, а после тога задржао се у Немачкој, често посећујући свој град на Бегеју.

Међутим, оно што није успео као играч, остварио је као тренер. Постао је један од веома угледних и цењених стручњака чему говори и чињеница да је био ђак чувеног Сепа Хербергера, са дипломом завршене Високе спортске школе у Келну.

Са таквом репутацијом дошао је из Немачке у Нови Сад 1960. године и задржао се једну сезону. Био је то период „смене генерација“, када су порази неискусних младића постајали све чешћи.

— Баш таква ситуација, као и дух времена који је почео негативно да оптерећује играче, дали су ми могућности да анализирам играче

FKVOJVODINA★COM

— каже Момирски. — И могу да кажем, на основу поређења са иностраним играчима, да сам одушевљен природним својствима наших фудбалера, али и разочаран малодушношћу, недисциплином и слабом истрајношћу играча.

Долазак Момирског у редове црвено-белих донео је и нови начин тренирања, који није одговарао менталитету наших играча. Можда би његови методи тренирања неколико година пре тога и имали резултата. Међутим, у време његова доласка већ је била формирана „југословенска школа“ и сваки нови покушај био је осуђен на пропаст. Из његових тренинга видело се да је ученик стране школе и протагониста нечега што је добро, али не одговара менталитету југословенског фудбалера.

— Војводина је клуб који се нарочито залаже за одгајивање младих играча из сопственог подмлатка, схватајући да је васпитање најздравија основа модерног клупског живота — прича Момирски. — И поред свега, мој тренерски рад у Војводини лично ми представља незаборавну успомену и пријатно сећање.

ФРАЊА ХИРМАН

Можда ни једног тренера Војводине играчи нису толико волели као Фрању Хирмана. По природи благ и добар, тактичан и одмерен, а уз то одличан стручњак, он је освојио симпатије и стекао много пријатеља и другова. Име Фрање Хирмана данас је цењено не само у редовима црвено-белих него и у свим стручним круговима широм Југославије.

Тренерског позива Хирман је хтео да се прихвати 1951. године, када је напустио активно играње у Војводини. Међутим, пошто је у првој екипи настала тешка ситуација одласком Веселиновића, Селене и Крстића I у војску, на инсистирање чланова управе и играча вратио се из Зрењанина и заузео своје место вође навале и носио дрес Војводине до 1954. године. Али, још као играч водио је тренинге пионира, аматерски, необавезно, са великом љубављу и одушевљењем. Повлачењем са зеленог

Поред вештог баратања лоптом неопходна је и добра физичка кондиција

FKVOJVODINA★COM

поља прихватио се вођења подмлатка, а када се 1956. године тренерским позивом почео да бави професионално, преузео је други тим. Међутим, љубав према оним најмлађима вукла га је све више, тако да је хтео да се искључиво посвети подмлатку. Прекретница је настала 1959. године, када је требало да оде у Вишу тренерску школу у Будимпешту. Само једна формалност онемогућила га је да оде на специјализацију, и он се обрео у Сремској Митровици, пошто се друголигаш Срем нашао у незавидној ситуацији — без тренера. Као гост Митровчана радио је две године са успехом, а затим, јула 1961. године поново дошао у Војводину и стао на чело стручног штаба. Своје велико играчко искуство несебично је даривао млађима.

А искуства Хирмана заиста има. Пуне 22 године трчао је за лоптом, почев од подмлатка зрењанинског Радничког. Уствари, каријеру је почео између статива и пуну годину дана бранио мрежу подмлатка. Међутим, на финалној утакмици јуниорског првенства Зрењанина — 1937. године — центарфор његове екипе је повређен, а пошто замена играча није била дозвољена, Хирман је прешао на његово место, а на гол је стао резервни вратар. Са два Хирманова гола противник је побеђен. Од тада за њега је стално био обезбеђен дрес број девет. Већ исте године Хирман је постао првотимац и пуних десет година водио навалу Радничког.

Формирањем тима Југословенске ратне морнарице — Морнара — Хирман се у њему нашао као центарфор и заједно са Херцегом био ударна снага. Одмах после демобилизације, 1949. године, дошао је у Војводину и ту такође са великим успехом играо до 1954. године. Ту је врло брзо стекао популарност и глас одличног фудбалера. Његови акробатски скокови, „фелш“ ударци и сналажљивост у противничком шеснаестерцу донели су му глас једног од најопаснијих нападача. Постигао је много голова и то врло често изненадним шутевима из даљине. Његова упорност импоновала је; ни једну ситуацију није сматрао упропашћеном. И све док се лопта не би нашла ван терена борио се да до ње дође.

Као тренер Хирман користи врло богат репертоар занимљивих вежби за стицање кондиције, а како сам каже „необично волим код играча да развијам самоиницијативу, односно да сваки играч сваку ситуацију на терену решава онако како сматра да је најбоље. Мислим да је основно играчу дати потребну кондицију и упознати га и научити свим потребним техничким елементима“.

Хирман, иначе, јако жали што генерација његових младих ученика, са којима је почео да ради, није успела комплетно да се афирмише и достигне свој врхунац. Блажић, Малешев, Милутиновић, Козлина, Такач, Алексић, Вучинић, Хевизи, Карацић, Милић I, Ракић, Фолић и још доста њих обећавали су много, али су само неки остали у Војводини.

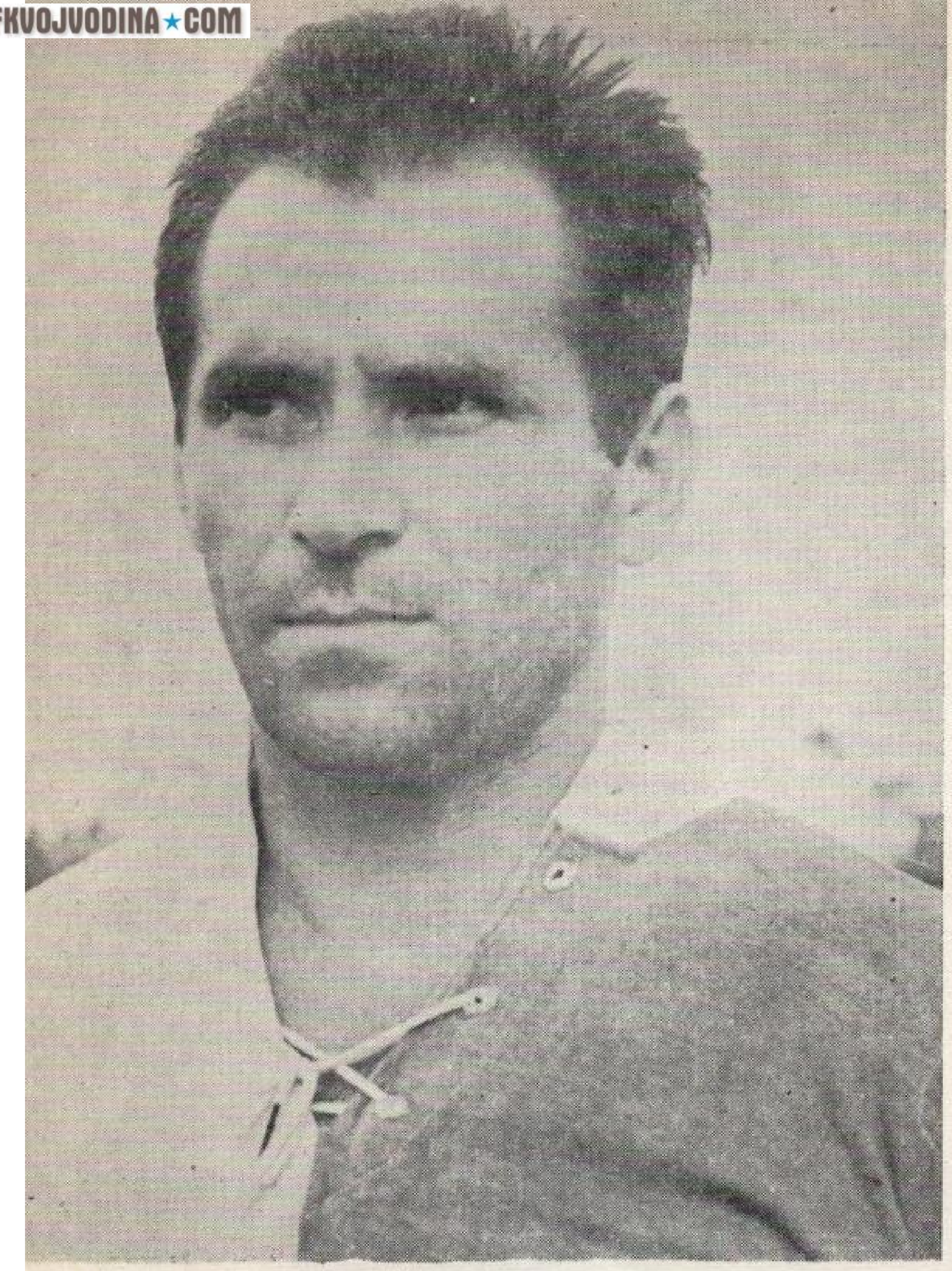
— Баш када је требало да постану првотимци, објективно нису могли јер је Војводина тада имала веома добар тим, тако да су се они или разишли или заузели места која им не одговарају — каже Хирман.

У својим првим корацима на тренерској дужности, Хирман је, како сам каже, имао ве-

Подмлаци Војводине и београдског Радничког пред утакмицу у Београду

FKVOJVODINA★COM

Радомир Крстић

РАДОМИР КРСТИЋ

Ако се за некога може рећи да се саживео са црвено-белим бојама онда је то свакако Радомир Крстић. Преко 20 година он је активни играч или тренер Војводине и њен пратилац у радовним и тужним тренуцима. Импресивно делује податак да је преко 600 пута облачио црвено-бели дрес и седамнаест година био активни играч, а у тренерском позиву за неколико година постигао једно од врхунских звања — виши спортски тренер.

За лоптом је потрчао у свом родном Бегечу и убрзо постао репрезентативац — улице, која је имала тим са звучним именом Војводина. Долазак у Нови Сад на школовање прекинуо је „јурњаву на пољанама". Као ученик првог разреда гимназије истицао се међу вршњацима фудбалским знањем и убрзо је, по наговору свог наставника Жарка Зличића, постао члан Војводине, мада сам није био одушевљен тим потезом. Рат је, међутим, прекинуо његово фудбалско школовање, вратио се у свој Бегеч, а после поновног „дивљег" играња од годину дана, постао је „прави" играч са копачкама и дресовима. И опет не задуго. Одведен је у један концентрациони логор у Аустрију, где је и дочекао капитулацију фашиста. Вратио се поново у Нови Сад, наставио школовање и, узгред, уписао се у подмладак Војводине. Од тада почиње његов стални успон.

Убрзо се случајно нашао у првом тиму и од тада редовно облачио дрес изабране једанаесторице. Касније познати тандем Велкер—Крстић, као лева страна навале Војводине, био је баук за сваку одбрану у Југославији. Брзоноги „Крле", како су га звали у клубу, постигао је у то време много голова и био запажени стрелац у државном првенству. Касније, када су се генерације смењивале њему је увек било места у тиму. Умео је да се прилагоди свакој средини, да измени начин игре и да се „уклопи" у игру тима. Постао је затим, „пакер", услужујући остале навалне играче идеалним центаршутевима. Међутим, и даље је умео изненада да затресе противничку мрежу.

Па и поред изврсних квалитета „Тале", како је касније добио надимак, никада није обукао дрес прве југословенске репрезентације. Његова „несрећа" је што је на левом крилу увек било великана, чији су квалитети прелазили и границе Југославије. А бекови су га се

лику помоћ управе, а нарочито тадашњег искусног техничког руководиоца подмлатка Миливоја Дракулића.

Доласком на дужност тренера првог тима Хирман се нашао у врло тешком положају. Генерација изврсних фудбалера је отишла, а од младих и неискусних је тек требало створити екипу. Није било времена за чекање; још недовољно обучени фудбалери нашли су се у борби са искусним прволигашким тимовима, тако да су се млади могли учити само на својим грешкама. Хирман се, ипак, храбро и са доста успеха ухватио у коштац са свим тешкоћама.

Пред почетак такмичарске сезоне 1964/65. године предао је дужност Бранislаву Станковићу и отишао на студије на Предњачко-тренерску школу у Београду као тренер прве врсте. Међутим, његова опсесија је и даље остала Војводина у коју он врло често навраћа и кога сви у клубу са нескривеним симпатијама примају.

FKVOJVODINA★COM

бојали, јер је био одличан техничар, лукав, толико спретан да је могао играча да „пређе на пола метра“.

При крају играчке каријере определио се за тренерски позив, завршивши Одсек за физичку културу на Вишој педагошкој школи у Новом Саду. У својој 32. години живота — 1. августа 1959. године — напустио је активно бављење и преузео тренирање подмлатка, претходно се уписавши на Предњачко-тренерску школу у Београду. Преузео је млади и пионирски тим Војводине, а неколико пута је био краће време и тренер првог тима. Када се Војводина нашла у критичној ситуацији (опасност од испадања из Прве лиге) постављен је на дужност вође првог тима — 13. априла 1964. године, где је имао необично брз и велики успех. Али, већ 31. јула предао је ову дужност Вујадину Бошкову и отишао на даље школовање у тренерском позиву.

Упоредо са тренирањем младог тима, био је и селектор у републичкој омладинској репрезентацији, а својим радом стекао је велики углед у Фудбалском савезу Србије. Због тога је републички форум одлучио да га стипендира и поставио га за свог саветника. Његова тренерска каријера, као и фудбалска, почела је врло брзо да добија запажене размере.

СИМА МИЛОВАНОВ

У фудбалским круговима Југославије име Симе Милованова је још било појам изванредног спортисте, када је донео одлуку да се, и по завршетку играчке каријере, не растане са фудбалом. И заиста „непрелазни Сима“, центархалф који се могао поредити са било којим југословенским играчем са бројем пет на леђима, државни репрезентативац и ученик Војводине, остварио је ту своју одлуку.

Одмах после опроштаја од зеленог поља, прихватио је млади тим Војводине, припремајући будуће првотимце и преносећи своје богато и дугогодишње искуство на своје наследнике.

А он је, бар, искуства имао много. Пуних 12 година непрекидно је играо и за то време одиграо 557 утакмица у црвено-белом дресу. Променио је много тренера и од сваког „узео“ оно најбоље. Тако су се „у њему“ нашли Огњанов, Секулић, Броћић, Лехнер, Шпиц, Ћирић, Погачник, Марјановић, као и низ других тренера са којима је Милованов долазио у контакт.

На гостовању у Италији 1957. године

FKVOJVODINA★COM

За време припрема на Андревљу

Под његовим окриљем многи млади фудбалери научили су основне вештине фудбалске игре и касније се развили у лигашке играче. С обзиром да је то била генерација која је махом отишла из Војводине, имена његових ученика могу се наћи у саставима многих југословенских прволигашких, другoлигашких и републичких екипа.

Први успеси Милованова дошли су за време док је водио млади тим Војводине од 1957. до 1960. године. После тога, када је бечејски фудбал запао у кризу, Милованов им је прискочио у помоћ и са успехом радио у Бечеју 1961. и 1962. године. Резултат је такође био очигледан — Бечеј је поново постао члан Српске лиге. У то време, међутим, сличну кризу почео је да преживљава врбаски фудбал. Сима Милованов је опет био тај који се примио незахвалне дужности. Скоро без комплетне управе, сам је свршавао многе административне послове, набављао опрему, бринуо се о играчима и увек долазио на тренинге. Само такав упоран рад, уз подршку и разумевање играча, могли су поново да врате пољуљани углед Врбашана. А Сима није жалио труда, тако да је екипа Радника 1964. године постала члан Српске лиге, што је довело до ситуације да се за врбаског Радника побрину многи фактори овог града и најзад среде ситуацију, да би Радник, који је добио име Комбинат, под нормалним условима наставио рад.

Жеље Милованова, међутим, све више су се окретале и вукле га Војводини. Он се зато поново вратио у Нови Сад и прихватио тренирање Славије, члана Подунавске лиге. И нема разлога да се посумња да и Славија, под вођством Милованова, за годину-две неће напредовати. Јер, Сима је показао да тамо где он почне да ради, успеси обавезно долазе.

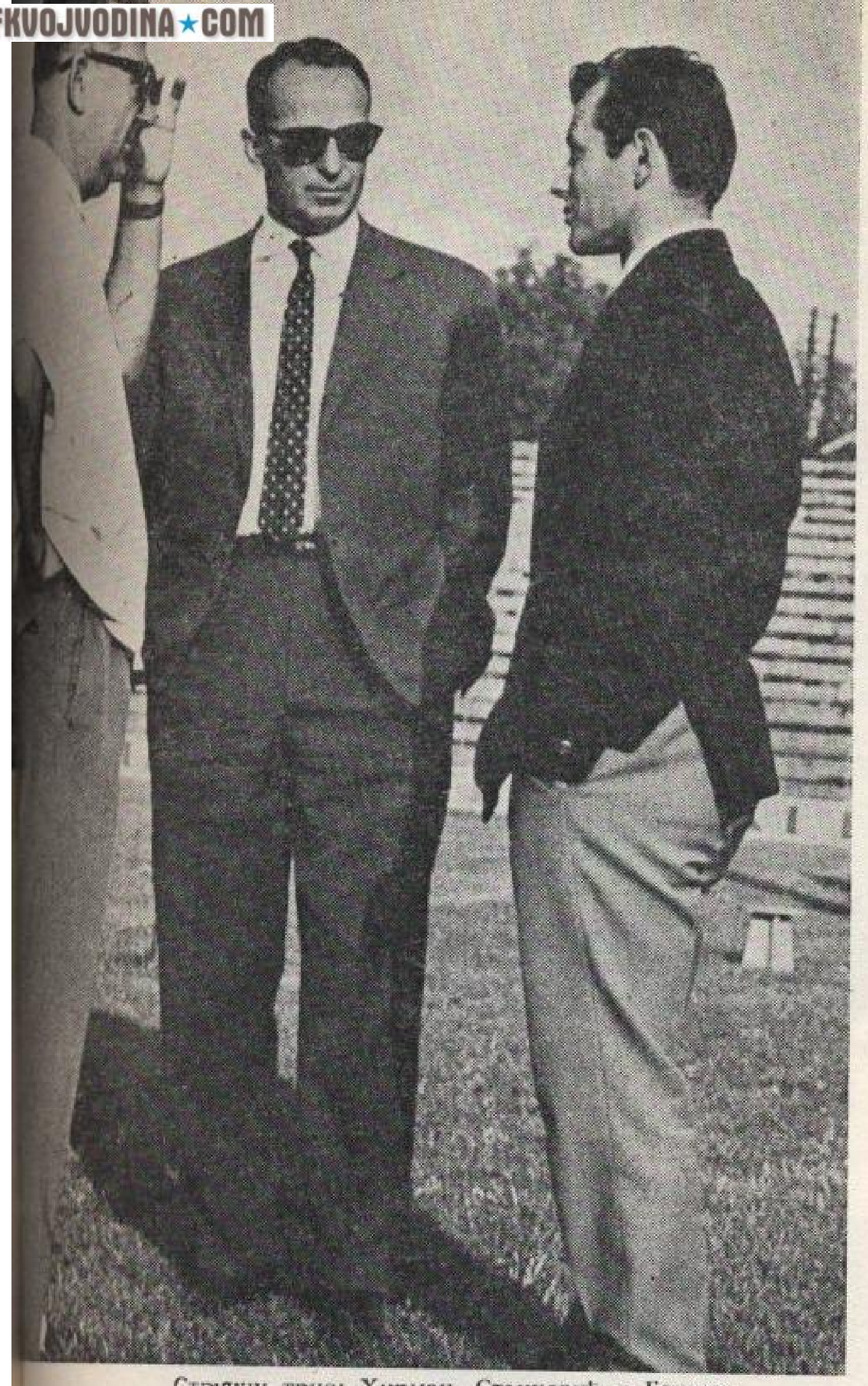
Милованов увек осваја симпатије својих ђака. Јер, он је годинама био у колективу, познаје добро расположење играча после сваког сусрета и зна како коме треба прићи. Иначе, тренер је првог степена и недавно је положио пријемни испит за упис на Предњачко-тренерску школу у Београду, коју ће ванредно похађати.

ПЕТАР ВУЧУРЕВИЋ

За собом је имао око пет година тренерског стажа када је дошао у Војводину као тренер. Љубав према фудбалу и овом позиву дали су му подстрека да много учи. Тако се већ током следећих година почео појављивати као предавач и испитивач на многим курсевима, семинарима и течајевима за стицање тренерских квалификација. Као виши стручни сарадник Центра за унапређење физичке културе Војводине у Новом Саду он је и као амортер у клубу био тај пред којим су полагали испите касније познати тренери Југославије. Поред тога, и аутор је многобројних стручних публикација, као и члан већег броја спортских форума.

Међутим, иако веома цењен у стручним круговима, он није стекао и пуну афирмацију у широким круговима љубитеља фудбала. Раз-

FKVOJVODINA★COM

Стручни трио: Хирман, Станковић и Бошков

За 3,5 године рада са младићима црвено-белих имао је видних резултата. Два пута је Војводина освајала прво, а једном другом место у врло јакој конкуренцији београдских клубова. Са њим су радили каснији првотимци или познати омладински репрезентативци Нештицки, Ламби, Радосав, Пушибрк, Вичек, Рашијован, Шанта, Маргит, Вељковић и други, а када је Николић отишао на одслужење војног рока на брзину је припремио Јергића да преузме дрес са бројем пета.

— Играч се ствара кроз игру — каже Вучуревић. — Није довољно развијати само борбеност и кондицију, него увек наћи времена и за рад са лоптом. А са лоптом фудбалери треба да раде што је могуће више. Уосталом, ни један уметник никад не би постао уметник да није усавршавао баш своју специјалност. Зато ја кажем — са лоптом, са лоптом, са лоптом . . .

И заиста, Вучуревић се држи ове пароле. Кад год може, он и кондиционе тренинге изводи уз присуство лопте. „Макар играч само прескакао преко ње“ — каже он.

Име Петра Вучуревића свакако ће се још доста чути у стручним круговима. Јер, овај кандидат за вишег тренера своју афирмацију тек очекује. А нема сумње да је он то и заслужио.

БРАНИСЛАВ СТАНКОВИЋ

лог је свакако његова веома блага, помирљива, на моменте се добија утисак, чак и стидљива природа. Никад не тражи помпезне наступе, а његове изјаве су увек смирене и одмерене. Тек када се нађе у кругу познавалаца фудбалске игре, његова стручност долази до правог изражаја.

Као човек који поседује велику моћ да запази квалитете и грешке појединаца, он је просто идеалан за сарадњу. Његово правило пре састављања тима је да до детаља упозна играча, односно да сваки фудбалер заузме баш оно место које му највише одговара и где може највише да пружи.

Као тренер у Војводину је дошао јануара 1960. године, када је преузео вођење младог тима. Као допунски тренер првог тима и тренер младог тима радио је до јула 1963. године, затим је био постављен за вођу првог тима, задржавши се на овој дужности до априла 1964. године, да би се касније поново вратио младом тиму.

О његовом раду у Војводини не може се говорити. Дошао је у години када клуб слави 50 година постојања, али и преживљава доста болну кризу. На основу малобројних тренинга, може се једино рећи да је врло савестан и озбиљан у раду. То је аргуменат који даје наде симпатизерима црвено-белих да ће његов долазак, заједно са Вујадином Бошковом, донети поново славу Војводини, какву је имала неколико година пре тога.

Међутим, Бранислав Станковић није непознат Новосађанима. Посетиоци фудбалских утакмица свакако се сећају једног од најбољих техничара из одбране, каквог је имала наша државна репрезентација и београдска Црвена звезда. Он спада у ред оних ретких великана југословенског фудбала који су за национални тим одиграли више од 60 утакмица (62 пута). За Црвену звезду је наступао преко 500 пута, а фудбалску каријеру почео је у сарајевској Славији, да би пре одласка у Црвену звезду једно време наступао и у београдском БСК-у.

FKVOJVODINA★COM

У Софији 4. V 1930. пред утакмицу у којој је Војводина победила »АС-23« са 2:1

1960.

FKVOJVODINA★COM

К А П И Т Е Н И

УРОШ ЧАКОВАЦ

Фудбал је тек почео да осваја у Југославији, када је група младића, међу којима и Урош Чаковац, одлучила да формира свој клуб — Војводину. За њих је то био много већи догађај у животу, него многи други, каснији и ранији. Волели су фудбал и за њега су жртвовали много.

Војводину нису заборављали и у годинама када су се налазили на студијама у Прагу. Чак су у оквиру прашке Славије организовали секцију — Војводина. Учили су од других гледајући како раде, сналазили су се на све могуће начине. На пример, први испит Чаковца на студијама у Прагу био је испит — за фудбалског судију.

Као први капитен Војводине Урош Чаковац је играо у Ковиљу на првој утакмици коју је овај клуб уопште одиграо. Било је то против Шајкаша (5:0 за Војводину). Носио је дрес са бројем 11. Међутим, од 1920. године, када је сматран за једног од најбољих у тиму, прешао је на место десног халфа и ту играо са великим успехом. Због тога што је одлично играо главом, по потреби појављивао се у тиму и са бројем пет на леђима.

Био је веома цењен у својој средини, а као капитен врло строг и правичан. Фудбал је тек почео да осваја масе, а он је знао да се публика може придобити само спортском игром. Зато није био редак случај да због грубости или неспортског понашања Чаковац свом играчу покаже пут у свлачионицу.

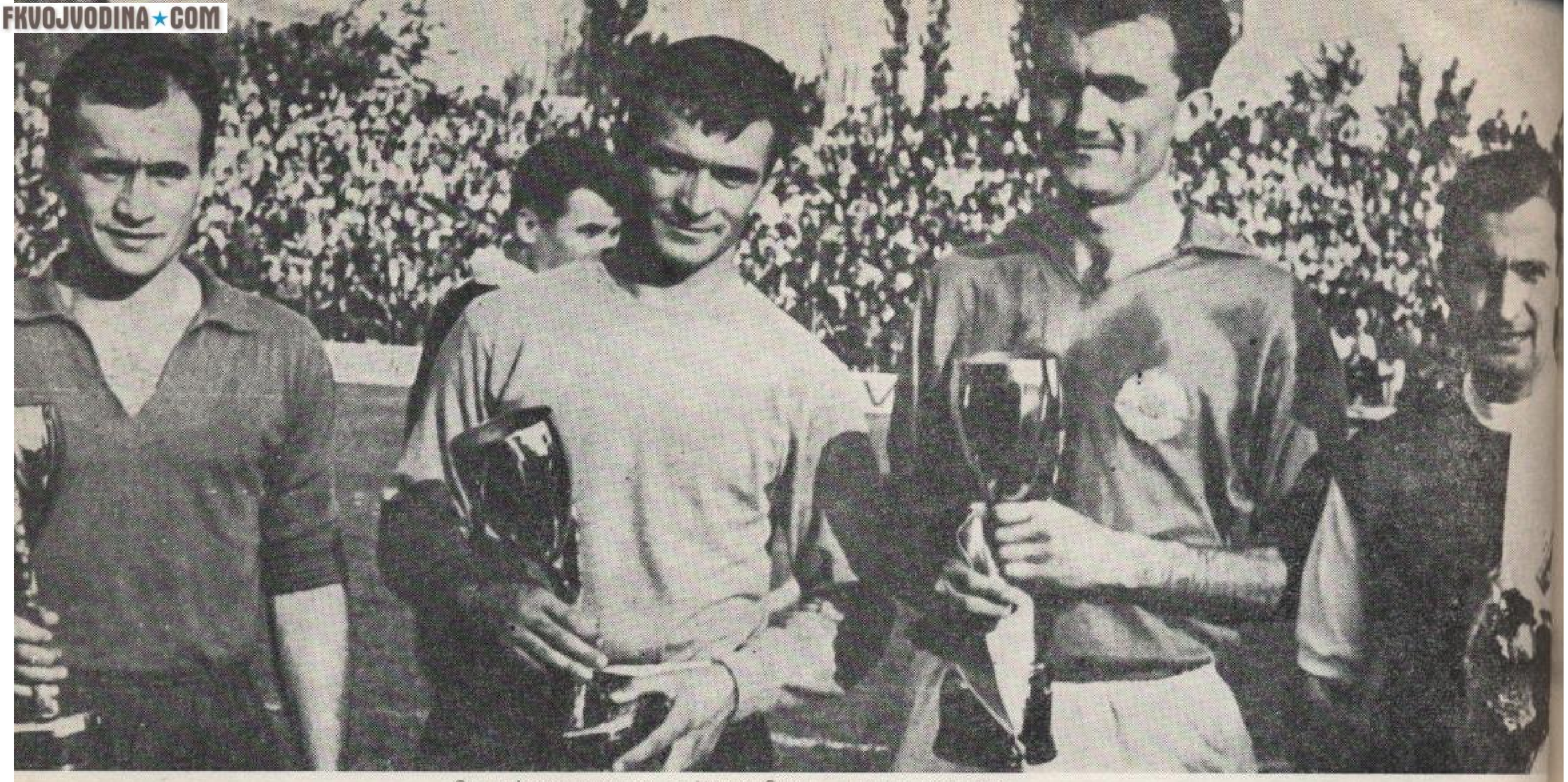
Поред играња, радио је много на успостављању веза са другим клубовима, прво београдским, а затим и загребачким. За брзи напредак Војводине у периоду после првог светског рата, свакако да је имао великих заслуга и овај фудбалски ентузијаста.

— Да знате како смо ми тада волели фудбал и Војводину — каже већ увелико оседели доктор Чаковац. — Била нам је све. Ваљда ни девојке нисмо тако волели као Војводину. Зато нам и није било тешко да радимо шта год је требало, чак и да на утакмице идемо пешке.

ЈОВАН ЉУБОЈЕВИЋ

Иако нигде није забележено ко је иницијатор оснивања Фудбалског клуба Војводине, па се због тога ништа одређено не може тврдити, ипак, по свему судећи био је то Јован Љубојевић, тада младић одушевљен новом игром са кожном лоптом. Са својим вршњацима, такође одушевљеним фудбалском игром, састајао се код зграде суда и упорно доказивао да и они треба да оснују свој клуб. Њему се приписује да је био највећи поклоник за име које клуб треба да носи — Војводина.

FKVOJVODINA★COM

Са мајског турнира у Новом Саду — четири капитена

Наравно, без њега није могла да прође ни прва утакмица, као што нису могле да прођу ни многе друге касније. Међутим, после прве утакмице у Ковиљу Љубојевић није отишао на студије у Праг и на њему је остајала сва брига, нарочито у периодима када студенти нису били у Новом Саду.

Као и ван терена, тако и на игралишту давао је све од себе. Јер, Војводина је била његова велика љубав. Као капитен деловао је примерно, борио се са великим жаром и због тога међу друговима био цењен и омиљен. Најчешће се појављивао на месту десног бека, али је по потреби играо и на другим местима.

И када је престао да игра, није се одвајао од Војводине. Кад год је требало, био је спреман да помогне Војводини и у великој мери заслужан је за њене прве успехе, као и за организован рад од првих дана.

Тек га је смрт отргла од Војводине.

ПРЕДРАГ СТОЈАНОВИЋ

Из групе одушевљених младића, који су 1914. године, основали Војводину, Предраг Стојановић-Цига се издвајао и врло запаженим играма на месту центарфора. Почев од прве утакмице у Ковиљу, долазак за време студентских ферија из Прага, као и касније када је стално живео у Новом Саду, играо је на месту центарфора и многим голманима задавао великих брига.

И као студент у Прагу није се одвајао од фудбала. Са још неколико Новосађана, такође играча Војводине, укључио се у Славију и вредно учио. Своју врхунску форму постигао је у периоду 1919, 20. и 21. године, као центарфор Војводине. У том периоду био је и капитен екипе, али жуту траку није носио дуго.

Као и сви тадашњи играчи, био је велики поклоник фудбалске игре, ентузијаста који се прихватао сваког посла у клубу и био један од заслужних пионира.

И када је престао активно да игра фудбал, помагао је да се Војводина развије у велики клуб, те је био још много година цењени ветеран у редовима црвено-белих, којима је жртвовао младост.

АНАСТАСИЈЕ ШЕВИЋ

Мада није дуго година играо у Војводини, Анастасије Шевић био је врло популаран играч. Дрес Војводине носио је углавном у пе-

FKVOJVODINA★COM

риоду после првог светског рата, а најчешће се у тиму појављивао као члан навалне петорке.

Својим понашањем и игром стекао је поверење и убрзо постао капитен тима. Нарочито је био запажен као гол-играч, веома храбро се упуштао у окршаје са одбрамбеним играчима и смотрали су га за једног од најбржих у тиму.

РАДИВОЈ КРИЧКОВ

Када је Чуружан Радивој Кричков 1913. године постао првотимац ТАС-а из Велике Кикинде, нико тада није ни помишљао да се у том малишану крије фудбалски таленат великих могућности. Међутим, као врло симпатичан новајлија, он је брзо стекао симпатије играча и кикиндске публике, а његов брз напредак обезбедио му је место у тиму. Јер, центарфор какав је био Кричков обећавао је много.

Али Кричков се убрзо враћа у свој Чуруг где је заиграо у тада познатом чурушком Хајдуку. Константно добра форма, стални напредак и амбиције одвели су га, ипак, у већи клуб. Тачније речено, другови Кричкова који су ишли у новосадску гимназију препоручили су га Војводини и убрзо — било је то 1919. године — узели га у црвено-беле редове. Кричков је заузео место леве полутке.

Међутим, популарни Чича стекао је реноме великог играча на месту бека, мада је веома успешно играо и на центархалфу. Пуних 14 година носио је црвено-бели дрес, а око девет година на његовој руци је била и жута трака капитена.

— Бити капитен то није лако — каже Кричков. — Некада је то врло незахвалан посао. Међутим, ако су играчи сложни, ако сви воле свој клуб, многи проблеми се лако решавају или до њих и не долази. А капитен је у то време био знатно одговорнији за ред на терену па чак и за многе друге послове изван терена.

Кричков је, иначе, био дугогодишњи репрезентативац градске репрезентације, чији је дрес облачио 35 пута. Тадашњи најчешћи противници биле су селекције Београда, Загреба и Шапца, мада је било и интернационалних сусрета, међу којима Кричков издваја победу над бугарским прваком Славијом.

Наши највећи проблеми су се тада кретали око опреме. Некада нисмо имали сви једнаке дресове, копачке смо сами оправљали, а често се дешавало да позајмљујемо паре од навијача за путовање — сећа се Кричков. Једно време сам имао проблема и са доласком на утакмице и тренинге. Док сам живео у Чуругу долазио сам пешице или сам лагао оца да идем да прошетам коње. Касније када сам се запослио у адвокатској канцеларији у Жабљу било је лакше — пешке сам долазио, а управа клуба ми је за повратак обезбеђивала таљиге.

Кричков је остао у веома пријатном сећању Новосађанима. Прави спортиста, велики борац и изванредни фудбалер, он се још дуго после повлачења са терена није одвајао од фудбала упућујући млађе како да се развијају у добре спортисте.

1933. Пред утакмицу Војводина—Бригитенауер А. Ц. (Беч) 7:2

FKVOJVODINA★COM

Многи се још и данас сећају његове последње утакмице, дана када је један од великана црвено-белих обесио копачке о клин. Било је то 1934. године против репрезентације Сомбора. Била је то још једна радост победе — 4:2 — капитена Војводине Радивоја Кричкова — Циге.

ЂУРА ЖИВИЋ

За Ђуру Живића Војводина је друга кућа. Већ скоро 45 година он је њен активан члан и само једном, у том дугом периоду, није био у њој. Било је то за време док је над Југославијом беснео фашистички терор. И ваљда се други светски рат још није честито ни сми-

Ђура Живић

рио, а Живић је већ био у Војводини — засукао је рукаве као и небројено пута пре тога радећи неуморно на оживљавању рада у свом клубу.

То је био једини прекид у периоду од 1921. године када је као дечачић, после фузије клуба Новосадске трговачке омладине и Војводине, ступио у друштво црвено-белих, тада названо ОШК Војводина. Кочоперни талентовани дечак са успехом је играо у подмлатку до 16. маја 1924. године. Тада је први пут постао првотимац и из састава прве екипе није излазио од тада па све до 7. јула 1940. године, када је одиграо своју последњу утакмицу против београдског Јединства (3:3).

За Живића то није значио и опроштај од клуба. Војводина је већ тада била његова пасија, његова љубав. Радио је неуморно, прихватао се многих дужности и може се слободно рећи да није било функције коју он није обављао. Ђура Живић никада није одлазио у друго друштво и никад није тражио надокнаду за свој рад. Љубав га је увек водила, а резултати су му били награда. Успут, никада није заборављао школу и своју дужност и увек је то успевао да усклади тако да све стигне и да на сваком послу постигне успех.

За капитена екипе наименован је негде 1926—1927. године, примивши траку од Радивоја Кричкова-Чиче и носио ју је све до 1934. године, када је доживео тежу повреду приликом судара са својим голманом Едом Плацом. Уједно, то је био период његовог сталног успона, када је био незаменљиви бек прве поставе и градске и покрајинске репрезентације, као и, по оцени тадашњих фудбалских стручњака, једна од највећих фудбалских фигура у Војводини. Повреда је међутим, оставила својих трагова, тако да више није достигао ранију форму, али његово фудбалско знање је ипак било довољно да му буде обезбеђено место у тиму.

Као млад играч најчешће се појављивао на месту десног крила и полутке, а на место бека прешао је тек 1933. године. Чињеница да је био и навални играч много му је помогла касније да успешно парира нападачима и на време открије њихове намере. За разлику од већине тадашњих бекова, био је изврстан техничар, волео је игру кратких пасова, вешто је баратао лоптом и мада физички слабији, имао је одлучан и чврст старт. Због свих тих квалитета, као и одличне игре главом, већ новембра исте године када је постао првотимац, нашао се и у редовима репрезентације покрајине мада је тада имао тек 18 година. Касније у току своје каријере он је око 30 утакмица одиграо за градску и покрајинску репрезентацију.

Несумњиво, период најбољих игара Живић је имао између 1930. и 1934. године (до повреде). Тада је достигао највиши квалитет једног бека, када је поред њега било веома тешко проћи. У низу тих партија тешко је издвојити једну за коју се може рећи да је била боља од осталих. Сам Живић је мишљења да је то сусрет против београдске Југославије у Новом Саду, када је Војводина победила са 2:1. Новински извештачи су тада истицали Жи-

FKVOJVODINA★COM

вићеву игру, наглашавајући да је то партија каква се може узимати као школски пример добро обављеног посла. Његов директни противник, тада познати интернационалац Добривој Зечевић, скоро се и није видео.

Као дугогодишњи капитен Војводине Живић је био пример како се игра и бори за свој клуб. Он, међутим, сматра да се улога капитена ранијих година много разликује од садашње.

— Данашњи капитен нема нарочитих функција сем на терену — каже он. Раније је капитен аутоматски био члан управе и обавезно присуствовао састанцима. Поред тога, обавезно је учествовао и приликом састављања тима, а свог вођу на терену сами играчи су одређивали, односно бирали. Мислим да је и ауторитет ондашњег капитена био већи, мада се мора признати да је у целини прекршај клупске дисциплине био далеко ређи, играче је на терену доводила љубав према фудбалу и клубу, а много више се неговала и љубав према друштву.

Из његове заиста богате каријере веома је тешко издвојити тренутак највеће радости, тренутак који се годинама памти и не заборавља. Па, ипак, Живић га је одабрао, мада директно није везан за њега.

Било је то 15. јуна 1933. године, када је Војводина гостовала у Загребу и играла против Грађанског.

— Требало је те среде да играмо са Грађанским првенствену утакмицу. Отпутовали смо у Загреб са много страха и црних слутњи. Недостајали су нам кључни играчи — центархалф, десни халф и голман. А играти против Грађанског са некомплетним тимом — значило је очекивати катастрофу, јер вишегодишњи шампион није знао за шалу. Стрепње су се удвостручиле када смо видели шљакасти терен. Тренер Немеш није знао шта да ради. Одлука је донесена пред саму утакмицу. На гол је постављен резервни голман Шовљански — »Шоља«, коме је то била прва утакмица за први тим, док је место нашег стандардног центархалфа Станивукова заузео центарфор Јоца Загорац. Оно што је уследило за следећих 90 минута заиста нећу заборавити. Од првог до последњег минута баш Загорац и Шовљански су били ти са којима противници нису могли да изађу на крај. Шовљански је био управо фантастичан. И оне лопте што смо већ сви видели у нашој мрежи он је стизао да ухвати или одбије. Никад више он такву партију није поновио. Сећам се, тадашњи познати спортски критичар Артур Дубравчић-Туре у чуду се преко свог листа питао после ове нерешене игре (0:0) Војводине — »А какав је тај Станивуков, како он мора да игра, кад му је замена Загорац тако добар?«.

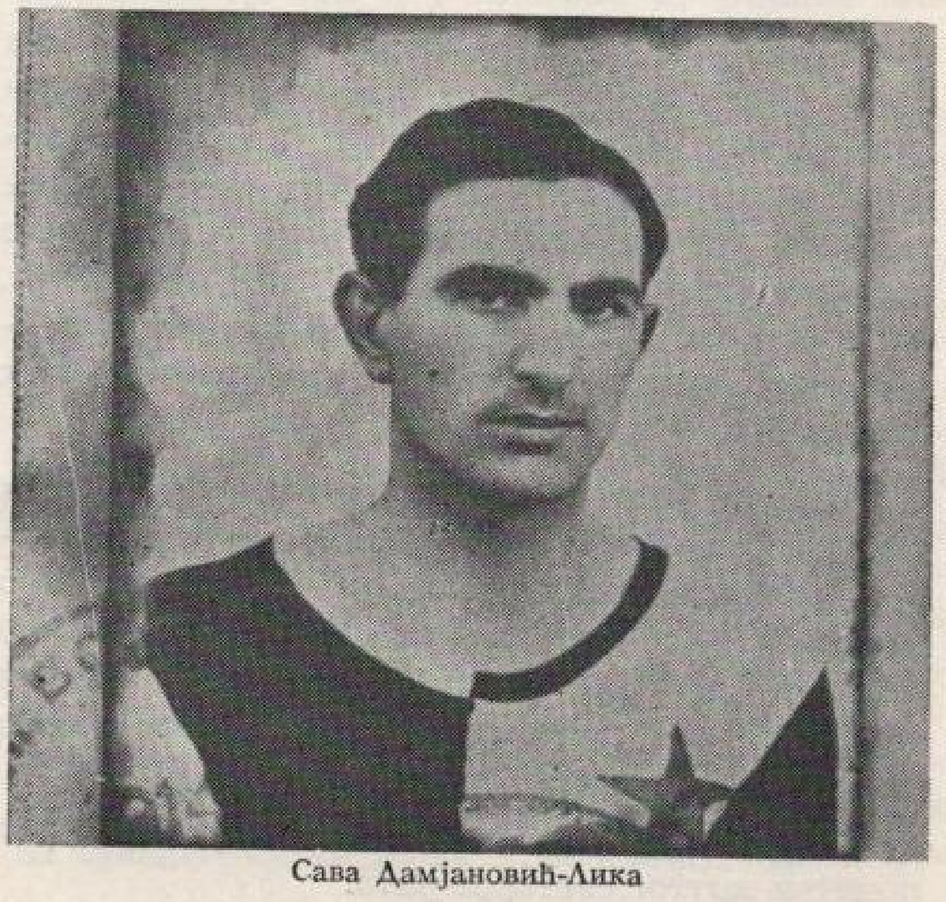
Живић, иначе, сматра да је Војводина у својој историји имала доста добрих капитена. Његово гесло је да за ту дужност треба увек бирати играче који су поникли у том клубу, који се боре и изгарају за свој тим, а тиме дају пример и осталим саиграчима.

— Капитен треба да је стварни диригент у игри, пример за углед и цењена личност. Мислим да су по позитивним особинама у Војводини предњачили Вуја Бошков и Јошка Велкер — завршио је Ђура Живић, дугогодишњи капитен црвено-белих.

САВА ДАМЈАНОВИЋ

Као младића Саву Дамјановића од спорта највише је интересовала гимнастика. Фудбал је помало играо, али су му амбиције углавном биле усмерене ка гимнастичким справама. Није никад ни помишљао тада да ће фудбалска лопта постати његова специјалност и велика страст.

Одлука је дошла сасвим случајно. Школовао се у Прагу и имао је прилику да присуствује 1926. године сусрету између репрезентација Мадрида и Прага. Тада су на головима

Сава Дамјановић-Лика

FKVOJVODINA★COM

Отварање јубиларног турнира 1964. године

била два најбоља голмана света — Замора и Планичка. Био је то за њега незаборавни доживљај о коме је Дамјановић са одушевљењем причао својим вршњацима при повратку у Нови Сад. Тако је било и на једном тренингу Војводине, што је чуо и ондашњи тренер Нећас. Он је предложио Дамјановићу да проба да »копира« чехословачког центархалфа.

Тада је Сава Дамјановић-Лика први пут обукао дрес Војводине и непрекидно носио га дуго година. Већ 17. децембра исте године заиграо је у првом тиму против тадашњег првака — београдске Југославије. Старт је био врло успешан, напредак из дана у дан очигледан. Није прошло много времена, а несуђени гимнастичар постао је и капитен црвено-белих фудбалера.

Колико је популарни Лика био комплетан фудбалер, најбоље сведочи чињеница да је играо на скоро свим местима у тиму и увек био одличан — примеран капитен. Интересантно је напоменути да се често дешавало да стане на гол кад се голман повреди, али ни једном није био савладан од стрелаца.

Опростио се од фудбала и Војводине пред почетак другог светског рата.

МИЛАН ЖИКИЋ

У време када је Војводина у својој навали имала једног Душана Марковића-Лукса, прослављеног стрелца, њен најбољи голгетер био је — леви бек!

Скоро невероватно, али истинито.

Ево потврде: у сезони 1930/31. године најбољи стрелац у тиму Војводине био је Милан Жикић — »Коза« са 29 голова. У то време он је играо левог бека. Чувени Лукс Марковић постигао је те сезоне 27 голова.

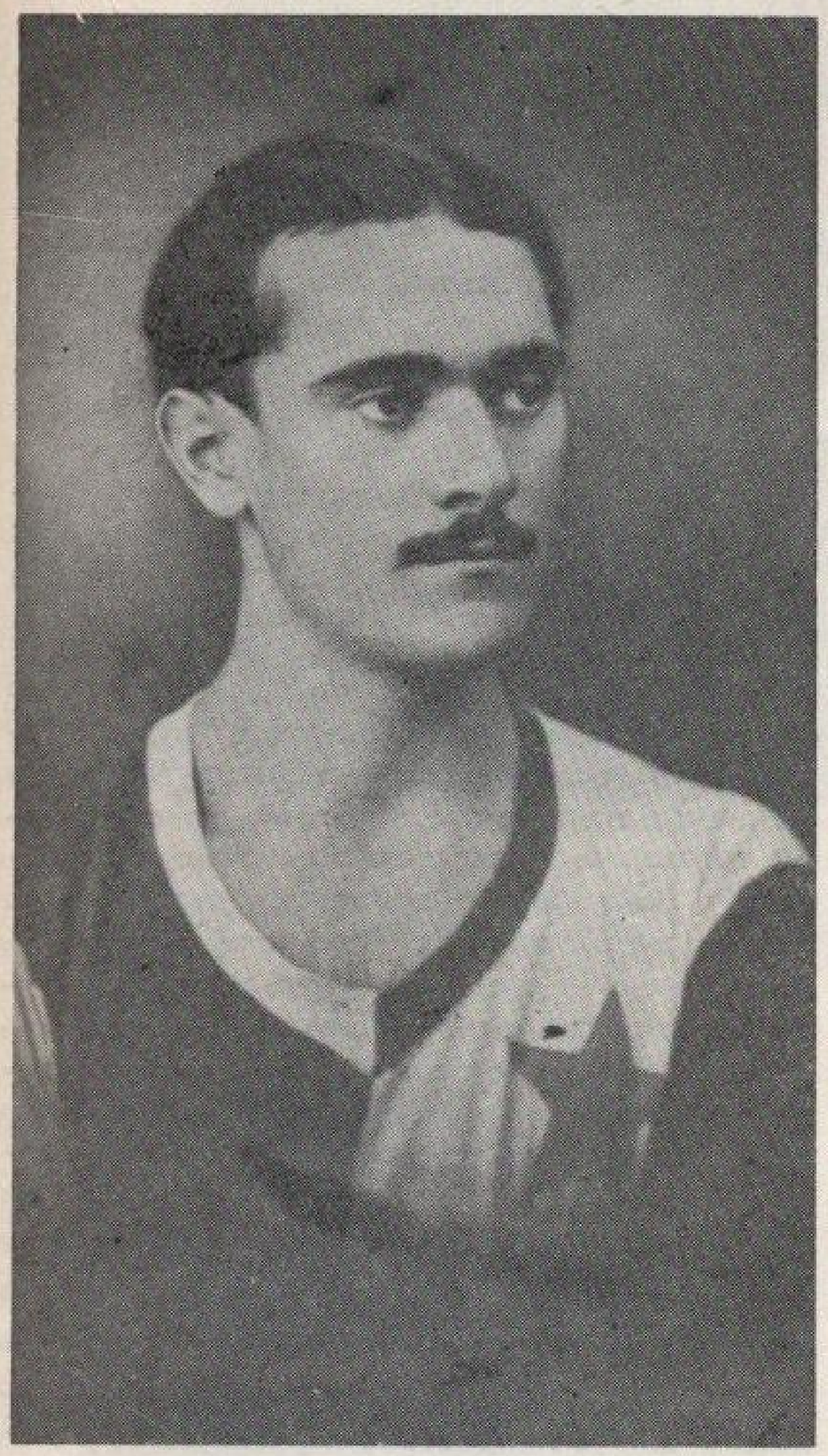
Како је то било могуће?

Чика Милан каже:

— Правио сам »излете« као данас Јусуфи. Осећао сам када и где могу проћи. Ако сам се већ решио на продор, ретко ме је изневерио шут . . .

Данас је Милан Жикић дубоко загазио у шесту деценију живота. У својој кући у Сремским Карловцима он се најчешће задржава

FKVOJVODINA★COM

Милан Жикић

ЕДУАРД ПЛАЦ

у башти препуној цвећа и зеленила. Дођете ли у овај питоми Бранков град на обали Дунава, сваки старији човек рећи ће вам где станује чика Милан. И додаће:

— Када га тражите због фудбала, знајте да сте добродошао гост. О фудбалу он може да прича сатима.

Тако је и било. Љубазни домаћин радо се сетио дивних младићких дана и поигравања у друштву несташне лопте. Сетио се и свих оних тешкоћа које увек прате ново што се пробија и тражи своје место под сунцем.

— А с фудбалом је онда баш тако било. Ми који смо заволели ову игру, нисмо се обазирали много на свакодневне препреке. И верујте никада због тога нисмо зажалили.

И почела је прича старог аса који је за нешто више од једне деценије играња у тиму Војводине променио сва места од десног бека до левог крила.

Као дечак волео је да игра центарфора и центархалфа, баш насупрот својим вршњацима којима је сан било место у дресу са бројем један. Ту своју жељу Едуард Плац почео је и да остварује, када је постао члан подмлатка Војводине, негде 1926. године. Али не задуго. После годину и по дана играња у младој селекцији, ушао је у први тим и играо центарфора. Сасвим случајно стао је једног дана на гол и ту остао све до 1947. године.

— Било је то заиста сасвим случајно — сећа се Плац. — На једној утакмици, приликом извођења једанаестерца, стао сам на гол да покушам да га одбраним. То је био почетак моје голманске каријере. Већ на следећем тренингу један мађарски тренер, који је тада радио у нашем клубу, почео је да ме обучава на месту голмана. Није ми се то свиђало, али морао сам. И сад могу да кажем да се не кајем — прича некада чувени »човек од гуме«, који је касније одиграо преко 300 утакмица за свој тим, 26 пута бранио у репрезентацији Војводине и града, голман југословенске »Б« репрезентације и »вечити« кандидат за прву државну селекцију, коме се никада није пружила шанса да покаже своје вредности у дресу државне репрезентације а све због великих и прослављених голмана Глазера, Јакшића . . .

Чињеница да је почео као фор играч користила му је касније да не буде »линијски голман«, помогла му у многим ситуацијама да правилно оцени да ли ће и где ће противник шутирати на гол и у многоме допринела његовој великој афирмацији.

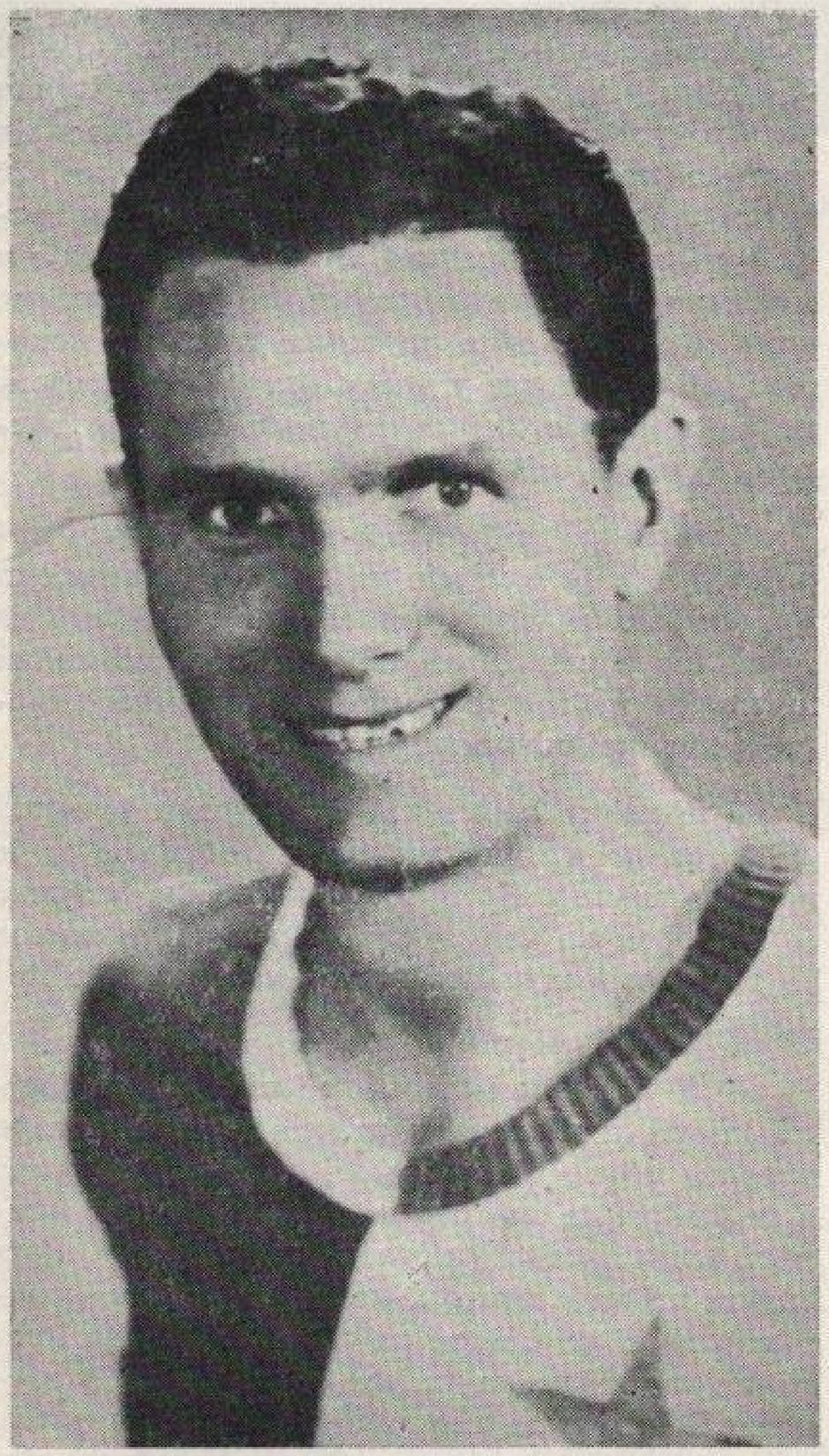
Дужношћу капитена почаствован је негде 1938. године и пуне две године обављао ју је веома успешно. На око 100 утакмица истрчао је на терен на челу екипе. Пред рат доживео је тежу повреду, што га је »избацило из колосека«.

— У то време сматрало се да је голман најпогоднија личност за капитена јер има потпун преглед игре и лакше може да диктира темпо игре. Иначе, ја сматрам да је најпогоднија личност за капитена најсталоженији играч, који својом игром и понашањем може и мора позитивно да делује, како на своје тако и на противничке играче, а такође и на судију и гледаоце. Мислим да смо најбоље капитене имали из предратног периода у Зечевићу, Арсените-

FKVOJVODINA★COM

вићу, Јози Матошићу, Кокотовићу, а после рата у Рајку Митићу, који је био без конкуренције најбољи. Не може се оспорити позитивна улога ни Бобеку, док из редова Војводине треба издвојити Велкера, Миловановa и Бошкова.

— Баш из времена мога капитенског стажа — наставља Плац — имам много пријатних успомена. Имали смо тим какав Војводина још никада није имала. Побеђивали смо, а наш највећи успех је освајање трећег места у Источној групи Прве савезне лиге 1939/40. године. Можда је то и одлучило да фудбал толико заволим и посветим му цео живот. Где год могу помажем младе, омогућујем им да се уздижу, и, могу да кажем, да наилазим и на разумевање.

Михајло Мајтан

МИХАЈЛО МАЈТАН

Када предратни посетиоци фудбалских утакмица причају о великанима Војводине, онда редовно спомињу и име Михајла Мајтана. Тај атлетски грађени играч одушевљавао је оштрином, елеганцијом и спортским држањем на терену. Посебно је импоновао у игри главом у чему је био готово ненадмашан. Бека какав је био Мајтан мора да пожели свака екипа.

Међутим, доста је лутао док је дошао на место бека, где је достигао свој врхунац. Почео је као голман у школској екипи Трговачке академије и на том месту почео да игра у тиму тадашњих новосадских железничара, Макабију. Али, још у подмлатку отишао је са гола и играо полутку. Неколико година касније обукао је дрес тада познате врбаске екипе Дулцис. На једној утакмици Војводина—Дулцис, Мајтан је постигао два гола за Врбашане (резултат је био 5:1 за Дулцис) и био један од најзапаженијих играча врбаске екипе. Тада га је др Коста Хаџи позвао у Нови Сад и он је 1933. године обукао црвено-бели дрес. И откако је на првој утакмици, против аустријског Бригитанауера (7:2 за Војводину), добио место у тиму, више га није испуштао. Из дана у дан је напредовао и развијао се у бека великих размера. Мало која навала је тада успевала да постигне гол главом против Војводине. Знало се да је то посао Мајтана, који је он увек обављао беспрекорно. Његова »левица« постала је на далеко позната, а беспрекоран старт и постављање примерни. Десет година носио је црвено-бели дрес и за то време поред себе променио 12 бекова — од Ђуре Живића до Попескуа.

Иако дуго година примеран спортиста, капитен Војводине је био две-три године пре рата, мада је ову дужност вршио повремено и раније. Био је то период његове највеће популарности и форме. Мајтан је и као капитен био по много чему узор млађим играчима.

Одушевљен Војводином, он се ни после рата није одвајао од црвено-белих. Чак је одиграо и неколико утакмица за први тим, приближивши се тако импозантној цифри од 400 утакмица у црвено-белом дресу.

FKVOJVODINA★COM

1947.

ЛАЗАР ЖИВКОВИЋ

Дуго година Лазар Живковић је био један од најзапаженијих играча Железничара из Инђије, десни халф кога су многи тимови желели да виде у својим редовима. Почев од 1930. године, када је почео да игра, он је из дана у дан напредовао. У црвено-белом дресу појавио се 1939. године и заузео место левог халфа. У то време Војводина је већ била цењена екипа, од које су многи страховали.

Рат је, међутим, растурио цео тим, играчи су лопту заменили пушкама. Али, лопту нису заборављали. Чим су умукли топови, она је опет постала њихова пасија. И Живковићева, наравно. Свесрдно се радило на поновном оживљавању клуба. Убрзо, Војводина је поново истрчала на терен.

Овог пута на челу са Лазаром Живковићем, новим капитеном. Истина, још тада није било организованих лига, али утакмице су се ипак играле. Нови капитен, први послератни, засукао је рукаве, консолидовао тим, тражио замене и са осталима припремао се за такмичење у савезном рангу, које је формирано две године касније. У првом налету, Војводина није успела да се пласира у друштво најбољих. Циљ је остварен годину дана касније — Војводина је поново заиграла у друштву најбољих екипа Југославије.

После паузе од око пола године, Живковић је у Војводини, тада већ Слоги, играо до 1948. године. Био је то период када су у црвено-белом дресу играли Плац, Велкер, Михајловић, Марјановић, Аврамовић, Шереш, Такач, затим Васић, Крстић I, Шосбергер, Гемери, Петровић, Савовић, Милованов, Каранфиловић, Плетл, Језеркић и други.

Навијачима и симпатизерима Војводине, Лазар Живковић остао је у лепом сећању. Играч који је могао да се успешно супротстави сваком навалном играчу, по потреби центархалф, добар познавалац свих фудбалских вештина и велики борац, напустио је активно играње, али се није одвојио од Војводине. Остао је у њеним редовима, помажући свом клубу да даље напредује.

ЈОШКА ВЕЛКЕР

Војводини је Јошка Велкер приступио 1938. године, напустивши други новосадски клуб НАК. Пошто је био веома скроман и симпатичан човек, врло брзо се уклопио у црвено-беле редове, тако да му није требало много

FKVOJVODINA★COM

времена да освоји симпатије у свом новом клубу. За његов приватни живот може се рећи да је био у правом смислу спортски, а на терену је био невероватно пожртвован, као да је у Војводини поникао. За име Јошке Велкера везани су многи успеси црвено-белих, а нарочито у послератном периоду.

Углавном, играо је на месту левог крила, али се одлично сналазио и на центарфору. Поседовао је технику врхунског фудбалера са префињеним осећајем и инстинктом. Иако левак, баратао је са лоптом и десном ногом, способан да лопту умири из сваког положаја, исто тако да упути и ударац, без обзира да ли се налазио у »мртвом углу« или опкољен са више

Јошка Велкер

противничких играча. Познат је био по доброј игри главом и веома прецизним волејударцима.

Иако је дао много голова, он је био оличење играча који није био себичан и увек се залагао да мрежу погоди онај саиграч, који се налази у најповољнијој ситуацији. За њега није било важно ко ће постићи гол, него само да је то неко од његових.

Одмах после рата наставио је фудбалску каријеру у Војводини, одушевљавајући навијаче својим финесама, залагањем и головима.

Напустио је фудбал, Војводину и Нови Сад 1951. године и одселио се у Америку. Оставио је много стечених пријатеља који су га необично ценили како због његовог фудбалског знања, тако и због његове благе и добре природе правог спортисте који је многима служио за пример.

ВЕЉКО АВРАМОВИЋ

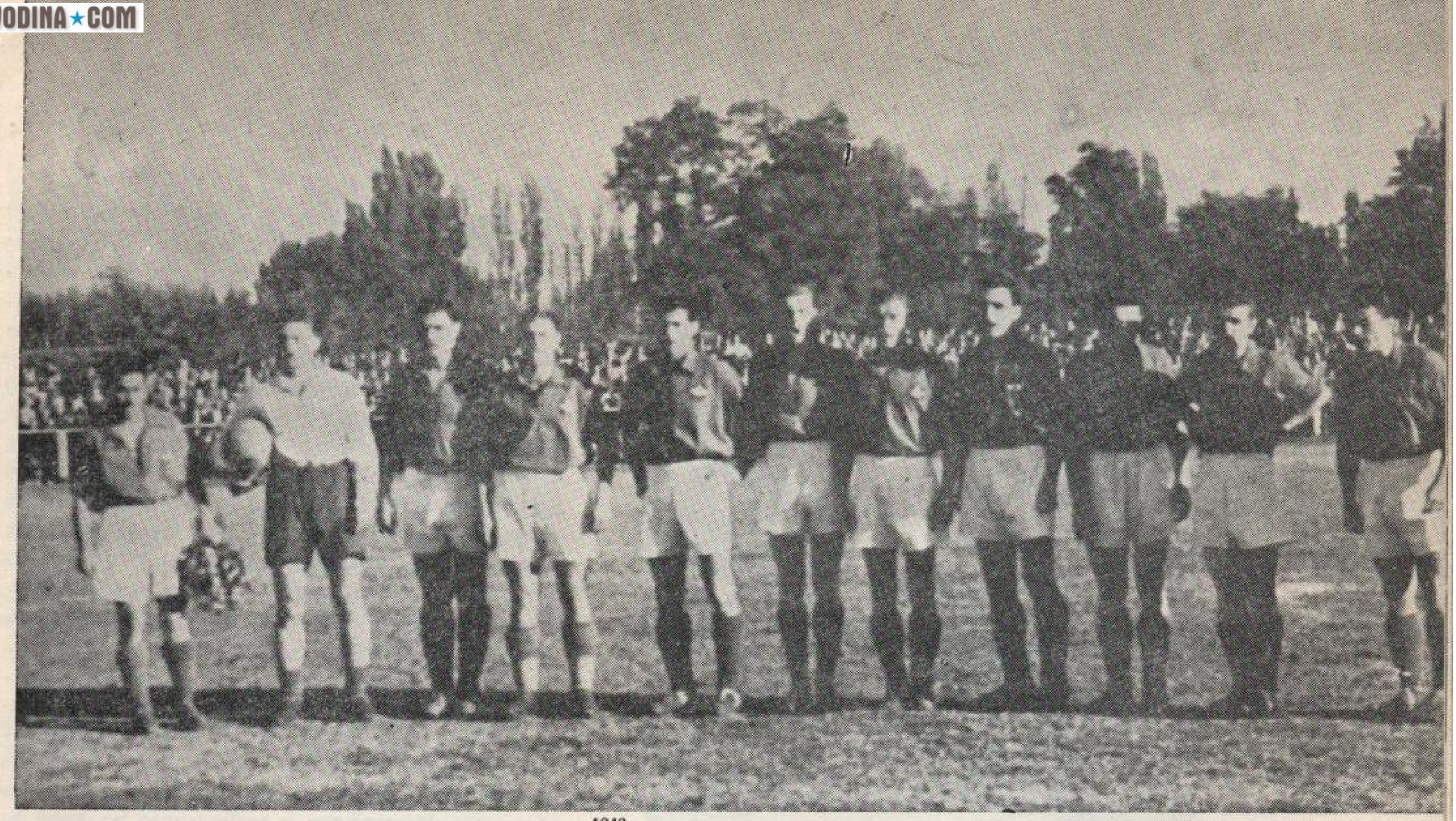
У свакој од генерација оних који су облачили »црвено-бели« дрес било је по неколико истинских асова, мајстора за које у фудбалу није било тајни и који су одушевљавали гледаоце где год би се појављивали. Један од таквих »рођених« фудбалера био је и Ђурица Аврамовић. Иако ситан и мали растом, Аврамовић је годинама био стуб одбране Војводине, бек коме је било мало равних у земљи. Подједнако добро је шутирао обема ногама, изгарао је у борби за сваку лопту, а у игри главом био је ненадмашан. Његов одраз био је тако лак и снажан да је досезао главом и тамо где се свима чинило да је немогуће.

Они који су имали прилике да боље упознају Аврамовића и његове многобројне особине као фудбалера, кажу да је штета што је играо бека, а не на неком другом месту у тиму. Јер, такав врстан техничар који је са лоптом чинио штогод је хтео, поуздан и неуморан борац који је са лакоћом могао да издржи и најубитачнији темпо, интелигентан покретач акција са неограниченим радијусом, могао је бити драгоцен за сваку екипу. Да је, којим случајем, играо у халф-линији изванредни Златко Чајковски имао би свакако озбиљног конкурента.

Ретко се догађа да се у једној личности испољи тако изразит таленат за нешто као што је Аврамовић бљеснуо на зеленом пољу. Још пре рата, када је био на почетку фудбалске каријере, стручњаци су запазили да се у њему крије изузетна надареност и обасипали су га понудама да напусти Раднички и пређе у неки јачи клуб. Међутим, Аврамовић је поносно одбијао и најповољније услове, јер није желео да изневери тим у коме је почео. Тек после ослобођења, када је дошло до фузије Радничког, Војводине и Славије »Ђурица«, како су из милоште звали другови и навијачи, променио је средину. У новом клубу био је један од најбољих играча и без сумње један од најзаслужнијих за успон новосадског фудбала.

Старији посетиоци фудбалских утакмица свакако се још увек сећају Аврамовићевог гола који је Војводини отворио пут у друштво најбољих југословенских клубова. Била је то одлучујућа утакмица са титоградском Будућношћу за улазак у Прву лигу. На терену крај електричне централе водила се огорчена борба, али ниједном од противника није успевало

FKVOJVODINA★COM

1948.

да стекне предност. Изгледало је да ће се утакмица завршити нерешеним резултатом, али је судија досудио једанаестерац у корист Војводине. Гледаоци су били одушевљени јер су веровали да ће њихови љубимци искористити ову прилику и остварити давнашњу жељу, али су се фудбалери домаћег тима осећали тако нелагодно као да је досуђена најтежа казна против њих! Свима као да су се »одсекле« ноге, нико се није усуђивао да преузме на себе одговорност и изведе једанаестерац. Најзад, док су се навални играчи Војводине погађали који од њих ће шутирати са беле тачке, лопту је дограбио Аврамовић, поставио је на једанаест метара од гола и узео кратак залет. Гледалиште је занемело, а све очи биле су упрте у капитена Војводине, који је мирно пришао лопти и снажно је ударио. Голман Будућности није стигао да реагује, а лопта се, ударивши у стативу, копрцала иза његових леђа у мрежи! Био је то погодак који је »црвено-белима« омогућио да се у наредној сезони такмиче у конкуренцији најеминентнијих клубова у земљи.

Незаборавна је партија коју је Аврамовић пружио бранећи боје репрезентације покрајине у сусрету са изабраном екипом Југославије. Било је то приликом свечаног отварања стадиона у Вршцу, када је репрезентација Војводине спаринговала нашем националном тиму, коме је недељу дана касније предстојала одлучујућа утакмица са Француском за одлазак на светско првенство у Бразилу. После обостране одличне игре резултат је био нерешен, 2:2, а Аврамовић је био међу најзапаженијим појединцима, добивши признања за изванредно обављен задатак.

СИМА МИЛОВАНОВ

Када је 25. марта 1959. године Сима Милованов истрчао на челу Војводине на новосадском стадиону, за многобројне гледаоце то није био обичан догађај. За једног од најбољих послератних фудбалера Војводине била је то последња битка на зеленом пољу. Био је то опроштај од једног дела живота и 557 утакмица у црвено-белом дресу.

Али, и тада, као и за време последњих 12 година, био је прави бедем у свом казненом простору, препрека која се скоро није могла савладати — стуб који и у најтежим тренуцима представља охрабрење и наду на успех. Френетични аплауз био је награда Милованову чије су заслуге, за многе успехе Војводине заиста велике и непроцењиве.

FKVOJVODINA★COM

Почетак његове фудбалске каријe за оно време био је нормалан — у малом клубу. Било је то негде 1938. године у његовом родном Бечеју (Грађанском). Прво је носио број 6, затим број 3, онда је измењао неколико места у фору, да би се сасвим случајно нашао у дресу центархалфа. И када га је једном обукао више га није скидао. Од њега бољег није било.

Као такав дошао је у Војводину 1947. године и први пут заиграо против сарајевског Торпеда у борби за улазак у Прву лигу. Од тада висока фигура Миловановa представљала је за све навале тешко савладиву препреку. И већ 1948. године тренер Бане Секулић поставио га је на дужност капитена, на којој је био до 1957. године. Мада најмлађи по стажу у екипи, преузео је жуту траку од Аврамовића због стандардне форме и врло одговорног места у тиму. Његов десетогодишњи стаж у улози капитена један је од најдужих у Југославији. За то време је он увек био најпримернији и први, одлична веза између играча и управе, а на терену беспрекорни чувар реда и дисциплине, који је, ако је то требало, умео свог играча да пошаље у свлачионицу. Његова се реч поштовала када се одлучивало како ће бити састављен тим, а играчи су га поштовали и ценили.

Са капитенском дужношћу добио је и задатак да изводи једанаестерце, у чему је касније постао прави велемајстор и на далеко познат. Јер, кад је Сима изводио »пенал« онда се знало да голман мора бити савладан (свега два пута је промашио!), без обзира ко се налазио на голу. Ништа мање био је познат и као извођач слободних удараца. Играчи у »зиду« су се често склањали испред страховитог ударца, голманима су бридели дланови, ако би стигли да подметну руке, а његова игра главом импоновала је и мамила аплауз. Мало је који центарфор са њим могао да изађе на крај, а свака лопта у висини шеснаестерца била је његова. Веома борбен и пожртвован он је изгарао на терену и био идол правог капитена.

Међутим, иако је био одбрамбени играч дао је и доста голова. Најчешће из слободних удараца и једанаестераца. Колико је имао јак ударац најбоље служи чињеница да је новембра 1954. године, у игри са осијечким Пролетером, из слободног ударца постигао гол покидавши нову мрежу.

За 12 година играња у Војводини Милованов је постигао рекорд у броју одиграних утакмица (557), седам пута бранио боје државне репрезентације (то је било време када је Ивица Хорват био центархалф европске вредности због чега Милованов и није могао да дође до изражаја), 70 пута резерва у југословенској „А“ селекцији (!), безброј пута члан репрезентације Србије, Војводине, Београда и Новог Сада, пропутовао је скоро све европске и многе земље Азије, Африке и Јужне Америке.

— За мене је била велика част бити капитен Војводине — прича данас тренер новосадске Славије Милованов. — Веома сам срећан што сам на тој дужности био баш у оном »златном периоду«, раздобљу за које кажу да је једно од најбољих у историји Војводине. И

1952.

FKVOJVODINA★COM

поред многобројних радосних тренутака, била је то и тешка дужност. Требало је у свему бити примеран и пзи, никад не погрешити. Морам рећи да сам велику помоћ имао у техничком директору Ваји Богдановићу.

Милованов није био само капитен црвено-белих. Њему је та дужност припадала и као члану репрезентације покрајине, 1945. године, када се није играло клупско првенство државе, него су се одржавала првенства република. Исто тако, био је и капитен репрезентације Србије која је тада играла у Скопљу.

Одласком Милованова са фудбалске позорнице у Југославији отишао је један запажени фудбалер, Војводина је остала без »левице« какву никад раније није имала, а публика без свог љубимца.

А сви они захвални су му за сва уживања која им је пружио и све успехе којима је допринео.

Фрања Хирман

ФРАЊА ХИРМАН

Његова страст на терену били су — голови. Све остало подређивао је том циљу и зато био страх и трепет за голмане. А они су га се бојали и онда кад је био близу њих, а није имао лопту. Знали су, ако до њега дође, гол је неизбежан.

Такав је био Фрања Хирман, шест година — од 1949. до 1954. године — у црвено-белом дресу. Борац до краја, надасве фер-играч, увек спреман да искористи грешку одбрамбеног играча противника, веома брз и сналажљив, комплетан познавалац фудбалске вештине и омиљени друг саиграча, увек је био играч у кога је требало имати поверења. Често је покушавао да реализује и ситуацију из којих многи играчи не би ни помислили да постигну гол. То је некада гледаоце заваравало. те су добијали утисак да шанса — која иначе за све остале играче то и није била — није искоришћена.

— Капитен сам био само на пет-шест утакмица, негде 1952—1953. године. Пошто су Милованов и Рајков били на турнеји са Хајдуком, мени је, као најстаријем играчу у тиму, додељена жута трака. И сећам се из тог периода како смо изгубили један заслужено освојени бод. Играли смо против Партизана у Новом Саду. Капитен Београђана био је Чајковски. У једном моменту играч гостију Чолић пред својим голом стао је на лопту и пао, притрчао је Шереш и постигао згодитак. Међутим, на опште изненађење свих нас и гледалаца, судија је због »фаула« поништио гол и резултат је до краја остао нерешен — 1:1. Иначе, мислим да је један од наших најистакнутијих и најбољих капитена био Рајко Митић. Из моје играчке каријере свакако је то био и Сима Милованов, који је увек импоновао залагањем и борбеношћу.

Хирман је у пролеће 1954. године напустио активно играње и посветио се тренерском позиву. »Вечити центарфор« постао је популарни и цењени тренер.

— Пред утакмицу са Вардаром, која је завршена резултатом 2:2, загревао сам се на нашем игралишту иза источне трибине. Два навијача су ми стално добацивала како сам се јако угојио и како сам постао тром. На њихове примедбе само сам се насмејао. Али. у игри

FKVOJVODINA★COM

два пута ми се десило да на удаљености од око 35 метара прећем центархалфа Кокиновског и сам се упутим према голу. Међутим, оба пута Кокиновски ме је стигао и у последњем тренутку успео да ме омете у повољној ситуацији. Сетио сам се тада речи двојице навијача и у себи донео закључак да напустим фудбал.

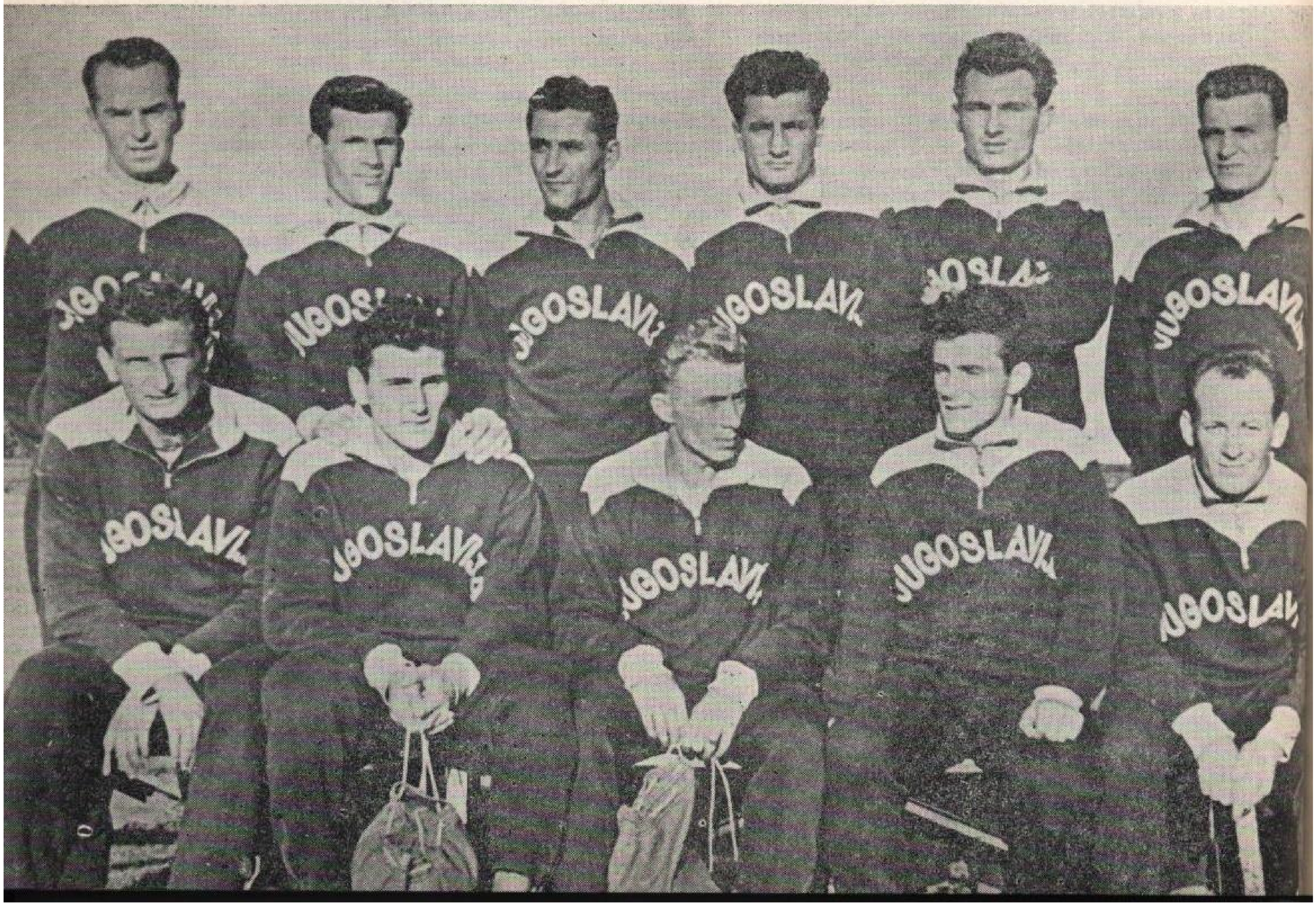
ВУЈАДИН БОШКОВ

Ако се за некога у Фудбалском клубу Војводина може рећи да је драгуљ црвено-белих боја, онда је то свакако, и пре свих, Вујадин Бошков. Његов стаж и биланс у клубу је врло импозантан. Скоро 20 година играња, 508 утакмица у црвено-белом дресу, 58 пута државни репрезентативац и члан европске репрезентације. Поред тога, он је веома срећна комбинација сјајног познаваоца фудбала, добре физичке конституције и несаломљиве упорности, борац ретко виђен на југословенским теренима, хладнокрван, озбиљан, еластичан кад се ради о тактичким замислима на самом терену и по много чему примеран и цењен.

Као дугогодишњи капитен, он такође спада у ред врхунских вођа екипа, које је Војводина икада имала. Његове врлине нису остале незапажене ни у југословенским размерама, тако да је он на многим утакмицама предводио и нашу државну селекцију.

Фудбал му је постао пасија још од малих ногу у свом родном Бегечу. Са дечацима, по прашњавим шоровима, јурио је за „крпењачом". по цео дан. То су били први фудбалски кораци Вујадина Бошкова. И нико није био срећнији од њега када је у тиму домаће Бачке, још у време када је по Срему и Славонији беснео рат, заиграо у »правим« дресовима и копачкама, против екипе неког радног батаљона. Не заборављајући никада школу, Вујке је у јесен 1945. године дошао у Нови Сад и пошао у гимназију. Заиграо је у подмлатку Војводине. Али, не дуго. Његови квалитети и упорност у савлађивању фудбалских вештина истицали су га као кандидата за први тим. И већ 9. маја 1949. године, на утакмици против Наших крила, Бошков је постао првотимац, али је и даље вредно учио и слушао тренера Банета Секу-

Олимпијска репрезентација Југославије 1952. године. Бошков четврти с лева у доњем реду

FKVOJVODINA★COM

лића. У друштву старијих брзо се снашао и одмах постао незаменљиви халф екипе, а од 1955. године и капитен тима. Међутим, знатно раније — 23. јуна 1951. године, први пут је играо у дресу са државним грбом против Швајцарске (7:3 за Југословене), да би и ту постао стандардни члан екипе. Свакако, највеће признање доживео је 1955. године, када је у конкуренцији свих европских фудбалера изабран међу 11 најбољих да брани боје континента у игри са репрезентацијом Енглеске.

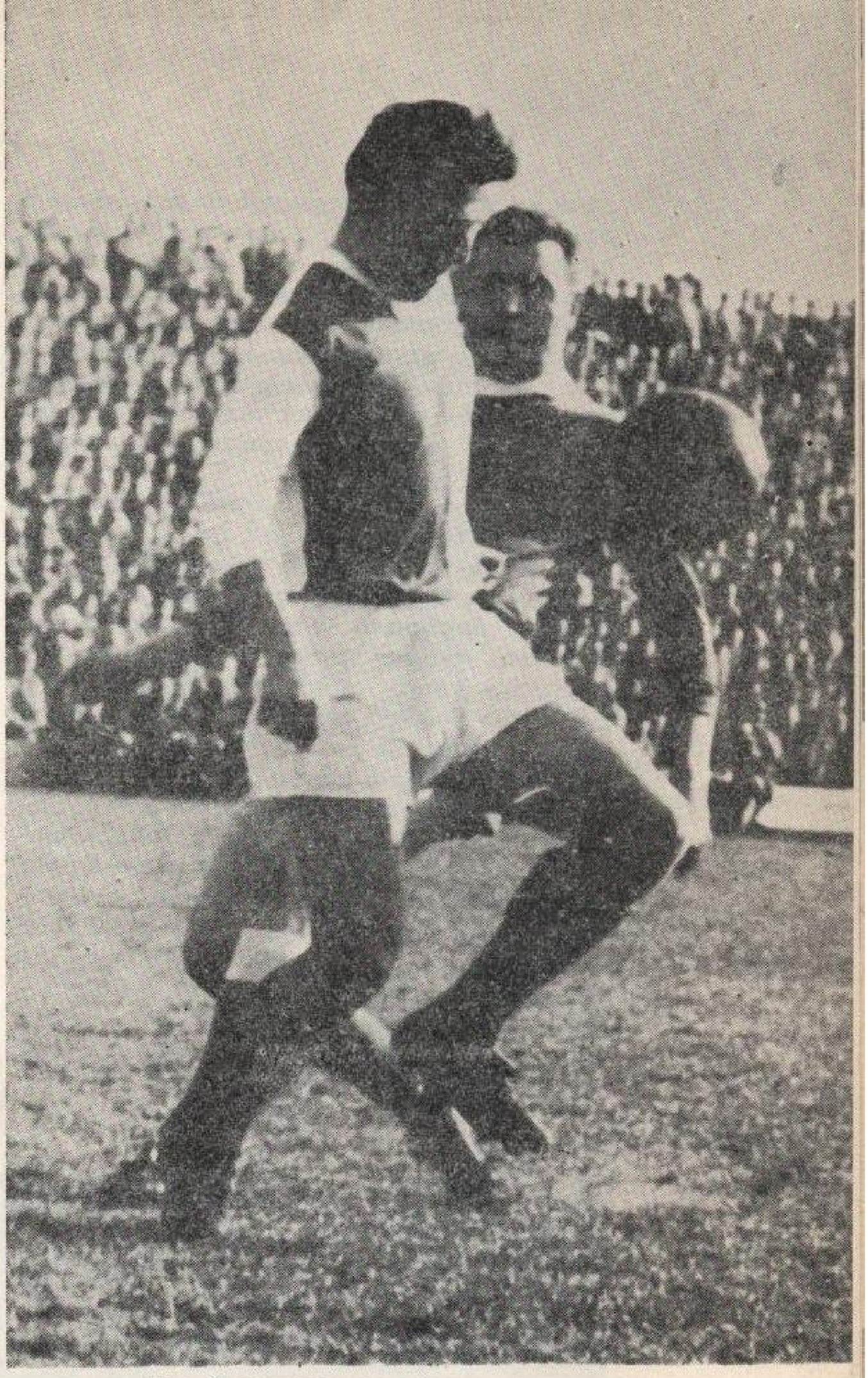
Бошков, који је много жртвовао за фудбал, неизмерно је и захвалан овом спорту. Он му је омогућио да прође многе земље и скоро све континенте. Стекао је велики број пријатеља и другова, видео безброј градова и њихових знаменитости.

Капитеном, као што је био Бошков, Војводина ће се још дуго поносити.

Следећи многе врхунске фудбалере Југославије при крају своје фудбалске каријере играо је једно време у иностранству. Међутим, огромна љубав према свом клубу, коме је поклонио своју младост и најлепше дане, довела га је у лето 1964. године поново у Војводину. Овог пута, међутим, не као играча него као техничког референта клуба. Стао је на чело црвено-белих у тренуцима када је екипа запала у тешку и мучну ситуацију.

Његов долазак обрадовао је све љубитеље и симпатизере Војводине. Његова упорност, знање и велика љубав, најбоља су гаранција да ће Војводина поново доћи у врх југословенског фудбала.

Јер, чега год се Вујадин Бошков латио, урадио је беспрекорно. Нема сумње да ће то бити и овог пута.

Тоза Веселиновић у акцији

ТОДОР ВЕСЕЛИНОВИЋ

Мало је таквих који при помену фудбалског клуба Војводина не асоцирају одмах на једног од његових најизразитијих и најбољих играча, мајстора фудбалске вештине какав се ретко среће, човека који је за Војводину био појам, а уједно и човека коме је клуб био друга кућа. Наравно, реч је о Тодору Веселиновићу-Този.

Несташни дечачић, син новосадског предграђа Салајке, врло брзо се пробио у ред првотимаца и ту био незаменљиви голгетер префињеног осећаја да из било ког угла савлада голмана. Познато је да су многи голмани стрепели од Тозе баш онда када се налазио у ситуацијама из којих обичан шутер не постиже голове. »Фелшеви« су његово омиљено оружје, мада се често дешавало да погађа мрежу топовским ударцима. Није онда чудо што је такав играч четири сезоне био најбољи стрелац Прве лиге, а око 30 пута државни репрезентативац.

Међутим, оно што је одушевљавало гледаоце биле су мајсторије овог одистинског мајстора. За њега није било играча кога не може

FKVOJVODINA★COM

да предрибла, нема ситуације из које не може да умири лопту, или је не може упутити тамо где је најпотребнија... — и све то уз један ретко допадљив стил и са лакоћом.

У напону снаге, негде при крају такмичарске 1957/58. године, добио је око руке жуту траку. Те године Бошков и Крстић отишли су на одслужење војног рока, тако да је њему као најстаријем по стажу припала капитенска дужност.

Војводина се тада налазила у незавидном положају. Од средине табеле, где су се црвенобели налазили, зачеље није било одвојено већим бројем бодова. Војводина је путовала у Београд. Дочекивао ју је Партизан. Победа би донела средину табеле, док би пораз бацио Војводину у борбу за опстанак. У таквој ситуацији, без двојице најбољих, Веселиновић се нашао у улози капитена.

Ево шта о томе прича сам Тоза:

— Схватио сам улогу капитена као почаст, али са много обавеза. Тих дана водио сам много појединачних разговора са члановима екипе. Налазили смо се на припремама у Чортановцима. Обилазио сам све млађе играче, разговарао са њима о важности свега што нас очекује. И морам признати да су, у то време млади играчи, Вучинић, Такач, Малешев и други са пуно разумевања и љубави обећали да ће се борити и да ће дати све од себе. Ношени жаром и жељом за победом, успех нам није могао изостати. Мој први капитенски наступ слављен је у сред Београда убедљивом победом над Партизаном од 5:1. И никад нећу заборавити са колико су љубави сви дали свој удео. Као да је то био повод за даље успехе, тако да смо на крају завршили сезону у горњем делу табеле.

Али, не памте се само успеси. Уосталом, било је и пораза. А они се некад дубље урезују у памћење. На терену, капитен је тај који ће својим залагањем и својим понашањем показати како се фер подноси пораз и погрешна одлука судије, ма колико она била очигледна.

Ево шта о једном таквом случају каже Веселиновић:

— У Будимпешти, на утакмици за Средње европски куп, играли смо против домаћег тима МТК. Судија ме је искључио из игре. То је био моменат када ми је мозак страховито брзо радио. Био сам чак у недоумици да ли да послушам судију и напустим терен, или да изведем читаву екипу са терена. Нисам могао да се помирим с тим да оставим екипу, поготову у туђој земљи, да се бори а ја да гледам. Чини ми се да ме је само жута трака натерала да не учиним друго, него што је судија захтевао.

У Новом Саду 1957. Војводина—Слован (Братислава) 6:0

FKVOJVODINA★COM

Ја, иначе, сматрам да капитенску дужност треба схватити врло одговорно и да капитен није само зато да носи жуту траку око руке, те да тиме буде обележен. Капитен мора бити најближи сарадник тренера и управе ван терена, а на самом терену личност која својом игром мора дати до знања својим друговима да оно што каже буде последње. Мислим да у многоме зависи од самог тренера и руководилаца клуба како ће личност капитена представити осталим играчима и одржати његов ауторитет.

РАДОМИР КРСТИЋ

Бекови су од њега стрепели. Кратконоги »Тале«, како су играчи звали Радомира Крстића, имао је врло богат репертоар »финти« на које су »наседали« и бекови великих формата. Центар-шутеви, какве је имао овај дугогодишњи играч црвено-белих са левог крила, памте и многи голмани. И уопште, његове игре памте далеко више играчи — његови супарници — него посматрачи са стране. Јер, Крстић I (по новинама тако познат) био је играч врло суптилне технике, врло лукав и брз. Фудбалске финесе на утакмицама није изводио, али је увек био један од најбољих техничара у тиму и изврстан дриблер. Он је један од изразитих примера међу играчима који се нису поводили за рефлексом и осећајем. Пре него што је ма шта урадио, промислио је у делићу секунде и о корисности сваког потеза. Чак и онда када »наређа« и по неколико играча на »пола метра«.

Радомир Крстић је један од ретких послератних војводинаша, који је био саиграч предратној генерацији. На месту левог крила био је и пре и после рата. Међутим, апсурдно је да је у својој дугогодишњој каријери био свега четири пута капитен. Било је то 1958. године, за време одржавања светског првенства у Шведској. Војводина је тада играла у Дунавском купу.

— Тог кратког периода са жутом траком око руке врло радо се сећам — каже Крстић. — Јер, до тада је увек неко био старији од мене или су неке друге околности утицале да капитенска дужност другима буде додељена. Мислим да је интересантно напоменути да сам капитенску »каријеру« завршио пред шеширом. Играјући у Дунавском купу прву утакмицу смо у Бугарској изгубили од Левског са 0:1, док смо у реваншу тријумфовали пред својом публиком — 5:0. У другом колу против Руда хвјезде играли смо два пута нерешено 0:0. Из даљег такмичења испали смо извлачењем листића из шешира.

Александар Ивош

АЛЕКСАНДАР ИВОШ

Ако се за једног играча може рећи да је био заиста велики фудбалер, а да при том није наишао на одговарајуће признање публике и

FKVOJVODINA★COM

државних селектора, онда се то пре свега може рећи за Александра Ивоша. Неуморни радиша, који безброј пута претрчи простор између два шеснаестерца, техничар са којима се једино може мерити једна екстра класа као што је Шекуларац, али у исто време и ненаметљиви »пакер«, био је и остао играч репрезентативних размера, лукави и интелигентни партнер чију праву вредност цене само они који су покушали да му се супротставе на зеленом квадрату.

Лозничан по рођењу и, до доласка у Војводину члан шабачке Мачве, овај витални и духовити младић брзо се снашао и постао миљеник публике. Њега гледати, значило је увек видети нешто ново, нешто ефектно, али пре свега и корисно.

Као капитена домаћи навијачи га не памте. Увек је било некога, ко је од Аце имао дужи стаж, и примат у одређивању за ову дужност. Жуту траку носио је само пет пута. Било је то у смирај 1959. и почетком 1960. године у Грчкој.

— Била је то једна од врло лепих и пријатних турнеја. За мене посебно, јер сам био одређен да носим жуту траку на руци. Чини ми се да никад раније нисам озбиљније прилазио утакмици, него тада. Посебно, увек ћу се сећати победе над водећим грчким тимом Панатенаикосом. Било је то 26. децембра 1959. године, када смо победили са 8:3.

Код нас се некако губи у последње време значај капитена. Ја мислим да је то погрешно. Он треба да је тај који ће држати диригентску палицу у руци за време игре и који ће, ако треба, имати довољно снаге да свог недисциплинованог и непослушног саиграча замени другим или избаци из игре. Треба ли помињати неког другог сем Рајка Митића или Вујадина Бошкова.

ника и одузети му лопту, биле су му основне одлике. И само чињеница да су у време његовог пуног замаха Дурковић и Јусуфи били за нијансу уиграниј пар, учинило је да овај симпатични и експлозивни бек не буде и стални државни репрезентативац.

Новак Рогановић

НОВАК РОГАНОВИЋ

Доласком у Војводину почео је на крилу. А, ипак, сва крила у Југославији ће га памтити. У играча великог формата развио се Новак Рогановић тек када је прешао на место десног бека. И са личним искуствима из навалног реда, умео је сваког нападача да заустави. Оштрина и прави тренутак када напасти против-

Доласком из војске, капитенску траку наследио је у такмичарској 1962/63. години од Жарка Николића. Били су то тешки дани Војводине, сезона у којој су црвено-бели били на рубу Друге лиге.

— Био сам капитен тридесетак пута — прича Рогановић. — Али, на ову одговорну дужност дошао сам у веома тешком тренутку. Дошла је смена генерације и одлазак већег броја најбољих фудбалера у иностранство. Од такве екипе није се ни могло нешто нарочито очекивати. И баш зато сви смо желели да постигнемо што више. Мој задатак је био да подижем морал и одржавам дисциплину. Морам

FKVOJVODINA★COM

одмах рећи, да сам имао подршку и наилазио на разумевање. Зато, и поред неуспеха, ја сам задовољан тим периодом.

Дебитовао сам успешно. Тим, на чијем сам челу истрчао на терен са жутом траком око руке, победио је са 3:0 екипу Ријеке. Био сам врло срећан и задовољан. Исто тако, као и у борбама у оквиру Фудбалског купа Југославије, када смо елиминисани у полуфиналу од Хајдука. Ако бих даље набрајао те пријатне тренутке, онда свакако не треба заборавити и турнир у Фиренци, као и нерешен резултат са бразилским тимом Ботафого. Нажалост, имао сам да прогутам доста горких пилула, нарочито, рецимо, после утакмице са Будућношћу (2:3).

Иначе, мислим да добар капитен треба да буде миран и сталожен у свакој ситуацији. Он, пре свега, мора увек бити у стању да командује својим живцима. Чини ми се да управе не пружају довољно поверења капитенима. А он је тај који ће се на терену бринути да све што је договорено буде и спроведено.

За мене, најбољи капитени су Сава Антић, Рајко Митић, Ивица Хорват, као и наши Милованов и Бошков, који су увек били присебни и никад нису изазивали револт публике или играча.

ЖАРКО НИКОЛИЋ

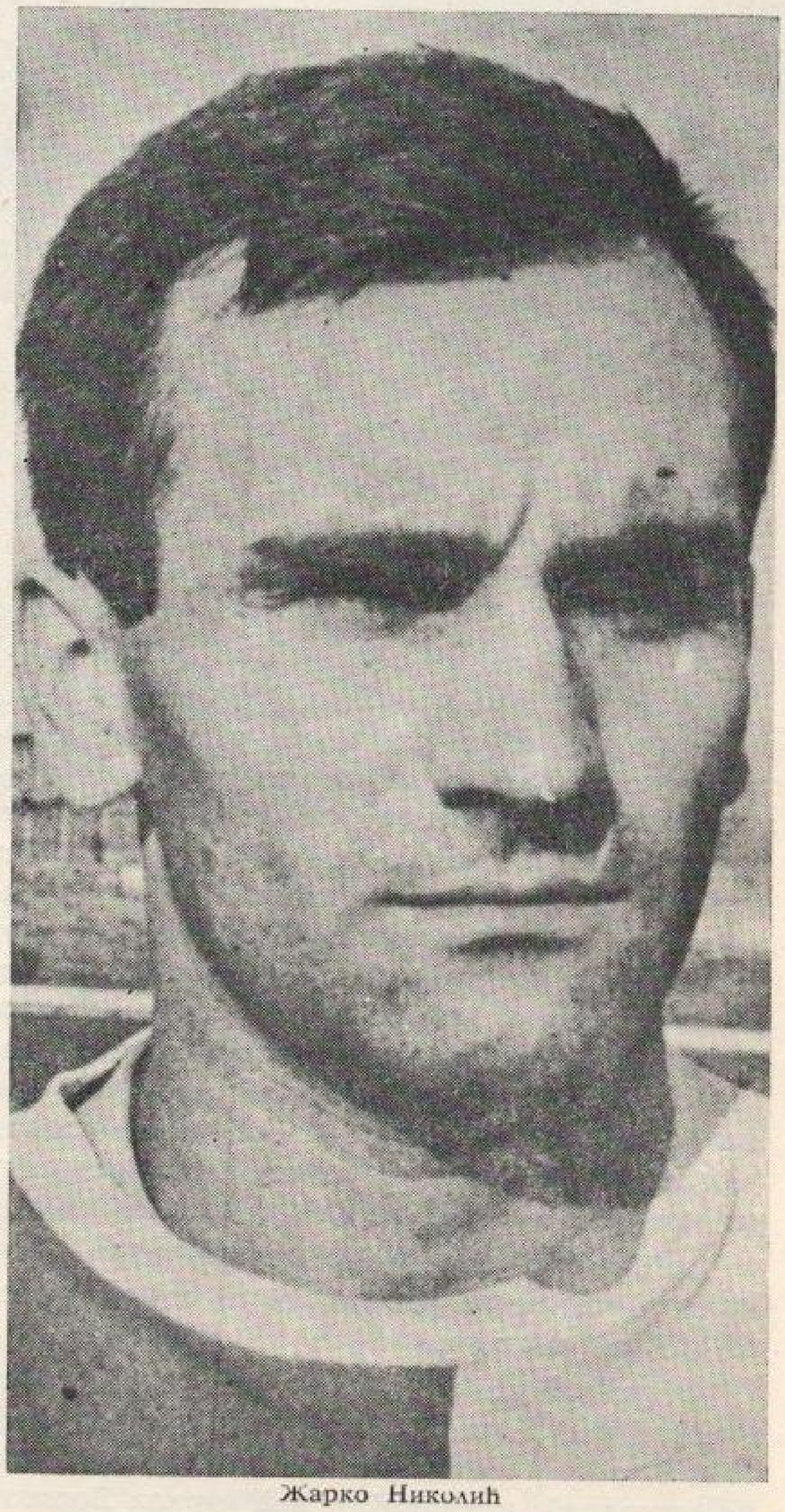
Жарко Николић је прошао све фудбалске школе и један је од млађих играча за кога се може рећи да већ има дугогодишње и богато искуство. Све то он је стекао у Војводини, клубу који је заволео још од малих ногу. Ту је он, као члан пионирске екипе, оцењен као талентован играч, који врло брзо савладава фудбалску азбуку, касније у старијој конкуренцији који са лакоћом решава све фудбалске проблеме и најзад првотимац и поуздани бек. Одласком Симе Милованова, заузео је место центархалфа и ту постигао своје највеће успехе.

После десетак година играња забележио је преко 400 наступа у црвено-белом дресу, десет пута играо за државну »А« репрезентацију и више пута за »Б« и младу селекцију Југославије. Прекинуо је играње одласком у војску, али се сада опет нашао у старој средини, где ће, нема сумње, наставити са успесима.

Капитен Војводине постао је одласком генерације истакнутих и старијих играча у иностранство. Његова борбеност, одлична игра главом, добар преглед игре и техника необична за једног центархалфа, као и многи други квалитети овог правог »сина« Војводине, заслужено су му донели ово ласкаво признање.

О Николићу се, иначе, не може више говорити кроз податке. Он није историја, није прошлост. Његова каријера траје и свака бројка из дана у дан се мења.

Међутим, једно остаје. Жарко Николић се већ уписао у листу великана Војводине.

Жарко Николић

FKVOJVODINA★COM

1953.

ДОБРОСЛАВ КРСТИЋ

Бити љубимац публике не значи само имати изванредне фудбалске квалитете. То значи поседовати и све моралне и уопште људске одлике. А ако међу играчима Војводине треба тражити таквог, онда није потребно ићи даље од Доброслава Крстића. У њему су саздане све особине поштеног борца, доброг друга и човека, а поврх свега и познавање фудбалске игре до најтананијих влакана. Таквог играча имати у тиму значи веома много, а такав капитен је сигуран морални ослонац екипе. Јер, »Крле два«, како је популарно назван, уме да се бори тако »заразно« да нико у тиму не може а да и сам не да све од себе.

А он мало зна за поразе. Играо је у тиму који је најчешће побеђивао и одушевљавао фудбалске гурмане.

Али, погледајмо прво његову фудбалску биографију. Дошао је из новосадске Славије 1950. године у екипу у којој је извршена смена генерација и у којој су већ играли Бошков, Веселиновић, Рајков, Крстић I, Васић, Миловановић, Хирман, Херцет и други. Тренер Бане Секулић му је повремено указивао поверење, а стандардни првотимац постао је средином 1951. године на десном крилу и касније као центарфор,

— Још увек тада нисам могао да верујем да сам играч Војводине. За мене је то изгледало недостижно и никако нисам могао да поверујем у стварност — сећа се Крстић.

Гостовање Војводине на Малти било је пресудно за његову даљу каријеру. Било је то крајем 1954. и почетком 1955. године. Због повреда одбрамбених играча морао је да обуче дрес халфа. Од тада, до одласка у иностранство 1963. године, нико га није могао помаћи са тог места. Од тада почиње нагли успон Крстићеве каријере. Колико успешан сведочи и чињеница да је већ исте године у Торину играо за југословенску »А« репрезентацију, која је победила одговарајући тим Италије са 4:0.

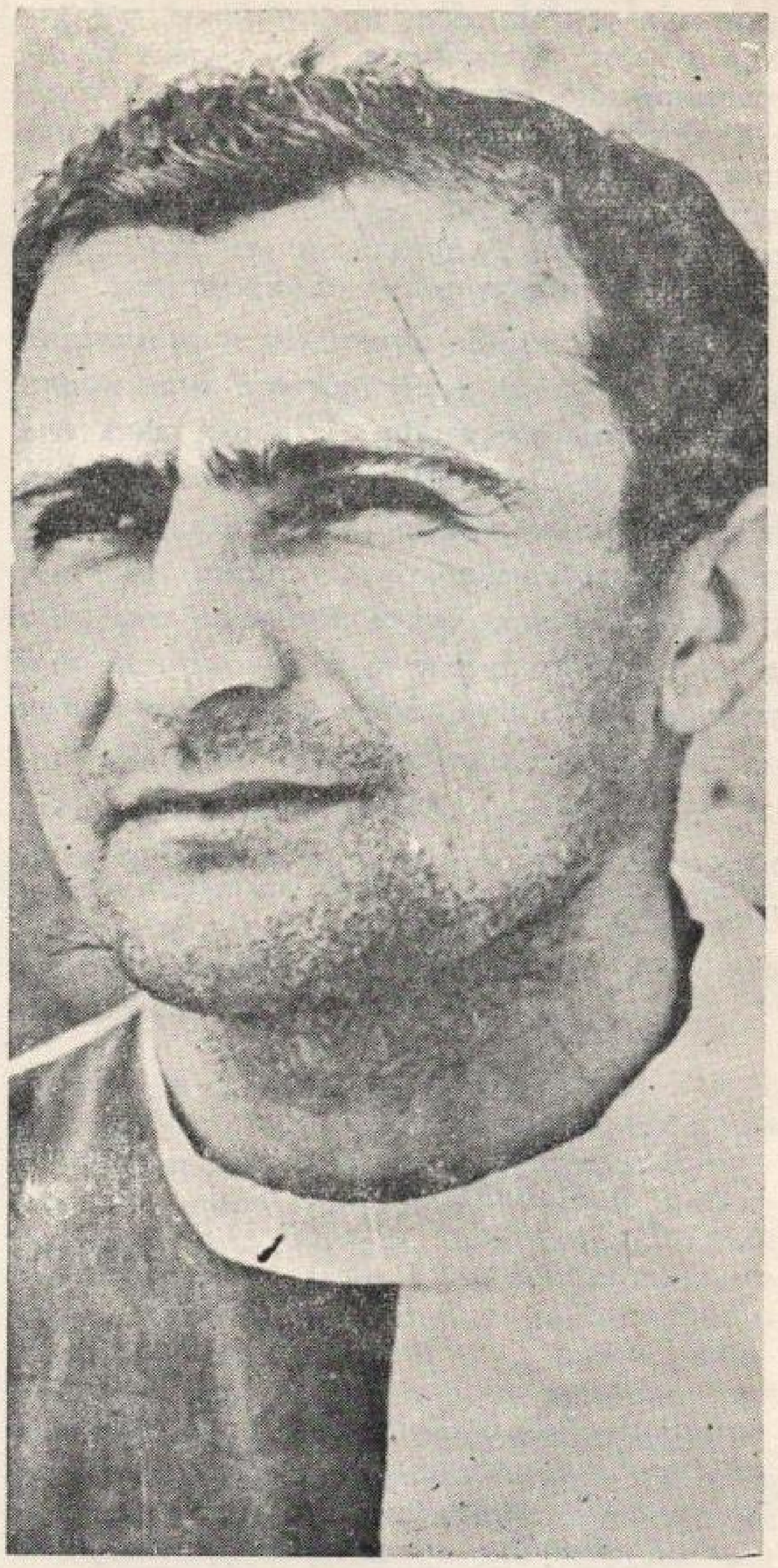
Коначан биланс своди се на ово: пуних 13 година члан Војводине, преко 500 утакмица за свој клуб, 32 пута члан југословенске репрезентације, по једном за »Б« и младу репрезен-

FKVOJVODINA★COM

тацију, учесник Олимпијских игара у Мелбурну 1956. и светског првенства у Шведској 1958. године.

На жалост, капитенска дужност му, стицајем околности, није припадало дуго, а исто тако она му је донела и најмање радости. Било је то у периоду када је Војводина преживљавала озбиљну кризу и када су се многи асови већ разишли. Зато он најмање и воли да прича о том периоду.

— Разочарања се мање памте од радосних тренутака — каже Крстић. — А ја лепих успомена из Војводине заиста имам много. Поносим се што сам био члан таквог колектива, какав је била Војводина. Она је за мене 13 година веома лепог и другарског живота, породица у којој су живели и играчи, тренери и руководиоци заједно без свађа и тешкоћа, које, ако су кога и притисле, морале су заједничким снагама бити и уклоњене. Посебно се радујем што сам се једно време у тој средини налазио и као капитен. Могу да кажем да сам имао подршку младих играча и да на тој дужности, бар што се тиче непосредних сарадника, нисам имао проблема. Ако је већ потребно навести и један од тешких тренутака, онда је то свакако несрећни и неправедни пораз од Црвене звезде у Новом Саду. Била је то одлучујућа утакмица за првака државе у периоду нашег највећег успона 1957. године. Два минута пре краја центарфор Београђана Иван Поповић руком, тачније речено, надлактицом, послао је лопту у наш гол. Били смо толико изненађени одлуком судије да призна згодитак да се нисмо сетили ни да протестујемо. Поражени смо са 2:1 и мојој туги није било краја. Тај тренутак никада нећу заборавити.

Чедомир Сентин

ЧЕДОМИР СЕНТИН

За Чедомира Сентина нема података колико је одиграо утакмица, колико пута репрезентативац, колико је голова постигао, које су му партије највеће, шта му је најтеже и најмилије у фудбалу и још многих других података који се сабирају на крају једне фудбалске каријере. Једноставно, због тога што она још траје и из дана у дан се мења, добијајући све веће размере.

Може се једино рећи да Чедомир Сентин необично воли фудбал, али исто тако и школу. Радовао се свом напретку на зеленом пољу, али исто тако и положеним испитима на факултету. И на обе стране је успео. Постао је капитен Војводине и професор математике.

Његов почетак био је сасвим једноставан и обичан. Трчао је за крпењачом у својој Кикинди, а онда за правом лоптом у Одредовом подмлатку. Пошто је гимназију завршавао у Зрењанину, играо је за Пролетер и ту постигао своје прве запажене резултате. Постао је ом-

FKVOJVODINA★COM

ладински репрезентативац Војводине, па Србије и најзад Југославије. Као студент Електротехничког факултета обрео се 1956. године у Београду и једно време тренирао у Црвеној звезди. Међутим, његова права фудбалска каријера почиње 1957. године доласком у Војводину, односно преласком на новосадски Филозофски факултет (одсек математика).

Одмах је постао првотимац и са успехом играо центарфора, десну полутку, десно крило и на местима оба халфа. Од првих дана видело се да је то »олраунд« играч и задовољио је на сваком месту. Врло добар техничар, који даје употребљиве лопте и у прави тренутак, градитељ какав се може пожелети, има врло добар старт и спретно одузима лопте од противника, добро игра главом и увек је присебан он данас представља примерног капитена.

Али, неправедно би било давати сада оцену његове каријере. Јер, Сентин је тек сада у напону снаге.

Њега многи успеси тек чекају.

СИЛВЕСТЕР ТАКАЧ

Негде 1955. године прочитао је у новинама да ће Војводина одабирати пионире за свој најмлађи тим. Дошао је на игралиште и са својим многобројним вршњацима демонстрирао тренеру Фрањи Хирману своје потенцијалне могућности. Није остао незапажен. Тренер му је пришао и рекао: »Дођи и сутра«. После тога више му није требало то говорити. Брзо је стекао поверење и кроз годину дана заиграо у јуниорској екипи. Али, његов брзи напредак довео га је до самих врата првог тима. Требало је само да једном уђе у тим и већ се видело да одатле неће лако испасти. Прилика му се пружила јуна 1958. године у Новом Саду. Петорица првотимаца играло је у државној репрезентацији, а Војводина је наступала у оквиру Дунавског купа. Било је тешко саставити тим, јер софијском Левском требало је пружити јак отпор у реванш-сусрету (Левски је у првој утакмици победио са 1:0). Поверење је ипак указано једном од најбољих и најмлађих јуниора — Силвестеру Такачу. И поверење се исплатило. Плавокоси малишан, десна полутка, играо је одлично и постигао два гола. Сви су били задовољни. Једна блистава каријера је почела.

После тога увек скромни Такач, који никада није заборављао школу и учење, из дана у дан је напредовао. Постао је стандардни првотимац, а затим и члан државних селекција. Данас он већ има, у својој 24. години живота, врло леп и завидан биланс. Десет утакмица са државним грбом прве југословенске селекције, две у »Б« репрезентацији, две у јуниорској и једну у младом националном тиму. Поред тога, он је у клубу одиграо преко 300 утакмица са црвено-белим дресом, а више пута истрчавао је на челу своје екипе са жутом траком око руке, мада је званично заменик капитена екипе.

Силвестер Такач

Подаци су, међутим, нетачни. Ови редови су писани пре Олимпијаде у Токију, а он је отпутовао на далеки пут да брани златну медаљу, освојену пре четири године у Риму. Нетачни су подаци, јер Силвестер Такач је тек у напону снаге. Његов лов на трофеје је у току.

Скроман, вредан, одличан познавалац свих финеса савременог фудбала, Такач из дана у дан напредује и још дуго неће скидати црвено-бели дрес, који је заволео.

FKVOJVODINA★COM

ШТАМПА О ВОЈВОДИНИ

1919.

»Војводина« ногометно друштво у Новом Саду ових дана од стране министарства добило је одобрена основна правила. Друштво је основано из круга академске и трговачке омладине и од младих чиновника. Свој рад је већ отпочело. Од стране магистрата добило је за вежбалиште стално бициклтркалиште близу електричне централе. Умољава се грађанство, да ову младу и здраву нашу установу са уписом за чланове оснивače потпомагаче и добротворним прилозима потпомогне, да би потребне набавке и справе купити могли. Ово је здрав шпорт, помоћу којега се омладина у слободном чистом зраку развија и гимнастише. Чланови »Војводине« уписа ради обратиће се лично грађанству.

Слобода, 22. маја 1919.

Заказана ногометна утакмица између »Војводине« и Новосадског Атлетског Клуба одржала се, ма да је киша претила, да ће је прекинути. Исход је 1:0 у корист »Војводине«, иако су играчи »Војводине« били скупљени са разних страна, тако да ни једном не одржаше заједнички тренинг.

Застава, 26. јуна 1919.

На Петровдан у 5 часова после подне приређује Војводина ногометну утакмицу са Кадетском школом из Каменице на игралишту крај Артерског купатила. Чист приход иде у корист инвалида. Надамо се да ће публика с обзиром на сврху у много лепшем броју посетити утакмицу.

Јединство, 12. јула 1919.

»Војводина« у Митровици. 10. о. м. играо је у Митровици наш млади ногометни клуб »Војводина« утакмицу са репрезентацијом Митровице. Према уговору имала је »Војводина« играти само са Митровачким Првим Српским Спорт Клубом, но да би се удовољило жељи Митровчана, пристала је да игра са комбинованом четом М. П. С. С. Клуба и Митровачког Грађанског Клуба. »Војводина«, иако је ступила у игру са 3 резервна играча, продуковала је врло добру игру и надмашила противника са големом диференцијом голова 9:1.

Јединство, 15. августа 1919.

У недељу 24. о. м. одиграна је на игралишту крај Артерског купатила велика ногометна утакмица између новосадског клуба »Војводине« и суботичког »Шпорт клуба«, чији је резултат 5:1 у корист »Војводине«. Игра је текла врло мирно и отмено, али ипак врло интересантно.

Застава, 28. августа 1919.

1920.

У недељу, 28. марта о. г. одржало је српско ногометно друштво »Војводина« у Новом Саду своју прву утакмицу у овој сезони са једним

FKVOJVODINA★COM

Шајкаш из 1964. године који је утакмицом са Војводином отворио Златни јубилеј

од најјачих овдашњих мађарских клубова, »Новосадским Железничарским Атлетским Клубом«.

Игра је у почетку — а нарочито од стране наше »Војводине« — врло мртво текла, из разлога, што су два стуба »Војводине«, Андра и Кричков фалили, те су замењени са две резерве. Ово је приморало капетана да чету преустрој и тако, да осим четири играча ни један није играо на свом месту на које је навикао. Но, ипак је »Војводина« победила са 4:1.

Застава. 7. априла 1920.

Фудбалска утакмица »Војводине« са Новосадским Атл. Клубом. Ова се утакмица одиграла на први дан Ускрса пополдне, пред веома многобројном публиком. Победила је Војводина са 4:0 гола. Игра је текла врло лепо и мирно, без икаквог непријатног инцидента. Једино десном беку Војводине се могло замерити да је у неколико маха играо, без потребе, врло грубо. У првом полувремену (1:0) биле су обе стране прилично једнаке. Тек од првог гола, у 30 мин., који је забио Десо, могла се приметити надмоћ Војводине. У другом полувремену је Војводина апсолутно господарила ситуацијом. Голове су забили Десо, Шолц (11 мин.) и Дујшин. Нападачки ред и леви бек Војводине истакао се лепом, солидном игром.

Јединство, 15. априла 1920.

Утакмица Војводине и Н. Ж. К. са Н. Г. К. и Афисом 3:1 (1:1). Нови Сад скоро није видео овако лепу утакмицу. Од почетка до краја игре темпо је био ванредно вехементан, а при свем том није се грубо играло. У почетку су Енглези и Н. Г. К. били бољи и први гол је пао у њихову корист. При крају првог полувремена, и за цело трајање другог, били су Војводина и железничари бољи у игри и са врло лепом комбинацијом и енергичним темпом успело им је да у првом полувремену изравнају сразмер голова, а у другом да задобију два гола, која су одлучила победу. Нарочито истичемо лепу игру Шолцова (Војводина), који је својим првим голом дао пример ванредне хитрине и вештине.

Јединство, 28. маја 1920.

»Бачка« — »Војводина« 5:0. У четвртак, 13. о. м. у присуству војводе Бојовића, одржана је ова занимљива утакмица, која се

FKVOJVODINA★COM

свршила, као што се и могло претпоставити, победом »Бачке«. Што је разлика тако велика, кривица је до вратара »Бате« који је испод сваке критике бранио: најмање је 3 гола било лако одбранити, што би свакако и био случај, да је који други, рецимо Маленчић, бранио капију. Ово нека служи четном капетану за поуку, да у будуће не фаворизира слабе, или још боље рећи нетрениране играче већ нека узме оне, који заиста нешто и вреде.

Застава, 28. маја 1920.

Н. Г. Д. — Војводина 4:3, Војводина — Н. Г. Д. 1:0. У недељу 11. и понедељак 12. ов. мес. одржале су се ове две утакмице које су се свршиле — као што се горе види — први дан победом »Гимнастичара« а други дан победом »Војводине«.

Иако је »Војводина« први дан имала више од игре, ипак је пошло »Гимнастичарима« за руком да реше игру у своју корист. Што је »Војводина« ову утакмицу изгубила, кривица је била до одбране, која никако није могла да се снађе, а Сувајџић у капији није имао среће, јер је и најлакше лопте пропуштао. Нападни ланац »Војводине« задавао је одбрани »Гимнастичара« толико посла, да су се једва снашли и само одличној одбрани Немеша могу захвалити да нису бар 6 голова добили. Док од 4 гола датих »Војводини« 2 су се могла лако одбранити.

Застава, 16. јула 1920.

1921.

На први дан Духова био је код нас Дечји дан. Том приликом хтедоше и наши ногометаши да допринесу што већи приход нашој сирочади. Наша »Војводина« са »Јуда Макаби« позвали су млади, но врло угледан београдски клуб »Вардар« да са њиме одиграју по једну пријатељску утакмицу; но пошто им је требао још један противник, позвали су и Утека (који неће да се зове Н. Т. К.) који се позиву одазвао.

Застава, 24. јуна 1921.

Утакмице, које су се требале одржати 17. и 18. о. м. између »Винер шпор клуба« и овдашњих клубова С. К. Војводине и Н. А. К. одложене су због непредвиђених догађаја, те ће се по свој прилици тек идуће седмице одржати.

Застава, 21. августа 1921.

Седница Управног одбора С. К. Војводине одржаће се у четвртак, 22. о. м. у 5 сати после подне у адвокатској канцеларији г. дра Јована Латинчића (Дунавска улица). Како ће се на тој седници расправљати питања, која су од великог значаја по даљни развој овога клуба, то је дужност сваког члана Управног одбора, да овој седници присуствује. На седници ће се попунити упражњено место II благајника и отправљача ногометних послова.

Јединство, 21. септембра 1921.

Подмладак Војводине у 1922. години

FKVOJVODINA★COM

Чешке фудбалисте у Н. Саду. Првокласни чешки фудбалски клуб „Пердубиц“ долази данас у Нови Сад, где ће у среду играти са „Омладинским С. К. Војводином“ а у четвртак са Ј. Макабиом.

Застава, 27. октобра 1921.

1922.

Спортски Клуб „Војводина“. Одмах по ослобођењу основано је у Новом Саду прво српско спортско удружење под именом С. К. „Војводина“. Чланови истога друштва били су махом студенти виших и нижих школа. Оно се одмах по оснутку имало борити са финансијским непогодама, са којима се и сада бори. Временом придошли су овом удружењу и старији људи, који су се почели интересовати за спорт но још и данас након 4 године по ослобођењу, није још наша јавност довољно заинтересована. И тако ово удружење, које је на пољу спорта постигло већ много лепих успеха, финансијски рђаво стоји.

Да би се ово финансијско стање санирало Управа О. С. К. В. апелује на нашу јавност, да ово једино српско спортско удружење материјално потпомогне, како би истакнути циљ „јачање омладине“ у чијим рукама се налази и будућност наше отаџбине, могло постићи.

Чланови Управног одбора овлаштени су од стране удружења, да купе чланове утемељаче и потпомажуће, стога нека их нико, којима се обрате не одбија, него нека се упише за члана.

Потребно је истаћи и једно упоређење.

У Новом Саду постоје осим О. С. К. „Војводине“ још три друга спортска удружења несловена и број чланова је исти 500—600, а О. С. К. „Војводина“ броји до сада свега 150 чланова.

Управа О. С. К. Војводине.

Застава, 16., 17. и 18. априла 1922.
Јединство, 21. априла 1922.

Војводина—Соко 3:0. У I полсвини се игра води наизменице на обе стране, понајвише пред Соколовом капијом, коју је Соко врло агилно бранио. Соко је у датим приликама хитро претрчао и доводио противничку капију у опасност али осим 4 корнера и једног пенала, којег је запуцао, није постигао ништа. У II полувремену је О. С. К. В. у апсолутној надмоћи те у 14. м. Шевићу успе да протера лепо израђен први гол. Соко видевши да је игра изгубљена пређе сав у напад да прибави свој облигатни гол, што га је стало главе, јер је О. С. К. В. међутим, искористила слободнију капију те у кратком размаку забила још 2 гола.

Застава, 12. маја 1922.

У недељу 23. јула 1922. одржана је ванредна главна скупштина „Омладинског Спортског Клуба Војводине“, на којој је усвојено оставка благајника г. Крстића и тајника г. Љубојевића. Оба положаја су попуњена и проширена и то: I благајник г. Ф. Ајзенбауер, II благајник г. П. Поповић, II тајник г. Ђ. Давидовац, спортски дописник овога листа. Првог тајника ће изабрати Управни одбор. Економ г. М. Шимовић. У Управни одбор улазе још г. г. Ј. Љубојевић, А. Крстић, Љ. Симић, капетан Андрић и Витасек, г. г. С. Маринковић, М. Илић, Величковић и Р. Живановић. Надаље је решено да се чланарина повиси на 5 дин., а за чланове помагаче 10. дин. или 200 одједном. Чланови утемељачи плаћају 250 дин. а оснивачи 500 дин. једном за свагда. Успостављена је клубска боја и то дрес пола црвен пола бео са плавом звездом.

Застава, 26. јула 1922.

У недељу 6. о. м. приредила је академичарска чета О. С. К. Војводине први пропагандистички спортски излет у Србобран, где је, тукавши комбинацију Србобрана и Турије са 4:1 постигла велик моралан успех.

Ова чета се састоји већином из чланова који су „Војводину“ и основали, који су прошлих година сачињавали њену прву чету, а који су по одласку на више школе играли у бојама разних чувених клубова. (Маленчић: Југославија, Антоновић: Конкордија, Чаковац: Славија; и др.) али су се по повратку поново сјединили у академичарску чету О. С. К. Војводине да удруженим снагама пропагирају идеју спорта.

Застава, 9. августа 1922.

Први интернационални гости новосадског спорта беху две чете суседне Румуније обе из Тимосоаре (Тамишград). Прва је дошла Унирea и била са 3:0 тучена од Н. Т. К.-а који је играо са 3 позајмљена играча и великом дозом среће. Војводину је услед нерасположења њених играча успела тући са 2:0 иако су обе чете технички биле равноправне.

Застава, 24. августа 1922.

Омладински С. К. „Војодина“—Славија (Осек) 3:1. Што се тиче играча „Војводине“ морам истаћи игру: капитије Тушка, центахалфа Стојановића, десног крила

FKVOJVODINA★COM

Подмлаци Војводине и НАК-а 1923.

Шлезингера и центра Дудаша. Но и остали су сви врло добри били. Сараз није могао да покаже првокласну игру јер није био на свом месту, левом крилу, већ је играо у левој спојници. Овакви бек, треба да се одучи од рђавог обичаја да враћа грубост грубошћу.
Јединство, 31. августа 1922.

1923.

Војводина—Ј. Макаби 4:1 (3:1). Ово је била последња утакмица за јесење првенство те је она имала решити питање првака за које место је Макаби највише шанса имао. Одмах у почетку се приметила надмоћ Војводине која у I полуигри успева дати по Дудашу 2 и по Шевићу 1 гол. У II полуигри Војводина доминира ситуацијом, у 25. м. Шевић, из корнера добављену лопту главом смешта у гол. Сви голови Војводине пали су као плод лепо комбиноване игре. Од Војводине добри Дудаш, Шевић, Огњановић, Марковић и душа одбране Чаковац. Овом утакмицом Војводина постаје првак новосадске жупе.
Јединство, 19. јуна 1923.

Војводина Подмл. II. првак другог подмлатка. Јуче је одржана утакмица II подмлатка Војводине и НАК-а која је решила питање првенства. Иако се НАК упињао да победи иако није бирао средства, младеж Војв. се храбро држала, сваки згодан тренутак је начинила продор а сваки продор је био крунисан голом; игра се свршила са резултатом од 4:0 за Војв. Нарочито су се истакли бек Живић и капицијa Живанов. После подне је на игралишту Војв.—НТК, уз мноштво публике и клицања одушевљених другова, од стране одбора предат победнику »узданици Војводине« диван сребрн пехар Србадије.
Јединство, 18. септембра 1923.

Чеда Добановачки, »играч ОСК. Војводине кажњава се од стране истога клуба са забраном играња на 4 недеље што је претпостављеним клубским функционерима одрицао послушност. Казна се рачуна од 3. октобра«.
Јединство, 6. октобра 1923.

У недељу после подне у Ст. Бечеју, прва чета О. С. К. „Војводине“ игра пријатељску утакмицу са „Соколом“ у Ст. Бечеју.

Позивају се следећи играчи „Војводине“ да неизостављно и тачно, у суботу, у 6 сати дођу на игралиште ради пријема ствари: Шпис, Марковић, Витвицки, Валент, Чаковац, Ђеремов, Хеско, Пап, Дудаш, Шевић, Сараз, Огњановић.
Јединство, 21. јула 1923.

Војводина—САНД 1:0 (Реално 4:0). Велико изненађење је начинила вест о победи Војводине над суботичким прваком али нико не може ни замислити у каквој форми и са каквим еланом је Војводина своју сјајну победу извојевала.

У почетку игре је Санд потпуно преовладао и задобио набрзо 5 корнера; сви гледаоци су били по игри убеђени да ће Војводина претрпети знатан пораз али се Војводина све више сналази и преноси игру на средину и даје 2 гола које судија не признаје. У 2 полуигри

FKVOJVODINA★COM

је Војводина у потпуној надмоћи те на маховe потпуно прикива Сандову одбрану за капију и држи игру у својим рукама. Трио Огњановић, Дудаш и Шевић још невиђеним дивним комбинацијама без престанка бомбардује капију и даје два гола од којих је судија на протест публике поништио.
Јединство, 31. августа 1923.

Утакмица новосадске „Војводине" и темишварског „А. Клуба" одиграна је у недељу у Жомболји са резултатом 3:0 у корист „Војводине". Златан пехар добива „Војводина".
Јединство, 13. септембра 1923.

1924.

Гостовање Оксфорда у Новом Саду. Јуче у среду одиграна је пријатељска утакмица између Оксфордског Унив. Клуба и комбинованог тима »Војводина« и »Јуде Макабиа«. Утакмица је завршена са 4:0 (0:0) у корист Енглеза.

Занимљиво је да су у првом хелфтиму Новосађани били у надмоћи и често стварали критичне ситуације. Изврстан је био Сараз. У другом полувремену Новосађани су веома попустили, што се нарочито опажало код центархалфа и голмана.
Јединство, 17. априла 1924.

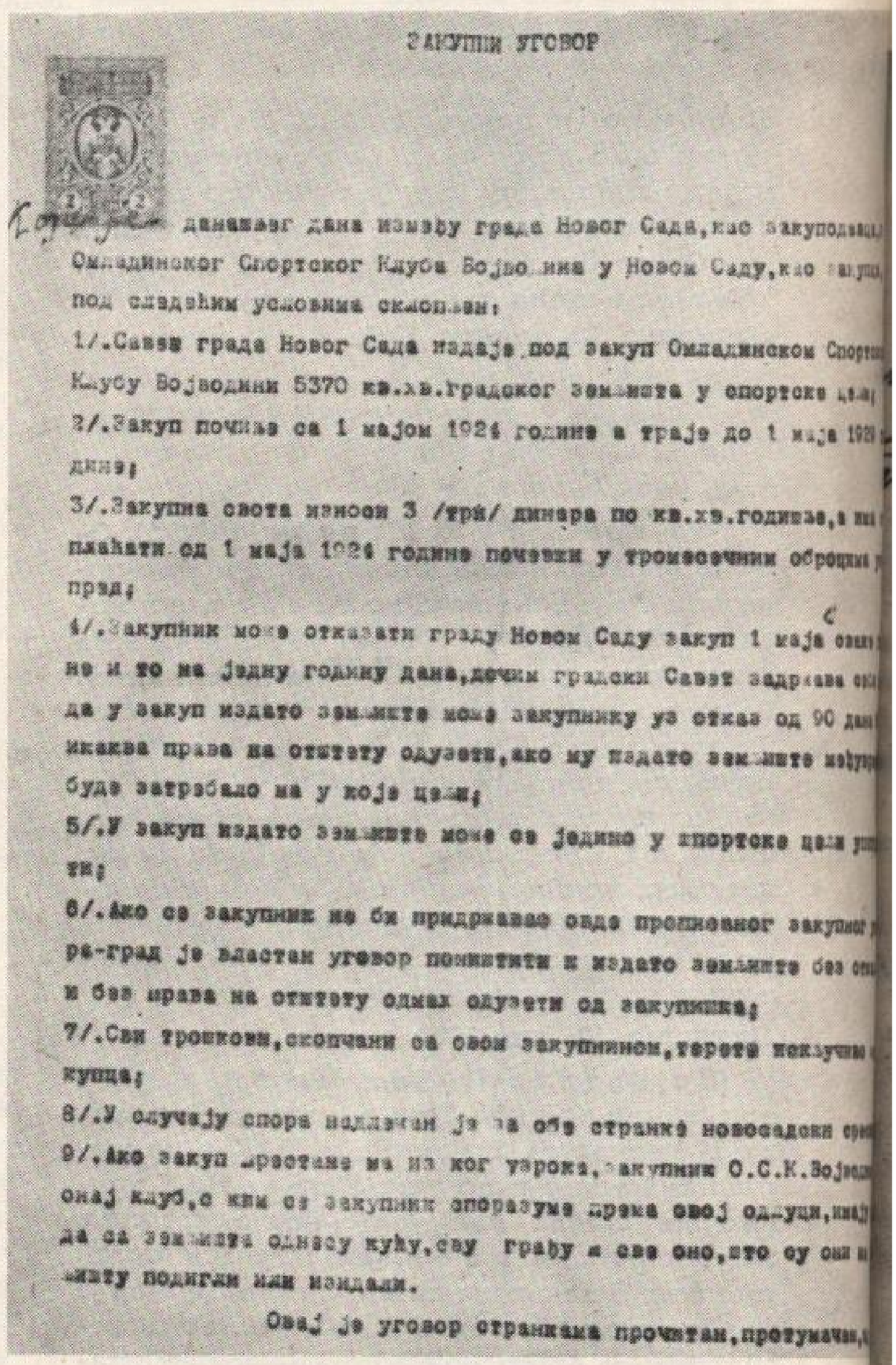
Родољуб Маленчић бивши одлични капиција С. К. Југославије и државне репрезентације недавно се вратио у Н. Сад где ће од сада стално боравити, и ступио је поново у свој родни клуб »Војводину« првака Новог Сада. Тиме се попуњује једна велика празнина не само у чети »Војводине« већ и у репрезентацији Новога Сада, која је настала по одласку Полицера и Тушка. Нашем »Родцу« желимо у кругу његове Војводине што више успеха и много среће.
Јединство, 1. јуна 1924.

Игралиште »Војводине«. Овдашњи спортски клуб »Војводина« живо ради на уређењу свог игралишта код елек. Централе. Одзив публике прилозима је леп, но потребни су још и даљи прилози да се ово игралиште уреди на модеран начин, и одговори свима својим потребама.
Јединство, 5. јуна 1924.

Подмладак »Војводине« — подмладак »НТК« 2:1 (1:0). Фер, интелигентна игра далеко лепше и паметније од својих другова из прве чете. »Војводина« је била далеко надмоћнија него што показује резултат.

Код »Војводине« се нарочито истицали бек Поповић својим чишћењем, Гргаров својом брзином и мали Алексић својом паметном игром и јаким шутом. И сви остали су добри били, само нису требали мењати места, јер би иначе голдиференција била сасвим друга.
Јединство, 19. јуна 1924.

У суботу и недељу 28. и 29. јуна на свечан начин отворено је заједничко игралиште »Војводине« и »Макабиа« које носи славно и историјско име »Карађорђе«.
Јединство, 4. јула 1924.

ЗАКУПНИ УГОВОР

данашњег дана између града Новог Сада, као закуподавца Омладинског Спортског Клуба Војводина у Новом Саду, као закупца, под следећим условима закључен:

1/.Савет града Новог Сада издаје под закуп Омладинском Спортском Клубу Војводини 5370 кв.хв.градског земљишта у спортске циљеве;

2/.Закуп почиње са 1 мајом 1924 године а траје до 1 маја 1928 године;

3/.Закупна сума износи 3 /три/ динара по кв.хв.годишње,а има се плаћати од 1 маја 1924 године почевши у тромесечним оброцима унапред;

4/.Закупник може отказати граду Новом Саду закуп 1 маја сваке године и то на једну годину дана,док градски Савет задржава право да у закуп издато земљиште може закупнику уз отказ од 90 дана. Никаква права на отштету одузета,ако му издато земљиште закупца буде затребало на у које циљеве;

5/.У закуп издато земљиште може се једино у спортске циљеве употребити;

6/.Ако се закупник не би придржавао овде прописаног закупног уговора-град је властан уговор поништити и издато земљиште без отказа и без права на отштету одмах одузети од закупника;

7/.Сви трошкови,скопчани са овом закупнином,терете искључиво закупца;

8/.У случају спора надлежан је за обе стране новосадски суд;

9/.Ако закуп престане ма из ког узрока,закупник О.С.К.Војводина овај клуб,с ким се закупник споразуме пре-ма свој одлуци,има да са земљиштем односу кућу,сву грађу и све оно,што су они у земљу подигли или изградили.

Овај је уговор странкама прочитан,протумачен,

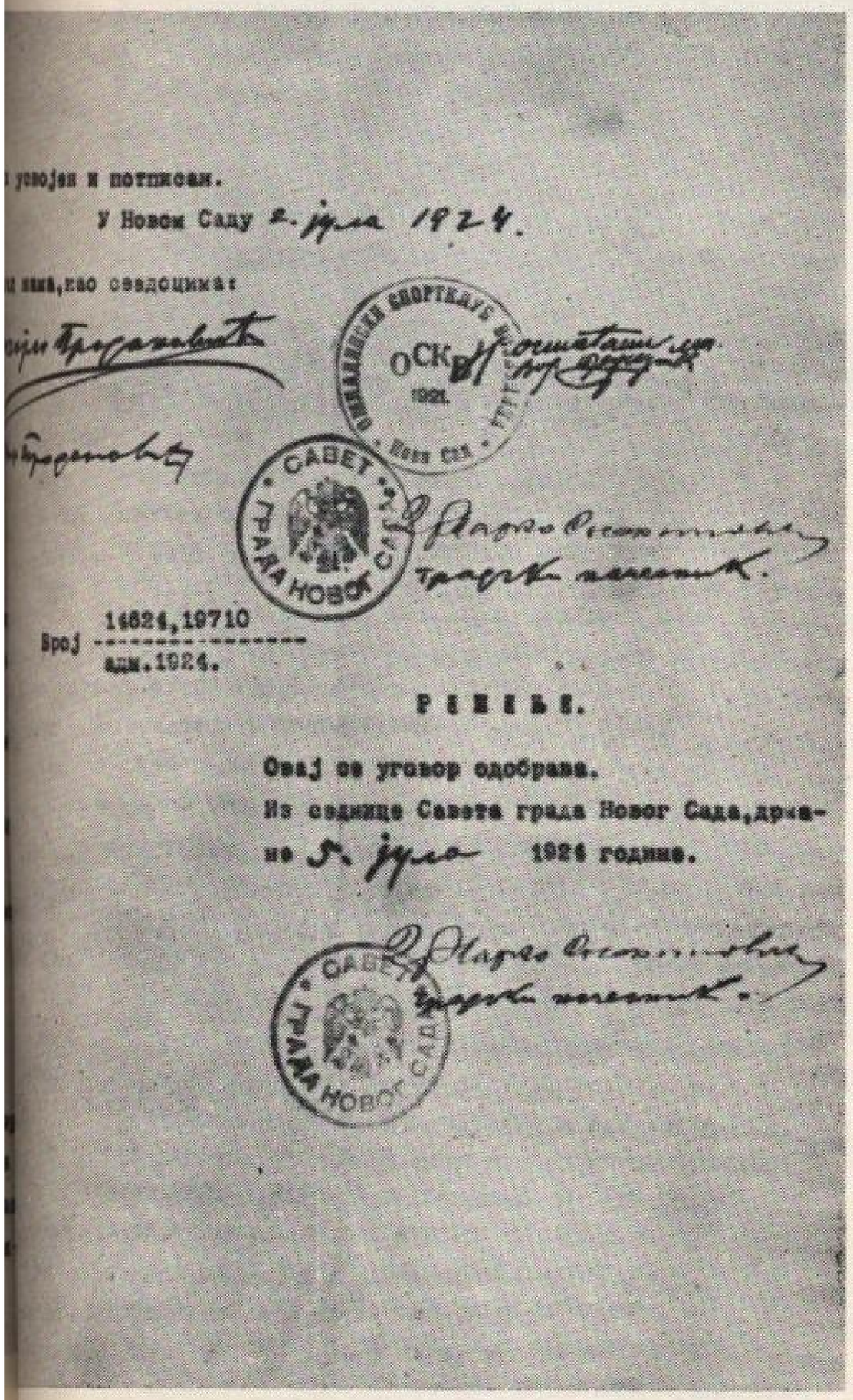
FKVOJVODINA★COM

»Војводина« — »7. пук« 4:0. Тренинг утакмица. Војводина је наступила са овим тимом: Маленчић I — Живић, Дудаш — Игњачев, Маленчић II, Вајс — Хеско, Милојковић, Шевић, Риста Петровић, Сараз. Дакле без Чаковца, болесног Кричкова и Огњановића.

»Војводина« је била апсолутан господар ситуације у оба полувремена. Маленчић је имао свега једну тежу лопту коју је са лакоћом избранио. Млади Живић обећава много. Вајс досадашњи играч »Јуде Макаби«, један од најбољих халфова у Н. Саду, много ће појачати халф линију свога новога клуба.

Шевић је и болестан и ван форме, и док се не опорави не треба га стављати у тим. Гргаров је, као десно крило несравњено бољи од Хеска, и, наравно, треба се надати да ће од сада тај млади талентовани играч стално играти десно крило у првом тиму. Млади Риста би требао увек да игра тако паметно као јуче.

Јединство, 19. јула 1924.

...усвојен и потписан.

У Новом Саду 2. јула 1924.

...ика, као сведоцима:

...

ОСК 1921

САВЕТ ГРАДА НОВОГ САДА

...

Број 14824, 19710
...ада. 1924.

Р Е Ш Е Њ Е.

Овај се уговор одобрава.

Из седнице Савета града Новог Сада, држане 5. јула 1924 године.

САВЕТ ГРАДА НОВОГ САДА

1925.

»Војводина« — »Викторија« (Загреб) 2:1 (1:1). Домаћи, иако су заслужено извојевали победу нису предвидели игру, какву су у добрим данима, у стању били да (нарочито не онакву, као против сомборских »Аматера«). Најбољи део тима је била одбрана: Шимон—Живић—Поповић. И навала је била добра али у свему другом, само не у пуцању. — Гостима је пало у част да отворе скоре, а Петровићу и Шевићу да изравнају и осигурају победу.

Јединство, 22. априла 1925.

У недељу 10. маја, гостује у Вел. Бечкереку изврсна прворазредна момчад »Војводине« из Новог Сада, против »С. К. Кадине« или С. К. Обилића, не зна се то све тачно с којом момчади игра О. С. К. В. Последњи успеси О. С. К. В. сведоче да ће и овога пута Војводина знати тај свој добар глас да одржи. Како се у последње време тим О. С. К. В. сваки пут мења, не зна се још сигурно са каквим ће тимом О. С. К. В. ићи у Вел. Бечкерек. По свој прилици, тим ће бити овако састављен: Јовановић, Поповић, Живић, Бикшић, Вајс, Огњановић I, Сараз, Дудаш, Огњановић II, Шевић, Петровић. Резерве: Оборина, Шимон, Гргаров.

Застава, 8. маја 1925.

Макаби — Војводина 1:0 (0:0). Најнесрећнији новосадски клуб, то је Војводина. Клуб који нема среће у пуцању, иако је према свом противнику надмоћан, наравно да не може извојевати победу. То нас је уверила ова утакмица. Оба су тима изашла с више резерви. Сви су веровали у победу В., јер је њен тим био хомогени. Играло се на један гол: на Макабиев. В. је одмах у почетку притисла М. тако да је у току игре, у првом полувр., голман В. добио само свега једну сасвим неопасну лопту. — Игру, какву нам је у том делу времена предвео подмлађени тим В., — осим у пуцању — вреди нарочито похвалити. Лопта је путовала с ноге на ногу, а да је противнички играч по 5 мин. није могао дотаћи. Макаби се ограничио на одбрану, тако да је било

FKVOJVODINA★COM

Пред утакмицу Војводина—Викторија (Загреб), 1925.

5 бекова, а по два човека за сваки случај, у фору. Услед тога а и због неодлучности фора В., није дошло до згодитка. У другом делу игре М. је покушао да држи игру отвореном — играјући истим системамо као и до одмора. В. је и даље некорисно хиперкомбинирала — заборављајући на шут. У 9. мин. из гужве, Фидлер успева да да победоносни гол, чиме је осигурао М. друго место. Неколико опасних ситуација пред М. голом не доносе плода, јер као за инат више шутева погађају стативе, или се одбијају од пола туцета ногу Макабиеваца.

Јединство, 24. маја 1925.

Вршовице (Праг) — Војводина — Макаби комб. 4:4 (2:2). Ова утакмица беше једна од најлепших у овој сезони. Гости су врло лепо играли; нарочито лепо играху главом. Домаћи су такође одиграли своју најбољу утакмицу. Огромним пожртвовањем и вољом парирали су мањак у техници и тактици, што су је имали гости. Први гол за домаће је дао Сараз, волејом, на центар Гргарова. Други Шевић, након корнера. Трећи Петровић из соло акције. Четврти Сараз.

Јединство, 7. јуна 1925.

Војводина — НАК 1:0. Момчад Војводине била је боља и због своје изврсне одбране. Опет се истицао Вајс, који је био душа тима. Поповић је овог пута премашио самог себе. И остали су играчи Војводине играли веома пожртвовано што особито вреди за Дудаша, Сараза и Шевића. Овог пута слаба су била крила. НАК-ова момчад није играла у својој обичној форми, поготово је у погледу пожртвованости заостајала за својим противником.

Прво полувреме пролази у нервози играча, који се журе да што пре убаце кожу у противнички гол. Иза одмора подузима Војводина више навала и кроз двадесет минута има већ део од игре. Једну жестоку навалу Војводине завршава Дудаш, ударивши лопту у мрежу, у 31. м.

Застава, 30. јуна 1925.

Војводина — Шумадија (Београд) 1:0 (0:0). Код Војводине одличан Кричков, најбољи човек на терену! Дао је промишљену и снажну игру, пуну хеттрикова; може се рећи, да је држао цео тим на себи. Једини и победоносни гол дао је Дудаш.

Застава, 4. августа 1925.

Појачање ОСК »Војводине«. У. Чаковац доктор медицине враћа се ових дана из Прага, где је био на студијама. По свом повратку, настаниће се стално у Новом Саду, где ће своје слободно време проводити подучавајући младе спортисте и чланове Војводине. У истом клубу суделоваће и као играч.

Застава, 17. октобра 1925.

FKVOJVODINA★COM

Jubilál az OSK Vojvodina

Városon keresztüli jutás és körmérkőzés szerepel a programon

Május 2-án és 3-án ünnepli fennállásának 12 éves évfordulóját a novisadi OSK Vojvodina. Ez alkalommal az egyesület jubileumi ünnepséget rendez a másik három novisadi egylet közremüködésével.

A Vojvodina 1914 tavaszán alakult meg és még ugyanezen évben tartotta bemutató mérkőzését Sajkás-Kovilön az ottani Sport Club ellen. A mérkőzésből a Vojvodina került ki győztesként 6:0 arányban. A háboru alatt az egyesület nem müködött, azonban 1919 tavaszán ujból hozzáfogott a munkához és azóta szép poziciót harcolt ki magának Novisad sportéletében.

Május 2-án délelőtt 10 órakor az egyesület díszközgyülést tart a Karagyorgye-pálya sporttelepén, délelőtt fél 11-kor stafétafutás a városon keresztül, amelyben a helybeli sportegyesületeken kivül a Sokol egylet is indit egy stafétát. Délután 3 órakor a megejtett sorsolás alapján a NAK a Juda Makkabi csapatával, mig a Vojvodina a Radnicskivel kerül össze. A vasárnapi program egyik főeseménye a Vojvodina alapitótagjainak kétszer 7 perces mérkőzése a Sajkás-Kovilyiak 12 év előtti csapatával. Hétfőn az előző napi mérkőzés vesztesei játszanak a vigaszdijért, majd utána az előző nap győztesei mérkőznek egymással az elsőségért. A papirforma szerint valószinüleg a NAK és a jubiláló csapat kerül a döntőbe, amely külön érdekességet nyujt már csak azért is, mert a két hét előtti bajnoki találkozáson a Vojvodina nem tartotta reálisnak a NAK-tól elszenvedett 3:1-es vereséget. Izgalmas kemény küzdelemre van kilátás, amelyet csak erős kezü vidéki biróval kell lejátszani, mert a felkorbácsolt idegek kirobbanása könnyen konfliktusra vezethetnek.

Новосадски листови на мађарском забележили су дванаестогодишњицу Војводине

Биланса О. С. К. „Војводине«. На завршетку сезоне биће занимљиво да изнесемо биланс рада нашег јесењег првака, О. С. К. „Војводине“, у год. 1925.

Сви тимови „Војводине“ (први тим, резерва, први подмладак и други подмладак) одиграли су у току године укупно 76 утакмица. Од тих 76 утакмица одлучили су у своју корист 42, играли нерешено 13, а изгубили 21. Дали су 247 гола а примили 137.

Биланс појединих тимова је овакав:

I тим играо 26, добио 9, нерешено 5, изгубио 12, дао г. 52, примио 64.

Резерва играла 24, добила 14, нерешено 4, изгубила 6, дала г. 105, примила 46.

I подмладак играо 23, добио 16, нерешено 4, изгубио 3, дао г. 76, примио 27.

II подмладак играо 3, добио 3, нерешено — изгубио — дао г. 14, примио —.

Застава, 13. децембра 1925.

1926. ГОДИНА

Г. Ото Нечас тренер „Војводине“. Г. Ото Нечас, од пре кратког времена примио се да тренира наш спортски клуб „Војводину“.

Застава, 5, марта 1926.

Успех „Војводине“ у Осеку. Наш првак „Војводина“ гостовала је у Осеку против тамошњег „Грађанског“ кога је успела да дивном игром порази са 4:1.

Застава, 28. априла 1926.

Војводина—АТЕ (Арад) 6:3 (2:2). Игра с почетка једнака и врло оштра. В. у 4 мин. даје гол који гости после многих напада у 16. м. враћају. У 25. м. Шевић прелази у противничку одбрану те даје други гол који гости у 37 м. враћају. У другој полуигри гости

FKVOJVODINA★COM

све више потискивани попуштају а Војводина даје 4 гола као плод низа лепих поведених нападаја; гости дају 1.

Застава, 24. јуна 1926.

Вак—Комбиновани тим Војводине и НАК-а 5:1 (2:0). Бечки ВАК који је на свом првом гостовању поразио горњи тим са 12:2 био је у среду поново гост Војводине и НАК-а. Домаћи су овога пута били сретније састављени, прибранији, ослобођени од треме и лакше су се кретали по свом терену. Гости су иступили са нешто измењеним тимом. Одмах у 6 м. гости дају гол из дуже опсаде. Затим обе чете наизменице навађују но гости су спретнији те у 30 м. дају и други гол. У другој полуигри нападају обе стране подједнако но гости пред голом способнији од домаћих дају у 15 и 17 мин. 2 гола. Домаћи ниском повезаном игром потискују госте но не знају се снаћи те дају само један гол у 20., који гости кроз 10 м. враћају. Игра је цело време била лепа, ниска, жива и насртљива. Домаћи су заслужили бољи резултат.

Застава, 9. јула 1926.

Војводина — Раднички 5:0 (1:0). У почетку игре нападају обе стране наизменце, но Рад. је нешто опаснији те је вратар Косић имао пуно посла али га увек свршава у своју корист. Пред крај полуигре В. је надмоћна те у 35 м. постиже по Марјановићу водећи гол. После одмора Р. оштро напада на противнички гол. Војв. изгледа изморено, али само привидно јер наскоро прелази у озбиљан и трајан нападај те користећи се ниским пасом и брзим десним крилом постиже у 20. и 25 м. 2 гола. Раднички улаже сву снагу да поправи резултат али наилази на челичан отпор противничке одбране, међутим, навала Војводине наскоро ступа опет у офанзиву те уноси потпуно расуло у противничку одбрану која збуњена прибегава грубости као једином средству које јој преостаје али безуспешно јер Војводина у 40. и 43. м. (из пенала) поставља резултат на 5.

Застава, 12. октобра 1926.

ОСК Војводина — Душан Силни 2:1 (1:0). Необично лепо време као и чињеница да се на зеленом пољу састаје првак Баната са прваком новосадске жупе привукли су леп број гледалаца на игралиште »Карађорђе«. Утакмица је задовољила публику јер су обе чете дале од себе све да буду достојније своје репутације.

Игра почиње обостраним чаркањем и испитивањем слабих места пошто се противници не познају. Војводина се прва сталожава те постепено прелази у нападај који постаје све опаснији. Пред голом гостију нижу се опасне ситуације али без резултата. Најлепше израђене лопте пуцају се у аут или их хвата одлични голман гостију. Тек у 36 м. даје Шевић на Марковићев пас водећи гол за Војводину. Одмах затим долазе гости једним продором до пенала (11 м.) кога запуцају. После одмора Војводина је потпуно надмоћна. Игра се стално води пред голом гостију. Голман поново чини чуда, Војводина због збијене одбране не може да да гол. У 14 м. Дудаш пуца казнени ударац у полугу. Гости се све више повлаче у одбрану. Војводина затим нешто попушта. Гости ослобођени притиска, прелазе у нападај те у 32 м. кривицом гентархалфа Кричкова постижу почасни гол. Затим охрабрени успехом још неко време притискују нешто збуњену одбрану домаћих. Наскоро је Војводина опет у фронту те чини очајничке покушаје да игру реши у своју корист али има баснословног пеха. Најзад успева Гргаров да смести лопту под пречку гостију. Утакмица је била она типична утакмица кад је Војводина цело време надмоћна али због збијености противничке одбране не може ништа, дочим противник лаким продором долази до гола. Војводина је дала одличну, ниску повезану игру, играла је са великим еланом и била је технички далеко боља од противника; нарочито се истакао млади Марковић.

Застава, 2. новембра 1926.

1927.

Скупштина Војводине. У недељу 6. фебруара одржана је Ред. Годишња Скупштина ОСК »Војводине« уз присуство од преко 70 чланова. Скупштини је председавао К. Хаци мл. који је тачно у 9½ ч. отворио Скупштину, именовао перовођу Брану Војновића, а за оверача Николу Поповића и Здравка Суботина. Затим је поднешен опширан извештај старе Управе о раду старе Управе, који се осврнуо на све врсте послова, као и указао на културни и социјални значај спорта, чији се значај, код нас на жалост не разумева потпуно. Саопштени су сви технички резултати, који за прошлу годину сведоче о лепом напретку. Саопштени су закључни рачуни и извештај Надзорног одбора. Скупштина једно гласно узела је к знању све извештаје, те је дала разрешнице одборима. Изабрани су затим

FKVOJVODINA★COM

Тимови Војводине и Вашаша (Будимпешта), пред утакмицу 1927.

за председника инж. Дака Поповић, за посл. предс. К. Хаци мл., за потпредседнике Јулије Крајаћевић, Милан Радиловић, за секретаре Душан Николић и Ђура Давидовац, за благајнике Александар Крстић, Здравко Суботин и Јован Шиболић, за чланове Управе: Ника Новаковић, Лука Малетић, др У. Чаковац, Шумановац, Паја Арсенић, Никола Поповић, Ђура Милић, Пера Поповић, Божа Николић, Паја Даљев. У Надзорни одбор за председника Тоша Јовановић, чланови Стеван Шевић, Славко Новаковић, Славко Грујић и М. Шеша. Затим је Скупштина на предлог од преко 20 чланова скратила име тако што је изостављено »Омладински«, те ће се клуб од сада звати Спорт Клуб Војводина.

Застава, 10. фебруара 1927.

Војводина — Србија (Шабац) 4:1 (1:1). Тим Војводине без Кричкова, Шевића, Дудаша, Живића дао је у Шапцу врло лепу игру. Целу игру имао је у рукама, мада је и Србија исто са своје стране учинила све што је могла да Војв. примора на испољавање целе снаге.

Застава, 13. априла 1927.

БАК (Беч) — Војводина — НАК комбинована 3:0 (2:0). Великим интересовањем очекивано гостовање првака Беча донело је потпун успех. БАК нам је дао игру коју су ретко видели у Н. Саду. Сви играчи су одлични техничари поседују врло велику брзину. Уиграни одлично. Тим комбинован исто је дао врло добру игру, а у њему је најбољи био Кричков, који је био душа новосадског тима. Комбиновани тим имао је у првом полувремену доста врло лепих ситуација, које није могао да искористи једино захваљујући пеху и изврсној одбрани чувеног Келера, голмана БАК-а.

Застава, 15. априла 1927.

III Катар — Војводина 5:0 (0:0). Први наступ мађарског клуба у Новом Саду дао је леп спорт, поред тога што је време било прилично непогодно. III Катар нам је предвидео лепу игру. У I полувремену док је одбрана Војводине са халфлинијом у пуној снази могла да се држи Војводина је успешно одбијала сваки напад гостију. Међутим, у II полувремену одбрана Војводине већ је доста малаксала као и цео тим.

Војводина је у I полувремену дала одличан отпор. Врло добро је одбрана искористила помоћ ветра. Халфлинија је добро радила, но Љубинковић би требало да се окани непотребних и некорисних фаула. Фор је неколико лепих напада извео на капију гостију. Али, као и увек, тако ни сада, није знао то да искористи. Гости би из тих ситуација сигурно получили два гола. Лева страна фора била је боља

FKVOJVODINA★COM

од десне. И у II полувремену Војводина је имала неколико лепих напада али је пропустила шансе сигурне.

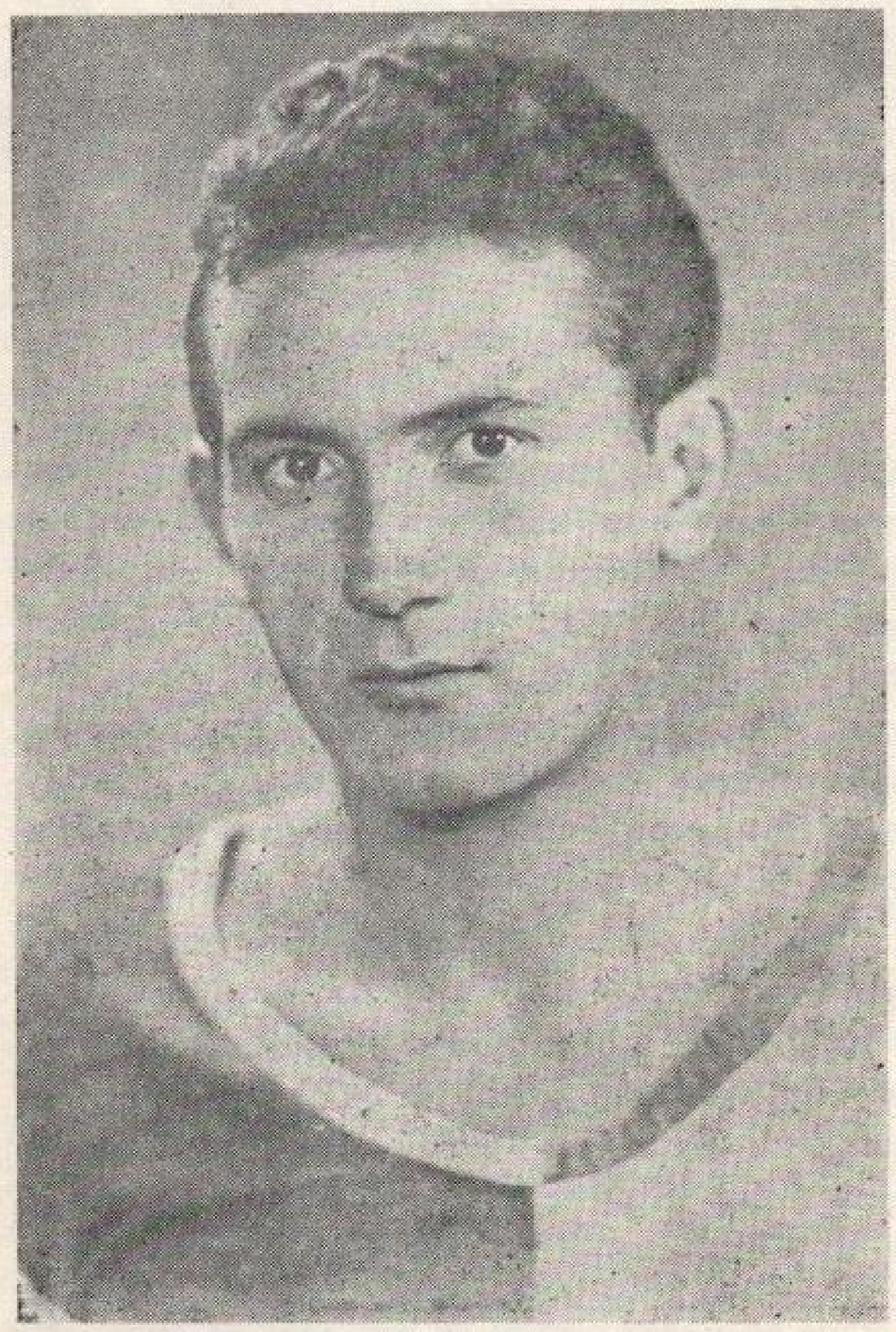
Застава, 19. априла 1927.

Војводина у Грчкој, у Солуну одиграла је две утакмице. Једну је добила, а другу изгубила. Када се узму у обзир тешке околности пута, можемо бити задовољни.

Застава, 21. јуна 1927.

Арис — Војводина 5:2 (0:2). Лепом игром В. у I полувремену апсолутно премоћно игра, те игру држи у својој руци. У II полувремену наступају последице пута и ужасне врућине. Војводина је у Скопљу изгубила везу за Солун, тако да је стигла у Солун са закашњењем од 7 часова, услед чега је пут трајао 40 ч. Док је В. имала даха и снаге стално је била надмоћна. У II полувремену В. потпуно попушта али и судија незналица и страховито пристрасан помаже Арису.

Застава, 21. јуна 1927.

Тома Бајазит

Војводина — Македоникос 5:1 (1:1). Одморена Војводина је дала одличну игру кратког паса, и лепих духовитих комбинација, која је одушевила, иначе врло пристрасну публику. У Македоникосу играли су позајмљени играчи осталих клубова, тако да су играла три државна репрезентанта. У II полувремену игра Војводине била је ексибициона да је В. први дан имала бар колико толико одмора, исто би победила.

Застава, 21. јуна 1927.

Војводина — Обилић 3:0 (2:0). Војводина је играла у постави Косић, Ђ. Живић, К. Митровић, С. Дамјановић, Кричков, Владимировић, Поповић, Немет, Б. Марковић, Р. Петровић, Ј. Алексић. Тим је дао брзу, добру игру. Технички и тактички је био много бољи од противника. Кричков је дао врло добру игру, нарочито је био диспониран. У одбрани сви су били добри нарочито Косић који је неколико лопти у сјајном стилу бранио. Поповић на десном крилу имао у I. полувремену много лепих шанси, које није знао да искористи. Немет је играо збуњено, па је и он пропустио доста ствари. Б. Марковић је добро играо. Гол који је дао невиђа се сваки дан. Из тешке ситуације леђима окренут голу лопту је преко главе превукао у противнички гол. Петровић би морао боље да стартује ако жели да се одржи на левој полутци. Алексић је добро проносио лопте али није имао среће при пуцању.

Застава, 26. јула 1927.

Вашаш — Војводина 6:2 (3:1). Међу тимовима који задају много брига пештанским водећим клубовима налази се »Вашаш«; за њега кажу да игра најлепши фудбал у Мађарској. Од таквог је поражена новосадска Војводина 24. о. м. са горњим резултатом.

Војводина је имала више прилика да поправи резултат али неизлечива болест, неефикасност и добра игра гостињског голмана биле су озбиљне препреке.

Полувреме се завршава у лепој игри у којој су аматери били раван противник фудбалским мајсторима. У другом полувремену гости воде главну реч. Велика надмоћност професионалаца и поред добре и напорне игре новосадске одбране, помаже им да повисе резултат још са три поготка. 15 минута пред крај успева Војводина да казном са 11 мет. смањи разлику.

Застава, 27. септембра 1927.

FKVOJVODINA★COM

1928.

Војводина — Макаби 8:1 (3:1). Утакмица за Божићни пехар, ове су године и прве утакмице »пролетне« сезоне, с обзиром да првенство почиње врло рано, већ 5. фебруара идуће године. Први пар је одиграо утакмицу у недељу, пред доста лепим бројем публике, која је жељно очекивала да се отворе капије новосадских игралишта после зимског одмора.

Војводина наступа у постави: Косић, Живић, Ђ. Живић, М. Н. Поповић, С. Дамјановић, Д. Буштровић, Д. Марковић, А. Вајс, Б. Марковић, А. Шевић, Љ. Владимировић, дакле са тимом у коме има доста резерви. Осим првих десет минута Војводина даје одличну игру. Много је супериорнија од противника. На терену блатњавом боља техничка спрема играча Војводине долази до потпуног изражаја. Противник је ретко долазио до лопте, и гола Војводине. Нарочито су се истакли Шевић, Вајс, Б. Марковић, С. Дамјановић, док су остали исто били потпуно на свом месту.

Застава, 11. јануара 1928.

Првенство је завршено. Тим С. К. Војводине трудио се у јесењем колу да демантује песимизам пријатеља и навијача Војводине. То му је и потпуно успело. Сигурно је победио у три утакмице, док је против Мачве играо нерешено. Гол диференција била му је најбоља. На пролетњем колу тим Војводине није могао да задржи у јесен освојену позицију. Победио је два пута. Против НАК-а је изгубио незаслужено са 1:0, али је од Мачве претрпео осетан пораз. Ова је утакмица покварила Војводини право на I. место и голразлику. Иначе тим је играо просечно. Имао је две врло лепе утакмице, а остале су биле слабије.

Застава, 5. априла 1928.

Војводина — Бачка 4:1 (2:1). Утакмица очекивана са великим интересом, јер се знало да ће борба бити тешка, а да Војводина неће лако допустити Бачки да однесе и другу победу кући. Војводина је дала добру и повезану игру. Играла је махом ниско, чему се одбрана Бачке само са великим напорима могла да одупре. Сви делови тима добро су функционисали. Војводина је играла и лепше и боље и ефикасније него први дан.

Војводина је ову победу извојевала реално и заслужено. У свим линијама је била боља од противника. После победе наше репрез. над репрезентацијом Суботице ова победа Војводине јасно доказује, да суботички спорт није супериоран новосадском, како то тврде увек у Суботици. Шта више могло би се питање, бар за моменат поставити обратно.

Застава, 19. април 1928.

Војводина — Соко (Сомбор) 4:1 (2:1). После паузе од три недеље дана Војводина је лепо и сигурно потукла свога противника. Резултат је могао бити и већи да је Војв. у II. полувремену амбиционирала игру, нарочито навалу. Игра је била врло лепа. Војв. је свог противника лако савладала игром кратког паса. Соко нам се показао као тим жилав, брз, склон лепој игри.

Застава, 15. маја 1928.

1928.

FKVOJVODINA★COM

Југославија—Војводина 2:1 (1:0). Војводина наступа у постави: Косић, Живић I, Живић II, Поповић, Антонић, Дамјановић, Гргаров, Срећков, Б. Марковић, М. Жикић и Ј. Алексић. Тим Војводине дао је игру какву од њега већ одавно нисмо видели. Својом данашњом игром подсећа на најбољу форму из 1926. године. Голман Косић имао је много посла, а успешно је хватао све лопте. За примљене голове не сноси кривицу. Бековски пар је играо одлично. Успешно је сузбијао и рушио све навале противника. Халфлинија је имала тежак задатак, али је била на висини. Антонић је врло добро играо, исто и Поповић и Дамјановић, само овај последњи треба мало сигурније и одлучније да одбацује лопту. Оба гола је са више хладнокрвности могао спречити. Навала је дала лепу, повезану и корисну игру. Издржала је неколико сигурних ситуација, и само услед претеране нервозе није могла да реализира две апсолутно сигурне шансе. Но када би навала имала мало јачи шгарт на лопту, онда би овај састав углавном одговарао. Крила Гргаров и Алексић су водили лопте и давали унутра, мада се Алексић лако кретао. Од спојки је Жикић био бољи. Срећков је у I. полувремену тешко радио, Б. Марковић је лепо водио навалу и имао много успеха. Гол је дао он.

Нови Сад може бити задовољан игром Војводине и резултатом.

Застава, 30. јуна 1928.

1929.

Спорт ће бити стална рубрика „Отаџбине“ а њено уређивање поверено је г. Душану А. Николићу, који ће сваки догађај на спортском пољу, по свим странама у земљи и иностранству, стручњачки и објективно прокоментарисати.

„Отаџбина“ ће у сваком спортском делу бити, уједно, и службени орган Заједничке спортске управе новосадске жупе, чије ће одлуке, наредбе, расписе и вести благовремено доносити. Тако ће сви клубови и спортисти на територији Жупе бити брзо и тачно обавештени о свему што се тиче њих и што их може, као чланове ове спортске заједнице, интересовати.

Осим тога „Отаџбина“ ће бити и орган првака Новог Сада, С. К. Војводине, чије ће вести (објаве, поставе тимова) на овом месту објављивати.

„Отаџбина“, 1. децембра 1929.

Војводина—Раднички 5:1 (2:1). — Сјајна игра новосадског првака — „Војводине“ коју смо пре утакмице означили као фаворита, дала је једну од својих најуспелијих игара у овој години. Ретко је њен тим показао такав елан и такву заједничку игру, као овом приликом. Сваки је потез био смишљен и успешан. Уз то, знајући да противнику не прија ниска игра, „Војводина“ је баш такву игру спровела и форсирала и на крају-крајева, том методом сломила свог увек жустрог и пожртвованог такмаца.

У тиму Војводине Косић је, после дуже паузе, опет наступио и у два наврата својом окретношћу спасао своја врата од сигурних голова. Иначе слабо су му давали посла. Он и Ђ. Живић на беку били су стубови одбране, коју је тешко било принудити на капитулацију. М. Живић дошао је у 2 полувремену у стару форму. Средњи ред био је уиграна целина, коме припада главна заслуга за последње победе клуба. Не зна се ко је био бољи. Поповић, Огњанов или Живић. Брзи Гргаров и талентовани Загорац добро су се споразумевали. Марковић је опет био мудри вођа и опасан стрелац. Антонић као и увек рафиниран и врло користан. Једино Немету на полувремену мањка још уиграност, иначе својом продорношћу има квалитет добре спојке.

Отаџбина, 4. децембра 1929.

1930.

Из С. К. Војводине. У недељу 19. о. м. играће на игралишту „Карађорђе“ наш први тим, резерва и подмладак против одговарајућих тимова Радничког С. К-а.

Подмладак: Радиновић, Каназир, Рудић, Милошевић, С. Михајловић, Пешић, Добановачки, Рајковић, Николић и Шустрић. Резерве Тубић и Шверц.

Резерва: Паић, Дреспишић, Силбер, Михаиловић, Гето, Бештровић, Бугарски, Милетић, Митровић, Косић и З. Рајковић. — Резерва: Гагић и Цвејанов.

Први тим: Шијачки, Ђ. Живић, М. Живић, Поповић, Огњанов, Жикић, Гргаров, Загорац, Немет, Марковић и Антонић.

Отаџбина, 19. јануара 1930.

Игралиште „Карађорђе“ градњом нове трибине, чији су власници „Војводина“ и „Макаби”, добило је већ сада други изглед, а када трибина буде потпуно довршена, поглед са ње на игралиште даваће врло лепу, прегледну

FKVOJVODINA★COM

1931.

ну слику. Основа трибине већ је дигнута и сада се на њој изграђују унутрашњи редови као и покривање. У првом реду биће ложе са кулоаром, које ће бити одељене од осталих места. Иза ложа долазе 4 реда седишта. Трибина ће бити дуга 30 м. и моћи ће да прими преко 300 гледалаца. Она ће бити не само лепа тековина власника већ и целог спортског Новог Сада. Отварање је одређено за 9. март о. г приликом првенствене утакмице Војводина —Мачва.

Отаџбина, 1. марта 1930.

Нов тренер С. К. Војводине. Ми смо у једном броју нашег листа поменули, да ће наш првак С. К. Војводина добити новог тренера у особи г. Виљема Малушика. Међутим г. Малушик је у последњем моменту био спречен да напусти своју дужност, па је „Војводина“ сада уместо њега ангажовала за тренера г. Хомачека, играча I. тима бечког „Рапида“ који је као тренер радио у Швајцарској и Немачкој.

Отаџбина, 5. марта 1938.

Војводина—Грађански (Ср. Митровица) 4:0 (1:0). Леп број публике присуствовао је у недељу првенственој утакмици између Војводине и Грађанског. Војводина је наступила са извесном реорганизацијом у својој момчади али је имала ту несрећу, да јој њен вођа форфорда Б. Марковић буде онеспособљен за игру још у самом почетку, те је већином статирао. Тако је Војводина целу игру водила само са четири способна човека у навали, који су, ипак, задали доста посла противнику, пропустивши по обичају многе згодне шансе.

Отаџбина. 25. марта 1930.

1931.

Скупштина С. К. Војводине. Одржано је 24 седнице, чланови су редовно посећивали седнице Управног одбора. Клуб је водио мирољубиву пријатељску политику према осталим клубовима; истиче жалосну чињеницу тј. прекид односа са шабачком „Мачвом“ због неспортског догађаја у Шапцу.

Одржано је 85 тренинга под надзором тренера г, Хамачека; 36 играча редовно је посећивало тренинг. Одржано је 100 утакмица, 68 утакмица су добивене, 12 нерешених, и 21 изгубљена, гол разлика 319:137 позитивна. Играли су четири тима и то први, резерва, подмладак I и подмладак II Приход клубе износи

FKVOJVODINA★COM

140.000 динара а расход 150.000 динара. Дефицит је покривен осталим приредбама.

Југословенски Дневник, 14. јануара 1931.

Ујпешт побеђује комбинацију Војводине и Радничког у Новом Саду са 4:0 (0:0). Комбиновани тим борио се пожртвовано и срчано, те је у више махова принудио Мађаре да се својски заложе у одбрану њиховог гола. Домаћи, кроз цело прво полувреме, не само да су држали отворену игру, већ су на прилично изненађење гледалаца на моменте бивали чак и надмоћни. Међутим, које претерано оклевање пред голом, а и због изврсног старта професионалаца, сметало је Новосађанима да овај плус у игри и реализују у головима.

Дунавска пошта, 21. октобра 1931.

Војводина—Бачка (Суботица) 2:1 (1:0). Војводина: Косић, (Хофман), Каназир, Жикић, Петровић, Дамјановић, Пашћан, Немет. Д. П. Марковић, (Балможан), Загорац, Станивуков и Алимпић.

Војводина је изненадила добром игром у пољу, и то угодно, али су изненађења, која је сервирала својој публици пред противничким вратима, била врло неугодна. Више сјајних ситуација, од неколико корака пред небрањеним вратима, пропуштали су редом Станивуков, Загорац и остали играчи ове малерозне навале.

Дунавска пошта, 17. новембра 1931.

Грађански (Ниш) — Војводина 2:0 (1:0). Лепа и равноправна игра. Победоносни голови из пенала и аутогол.

У првом полувремену игра је била отворена. Више лепих прилика форворд Војводине који је био апсолутно без шута (као и његов визави) оставио је неискоришћене. У другом полувремену пуних 30 мин. Војводина је била у пољу домаћина, али лопта није хтела у гол, па чак ни један пенал, којег је безуспешно пуцао Дамјановић. — Судија је био слеп и несигуран.

Дочек је био врло срдачан. Утисак је и поред изгубљене игре био одличан, јер су објективне Нишлије више ценили лепу игру него два случајна гола.

Дунавска пошта, 8. децембра 1931.

Медаље поводом уласка Војводине у Националну лигу

1932.

У недељу 17. о. м. одржана је у Новом Саду редовна годишња скупштина С. К. Војводине. Први тим у прошлој години одиграо је укупно 44 утакмице и то 3 међународне, 1 међународну комбиновану са С. К. Радничким, 3 подсавезне за пехар, 14 лигашких, 6 првенствених и 17 пријатељских. У своју корист решио је 23, играо нерешено у 8 случајева, док је у 13 сусрета морао подлећи пред јачим противницима. Укупан размер голова износи 107:73 у корист првог тима.

Осим тога у 4 међуградске репрезентативне утакмице за које је клуб дао апсолутну већину играча. И на тим утакмицама играчи су показали да су достојни поверења, указаног им од стране подсавезног капитена.

Први тим гостовао је два пута у Београду: први пут против одличне комбинације Б. С. К.

FKVOJVODINA★COM

1931.

— Соко, а други пут против комплетне Југославије. У оба случаја постигнут је нерешен резултат 2:2 и у оба случаја играчи су оставили одличан утисак.

Прошле године први тим је освојио пехар Новосадског подсавеза и тиме обогатио лепу збирку освојених пехарова.

Резервни тим одиграо је укупно 33 утакмице, од кога је добио 22, играо нерешено 3, а седам пута је изгубио. Размер голова износи 89:31.

Подмладак је у прошлој години одиграо само 9 утакмица. Од тога је 6 решио у своју корист, 2 је одиграо нерешено, а свега је 1 утакмицу изгубио. Размер голова износи 28:13.

Према томе сва три тима одиграла су у прошлој години укупно 85 јавних утакмица. У своју корист решили су 51 утакмицу, 13 нерешено, 21 утакмицу су изгубили. Размер голова износи 227:117.

Голгетери првог тима били су: Душан Марковић — „Лукс", Божа Марковић и Милан Жикић, који су постигли сваки по 17 голова.

Југословенски дневник, 19. јануара 1932.

Војводина—Обилић 6:1 (3:0). Утакмица за државно првенство између горња два клуба донела је сензационалну и заслужену победу Војводине и неочекивани велики пораз Обилића.

Југословенски дневник, 9. јуна 1932.

Јуче је у Новом Саду, на игралишту „Карађорђе" одиграна пријатељска утакмица између „Славије" из Прага и новосадског првака Војводине. Игра се завршила заслуженом победом Чехословака са резултатом 6:0 (4:0). Војводина је том приликом наступила без свог одличног навалног играча Немете у овом саставу: Косић, Живић, Дамјановић, Каназир, Станивуков, Пашћан, Жикић, Б. Марковић, Загорац, Бекић, Балможан.

Код Војводине Косић је дао одличну партију. Својом врло пожртвованом игром спасао је свој гол од можда много већег пораза. Пети гол, који је пао његовом кривицом мора му се опростити, пошто је у неколико махова бацањем у ноге спасао неколико сигурних голова. Живић и Дамјановић држали су се сјајно.

Југословенски дневник, 3. марта 1932.

FKVOJVODINA★COM

1933.

Прошле недеље одиграна је у Новом Саду прва утакмица националне лиге за првенство државе. Приликом ове прве утакмице Војводина је постигла неочекиван успех. Она је успела да савлада са минималним резултатом од 2:1 београдску Југославију, која је у овој игри важила за великог фаворита и на тај начин она је доказала да заиста спада у ред наших водећих клубова, а исто тако овом својом победом над једним овако реномираним клубом као што је београдска Југославија она је показала да је њен улазак у националну лигу потпуно оправдан и заслужен.

Југословенски дневник, 10. марта 1933.

Прашка Спарта је победила Војводину са минималним резултатом 3:2 (1:0). За први наступ прашке Спарте постојало је у Новом Саду велико интересовање, тако да је на игралишту „Карађорђе", и поред кише која је с времена на време падала целог дана. дошло. иако радног дана, око 2.500 љубитеља доброг фудбала, који су напустили терен задовољни одличном игром чехословачког првака и добрим отпором домаћих.

Југословенски дневник, 22. априла 1933

Неочекивана победа Војводине у недељној утакмици за државно првенство над реномираним сплитским Хајдуком изазвала је праву сензацију у нашем спортском свету. Ипак, може се рећи да се победа Војводине није очекивала на страни, ван Новог Сада, и да је овдашња спортска публика, која добро познаје квалитете нових играча Војводине, чији је тим, као што је познато, знатно појачан, у себи гајила једну скривену наду да ће се Војводина већ једном поново указати у својој правој вредности и изненадити „мајсторе с мора". Ови су се, одиста, непријатно изненадили када ни из Новог Сада нису успели да однесу ни један бод у Сплит.

Као што је и на почетку такмичења за државно првенство својом првом игром са београдском Југославијом, и својом првом побе-

FKVOJVODINA★COM

дом и Војводина изазвала праву сензацију исто тако је то учинила и сада са истом очекваном победом над Хајдуком, са резултатом 2:1.

Југословенски дневник, 31. маја 1933.

Пораз новосадске Војводине у Београду. Немзети (Будимпешта) — Војводина 7:2 (3:0). На ноћној утакмици која је одржана у суботу увече између будимпештанског Немзетиџа и новосадске Војводине победили су Пештанци, који су били јачи и комплетнији. Киша је спречила да утакмици присуствује већи број публике. Пештанци су већ у првом полувремену показали да су надмоћнији и дали су Војводини три гола. У другом полувремену Војводина није могла да дође до речи, јер су их Будимпештанци просто прегазили.

Југословенски дневник, 11. јула 1933.

Ноћни пораз црног тима у Новом Саду. Комбиновани тим Војводине и Радничког савладао је египатског првака „Олимпика“ са 4:2 (1:1). Синоћна велика утакмица на игралишту Радничког окупила је поред редовне спортске публике и многе који се врло ретко виђају на фудбалским утакмицама. Она је била прави монденски догађај. Велики број дама при електричној светлости дао је трибинама шаролики изглед.

Утакмица је отпочела надмоћношћу домаћег тима у којем је играло 8 играча Војводине и 3 Радничког. Већ у почетку домаћи су пропустили неколико шанса пред голом свог црног противника који се одлично бранио. Домаћи тим, иако је победио, није у потпуности задовољио. Његова игра је била само на моменте добра, док се у већем делу игре осећало неспоразумевање између појединих играча који нису навикли на играју једно поред другог.

Југословенски дневник, 29. јула 1933.

На игралишту „Карађорђе“ одржана је јуче поподне утакмица за првенство Националне лиге између загребачке „Конкордије“, садањег државног првака, и новосадске Војводине. Игра се после праве првенствене борбе вођене од првог знака судијине пиштаљке па до краја у оштром темпу завршила резултатом 2:2 (1:1).

Око 2.000 гледалаца пратило је ову занимљиву утакмицу у којој је Војводина играла са комплетним тимом, док је у тиму гостију било 3 резерве. У првом полувремену Конкордија је имала нешто више од игре. У 12 минуту она је по Лолићу постигла вођство, али је пред крај полувремена Мија Марковић изједначио, улетивши заједно са голманом и беком Конкордије у мрежу.

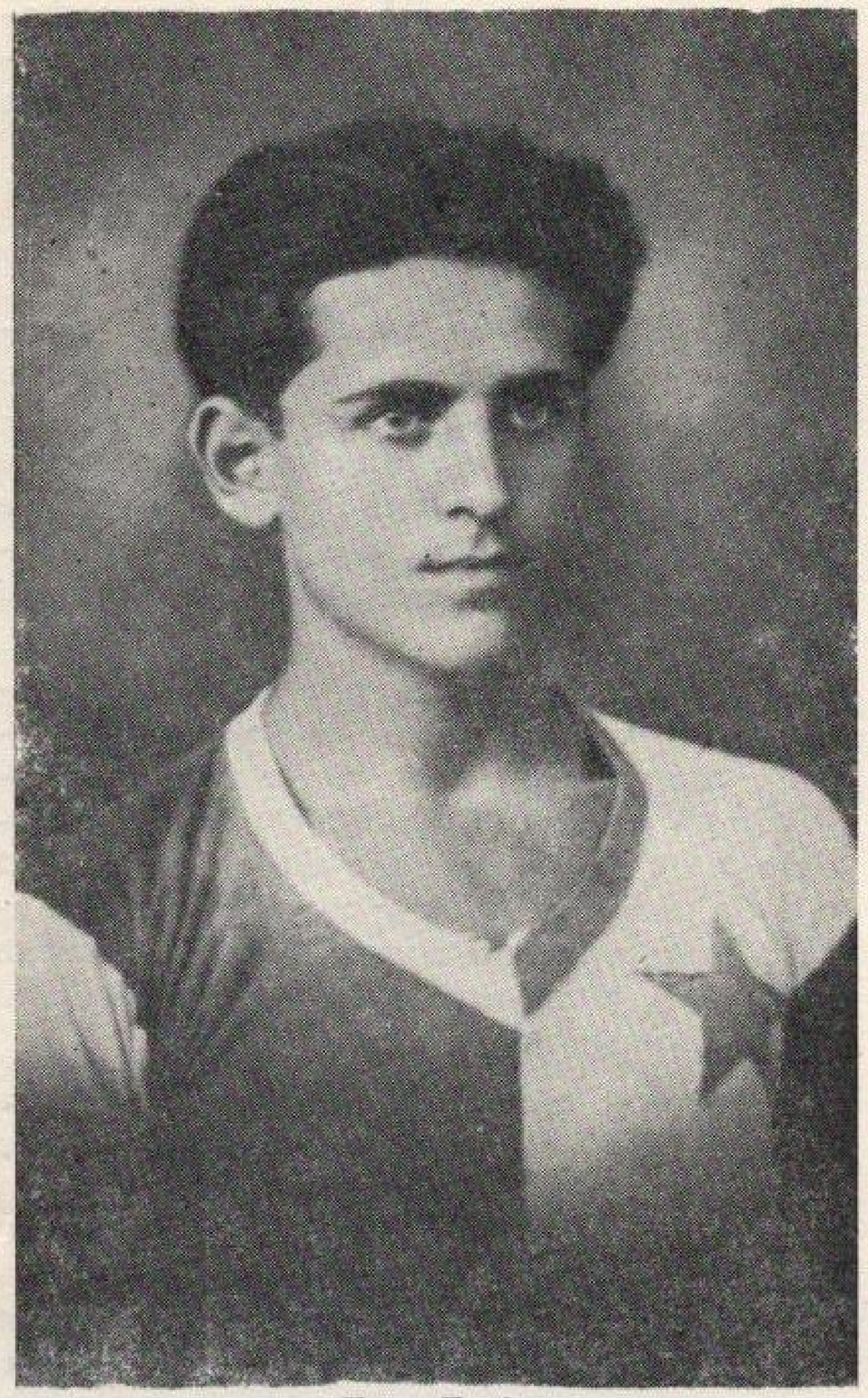
У другом полувремену Војводина је била тридесет минута знатно надмоћнија, али је њена навала била крајње неефикасна. Десет минута пред крај Конкордија је у једном изненадном продору опет преко Лолића постигла свој други гол. Четири минута пре краја Божа Марковић је после лепо пуцане корне, главом дохватио лопту и сместио је у мрежу. Публика је на крају поздравила играче Војводине који су били равноправни у игри са државним прваком.

Југословенски дневник, 3. октобра 1933.

1933.

FKVOJVODINA★COM

Урош Пашћан

1934.

После прошлонедељних лигашких утакмица, одличан голман новосадске Војводине, Милош Косић, који је дугогодишњим и успешним наступима у овом нашем популарном клубу, стекао неподељене симпатије целе новосадске спортске публике, био се повукао са зеленог поља. Његов позив, полицијски, спречавао га је да уредно похађа тренинге и, неки пут, да путује са клубом ван Новог Сада, па је стога мислио да је боље препустити место другом, на чију сарадњу би клуб могао увек рачунати.

Можда би временом и новосадска публика заборавила свог изврсног голмана, не вићајући га више, да се опет није указала потреба да се Косић реактивира, пред важне лигашке утакмице новосадског првака Војводине.

Југословенски дневник, 16. јуна 1934.

Спорт клуб „Војводина" пред лигашким првенством. Као што је већ познато, претставник новосадског ногометног подсавеза у овим борбама је стара и популарна Војводина, која, већ пуне три године безконкурентно доминира у нашем граду и потсавезу. Војводини је ово већ четврти пут да узима учешћа у државном првенству. Први пут — а то је било 1931. године — Војводина је прошла врло несретно и заузела треће место, иза Мачве и осијечке Славије. Већ идуће године, Војводина је врло опасна и са нешто мање бодова заузима после Баск-а, који је био први, друго место. Као другопласирани клуб, Војводина учествује у финалним борбама у којима пролази врло часно. Прошле, 1933. године Војводина је један од оних 11 клубова који су чинили националну лигу. У овим утакмицама, у којима је наш представник имао врло мало среће, Војводина је прошла врло слабо и пласирала се на десето место. То би у кратким потезима био мали осврт на досадашње учешће Војводине у државном првенству.

Југословенски дневник, 12. јула 1934.

Војводина је после надмоћне игре победила ЖСК са 5:0 (3:0). Плац је имао свој дан и бранио у сјајном стилу. Оба бека су били „живи зид" за навалу гостију. Дамјановић сигуран и снажан, а Мајтан брз, упоран, оштар и са дугим одбојним ударцем. Популарни бранич Војводине је јуче пружио једну од својих сјајних партија и био најбољи играч на терену. Нарочито је импоновала његова игра главом. Жикић је играо нешто леђо и претерано хладнокрвно, али зато врло лукаво, сигурно и математски тачно. Коронец је сјајно упошљавао напад и био чврст ослонац својој одбрани. Пашћану би се могло пребацити нечување места, иначе је био врло добар. Буља је добро прегносио, али је заборавио да сече према голу. Својом пренагљеношћу је испустио неколико лепих ситуација. Бекић је спор, спор и опет — спор. По мало и равнодушан, што код тако младог лоптача не би требало да буде. Више би морао пратити своје крило, које он иначе доста добро упошљава. Душан Марковић — Муке, још није сиај стари Тата, али ће то бити ускоро. Видећете. Томин исто као и Бекић. Поред тога, он заборавља на свој шут, данас најјачи што може млађић његових година уопште да да. Немет је играо као стари Немет. Са искуством старог фудбалера, он је са лакоћом прелазио све препреке и био главни носилац свих напада свога тима.

Југословенски дневник, 17. јула 1934.

FKVOJVODINA★COM

Идуће недеље прославиће Војводина 20 година свога напорног али зато плодног рада. Дугогодишњи првак Новог Сада и његов најелитнији представник, Војводина, прославиће идуће недеље двадесетогодишњицу свога рада на физичком васпитању омладине. Тога дана бацићемо један далеки поглед у прошлост, сетићемо се првих пионира, првих покретача спортске идеје у нашем граду, сетићемо се људи, који нису жалили ни време ни новац, само да би спорт у нашем граду довели до једне замерне висине, да би се на тај начин одужили благодарном потомству.

Последњих година Војводина је ушла у ред наших најбољих клубова. Популарност Војводине као једног од најбољих југословенских клубова данас је врло велика. То је клуб који има највише симпатизера у целој бановини. Њени играчи су, не једном, успели у сусретима са најбољим клубовима, да афирмирају своју велику вредност и освоје завидне победе. Сви успеси на зеленом пољу дошли су само после огромних напора, воље и неизмерне љубави према клубу и целокупном чланству. Само та велика жеља и непоколебива одлучност уродила је плодом.

Клуб је основан 1914. године. Ученици тадашње Српске велике гимназије оснивају свој ногометни клуб, под именом: Бачки с. к. Војводина. Ово име остало је и данас. Свега годину дана клуб је егзистирао. Тада је почео рат и све до 1918. године клуб није показивао знаке живота. Одмах после ослобођења, реорганизована Војводина почела је опет са деловањем. Брзо се око ње окупљају ватрени омладинци, обилатим помоћима омогућује се њено брзо пењање. Велику конкуренцију представљали су за Војводину овдашњи велики клубови НТК и УАЦ, у чијим редовима су били окупљени фудбалери Беча и Пеште. Војводина је морала сама да ствара играче и марљивим тренингзима, она је успела већ 1922. године да се приближи класи својих месних ривала и да им буде равноправан противник. Први успеси и прве победе Војводине дали су њеним играчима и вођству још више полета. 1923. године она је већ била најбољи клуб у Новом Саду.

За време ових двадесет година кроз редове Војводине прошла је читава плејада одличних спортских радника, првокласних фудбалера и атлетичара. Када је било потребно

Репрезентација Новог Сада, која је 1935. победила одговарајући тим Суботице са 5:3

FKVOJVODINA★COM

Војводина је давала играче и за репрезентацију државе, а њени играчи су највише пута репрезентовали боје Новог Сада. На сам дан прославе биће, вероватно, пригодних говора у спомен свих ових бораца и пионира нашег спорта.

Два пута је Војводина прелазила и наше границе да би у иностранству, у Грчкој и Бугарској, репрезентовала врло успешно наш спорт. 1930 године у Софији, она је победила првака Бугарске, славну Славију, што је њена најлепша победа до данас.

У сусретима са домаћим клубовима она је такође постављала врло добре резултате. Већ четири године она учествује у лигашким такмичењима за првенство државе, где се бори, у друштву са најбољим југословенским клубовима и постигла доста добре резултате.

Војводина је до данас, после двадесет година напорног али плодног рада најбољи представник новосадског спорта, а нарочито фудбала. Резултат се јасно види.

Са овом прославом овога нашег елитног клуба уско је у вези и рад г. К. Р. Хације, њеног дугогодишњег председника, који је 1924. године клуб реорганизовао и поставио га на једну солидну базу. За успехе на зеленом пољу Војводина има много случајева да га благодари благотворном раду овог врсног спортског радника. Г. Хаци ће овом приликом прославити 10 година од како стоји на крми Војводине.

Прослава сама по себи неће бити тако бучна и сјајна, али, иако скромна, она ће бити прослављена радосно и са великим одушевљењем њених многобројних пријатеља. У немогућности, због тешког економског стања, да се приреди неки грандиозни програм, тога дана гостоваће популарни Београдски спорт клуб, првак државе у фудбалу.

Југословенски дневник, 9. септембра 1934.

Како су играли поједини клубови у прошлој сезони. Војводина, бивши литаш, имала је несретан почетак који је био последица више слабог састава и којекаквих експериментисања, него ли фактичке слабости њене момчади. И зато је доцније, одмах након реорганизовања тима, односно након стављања сваког играча на своје место. тим Војводине показао успехе који нису прекинути.

Црвени су у овој полусезони имали одличну ужу одбрану и врло корисну халфлинију, које нису допуштале да падне много голова. Насупрот свима навална линија остала је и даљи акутни проблем, нарочито у погледу стрелаца, којих Војводина још нема. Одласком трију Марковића у навали још никако не може да се попуни та празнина и зато су све победе Војводине биле с минималним резултатом у головима.

Дефинитиван суд о Војводини стећи ће се тек на пролеће, када се буде видело са каквим евентуалним појачањима у навали располаже овај још увек један од најбољих клубова Новосадског подсавеза.

Југословенски дневник, 19. децембра 1934.

1935.

Годишњи биланс новосадског првака. Од 35 одиграних утакмица „Војводина“ је прошле год. добила 20, нерешено је

Александар Каназир

FKVOJVODINA★COM

Играчи Војводине на Иришком Венцу, 1936.

одиграла 5, а изгубила 10. Статистички подаци у клубу су углавном ови: седница је одржано 31 кроз деловодни протокол је прошло 490 предмета који су сви решени. У току прошле године први тим је одиграо свега 35 утакмица (4 мање него прошле године) и 4 тренинг утакмице. Од тих 35 утакмица биле су 3 пехарске (2 добивене, 1 изгубљена, гол диференција 11:6); 20 пријатељских (13 добивених, 3 нерешене, 5 изгубљених, гол диференција 46:26); 8 за државно првенство (2 добивене 2 нерешене, 4 изгубљене, гол диференција 16:22) и 4 за подсавезно првенство (3 добивене и 1 изгубљена, гол диференција 7:5). Укупно 20 добивених, 5 нерешених и 10 изгубљених са гол разликом 80:59 за први тим Војводине. Голгетери су били: Лав Корошец 16, М. Марковић 12, М. Буља 7, Сл. Виловски и В. Бајагић по 6, П. Немет 5 итд.

Резерва је због заузетости термина играла врло мало, свега 13 утакмица, од којих је добила 8, нерешено играла 3 и изгубила 2; голразлика 45:22 у корист резерве Војводине.

Подмладак је од свих тимова постигао најлепше резултате, иако ни он није одиграо оволики број утакмица колико би требало да игра. Одиграо је укупно 14 утакмица, није изгубио ниједну, добио је 10, а 4 су биле нерешене; голразлика 30:6 у корист најмлађих Војводинаша. У подмлатку има доста талената.

Свеукупан биланс игара свију тимова јесте овај: одиграно свега 66 утакмице, од тих добивено 38, нерешено 12 и изгубљених 12, са гол разликом од 155:87 у корист Војводине. Југословенски дневник, 12. фебруара 1935.

Расинг је катастрофално победио Војводину са 8:0 (5:0). Игра је у првом полувремену протекла у лакој надмоћи Алзашана. Они су својом брзином и стартом успели потпуно да разбију и иначе данас млак и неповезан тим домаћих. Одбрана им је увек била на месту, а навала под извршним вођством Рора, као од шале прелазила је средњи ред и спору одбрану Војводине која је

FKVOJVODINA★COM

данас играла — осим Мајтана — врло, слабо. То исто важи и за Цанића који је био слаб и при помагању одбране и при додавању.

Дан, 29. маја 1935.

Првак Новосадског ногометног подсавеза Војводина, води преговоре за гостовање у Бугарској. Као што је познато Војводина је пре два месеца победила у Новом Саду првака Бугарске ФК. Славију са 3:2 и то је дало повода да се бугарски клубови заинтересују за овај наш тим. Војводина би у Бугарској одиграла две утакмице у Софији, а вероватно би свратила и у још које место.

Пре пет година Војводина је победама над еминентним софијским клубовима Славијом 3:1 и А. Ц. 23 2:1 усред Софије, стекла тамо велику популарност, те би њено поновно гостовање изазвало несумњиво интересовање.

Дан, 29. јуна 1935.

Реноме и слава коју је стекао у Швајцарској бивши играч новосадске Војводине Божа Марковић успели су да стекну у своје време у иностранству Ивица Бек, Душан Петковић и Бане Секулић. Данас је Божа Марковић најбољи навални играч првака Швајцарске Ф. К. Лозане, а то у земљи здраве валуте значи много, врло много.

Дан, 15. септембра 1935.

Препорођена Војводина победила је суботичког Жака са 6:0 (3:0). Најзад после више од два месеца слабе форме новосадског првака, јуче смо имали прилику да видимо Војводину у потпуно препорођеној форми. Истина, свако мора признати да црвени умеју да играју још и боље, али је њихова јучерашња партија била изнад сваког очекивања. Присутних 500 гледалаца (можда још и мање) били су одушевљени игром свога љубимца и напустили су игралиште задовољни резултатом.

Дан, 5. новембра 1935.

1936.

Војводина је катастрофално поразила Нак са 7:1 (0:1) и тако освојила и ове године пехар. Утакмица је била до краја узбудљива. Напад Војводине пробудио се тек другог полувремена, те је на радост својих навијача испалио сву своју „цебану". Изузев Цанића сви играчи Војводине су задовољили. Милутиновић на голу био је одличан. Халфлинија је такође радила добро, само је Пашћан често остављао непокривено крило. У навали Буља је имао свој дан, те је сам дао четири гола.

Дан, 21. јануара 1936.

Војводина је катастрофално поразила Мачву са 9:0 (3:0). Интересантно је да Војводина није пружила нарочиту игру. Играло се без темперамента, оштрине и потребне амбиције. Једино што су показали играчи Војводине била је велика ефикасност навале и сигуран рад одбране.

Најбољи играчи Војводине били су несумњиво бекови Дамјановић и Мајтан, центархалф Немет, док су се у нападу видно истакли Буља и Загорац. Мали Драганић био је врло добар, а такође и оба крила Марић и Ђурић. Нешто слабију партију дали су крилни халфови Рајковић и Пашћан.

Дан, 3. марта 1936.

Војводина је у Старом Бечеју победила Грађанског са 5:2 (1:1). Скоро цело друго полувреме гости су били апсолутно надмоћнији. Од пете па до 20 минуте новосадски првак предузео је управо егзибиционну игру, која је потпуно одушевила гледаоце.

Дан, 5. маја 1936.

Војводина—Оџачки-спорт клуб 3:2 (2:2). Војводина није имала слабог места. Просто су се утркивали у тачном додавању, добром постављању, несебичном залагању и жељи за победом. Ћира је својим бравурама одушевио и играче и публику, а када је одбранио оба пеналтика, свирана против Војводине, већа пута г. Милновић скако је као мало дете.

Дан, 2. јула 1936.

Војводина је после осредње игре заслужено победила са 4:2 (3:0). Цело прво полувреме припало је Војводини која је била много боља и надмоћнија од свога противника. Игра у првом полувремену била је доста лепа, жива, оштра и узбудљива. У другом полувремену тимови су уједначених снага, али оба клуба пружила су осредњи ногомет, без нарочитих техничких потеза и смишљеније игре.

Дан, 21. јула 1936.

FKVOJVODINA★COM

1937.

1937.

Из извештаја о раду Управног одбора, који је поднео секретар г. Ђура Бекер, види се да с.к. „Војводина“ има укупно 170 помажућих и 60 извршних чланова. Одржано је свега 49 седница на којима је решено 385 протоколисаних предмета. Први тим клуба одиграо је у току прошле године свега 36 утакмица, од којих је 22 добио, 5 одиграо нерешено и 9 изгубио. Голдиференција износи 110:65 у корист Војводине. Резерва црвених имала је у прошлој години свој сјајни период. Од 25 утакмица, резерва Војводине победила је 22 пута, а свега 3 пута играла нерешено. Голдиференција је 104:34 у корист непобедиве замене новосадског првака.

Голгетери тима су: Подхрадски 24, Буља 22, Загорац 19, Ђурић 14, Петровић и Бајазет по 7, Мајтан 6, Татовић 2, Пинтер 2, С. Дамјановић, У. Пашћан, Виловски, М. Рајковић, Б. Бекић и Миланковић по 1. За резерву највише голова дао је Бранко Бекић и то 28, затим долази Рајковић 17, Виловски 11, Шустријан 11 итд. На утакмицама првог тима највише су наступили Буља и Загорац по 34 пута, Мајтан 30, Подхрадски 29, Ђурић 28 пута итд.

Дан, 23. фебруара 1937.

Војводина—Хашк (Загреб) 4:0 (4:0). Војводина је у ову игру унела много бор бености, оштрог старта и пожртвовања, па је пораз гостију био неизбежан. Иначе црвени су за цело време употребљавали дугачке лопте преко крила, која су се показала врло продорна и са добрим центар-шутовима.

У првом полувремену Војводина је била апсолутно надмоћнија и Хашк је успео да свега неколико пута спорим комбинацијама кроз унутрашњи трио дође до гола домаћих. Тако се десило да су академичари већ у првом делу игре потпуно заслужено примили четири гола.

Дан, 6. маја 1937.

Пораз државног првака у Новом Саду. Војводина је заслужено победила Грађански са 1:0 (1:0). Врло брзим комбинацијама преко крила, и то комбинацијама лепо изведеним и језгровитим, Војводина је имала знатну предност од пургера. Свака акција домаћих била је стопостотно опаснија од навала Грађанског и бекови гостију, заједно са поузданим вратарем Братулићем, имали су много муке да спасавају своју мрежу. Премда су играчи Грађанског били нешто бржи, Војводинаши су имали знатно бољи, оштрији старт. Војводина је стално форсирала ниску игру што није одговарало гостима.

Резимирано, Војводина се показала као дорастао противник државном прваку у сва-

FKVOJVODINA★COM

кој појединости игре, а у старту и стварању опасних ситуација пред голом, чак га је и надмашила.

Дан, 19. маја 1937

Војводина је лако победила „Флоридсдорф“ из Беча са 3:1 (2:0). У првом полувремену Војводина је стално била у надмоћности и, такорећи, за цело време налазила се на противничкој половини. Нарочито је одлично играла навала, која је лепим комбинаторним потезима, брзим преношењем лопте и снажним пуцањем на гол оставила из ванредан утисак. Изгледало је да Новосађани држе лекцију победницима Бск-а. Играчи Флоридсдорфа били су скоро немоћни да сузбију овакву игру домаћих играча.

Дан, 21. августа 1937.

„Аустрија“ је после равноправне игре победила Војводину са 1:0 (1:0). Од почетка до краја утакмице игра је била потпуно равноправна. Војводина теренски опште није била подређен противник изузев последњих пет минута, када је Аустрија уложила надчовечанске напоре да повиси резултат. Војводина је, чак, у више махова по неколико минута опседала гол Аустрије и само захваљујући својој челичној ужој одбрани Бечлије нису у тим моментима примили који гол

Дан, 3. децембра 1937

У Новом Саду је основан клуб пријатеља С.К. „Војводине“. Прексиноћ, у просторијама гостионице г. Саве Дотлића у Милетићевој улици, одржан је састанак пријатеља и симпатизера С. К. Војводине. Састанак је сазват ради оснивања једног клуба, коме ће бити циљ да помаже С. К. Војводину и то у овим правцима: материјалним прилозима, куповањем реквизита из своје готовине, вршењем пропаганде, за њене фудбалске приредбе, иступањем у свим случајеви ма када то интереси Војводине захтевају, организовањем навијачких возова и излета када њихов клуб гостује на страни итд. Средства клуба биће члански приноси, приходи од разних приредба, добровољни прилози, поклони и помоћи.

Овом састанку присуствовало је око 100 пријатеља црвених који су, углавном водили акцију да се клуб оснује.

Дан, 17. децембра 1937

1938.

Војводина је после одличне игре победила комбиновани тим Немзетиа и Бокаиа са 5:1 (2:1). Пештански Немзети, не знамо из којих разлога није се усудио да у Нови Сад доведе своју једанаесторицу, него је овај мађарски професионални клуб појачао своје редове са пет најбољих играча дебрецинског Бочкаиа који, такође игра у првој мађарској професионалној лиги. Таква јака комбинација ова два позната мађар ска клуба није успела да нам покаже велику разлику између мађарског и југословенског фудбала.

Познато је да су Немзети и Бочаи на утакмицама у Београду и Загребу успевали да забележе лепе резултате, па су врло често односили и победе над нашим водећим клубовима, док су, ето јуче на утакмици против Војводине доживели један тежак пораз. И то сасвим заслужен пораз. Несумњиво је да данашња победа Војводине доказује да је југословенски фудбал скоро раван најбољем ма ђарском фудбалу и да су учитељи достигли свога учитеља.

Дан, 23. марта 1938

Војводина је заслужено победила Југославију са 3:2 (2:0). У тиму домаћих сви играчи дали су пожртвовану игру, показали су вољу и непоколебиву жељу за рехабилитацију. Тим Војводине као целина није функционисао најбоље, али је сваки играч појединачно улагао огромне напоре да се забележи што бољи резултат. Игра новосадских црвених сводила се, углавном, на рад добрих и пожртвованих појединаца, а успели комбинаторни потези били су врло ретки. Иначе, Војводина је играла са одличним стартом и смислом за неустрашиво јуришање на противнички гол.

Дан, 6. децембра 1938.

Бековски пар Дамјановић—Мајтан

FKVOJVODINA★COM

Са утакмице Војводина—БАСК (3:2) одигране 29. октобра 1939. године

Војводина—Јединство 3:0. Остављајући моментано грубу и неспортску борбу иначе слабог тима новопеченог „лигаша", ми смо задовољни да можемо констатовати лепу и спортску борбу играча Војводине. Домаћи тим пружио је јуче добру игру, те да је још навала црвено-белих била срећнија пред голом Јединство би отишло јуче из Новог Сада тешко поражено. Од 90 минута игре Војводина је јуче била надмоћнија 70 минута.
Дан, 3. децембра 1938.

1939.

Војводина—Славија (Осијек) 6:0 (0:0). Можда ће се неко запитати, да ли је могуће да Војводина пре недељу дана изгуби у Борову од „Бате" са 6:0, а да недељу дана касније, са истим резултатом, победи осијечку Славију, која је пре неколико недеља играла са „Батом" нерешено 1:1. Међутим, треба имати у виду, да Војводина још експериментише са саставом тима. Тај експеримент се не врши из неког луксуза, већ зато што се мора.
Дан, 14. марта 1939.

Тешко али заслужено Војводина је победила Железничара са 3:1 (2:0). Војводина је играла са следећим играчима: Плац, Мајтан I, Попеску, Миланић, Огњанов, Божић, Срећков, Ристић, Шосбергер, Немет, Ђурић.

Плац је бранио сигурно. Попеску је био један од најбољих играча на терену. Играо је готово без грешке. Мајтан I је овом утакмицнм доказао да му је место на беку. У халф-линији Огњанов и Божић били су изврсни, како у разарању противника тако и у дељењу врло употребљивих лопти главом. Миланић је наступио болестан, што се нарочито у другом полувремену опажало. Срећков је био одсечен од навале тако да није ни могао много показати. Ристић се у почетку борио, али је доцније посустао. Пропустио је једну сигурну шансу да постигне гол. Шосбергер и Немет су били најбољи у навали. Ђурић је био неодлучан.
Дан, 18. априла 1939.

Војводина—Славија 2:5 (0:0). Приватевши високу игру Бугара, где су гости због оштрог старта били увек у добитку Војводина је губила, прво у савлађивању лопте

FKVOJVODINA★COM

а затим у лошем додавању, јер старт Бугара није допуштао да се противник дуго намешта и спекулира.

У једном је, међутим, Војводина била у предности над бугарским прваком: у бољој тактици, коју је зналачки спроводио и диктирао сјајно диспонирани центархалф Огњанов. Одбрана Војводине пажљиво је маркирала сваког навалног играча Славије и често сасвим изненадно, продорима већином леве стране уносило пометњу код противника. Тако се десило да је победа извојевана у тренутку кад су Бугари били теренски надмоћнији.

Дан, 30. маја 1939.

Војводина—Скопски спорт клуб 4:1 (2:1). Од 24 минута игре, када је Велкер постигао изједначујући гол Војводина узима игру у своје руке, пооштрава темпо игре и господари целим тереном све до краја утакмице. Војводина је у пољу играла врло лепо само је навални квинтет био јако диспониран за давање голова. Да је навалу Војводине пратила иоле мало срећа ССК би отишао натраг у Скопље сигурно са више од пола туцета голова.

Дан, 11. јула 1939.

Војводина је, после одличне игре, победила Баск-а у Београду са 3:2 (2:1). Победа Војводине је више него заслужена. Она није дошла као плод случаја или несреће Баск-а, него после много боље, зрелије и технички изграђеније игре гостију. По врло тешком терену, покривеном густим и лепљивим блатом представља читав подвиг издржати утакмицу пуних 90. минута. Играчи Војводине показали су одличну физичку кондицију и јуначки су издржали врло тешку, оштру и брзу борбу.

Дан, 31. октобра 1939.

Војводина је лако и заслужено победила и Јединство, усред Београда са 3:1 (0:1). Војводина је јуче успела да победи и „Јединство“ усред Београда, са више него заслуженим и убедљивим резултатом и на тај начин да убеди 3.000 гледалаца о вредности свога тима. После победе над Баском и Јединством надлежни представници спортских форума и спортске штампе могли су се уверити да успеси новосадског првака никако нису случајни, него да су плод врло добре игре, одличне физичке кондиције и велике вредности сваког појединог играча у тиму Војводине. Зато је јучерашња игра „Војводине“ оставила на Београђане одличан утисак и уверење да су Новосађани кандидати за освајање трећег места.

ДАН, 7. новембра 1939.

Ференцварош је победио Војводину са 8:2 (2:0). И поред врло прецизне и

КО БИ ГОРИ, ЕТО ДОЛИ...

ЖИВА ЖЕЖИН: КАКАВ МИ ЈЕ ТО МЕСЕЦ ФЕР-ПЛЕЈ КАДА ПРЕМА ШАМПИОНУ НИСТЕ ФЕР...

(Карикатура Б. Војиновић)

FKVOJVODINA★COM

невероватно ефикасне игре Ференцвароша тим Војводине није заслужио тако висок пораз. Јер, нити су Мађари били за шест голова разлике бољи у пољу, или надмоћнији, нити је Војводина показала тако слабу игру да је заслужила да од Ференцвароша буде поражена са шест голова разлике. Стварна разлика између Војводине и Ференцвароша испољила се у неупоредиво већој ефикасности Мађара и њиховом огромном искуству.

Дан, 27. децембра 1939.

1940.

Војводина је заслужено савладала оштритим Славије из Сарајева са 2:1. Војводина је после дуге паузе први пут углавном задовољила новосадску публику. И игром и резултатом. Њена игра била је упркос лошем и тешком терену повезана и сређена, пред голом доста прецизна, али још увек неефикасна. По броју зрелих, али пропуштених шанса Војводина је надмашила Славију, иначе би резултат био лепши по њу.
Дан, 5. марта 1939.

У сјајној игри до одмора Војводина је савладала БСК са 3:0 (3:0). Утакмица Војводине и БАСК-а остаће без сумње у дугом сећању Новосађанима. Војводина је имала свој дан и заиграла сјајно, праворазредно тако да је успела да одушеви гледаоце. До одмора, док су сви играчи „црвених“ били на броју, Војводина је управо прегазила БАСК. Добар старт, прецизне и врло брзе комбинације, које су већином ишле кроз троку Мустагрудић — Шосбергер — Рогић уносиле су збуњеност у противничке редове, а Рогићеви шутеви на гол и лепи, неодбрањиви згодици били су крајњи ефекат одличне игре Новосађана. Публика нарочито она која увек налази замерке била је положила оружје и, занесена и раздрагана, пљескала у току игре лепим потезима домаћих, што се не дешава тако често у Новом Саду.

Дан, 27. марта 1940.

Војводина је не само са пожртвовањем већ и бољом техничком игром победила Југославију са 1:0 (0:0). Војводина се борила оштро и тактички

Са утакмице Војводина—Југославија 1:0 одигране у Београду априла, 1940.

FKVOJVODINA★COM

1940.

врло добро. Утакмица је била жива и занимљива. У првом делу игре Новосађани су се изврсно бранили, да би одмах затим оштро навалили. Плац није имао готово ни један озбиљнији ударац на гол, из чега се види да су Мајтан и Попеску свој посао одлично обавили. Нарочито се Попеску истакао у другом полувремену, када је два пута Савићу избацио лопту у корнер, пошто је Пожега несрећно киксирао. Најбољи играч на терену је несумњиво био Пожега. Лојанчић се уопште није видео, али не због своје слабе игре, већ ради изврсне игре Пожеге. Мустагрудић се борио врло срчано и пожртвовано.

У навали се нарочито истакао Велкер. Врло лако је прелазио противника, овога пута је пуцао на гол више него обично. Рогић је имао најлепши посао. Чуван увек од два играча, он је теже успевао али се зато најпожртвованије борио. Иако саплићан и ударан са свих страна, Рогић је послао на гол неколико врло лепих удараца. Шосбергер и Марковић су били две врло вредне полутке које су помагале одбрани, а у исто време и навaљивали на гол противника. Божић и Николић су играли доста добро

Ово је била једна од оних ретких утакмица у којој су сви играчи Војводине дали добре партије. Изразито слабих места није било. Играло се са великим еланом и вољом за победу.

Дан, 23. априла 1940.

„Кишпешт“ је сигурно победио Војводину са 1:0 (1:0). На терену Војводина је имала две трећине игре у својим рукама, имала је куд и камо више иницијативе, али није имала повезану навалу која би све то могла да искористи. Крила су била слаба нарочито у првом делу игре, а и доста себична. У тиму Војводине Плац је био слаб; он је с обзиром да су бекови и центархалф играли безпрекорно, без потребе излазио ван гола и омогућио да се противник јефтино прослави. У средњем реду изврсно су играли Пожега и Хас. Немет је задовољио, али као да није дао све од себе. Навалне играче по вредности и игри могли бисмо сврстати овим редом: Велкер, Рогић, Матеовић, Марјановић и Мишков.

FKVOJVODINA★COM

1941.

Војводина је бољом и бржом игром прегазила Ф. К. Сегед са 5:0 (2:0). Иницијативу у игри већим делом имала је Војводина. Сегед је, међутим, био опаснији у првим минутима првог и другог дела игре, да би потом све пошло по старом: Војводина је играла, шутирала и пуцала дајући прилике Тату да се бацајући загреје и више него што је желео. Први минути, пак, замало што нису донели гол за Сегед, али се Черић бацио у ноге и спасао. Убрзо је био сличан случај јер се „црвени" још нису снашли. Постепено, Војводина се средила и у 15 м. из комбинације Јовановић—Михајловић—Рогић, последњи је дао главом први гол. У 17 м. Рогић добија лепу лопту и даје и други гол. Марјановић је у овом делу игре пропустио две идеалне прилике, јер је гол био празан.

У другом полувремену у 16 м. Марјановић пуца слободан ударац са 16 метара. Лопту захвата Јовановић главом промашује гол, а исто то само из теже позиције чини и Бошнар, десно крило Сегеда. У 35. м. Јовановић додаје Рогићу, који оштро пуца и даје четврти гол. Последњи згодитак постигнут је у 37 м. Пуцао је Рогић, па Марјановић, да би лопту најзад сместио у гол Михаљевић.

Дан, 14. јануара 1941.

Војводина је у надмоћној игри запечатила судбину БАСК-а са 4:0 (2:0). Војводина је против овог противника играла са видно мирнијим живцима, нарочито после првог и другог гола. Та смиреност, међутим, даљим током игре претворила се код многих играча у комоцију, па и у индоленцију тако да су „црвени" осигуравши себи победу, у другом полувремену оскудевали у полету и најпотребнијем старту пред голом. Пропуштене су такве ситуације, какве нико не би могао да замисли, само зато што се оклевало и претерано додавало. Новосадски лигаш, када се поред свега овога узме у обзир и чињеница да су гости играли добар део без Митровића, који је после углавном статирао, пропустили су ову једину прилику да појачају своју позитивну страну голдиференције.

Карактеристика овог меча била је у томе, што је Војводина постизавала голове из позиција које нису обећавале на успех, док је пропуштала тзв. стопроцентне најзрелије шансе.

Дан, 25. фебруара 1941.

„Војводина" се квалификовала за уже такмичење за државно првенство победивши ЖАК-а заслужено и убедљиво са 3:0. Већ у првом полувремену било је јасно да ће Новосађани изнети победу. Њихов тим није имао слабих места. „Војводина" је играла извесно и дала више него што се очекивало, а нарочито више неголи ЖАК. И друго полувреме протекло је у зрелијој игри „Војводине", која је глатко одлучила ову значајну борбу у своју корист са прилично великим резултатом, који је исто тако био неочекиван. Голове су постигли Михајловић, Рогић и Медарић. Утакмицу је врло добро водио Г. Ђ. Живковић из Београда.

Победу новосадског лигаша поздравила је група верних навијача бурним клицањем, задовољна што није превалила пут до Суботице узалуд. Овом победом „Војводина" се квалификовала за улазак у уже такмичење за државно првенство, о које ће се ускоро борити група од осам најбољих клубова Српске и Хрватске лиге.

Дан, 1. априла 1941.

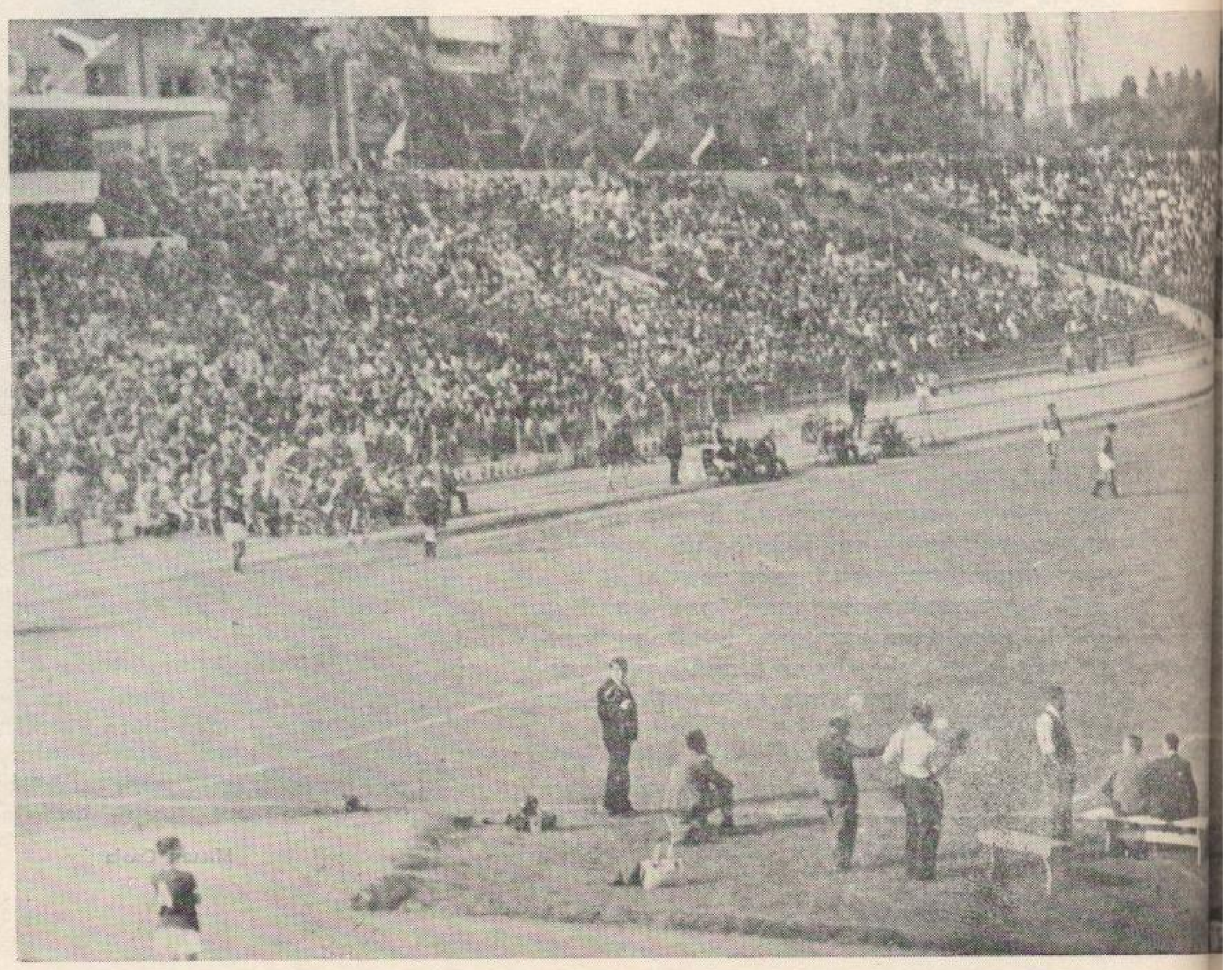
Милан Стоја

FKVOJVODINA★COM

Пред почетак турнира, маја 1964. играчи Црвене звезде, Партизана, судије утакмица, Олимпијски

Око 20.000 гледалаца присуствовало је свечаном

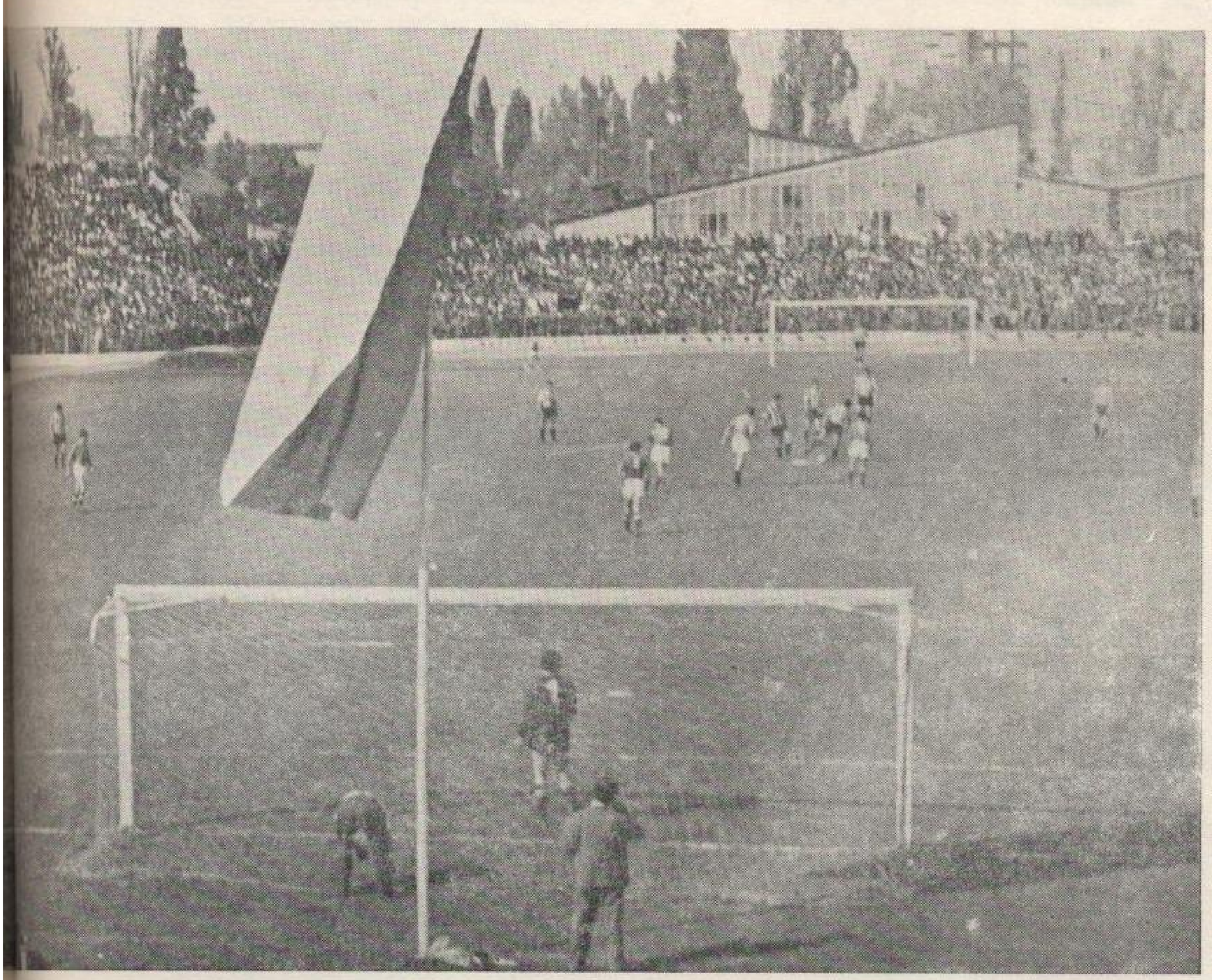

FKVOJVODINA★COM

...ници слушају уводну реч председника Организационог одбора прославе Јована Летића

...ћарског турнира Војводине у Новом Саду, 1964.

FKVOJVODINA★COM

Састанак спортских новинара Југославије са члановима Управе Војводине, поводом свечаног отварања Златног јубилеја

Поводом прославе Војводине одржане су и веома успеле усмене новине посвећене новосадском лигашу

FKVOJVODINA★COM

САРАДНИЦИ ИЗА ГОЛА

ОНИ СУ увек ту. Иза гола.

По снегу и ветру, киши и најјачој јулској врућини. Не пропуштају ни једну утакмицу. Ни један тренинг.

На стадиону су већ годинама. Увек спремни да својим љубимцима притекну први у помоћ. Да им честитају победу, или их утеше после доживљеног пораза.

Од њих црвено-бели немају већих пријатеља и навијача. Они са клубом деле добро и зло. Без њих се не би могло. Без њих и њихове бриге о опреми, топлој води, масирању, терену, трибинама и клупском животу....

Неки су већ готово заборављени. Живе још само у сећању најстаријих чланова...

Макса Грин

ЗА СТАРЕ — ЛЕГЕНДА

Име великог мецене и добротвора црвено-белих, житарског трговца Максе Грина златним словима ће остати убележено у аналима клуба.

— Шта је тај све Војводини дао... — обично почињу разговори старих када се спомене име великог мецене.

Мецене и добротвора о коме ништа не знају садашње генерације.

Макса Грин је за старе легенде.

Човек који је не размишљајући шта га може сутра задесити помагао Војводину и „шаком и капом". Играчима давао џепарац, плаћао им вечеру и пут.

Ако би нешто у вечито полупразној и сиромашној клупској благајни „зашкрипало" Макса Грин би „подмазивао". Добро је зарађивао и широкогрудо помагао црвено-беле.

Када је под његовим вођством клуб полазио на пут, знало се: путоваће се првом класом или спаваћим колима.

Његова атлетска фигура уливала је поверење а његово увек насмејано, доброћудно лице сигурност и љубав. Љубав према клубу, кога је Макса Грин толико помагао.

Када је дошао рат, Максу Грина су Немци међу првима отерали у логор. Депортовали су га јер је био Јевреј ин. Своју доброту и широкогрудост платио је главом. И у логору је помагао слабије. Радио је уместо њих и давао им своје следовање хране. Умро је од исцрпљености и глади у једном од фашистичких логора.

Умро је али ће легенда о Макси Грину великом меценi и добротвору црвено-белих вечито живети и преносити се са генерације на генерацију.

FKVOJVODINA★COM

Никола Д. Новаковић

У ЧИКА НИКИНИМ ОДЕЛИМА

У време када се за фудбал и развој физичке културе није давао ни динар, када су црвено-бели били срећни ако после утакмице оду у кафану и добију по десет ћевапчића, чика Ника је без устезања „дрешио своју кесу".

За његову „слабост" према фудбалу сви су знали. Знали су да чика Ника не пропушта ни једну утакмицу, ни најмањи тренинг. Да у својим свакодневним дугим поподневима шетњама увек наврати до игралишта и својих пулена.

Наврати да види како су, и да чује треба ли им шта. Јер, чика Никола Новаковић је знао да купи и по три комплетне гарнитуре црвено-белима. Да сиромашније играче одене и увек од свих трговаца највише да.

Када је стари мецена умро, туга се увекла у редове његових миљеника. Туга за човеком који их је свесрдно помагао и није пропустио ни једну победу и ни један пораз својих љубимаца.

Јанко Обровски

ЧИКА ЈАНКОВО КОФЕРЧЕ

Његовог презимена ретко се ко и сећа.

Сви су га звали једноставно чика Јанко. Чика Јанко, педикир и масер из купатила. Чика Јанко нераздвојни пратилац и најверњи друг свих војводинаша. Чика Јанко са дрвеним коферчићем од кога се ни при спавању није одвајао.

А у том коферечету и топлој, пријатељској речи је и била сва снага чика Јанка који је већ првим проговореним речима пленио сва срца.

Чика Јанко, мали дежмекаст, доброћудни човек кога је природа обдарила невероватном снагом и вагонима доброчинстава која је сипао свуда и на сваком месту.

Старији играчи Војводине, навијачи и некадашњи чланови управе добро га се сећају. Памте да није изостајао ни са једног тренинга, ни са једне утакмице коју су његови црвено-бели љубимци одиграли на стадиону крај старе железничке станице. Памте његово доброћудно лице и брзе ноге. Сећају се како је после напорног посла стизао да свакодневно помогне и својим љубимцима у свлачионици и посетиоцима купатила.

Скидао је чика Јанко жуљеве Този и Вуји, Сими и Ђурици, Добрици и Ралету. Масирао повређеног Васића, „целио" ране свих првотимаца Војводине.

И није онда било чудо када би чика Јанко за сваки Тозин гол натегао своју „пљоскицу" са спасоносном „мученицом". И када их је све после утакмице, или у полувремену почастио својим добро запапреним, сувљим од барута, правим словачким кобасицама.

А њих — тих правих словачких кобасица увек је било у његовом дрвеном коферчићу. За њих је морало бити места.

Када би се у купатилу Јодне бање појавио који војводинаш — а то није било тако ретко — чика Јанко би прекидао и најважнији посао. Да их дочека, угости и поразговара са њима. Да им да најбољу каду. Сам пусти воду и поскида жуљеве од тешких лигашких утакмица.

Волео је чика Јанко Војводину.

А и Војводина њега. Били су једно. Он и играчи. Он и управа.

Нису се раздвајали годинама. Свакога дана су били заједно. Без накнаде и новца. Везивала их је љубав, другарство, поштовање... Били су искрени пријатељи.

Изненадна вест о раној чика Јанковој смрти све је потресла.

Највећи венац свом добротвору и незаборавном пријатељу понели су баш они које је чика Јанко за свога живота највише волео.

Понели су Сима и Ђурица, Вуја и Тоза, Јоца и Јожика и ко би их све могао изрећати...

Сузе су се сливали низ замагљене очи првотимаца Војводине.

Топле сузе за незаборавним пријатељем, другом...

За топлим ликом чика Јанка који је престао да се креће у њиховом друштву.

И данас, када се стари сретну, и почну да причају о минулим временима увек се неко сети чика Јанка.

Чика Јанка са његовим дрвеним коферчићем у коме је увек морало бити места за папрене, праве словачке кобасице.

Чика Јанка незаборавног пријатеља и друга...

FKVOJVODINA★COM

Милан Оренди:

„ВОЈВОДИНА“ ЈЕ ДЕО МОГ ЖИВОТА“

Године су пролазиле, генерације фудбалера се смењивале, мењале управе и клупски лекари, дограђивао стадион и преуређивао терен, а он је све то посматрао. И увек био присутан.

На стадиону је непрекидно већ пуних седамнаест година. Седамнаест година га нераскидиво вежу за развој Војводине, за раст њених играча.

Једни су долазили, други одлазили а он је стално остајао. Ту, на месту, на коме се и сада налази: економ црвено-белих, Милан Оренди.

Сећа се он и Ђурице Аврамовића, Јоце Марјановића, Ристе Николића, Бланарика и Селене, Тозе и Вује, Ралета, Аце и Крстића I и II. Сећа се и сваког играча подмлатка, сваког тренера и члана управе.

— Војводина је део мога живота — каже чика Оре. — Свлачионице, економат, купатило и игралиште — моје свакодневно радно место. Колико сам само сати дневно провео радећи за црвено-беле пуних седамнаест година.

Такав посао може да ради само човек који безгранично воли клуб и има љубави за спорт. Јер, када би се економ Војводине само једног дана држао прописаног осмочасовног радног времена друкчије би све изгледало. Колико му је само сваког дана потребно стрпљења, колико енергије и тактичног опхођења са сваким.

— За све ово време нисам се ни најмање замерио ни једном играчу, ни једном члану управе. Не могу посебно издвојити ни једног играча. Са свима сам био и остао и даље добар. Задовољни су они са мном, задовољан сам ја са њима — наставља Оренди. — Ако победе веселимо се заједно, ако изгубе, заједно тугујемо.

— Чика О-р-е, чика О-р-е... — одјекује игралиштем, свлачионицама, купатилом и клупским ходником свакодневно.

А 52-годишњи чика Оре, како га из милоште већ годинама зову црвено-бели, све стиже да уради. Да покупи прљаве дресове, копачке, чарапе. Да им подели пешкире, припреми топлу воду и пред утакмицу и сваки тренинг припреми све чисто и опеглано. Код чика Орета још нико није изашао прљав, поцепан и неуредан на терен.

Стара се чика Оре о фудбалерима.

Милан Оренди

Све их зна и чудном лакоћом се сналази у брдо ципела које често чак ни играчи не могу да распознају. А чика Оре зна које су Буцине копачке, које Павлићеве, какве гаћице воли Жаре, какве патике Секереш.

— Сећате ли се неких посебних жеља Војвођаниних »звезда«?

— Тоза је увек тражио старе ципеле. У новим никада није волео да игра. Обично су му их играчи подмлатка »разигравали« и дуго играли у њима пре но што би он наступио. Рале је тражио да му копачке буду што лакше. Обично би их мерио. И тек када су биле лаке као патике био је задовољан. Вуја је волео да му на ципелама буду увек што виши »крампони«. Са Добросавом Крстићем је увек било »проблема« са гаћицама. Увек је тражио што дуже и шире. Оне које нико не би узимао Крле је највише волео. А Аца, тек Аца Ивош како је пробирао гаћице Када би му

FKVOJVODINA★COM

давао опрему био је у стању да преврне педесет гаћа и да му ни једне гаћице не буду добре. Увек би питао: »Чика Милане има ли још?« И када бих му дао оне које је већ одбацио он би обично одговорио: »Е, ове су баш добре!« Андрији је било тешко наћи дрес. Сваки му је био мали, па смо пре његовог изласка на терен морали да га теглимо. Роган и Аца су се свакодневно у купатилу под тушевима »протеривали«. Аца би викао: »Вруће, вруће чика Милане!«, а Роган: »Добро је, добро чика Оре!« »Па да, шта има тебе да пече кад си сама кост и кожа« — завршавао је Аца и убеђивао остале да кажу да је вода заиста неподношљиво врућа.

Не заборављају војводинаши његовог чика Милана. Пише му Тоза, писао му је Вуја. Поздрављају га Рале, Андрија, Крле, Аца и Роган. А када дођу из Аустрије, Швајцарске, Француске и Немачке сви сврате до чика Орета. Да га виде и поздраве се са њим. Да му дају макар и најмањи поклон. Пажљиви су црвено-бели. Сећају се добро они свог чика Орета и свега што је за њих учинио док су трчали зеленим тереном крај електричне централе.

А чика Оре води бригу сада о Буци, Такију, Секерешу, Жарету, Пантелићу, Ламбију, Нештицком, Сентину, Малешеву . . .

Увек је то онај исти, доброћудни чика Оре.

Чика Оре који за све има стрпљења и увек има времена.

Док чика Оре буде економ, црвено-бели ће увек чисти и уредни истрчавати на терен.

Васа Раган:

„НИКАДА РАНИЈЕ НИСАМ ПРАВИО КОПАЧКЕ“

Када је 1955. године дошао у клупску радионицу 60-годишњи обућар Васа Раган први пут је у руке узео фудбалске ципеле. У његовој обућарској радионици није било копачки. Израђивао је мушку ципелу по мери.

— Било ми је тешко првих дана — сећа се чика Васа. — Замислите ви како је то када вам после рада са првокласном кожом и новим ђоновима баце двадесет, тридесет и више пари блатњавих копачки да на њима променете крампоне. Да их припремите за следећи тренинг или недељни наступ.

Муку је мучио чика Васа првих дана. У кориту је морао прати ципеле, сушити их, поправљати и мазати.

Временом чика Васа је добро упознао копачке. Вешто оценио све њихове добре и лоше особине. Проучавао који би материјал најбоље одговарао и онда једнога дана заменио старе калупе својима из радње. Обрисао је чика Васа са њих прашину и почео да израђује копачке. Да замењује високе, тврде и тешке фудбалске ципеле новим. Савременијим. Удобнијим. Лакшим.

— Израђивао сам их према сопственој замисли — прича чика Васа. — Не израђујем ја копачке тачно по калупу, већ по својој оцени.

Лака, савитљива и удобна чика Васина ципела одмах је прихваћена. Војводинашима је израђивао по два пара. За тренинг и утакмице. Ципеле више није било потребно прво разгазити. Није требало стрепети да ли ће бити добре за утакмицу.

Васа Раган

FKVOJVODINA★COM

— Сада још једино »кубурим« са крамponима — наставља чика Васа. — Таман свима поставим крампоне осредње величине за игру по трави, кад оно у суботу удари киша. Шта ћу, него замењај све крампоне високим. У уторак опет када на тренингу сине сунце Васо скидај високе и куцај што ниже крампоне.

— Имате ли тешкоћа са садашњим првотимцима.

— Прилично. Бар што се једног устаљеног реда тиче. Никако ми не полази за руком да их навикнем да све што им је потребно за утакмицу, траже још у петак после последњег тренинга, а не, као што обично раде сви навале у недељу када се врате са припрема и обаспу ме молбама пред сам сусрет: »Чика Васо ово, чика Васо оно!«

— Имају ли црвено-бели неких посебних жеља?

— Пантелић воли да су му ципеле увек изгланцане и да се сијају као код чистача, иако му после само неколико минута од окречених линија готово побеле. Обично пред утакмицу дође и каже: »Мајсторе ви већ знате — ципеле да буду ко бог!« Кад изгубе обично ми каже: »Мајсторе изгледа да ципеле нису биле добро изгланцане«. Вучинићу крампони никад нису доста високи. Пред сваку утакмицу дође до моје радионице и само гуњa: »Још вишље мајсторе, још вишље. Није довољно високо«. Једино Сентин ни једном до сада није долазио и нешто посебно тражио. Он је увек задовољан ципелама.

Мајстор Васа никад у својој радионици не седи скрштених руку. Посла има и преко главе. Ципеле треба припремити за тренинг и утакмице, лопте изушивати или израдити нове копачке.

А баш те копачке, које вешта чика Васина рука спретно и непогрешиво прави, надалеко су се прочуле. Поруџбине стижу са свих страна. Али, чика Васа не одаје своју тајну и не израђује другима копачке.

Једино баш кад старим војводинашима Този, Аци, Андрији, Рогану, Крлету, Ралету и другима затребају чика Васине ципеле, онда копачке израђене у малој радионици иза клупске зграде пређу границу на своме путу до Аустрије, Швајцарске, Француске или Немачке.

Копачке чика Васе Рагана, обучара који их је први пут пре непуних десет година узео у руке, постају тако интернационалне.

Кираља, тог омаленог, жилавог и необично виталног шездесетпетогодишњака увек ћете

Јосип Кираљ:

„ПРИМЉЕН САМ КАО „ЗИДАР“

наћи на стадиону. За њега нема недеље и празника. Кише, снега, августовске припеке и фебруарских кошава.

Кираљ је по цео дан запослен.

Ради на трибинама, терену, атлетској стази, водоводним инсталацијама, мешању малтера...

— Примили су ме као зидара — сећа се чика Кираљ. — Од тада сам и бравар, столар, поливач... Једном речи — „сваштар“. Сад сам баш био водоводија.

— Колико сте већ дуго у Војводини?

— Петнаест година. Време ми је већ и за пензију. До јануара ћу некако још издржати а онда ће бити доста.

Доста ће бити за неуморног чика Кираља. Кираља који није питао колико ће зарадити већ је радио кад год је и колико год је могао. То мало тело било је у стању да понесе напор вредан дивљења. Био је чика Кираљ у стању да ради по цео дан, да прелази са једног на други посао.

Јер, када је чика Кираљ пре петнаест година дошао у Војводину ништа од свега овог данашњег није било. Једино је на западу било седење, а све остало су била стајања. Терен ни изблиза није био раван данашњем. Бара је било на све стране. Када би киша пала постајао је готово непроходан.

— Колико смо само земље донели док нисмо терен нивелисали и рупе отклонили — прича нам чика Кираљ. — После смо и силно бусење почели да довлачимо. Озелењавање терена био је дуг и напоран посао. Требало је много воље и напора уложити да би се постигло ово што данас имамо.

Много је чика Кираљ за протеклих петнаест година урадио. Стотине метара зида озидао, безброј статива изделао, седишта за трибине израдио, подигао помоћних објеката...

По цео дан је Јосип Кираљ на стадиону.

— Волите ли фудбал и зашто сте одабрали овај посао?

— Без фудбала не бих могао да живим. Заволео сам га још као дете и сада не пропуштам ни једну утакмицу. Зато сам се и одлучио да се запослим овде. Играм још увек

FKVOJVODINA★COM

и сам фудбал. Сад скоро, наши радници су играли против бравара. Изгубили смо утакмицу са 5:4 брзоплетошћу навале која је могла да се надаје голова.

— Најузбудљивија утакмица коју сте посматрали?

— Утакмица против Хајдука у Сплиту. Колико се сећам било је то 1954. године. Сплићане смо формално прегазили и тукли са 6:1. Био сам на утакмици у Сплиту са Орекндијем и Стевом Халашијем. Тада сам стварно посматрао невероватне враголије нашег тима. Била је то једна од најблиставијих Војводининих победа. Хајдукови навијачи били су одушевљени игром црвено-белих и ваљда први пут у својој богатој традицији навијали за противника белих. Целим стадио-

Јосип Кираљ

ном се проламало: „Хоћемо трећи“, а после: четврти, пети, шести. Хајдукови навијачи су после утакмице на раменима носили Бошкова, Рајкова и Тозу.

Своје последње дане пред заслуженом пензијом чика Кираљ и даље проводи по цео дан на стадиону. Пошто посла има и сувише.

Стеван Халаши:

„МОЈА БРИГА ЈЕ ТЕРЕН“

Четрдесет шестогодишњи Стеван Халаши већ једанаест година ради за Војводину.

Једанаест година Стева скида мреже, обележава терен, коси траву, „крпи“ зелену простирку на стадиону црвено-белих и редовно је залива.

Тужан је Стева кад његови љубимци изгубе. Тужан јер зна колико се трудио да им терен што лепше изгледа, да линије буду што боље извучене, мрежа што лепше разапета.

Кад у сутон остане сам на испражњеном стадиону и почне да скида мрежу, лице му раздире болна примаса. Ту проклету мрежу би у комаде исекао кад Војводина изгуби. А када црвено-бели ту исту мрежу испуне головима срећан је Стева као да је премију на лутрији добио, као да је милионар постао...

— Нисам пропустио ни једну игру Војводине у Новом Саду — каже Стева Халаши. — Ишао сам са мојим љубимцима неколико пута и у Загреб, Београд и Сплит.

Са колико само љубави свакодневно ради. Сагиње се и подиже. Залива, коси и ране терена вида.

Задовољан је Стева кад функционери и играчи хвале терен. Када се гостујуће екипе распитују ко, и како, на који начин, успева тако ванредно да одржава терен.

Када се само сети како је терен изгледао пре десет, једанаест година. Траве је било само по страни. На головима је није било никада. Простор на коме се голман највише кретао и интервенисао морао је пред сваку утакмицу бити насипан земљом. Лопта је непослушно одскакала на валовитом терену. Играчи би се лако повредили. Чим би пала и најмања киша утакмица би се играла по блату и баруштинама.

А сада... Сада сигурно у земљи нема лепшег терена. Нема зеленијег фудбалског ћилима.

Стева зна колико га је то труда стало. Колико летњих ноћи није преспавао да би сачувао траву. Да би је до зоре поливао и наставио да ради читавог дана.

Њега ћете сваког дана наћи како по терену нешто „чепрка“. Како траву пренози и даље од терена. Сада је зелен и читав простор између игралишта и атлетске стазе.

FKVOJVODINA★COM

Зеленни ћилим задржи своју свежину и при највећој зими. Када се са снегом покривене траве збаци бела дебела наслага очи се одмарају на њеном зеленилу. Играчи трче по терену као у сред пролећа.

Много је Стева времена уложио за све то. Многе ноћи, због терена, преспавао није.

Зато Стевино лице болна примаса пара када његови љубимци губе, зато је Стева срећан као да је премију на лутрији добио кад његови љубимци побеђују.

Милош Јагетић

Милош Јагетић:

„ВОЛЕО БИХ ДА ПОСТАНЕМ СТАЛНИ МАСЕР“

Милош Јагетић је оличење аматера.

Човека који за свој свакодневни, тежак, дванаестогодишњи рад није тражио накнаду. Одбио је и остао чист аматер.

У клупске свлачионице је дошао 1952. године. На место покојног чика Јанка, првог и јединог масера црвено-белих.

— Сваку накнаду сам одбијао из љубави према клубу — објашњавао је Миле. — Знао сам да у клупској благајни нема довољно пара. Да та мала, безначајна накнада никада не би могла да замени диван осећај да све што радите, радите из чисте љубави према клубу и људима у њему.

Колико само пута у току протеклих дванаест година није ручао, није стигао да оде кући. Трчао би увек из купатила Јодне бање до игралишта, до својих војводинаша.

Подешавао је чак и свој годишњи одмор тако да га користи зими или у паузи првенства кад тренинга и утакмица нема. Иако није био под обавезом, иако му се за рад није плаћало, Миле ни једну утакмицу и ни један тренинг није пропуштао.

Био је на клупи са резервним играчима. Са термофором пуним воде, са ташном пуном потребних лекова и свега што ће затребати. Пред утакмицу је масажом освежавао и загрејавао повређене ноге својих љубимаца, први притицао у помоћ повређенима, тешио искључене играче и водио их до свлачионице

— Дешавало се често да и најинтересантнију утакмицу не посматрам — каже Милош Јагетић — иако сам присутан на стадиону. Мада невероватно уживам у лепој и динамичној игри и волим фудбал а посебно игру Војводине, на првом месту ми је мој посао. И зато многе голове и најинтересантније сцене на терену нисам видео.

— Када вам је као клупском масеру било најтеже?

— У Сарајеву, када је Бошков био повређен. Никада до тог тренутка нисам чуо та-

FKVOJVODINA★COM

кав избезумљени крик и болни повик: „Марко, Миле шта чекате...“ Знао сам одмах да је у питању тешка повреда. То су потврђивали велики оток и Вујино болно лице.

Кроз Милетове руке прошло је преко пет стотина фудбалера. Масирао их је и припремао према савету лекара. По најновијим масерским терапеутским методама.

— Реците нам коју реч о вашим „пацијентима“?

— Вују сам после његове несрећне повреде у Сарајеву и поновне незгоде у Загребу сатима пред сусрет припремао за наступ. И Рале је волео масажу. Заједно са њим пред сусрет са тежим противницима морао сам да припремим и оперисана колена Бекне и Крлета. Тоза се ретко повређивао али је после утакмице увек волео да га масажом освежим.

— Како је са данашним првотимцима?

— Траже богами да их масирам Пантелић, Такач, Милић... Али, од свих фудбалера које сам до сада припремао за наступ и помогао им масажом највише пати Павлић. Њему чак лекари препоручују да пре сваког наступа и тренинга масажом загрева препоне које често повреди у окршајима са беспоштедном противничком одбраном.

— Шта вам највише смета?

— Скучене просторије у свлачионицама и купалилу. У таквим просторијама нема повољних услова за солидан и озбиљан рад.

— Жеље?

— Сада сам квалификовани масер и терапеут. Највећа ми је жеља да Војводина већ једном освоји прво место и да у овој години постанем стални професионални клупски масер. Да не морам више да мислим како ћу подесити своје редовно радно време са послом на игралишту од кога се ево већ дванаест година не одвајам.

Три пута је до сада Милош Јагетић за свој рад новчано награђиван и на свакој годишњој скупштини похваљиван. Добар пријатељ је остао са свима. И после њиховог одласка из клуба. Вуја и Тоза, Роган, Андрија и Аца нису заборавили Милета и његове „златне“ руке ни када су отишли у Италију и Аустрију.

Неколико пута је Миле био њихов гост.

Тако је Миле, масер без кога првотимци црвено-белих већ дванаест година не могу да замисле ни један тренинг, ни један сусрет.

Миодраг Радин:

„ДРАГИ ГЛЕДАОЦИ, ДА ВАС УПОЗНАМО СА...“

Ако на игралишту Војводине било кога упитате за Миодрага Радина, сумњичаво ће завртети главом и одмахнути.

Мали је број оних који ће се одмах сетити да то питате за „генерала“, како иначе сви симпатизери црвено-белог табора зову Миодрага Радина.

А „генерала“ сви знају.

Миодраг Радин

FKVOJVODINA★COM

„Генерала“ и његову разгласну станицу. „Генерала“ и његово објављивање резултата са осталих терена Прве и Друге савезне лиге. „Генерала“ који објављује саставе тимова пре него што играчи истрче на терен.

Све је почело после ослобођења. Негде у пролеће 1946. године. Миодраг Радин је тада био активан подофицир, и вршио дужност помоћника референта за фискултуру и спорт новосадског гарнизона.

— Непрестано сам сарађивао са управом Фудбалског клуба Војводине — сећа се Радин. — На стадиону Војводине одржавали су се војни слетови, смотре и такмичења. Када се само сетим како је гледалиште тада изгледало! Седишта је било само на западу. Уз атлетску стазу постављене су биле дрвене ложе. Истока и стајања уопште није било. Игралиште је било ограђено тарабом и жицом, а на источној трибини биле су неке барачице са свлачионицама.

Било је то време када је фудбалска опрема била драгоценија од злата. Време тачкица и немаштине...

Време обнове и изградње порушене земље.

Црвено-бели су истрчавали на терен почепани. У окрачалим дресовима који су били за тренинг и утакмице. Који би се навлачили пре но што би се добро и осушили.

— Успео сам да после свеармијског слета 1946. године у Београду — наставља Миодраг Радин — добијем извесну количину опреме. Да би се на неки начин одужио војводинашима за стадион и све што су нам чинили, на моју иницијативу црвено-белима смо поклонили гарнитуру дресова, гаћица и неколико нових фудбалских кожа.

Миодраг Радин од тада почиње све чешће да се виђа на стадиону Војводине. Све своје слободно време проводио је на игралишту.

Знао је он да средстава нема. И да разгласне станице нема. Звучника и микрофона. Знао је све то Миодраг Радин, па ипак је желео да помогне симпатизерима црвено-белих. Да их на неки начин обавештава о резултатима на другим теренима, да им саопшти пре почетка сусрета саставе тимова.

Да оствари своју давнашњу жељу — да постане спикер.

У то време добијена је данашња зграда свлачионице. У њој је Радин пронашао неке старе звучнике, мало појачало и микрофон. Успео је да обезбеди и потребну количину жице. Два велика дрвена звучника је поставио на нову клупску зграду, а микрофон и појачало у велику салу на првом спрату.

— Сећам се као да је јуче било када сам у јесен 1947. године припремао све за будуће најаве — прича нам Миодраг Радин. Колико сам само био узбуђен када сам први пут преко разгласа, који сам сам оспособио, проговорио прве речи. Била је то најава састава тимова на утакмици између Локомотиве из Запреба и екипе Новосадског гарнизона.

Живце је кидао Радин када би се звучници, појачало или микрофон покварили. Пуцао је од беса јер су му се многи смејали и говорила да је све то узалуд.

Био је упоран.

И успео је. На свакој утакмици пре почетка чуо се Радинов глас.

— Драги гледаоци да вас упознамо са саставима тимова.

У току игре и полувремена Радин је објављивао резултате са осталих терена и разна обавештења.

За свој рад Миодраг Радин никада није тражио накнаду. Био је и остао чисти аматер.

Када се демобилисао сви су га симпатизери почели звати „генерал“.

„Генерал“ са разгласа. „Генерал“ који није пропустио ни једну утакмицу. „Генерал“ који сада већ чита и рекламе пре утакмице и у полувремену.

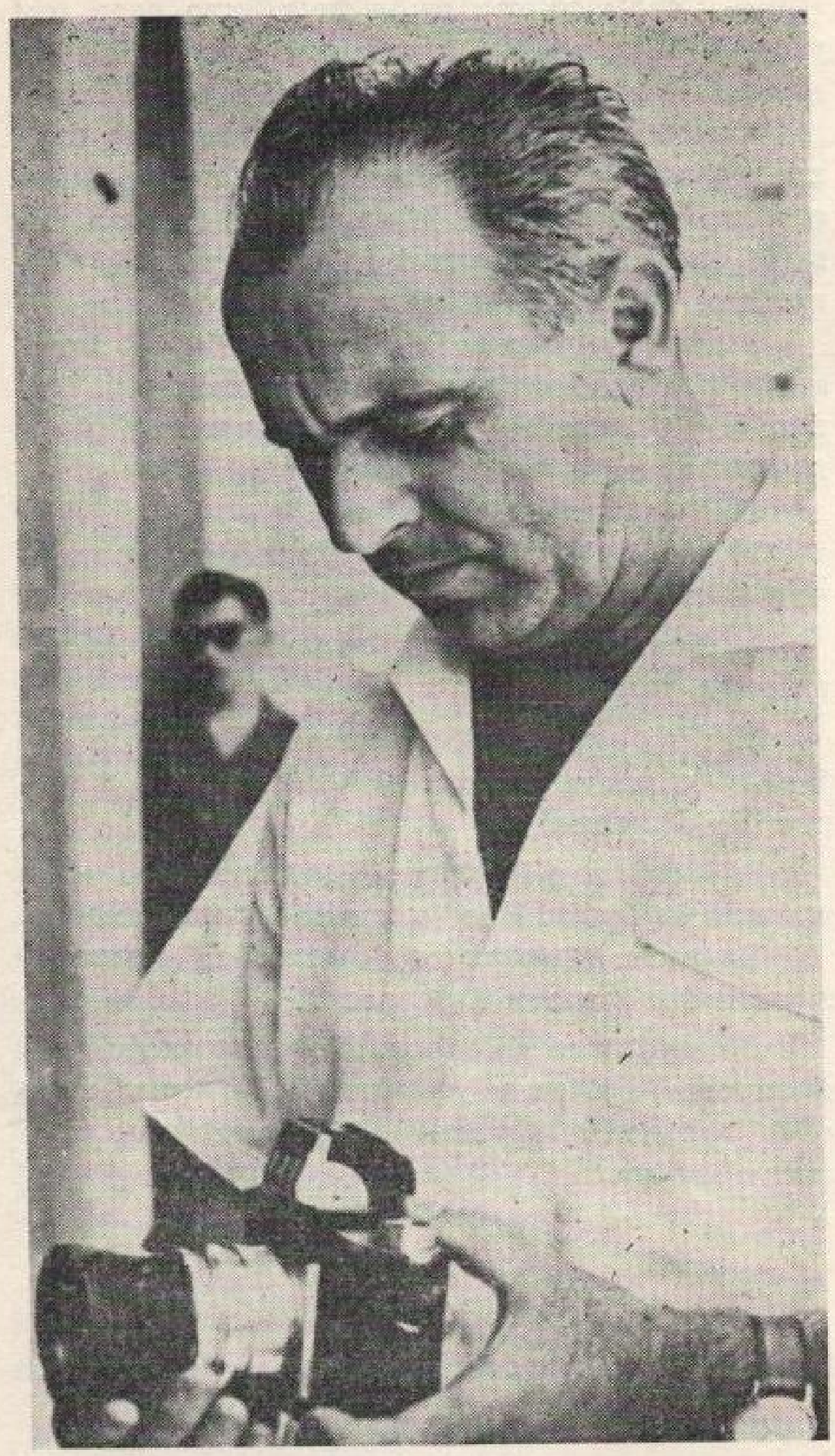
Павле Ђисалов:

„ПРВА ФОТОГРАФИЈА ОБЈАВЉЕНА МИ ЈЕ У „ДНЕВНИКУ“

Већ тринаест година Павле Ђисалов и његов нераздвојни пратилац — фотографски апарат — другују са Војводином. Рељале су се победе и порази, путовало у Пешту, Београд, Братиславу, Загреб, Сплит, Скопље, Титоград... Пајин објектив свуд стизао и бележио на филмској траци најузбудљивије моменте.

Данас се ни једна утакмица не може замислити без Паје и његовог дуго година изоштраваног „фудбалског ока“. Ни један фудбалски извештај из Новог Сада у „Спорту“, „Борби“, „Новостима“, „Фудбалу“... без фотографија Павла Ђисалова.

FKVOJVODINA★COM

Павле Бисалов

Своју фото-аматерску каријеру Паја Ђисалов је почео у својој дванаестој години. Интензивније се почео бавити фотографијом пред рат. Снимао је у то време неке детаље са утакмица. Али, све су то били аматерски радови.

— Сећам се када сам са Војводином пред сам рат путовао у Скопље — прича Ђисалов. — Ишло се без спаваћих кола у обичним возовима. Без резервације. До Ниша смо стајали а онда добили места. Око подне смо стигли у Скопље и победили Грађанског са 4:1. Недељу дана касније у Суботици је побеђен и ЖАК. Војводинаши су им дали три гола.

Прва спортска фотографија објављена му је на страницама „Дневника".

— Хонорар за прву објављену фотографију нисам добио — каже Паја. — Био сам срећан да је моје име испод ње потписано.

— Ваш најдражи снимак?

— Група играча снимљена у Братислави. Поред пет или шест црвено-белих у акцији учествује и око девет противничких играча. Сви су у покрету. Сви прате кретање лопте.

— Где обично стојите на стадиону Војводине?

— Код гола на северном делу стадиона. Ту остајем и прво и друго полувреме. У последње време ми одбрамбени играчи замерају да снимам само акције навале. Али, ни од тога ништа. Мрежа се све мање тресе. То ме баш и све више нервира.

— Када вам је најпријатније, а када најтеже?

— Најзадовољнији сам док утакмица траје. А најтеже ми је када се заврши нека јалова игра мојих љубимаца, па све то поново морам да посматрам развијајући филмску траку.

— Јесте ли још увек аматер?

— Раније да. А сада, богами, већ су ми у току месеца хонорари за фотографије већи од месечне плате у предузећу.

— Имате ли неку посебно добру фотографију из последњих првенствених кола?

— Све је теже направити добру фотографију. Ретко се данас виђају лепе, отворене игре и јуришања на гол. Све је то сада сконцентрисано на „бункер" и неповољно за снимање. Фоторепортери су просто жељни лепих акција...

— Колико обично на једној утакмици направите снимака?

—Двадесет до тридесет, од чега само два до три буду добра и по мом укусу.

— Кога сте волели највише да снимате?

— Тозу и његове муњевите акције које су најчешће завршавале поготком али и промашајем. Од голмана сам највише ценио бравурозност и изванредан стил Владимира Беаре.

— Поредите ли некадашње са данашњим снимцима?

— У слободном времену то често чиним. Неупоредива је разлика. Иако се раније играо далеко бољи фудбал снимци су лошији. Јер, раније није било телеобјектива и толиког стажа иза гола.

Дуго ће још Павле Ђисалов са својим највернијим пријатељем — фотографским апаратом — бележити на филмској траци црвено-беле успехе и неуспехе.

FKVOJVODINA★COM

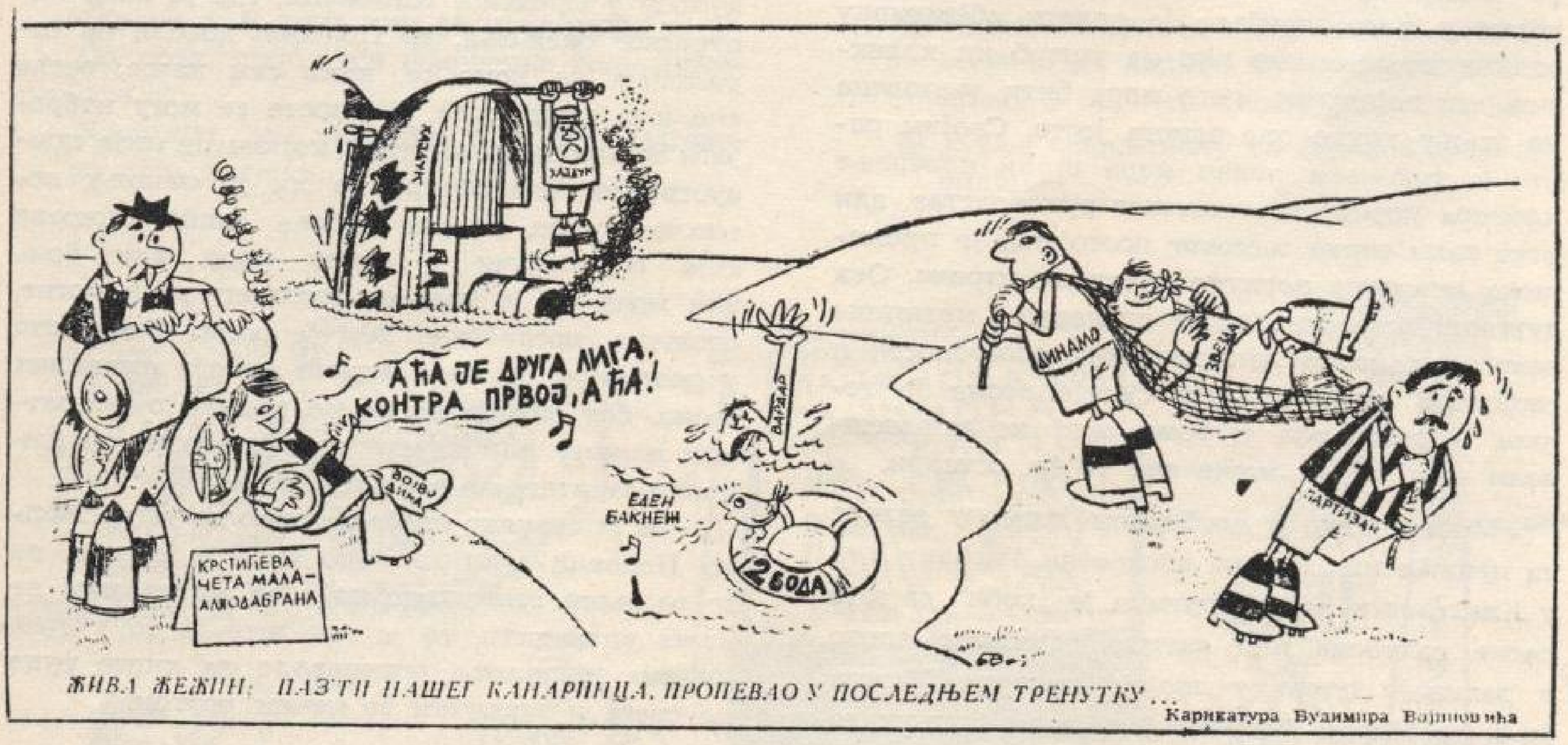
Др. Марко Поповић:

АНГАЖОВАЊЕ КОМПЛЕТНЕ ЛИЧНОСТИ

Школовање и одлазак на студије рано су га одвојили од зеленог поља и „црвено-белог“ дреса, али то није изменило Марка Поповића у чијем срцу је увек било места за његову прву младићку љубав — Војводину! Када се са докторском дипломом вратио у Нови Сад био је радостан не само због тога што је остварио свој животни циљ и постао оно што га је привлачило још од малих ногу, него и што се поново вратио у окриље клуба према чијој судбини никад није могао да буде равнодушан.

И када му је једног дана тренер Брочић предложио да постане клупски лекар ФК Војводине, доктор Марко Поповић се није двоумио. Са задовољством и ентузијазмом је преузео ову пионирску дужност у време када је код нас спортска медицина тек почела да крчи себи пут и када ниједан југословенски лигашки клуб није имао свог лекара. Свој нови позив он је великодушно ставио на располагање својој старој љубави, свестан свих тешкоћа које су стајале пред њим. Међутим, иако без икаквог искуства и традиције, јер је ово била новина не само за њега него и за играче који нису навикли да неко брине с њиховом здрављу, настојао је да свом послу у клубу, који је обављао у слободном времену, приђе на један специфичан начин.

По схватањима и концепцији др Марка Поповића, улога клупског лекара не своди се само на превијање рана и давање инјекција, него је то далеко сложенији посао који захтева ангажовање комплетне личности. Клупски лекар мора бити у току свих догађаја који на неки начин могу утицати на његов делокруг рада, далеко шири и обимнији него што се то обичном посматрачу на први поглед чини. Њему морају бити добро познате многе, наизглед сасвим неважне, појединости у односима између управе клубова и играча да би у одређеној ситуацији могао усклађивати интересе ових страна чији ставови понекад нису сасвим идентични. Хтења и планови управе и појединих фудбалера нису увек исти и у том јавности можда не увек познатом „хладном“ рату лекару се врло често поверава дужност арбитра. Овај посао је веома деликатан и одговоран јер једно његово „да“ или „не“ може да има последице које многи често нису у стању у потпуности да сагледају.

ЖИВА ЖЕЖИН: ПАЗИТИ НАШЕГ КАНАРИНЦА, ПРОПЕВАО У ПОСЛЕДЊЕМ ТРЕНУТКУ...

Карикатура Будимира Војиновића

FKVOJVODINA★COM

Подмладак Војводине, 1963.

Као клупски лекар др Марко Поповић низ пута се налазио у дилеми између интереса клуба и медицинских могућности играча који се жале на неке тегобе здравствене природе. Тада, када се налазио између две „ватре“ и када су очи и једне и друге стране биле упрте у њега, требало је донети објективну одлуку која не сме ићи на уштрб ни колективa ни појединца, него мора бити заснована на стању какво оно заиста јесте. Својим радом и држањем лекар мора стећи поверење чланова управе и техничког руководства, али исто тако сврха његовог постојања је промашена ако нема потпуно поверење играча. Ова дужност која сем доброг познавања медицине захтева и много дипломатских способности и својстава непристрасног судије веома је тешка и одговорна и само онај ко истински воли овај позив може све то да оствари.

Многи људи у слободном времену одлазе на пецање или лагане шетње на Тврђаву или у Камени̇чки парк. Другима је „хоби“ да гаје расне голубове или сатима стрпљиво плеве и заливају цвеће у својој баштици. Можда би и др Марко Поповић био један од њих да тако рано није постао клупски лекар Војводине, са малим прекидима, и од тада већ пуних дванаест година сво своје слободно време он проводи на стадиону крај електричне централе. Кадгод му се укаже прилика да напусти операциону салу Института за туберкулозу у Сремској Каменици, где је шеф хируршког одељења, др Поповић долази на игралиште на коме се, како сам каже, осећа као код своје куће. На прсте се могу избројати тренинзи првог тима којима он није присуствовао. Без обзира да ли је напољу несносно сунце, упорна јесења киша, коштава која се увлачи у сваку пору или бритки мраз, он је увек на стадиону да помогне, саслуша, посаветује. Зар је онда чудно што у разговору са њим играчи немају никаквих тајни, без обзира да ли се радило о приватном животу или нечему што је везано за њихове резултате на зеленом пољу.

То је свакако најбољи знак да је др Марко Поповић постигао оно што је желео, то је за њега стимуланс који се ни са чим не може упоредити, то је оно што га је у тренуцима искушења спречавало да дигне руке од свега и препусти се нечем другом.

FKVOJVODINA★COM

НАВИЈАЧИ КЛУБА ИМАЈУ РЕЧ

ИЗБОР ЈЕ ПАО НА ЊИХ. Четрдесет навијача и симпатизера нашег клуба. Његових ватрених присталица. Људи који су са једанаесторицом црвено-белих делили добро и зло.

Нису пропустили ни један сусрет...

Бодрили своје љубимце по киши и снегу, ветру и највећој врућини.

Одабрали смо њих тридесет и четири, иако их има још два, три, четири и ко зна колико пута по толико.

Места, међутим, не би било за све наше навијаче и симпатизере када би искључиво њима посветили читав алманах. Зато се не љутите. Део њихових одговора је и ваш.

Питања која смо им поставили дошла су у најтежим тренуцима Војводине. У време када се наметнуло: „Бити ил' не бити..."

Остати у I лиги или је напустити!

Па ипак, нико није изневерио своје црвено-беле:..

Уосталом, ево њихових одговора. Одговора на иста питања:

- Како сте и када почели да навијате за Војводину?
- Да ли сте икада пожелели да напустите своје црвено-беле?
- Када су вас најпријатније обрадовали?
- ...а када највише растужили ваши љубимци?
- Зашто по вашем мишљењу Војводина до сада није освајала првенство државе или Куп Југославије?
- Која вам је игра најдуже остала у сећању и зашто?
- Кога сте из ранија гарде највише ценили, а кога сада?
- Како би по вашем мишљењу требало да изгледа тим састављен од играча Војводине које сте гледали?
- Наведите три познате екипе које би желели да видите на новосадском стадиону у игри са вашим љубимцима?
- Жеље слављенику за његов златни јубилеј?

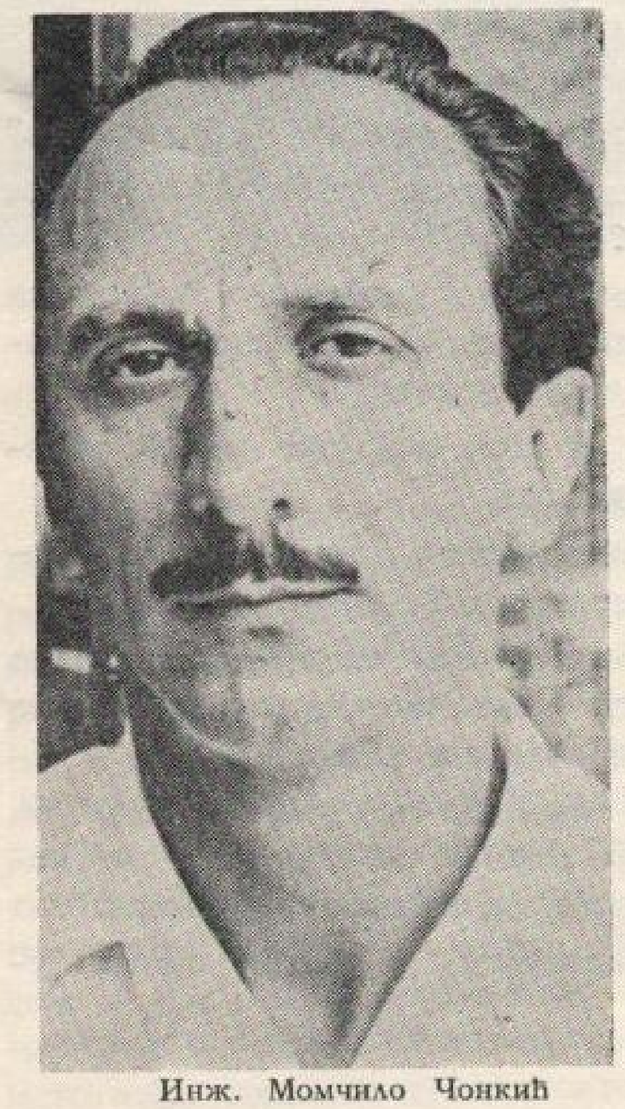
FKVOJVODINA★COM

Момчило Чонкић, инжењер:

„ЧИКО, ДА ВАМ БУДЕМ СИН!"

— За Војводину навијам од 1932. године, био сам оснивач и нисам имао пара за улазницу, па сам пред вратима игралишта обично говорио: „Чико, да вам будем син!" И онда би ме неко увео. Најчешће је то био, сећам се, покојни чика Ника Новаковић, велики навијач и доброчинитељ клуба. Једном сам чак продавао „крахер-синалко" — само да бих гледао утакмицу.

— Не бих их ни у сну изневерио, иако су они мене толико пута.

Инж. Момчило Чонкић

— Два пута у животу. Први пут када су се борили за улазак у I лигу (пре рата) и играли против суботичког ЖАК-а. Изгледало је да су све наде пале у воду... Јер, ЖАК је у Новом Саду, на нашем терену и пред нашом публиком водио са 2:0. Али, добро се сећам — као да је било пре годину или две — тренутка када је на сцену ступио незаборавни ас црвено-белих Јошка Велкер. Захваљујући његовој великој партији цео тим је заиграо као препорођен. И, захваљујући највише баш Јожики резултат је убрзо био изједначен а до краја... до краја су наши постигли и трећи гол и однели победу. Ипак, и поред победе није се све завршило баш најсрећније. Тадашње десно крило Војводине Срећко, звани „Клица" сломио је ногу.

Други пут, моји љубимци су ме најпријатније обрадовали такође у Новом Саду, у полуфиналној утакмици против бечког Рапида. Бечлије су допутовале у Нови Сад самоуверени и сигурни. Имали су предност од три гола разлике на првој утакмици у Бечу. И — баш као пре толико година Велкер, на овој утакмици изванредно је заиграо Вукелић, изравнао разлику са утакмице у Аустрији, па је до краја утакмице у Новом Саду резултат био 4:1 за Војводину.

— Па, сигурно против Партизна у Београду. Уместо да после изванредне игре у првих 17 минута воде бар са четири нула, искористили су само једну шаннсу да затресу Шошкићеву мрежу. На крају су, и поред толике надмоћности и сијасет шанси у првих четрдесет и пет минута првог полувремена дозволили да и поред вођства изгубе сусрет са 3:1.

— Због недостатка осећања супериорности у одлучујућим сусретима.

— Рекао сам већ, против ЖАК-а пре рата и Рапида пре неколико година.

— Највише сам раније ценио Јожику Велкера, а сада... Па, сматрам да још немам кога да ценим, бар према ономе што данашњи првотимци пружају на спортском борилишту.

— Косић — Мајтан, Попеску — Крстић II, Милованов, Бошков — Рајков, Веселиновић, Рогић, Ивош, Велкер.

— Реал, Рапид и Милано.

— Да баш у њему не испадне из I лиге.

Тривун Вревичић, пословођа робне куће „Узор"

„НИСАМ НИКАДА ПОМИСЛИО ДА ИЗНЕВЕРИМ ЦРВЕНО-БЕЛЕ!"

— За Војводину навијам од 1. маја 1949. године.

— Никад нисам помислио да изневерим своје црвено-беле.

— Свака победа ми је драга. Зато је тешко одлучити се за ону најдражу. Ипак, мислим да је то победа над Рапидом у такмичењу за Средњоевропски куп.

— У току прошле и ове године много пута су ме разочарали својом слабом игром.

— Можда баш у слабој игри у одлучним тренуцима и лежи одговор на питање зашто Војводина до сада није освајала прво место у лиги или била победник највећег такмичења код нас: Купа Југославије. Не смемо заборавити и заиста јаку конкуренцију клубова у I Савезној лиги.

Тривун Вревичић

FKVOJVODINA★COM

— Најдуже ми је остала у сећању утакмица између Звезде и Војводине у Новом Саду пре неколико година. Звезда је повела са 2:0. И, када нам је свима већ изгледало све готово... Јер, на звездином голу је стајао Владимир Беара, на сцену је ступио Тоза Веселиновић. Са два изванредна поготка он је савладао великог Владимира и изравнао резултат повративши Војводини бод из већ изгубљеног сусрета.

— У ранијој генерацији играча највише сам ценио због њиховог изгарања на терену и изванредног залагања на свакој утакмици: Рајкова, Бошкова, Лешкова и Крстића I и II. У садашњој једино Силвестера Такача.

— Пантелић — Роганович, Николић — Крстић II, Бошков, Лешков — Рајков, Такач, Веселиновић, Милић, Крстић I.

— Реал, Сантос и Јувентус.

— Да остане у I лиги и да буде победник турнира у част прославе 50-годишњице Војводине.

Живан Павлов,
саобраћајни милиционар:

„НЕ МИСЛИМ ДА МЕЊАМ НАВИЈАЧКУ БОЈУ!"

— Заволео сам Војводину још од свог првог доласка у Нови Сад 1949. године. Од тада редовно одлазим на све утакмице, а често и сатима остајем на игралишту пратећи тренинге својих љубимаца.

— Навијач сам црвено-белих већ четрнаест година и не мислим да мењам навијачку боју и ако пређу у II савезну лигу.

— Нерешеним исходом сусрета са Ромом у Италији 5:5, и драгом победом над Звездом у Новом Саду од 1:0.

— Својим последњим неуспесима који су довели у питање опстанак у друштву најбољих.

— Понестајало би им снаге када је било најпотребније, а и спортска срећа им је често окретала леђа.

— Последњи успеси подмлађене екипе која много обећава.

— Из раније генерације Ђурицу Аврамовића и Бошкова, који су се на свакој утакмици подједнако залагали а сада једино Такача, који истина још увек не пружа на свакој утакмици све оно што ми навијачи с правом очекујемо од њега.

Живан Павлов

— Вереш — Аврамовић, Роганович — Крстић, Милованов, Бошков — Такач, Рајков, Веселиновић, Ивош, Крстић.

— Од страних екипа желео бих да видим Милано а од наших увек радо гледам Партизана, Звезду и Хајдука.

— Слављенику желим много успеха до краја првенства и много више залагања у свим наступајућим сусретима.

Мића Војновић,
музичар:

„ШТО ЧАСНИЈЕ МЕСТО НА ТАБЕЛИ!"

— Војводина ме је још 1950. године привукла у свој „табор" својом технички дотераном игром, пуном духа и фудбалских мајсторија. Од тада непрестано навијам за црвенобеле.

— Не.

— У игри са аустријским Рапидом.

— Растужили... До сада више пута. Али, свакако највише у једној од последњих утакмица на новосадском стадиону. Било је то у игри са Београдом. Заиста ми је несхватљиво понашање и мирноћа играча који се налазе у критичној зони а допуштају противнику као што је Београд да им олако, без много труда, са њиховог стадиона однесе два бода.

— Објективно моји љубимци су могли да буду и прваци и носиоци купа. Ипак, када је требало дати највише од себе — поклекнули су пред противником који је у одсудним тренуцима смогао више духа и снаге а тиме од Војводине преузео и драгоцене трофеје.

— Све лепе Војводинине игре дуго ми остају у сећању. Свакој победи се радујем баш као и сами играчи. Ако би између последњих успеха мојих љубимаца бирао најдражи, свакако да је то изванредан успех подмлађеног тима у игри са Ријеком. Показало се по ко зна који пут да расположену навалу црвено-белих не може да задржи ни једна одбрана.

— Веселиновића, Крстића II и Бошкова, а сада једино Такача.

— Васић — Роганович, Аврамовић — Крстић, Милованов, Бошков — Рајков, Веселиновић, Хирман, Ивош, Крстић.

FKVOJVODINA★COM

— Реал, Рапид и Јувентус и екипу Напретка коју сам волео баш као и данас Војводину док сам живео у Крушевцу.

— Што часнije место на табели и прво место у јесењем делу наступајућег првенства и наравно и крајњи успех у лигашком такмичењу сезоне 1964—65. године.

Владимир Шипош, коректор:

„НАВИЈАМ ЗА ВОЈВОДИНУ ПРЕКО 30 ГОДИНА".

— Још као десетогодишњи дечак, тачније било је то 1932. године заволео сам Војводину одлазећи на све њене тренинге.

— Ни једног тренутка за ових, нешто више од тридесет година, нисам ни помислио да је изневерим, чак ни онда када би испали из Прве савезне лиге.

— Најпријатније су ме обрадовали када су прошлог првенства победили Црвену звезду са 1:0 у Београду и извукли се из заиста тешке ситуације на табели.

— ... а највише растужили када су у Новом Саду изгубили од титоградске Будућности са 3:2, иако се очекивала сигурна победа Новосађана.

— Мислим да Војводина до сада није освојила ни првенство државе, ни куп из једног јединог разлога: после великих победа и успеха као да се некако успава, па губи утакмице у игри и са најслабијим клубовима.

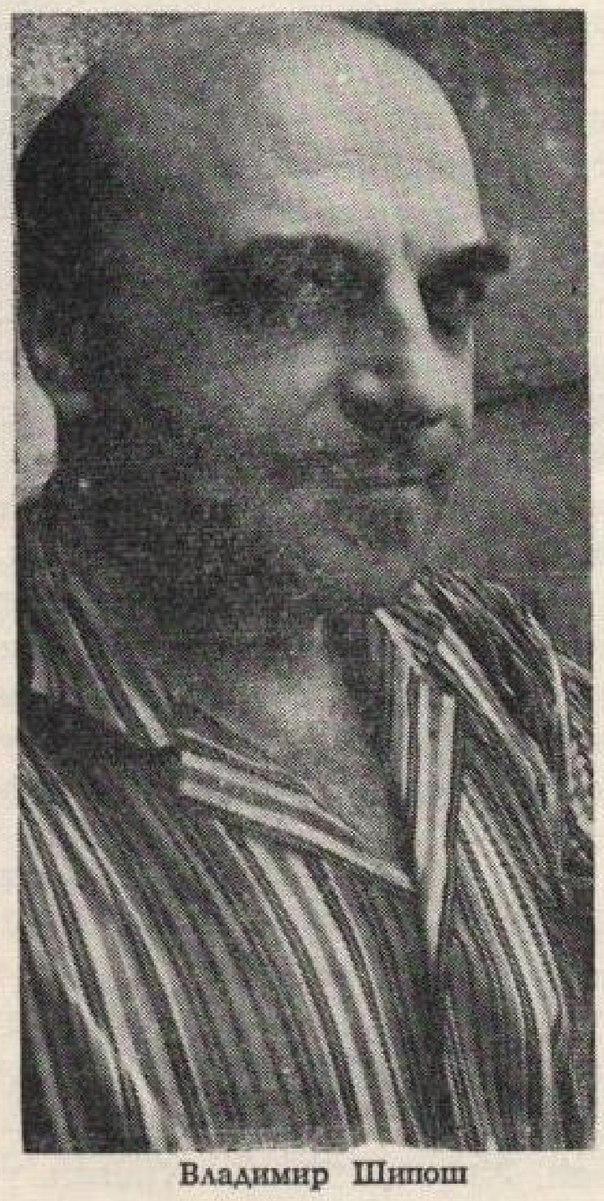
— Било је то у Средњоевропском купу, не сећам се тачно које године, противник је била екипа Роме из Рима. Надиграти тако реномираног противника и у незаборавној игри победио са 4:1 — подвиг је мојих љубимаца кога ћу се увек радо сећати.

— Из раније гарде највише сам ценио Веселиновића, Рајкова и Бошкова, а сада једино Такача.

— Пантелић — Свињаревић, Радовић — Секереш, Николић, Нештицки — Такач, Малешев, Павлић, Милић, Вернер.

— Реал, Сантос и Бенфика.

— Моја највећа жеља, освајање првог места не може се остварити у садашњој ситуацији, зато слављеницима желим да не испадну из I лиге и да на турниру поводом 50-годишњице оснивања клуба освоје прво место.

Владимир Шипош

Ђорђе Добрић, фармацеутски техничар:

„ВИШЕ БОРБЕНОСТИ И ЗАЛАГАЊА!"

— Војводина ме је привукла својом лепом игром још док сам био дете. Сећам се да су ми постали љубимци онога дана, када сам их први пут гледао на стадиону, а то је било пре више од 20 година.

— У фудбалу има исто толико тешких, колико и лепих тренутака. Јер, лопта је округла. Никада нисам ни помислио да бих могао изневерити своје љубимце са зеленог поља. Најватриниjи навијач треба да истраје баш у најтежим тренуцима, када његови љубимцима не полази све за руком.

— Најпријатније сам се осећао када је Војводина прошле године елиминисала Црвену звезду из даљњег такмичења за Куп.

— ... а највише растужио после недељне утакмице са Београдом када смо на свом терену изгубили са 2:0.

— У време када су Војводину предводили Тоза, Вуја, Рале и Крле неколико пута смо били на домаку оба трофеја. Потребно је било још само једном коракнути и првенство или куп би били наши. Али, баш у тим тренуцима црвенобели би клонули... Сигуран сам да млади прву такву прилику неће пропустити.

— Надуже ми је остала у сећању утакмица против бечког Рапида, када смо чувени Ханапијев тим тукли са 4:1 и ушли у финале Средњоевропског купа. Не бих могао тачно рећи да ли су ми на тој утакмици били лепши голови, или одлична игра Војводине када су пред налетима разиграних Веселиновића, Вукелића, Ивоша... остајали као омађијани познати Ханапи, Колер и други бечки асови.

— Из раније генерације највише сам ценио Веселиновића због његове ефикасности, Добросава Крстића због изгарања на терену, Ивоша због његове добро познате срчаности, а данас највише ценим Такача.

FKVOJVODINA★COM

— Вереш — Свињаревић, Рогановић — Крстић, Милованов, Бошков — Рајков (Такач), Ивош, Веселиновић, Велкер, Шереш.

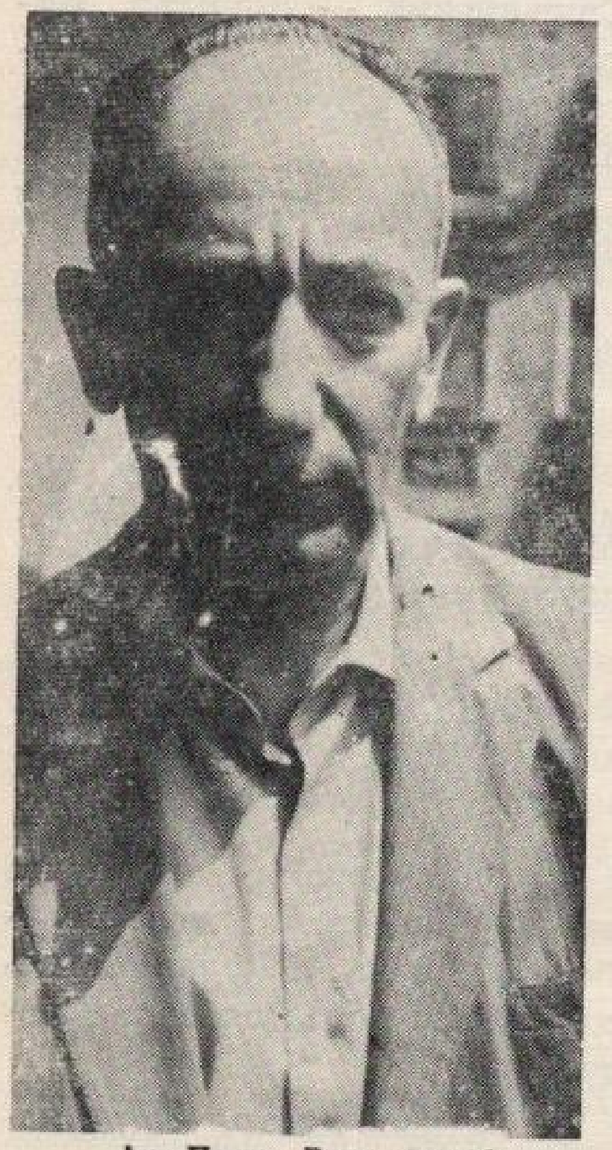
— Екипе које бих најрадије поново волео да видим у игри са Војводином су: Интер, Реал и Партизан.

— Моје жеље слављенику у његовом златном јубилеју: да остане и даље члан I лиге и да у своју игру унесе више борбености и залагања.

Др Павле Вукадиновић, правни саветник:

„НЕОДЛУЧНЕ УПРАВЕ — РАЗЛОГ ПОРАЗА!“

— Не сећам се више када и како сам почео да навијам за Војводину. Било је то првих

Др Павле Вукадиновић

година после ослобођења, када сам заволео овај клуб, чији ме успеси радују и због чијих се неуспеха жалостим.

— Никада нисам на то помишљао.

— Највише сам се обрадовао када је Војводина победила Рапид из Беча са 4:1 и ушла у финале Средњоевропског купа.

— ... а највише растужио када је априла 1957. године изгубила од Црвене звезде са 2:1.

— Има свакако више разлога што Војводина до сада није освојила првенство или Куп. Мислим, да су два најважнија: необјективне судије и неодлучне управе Војводине. У неколико првенстава Војводина је била на домаку успеха али у сваком од њих кривицом судија изгубила је по неки бод. Управе нису имале одлучности да ту појаву спрече; чак ни у периоду када је било могућности да се ангажују судије из иностранства управа то није користила.

— На то питање сам већ одговорио. Уласком у финале Средњоевропског купа.

— Из раније генерације највише сам ценио Добросава Крстића а данас највише Славка Свињаревића.

— Од играча Војводине које сам гледао саставио бих овакав тим: Вереш — Рогановић, Свињаревић — Крстић, Милованов, Бошков — Рајков, Веселиновић, Вукелић, Ивош, Крстић.

— У игри са Војводином желео бих да видим Сантос, Реал и Бенфику. Али, у окршају са једанаесторицом које сам набројао.

— Војводини желим да сазри, да јој се коначно препороди тим и да нас својом игром подсети на тимове „златног доба“. Мислим да ова жеља није толико нереална колико у овом часу то изгледа.

Ладислав Требатицки, службеник:

„ПОСТАО НАВИЈАЧ ПО РОЂАЧКОЈ ЛИНИЈИ!“

— За Војводину сам почео да навијам 1934. године Онако, по рођачкој линији... У

Ладислав Требатицки

тиму је тада лево крило играо мој шогор Паја Немет.

— Никада нисам помишљао да изневерим Војводину, иако њен садашњи пласман обесхрабрује све њене навијаче.

— Тим Војводине ме је најпријатније обрадовао када је тукао Рапида у Новом Саду са 4:1. У сећању ми је и утакмица са прашком Славијом када смо очекивали чувеног Планичку. Међутим, у сусрету са црвено-белима на голу се уместо њега појавио Немец.

— Бројни неуспеси у последње време.

— У тим се често пута стављају неспремни играчи, под утицајем појединих чланова управе или играча. Уместо да место у екипи заузимају најспремнији у датом тренутку.

FKVOJVODINA★COM

— Утакмице са Ромом и бечким Рапидом лако се не заборављају. То су по моме мишљењу најлепше игре Војводине на њеном терену.

— Из раније гарде остали су ми у сећању мој шогор Паја Немет, Косић, Лука Дамјановић, Каназир, Вујадин Бошков и Здравко Рајков, а данас једино Такач и Милић.

— Широк је круг добрих играча Војводине, па се бојим да бих негде погрешио.

— На новосадском стадиону бих волео да видим Реал, Сантос и Манчестер јунајтед.

— Управа треба да буде доследнија у спровођењу својих одлука, а играчи да мање мисле на лична примања а више да пружају на терену.

Милош Панић,
службеник

„ЖЕЛЕО БИХ ДА ВИДИМ ЈЕДНУ ЕКИПУ ИЗ ГАНЕ!"

— У Нови Сад сам дошао 1946. године. Од тада и навијам за Војводину.

— Навијач сам црвено-белих и не мислим да мењам боје клуба.

— Са Ромом 5:4 у Италији.

— Високим поразом у игри са Партизаном у Београду 5:1.

— Један од разлога, по моме мишљењу су, и сталне измене у тиму и руководству црвено-белих.

— Победа над Железничаром у Сарајеву када смо већ сви мислили да наде за опстанак у лиги готово више и нема. Милићев гол на овој утакмици обрадовао ме је више него сви они које сам видео за осамнаест година навијачког стажа у Војводини.

— Од раније генерације Ђурицу Аврамовића и Бошкова због залагања а сада донекле Такача, који још увек не даје оно што би могао да пружи.

— Тешко ми је да саставим једанаесторицу најбољих из периода од 1946. године. У садашњи тим мислим да треба стављати играче који ће се борити за победу. Треба смелије прилазити састављању тима и млађим играчима дати што више прилика да покажу шта знају.

— Поред познатих екипа из наше земље, које виђам у првенственим окршајима, од страних екипа бих волео да видим једну екипу из Гане.

— Слављенику желим успеха. А играчима: да се више залажу и дају све од себе како би постигли што боље резултате.

Инж. Душан Стејин

Душан Стејин,
грађевински инжењер:

„НЕЗАДОВОЉАН САМ НЕОБЈЕКТИВНОШЋУ СУДИЈА!"

— Још као дечак почео сам да симпатишем клуб, а навијач сам од 1938. године.

— Нисам.

— Победама над Слованом из Братиславе, Рапидом и Вашашом, као и победом над Динамом септембра 1960. године за време одржавања Загребачког велесајма.

— За последње две године од како се нажалост боре за опстанак у I лиги.

— Један од разлога што првенство до сада нисмо освојили је и то што су неки од наших играча, у време када смо за то били способни, више били ангажовани у припремама и играма за државну репрезентацију, него клупским. За освајање Купа објективно говорећи нисмо имали више шанси, до једне. Посебно морам да нагласим да сам често био незадовољан необјективношћу наших појединих судија.

— Победа на Рапидом, у сно време још са комплетним тимом.

— Крстића, Веселиновића и Бошкова, а сада Такача.

— Пантелић — Рогановић, Свињаревић — Бошков, Николић, Крстић — Рајков, Веселиновић, Вукелић, Ивош, Крстић.

— Дуклу, Ференцварош и Фјорентину.

— Да остане у друштву најбољих.

Миленко Гавриловић,
службеник:

„ИАКО СЛАВИЈИН ИГРАЧ — НАВИЈАЧ ЦРВЕНО-БЕЛИХ"

— За Војводину сам почео да навијам одмах после ослобођења, када је фузијом неколико клубова основана Слога.

— Од када сам почео да навијам за Војводину, па до данас када су у најтежој ситуацији, пред питањем да ли ће испасти из Прве лиге, не мислим ни једног тренутка да изневерим црвено-беле. Чак и као активан фудбалер од 1950.

FKVOJVODINA★COM

до 1955. године у новосадској Славији остао сам њен веран навијач. Мислим да су ми најтежи тренуци биле утакмице против мојих љубимаца када сам играјући бека морао да држим Крстића и стрепим да га у неком од многобројних дуела не повредим.

— Моји љубимци су ме највише обрадовали 1951. године на Ријеци, када је Војводина славила победу од 4:1 и тако на Кантриди до ногу потукла тадашњи Кварнер. Са исте утакмице дуго ће ми у сећању остати одлична игра Симе Милованова, као и изврсни голови Хирмана и Херцега.

— Највеће разочарање доживео сам на изгубљеној утакмици Војводине са Црвеном звездом у Новом Саду, када смо иако велики фаворити изгубили са 6:0.

— Мислим да је један од највећих разлога што до сада моји љубимци нису освојили ни један од великих трофеја у домаћим такмичењима недостатак спортске среће која нам је окретала леђа у најважнијим тренуцима.

— У Средњоевропском купу у првој утакмици у Бечу изгубили смо са 4:1, и углавном се помирили са испадањем из даљег такмичења за Куп. Уследило је, међутим, оно чему се нико ни од најватренијих навијача црвено-белих није надао. После одличне игре у Новом Саду Бечлије су отишле поражене са 3:0, чиме је резултат био изједначен на 4:4.

— Из старе гарде највише ценим Ђурицу Аврамовића, малог али срчаног борца и Добросава Крстића увек скромног и борбеног. А из данашње Силвестера Такача пуног љубави за тим.

— Васић — Рогановић, Николић — Бошков, Милованов, Крстић — Рајков (Такач), Веселиновић, Хирман (А. Петровић), Ивош (Велкер), Крстић (Херцег).

— Милано, МТК и Рапид.

— Да остане у Првој лиги и освоји Куп.

Тоша Чавић,
мушки фризер:

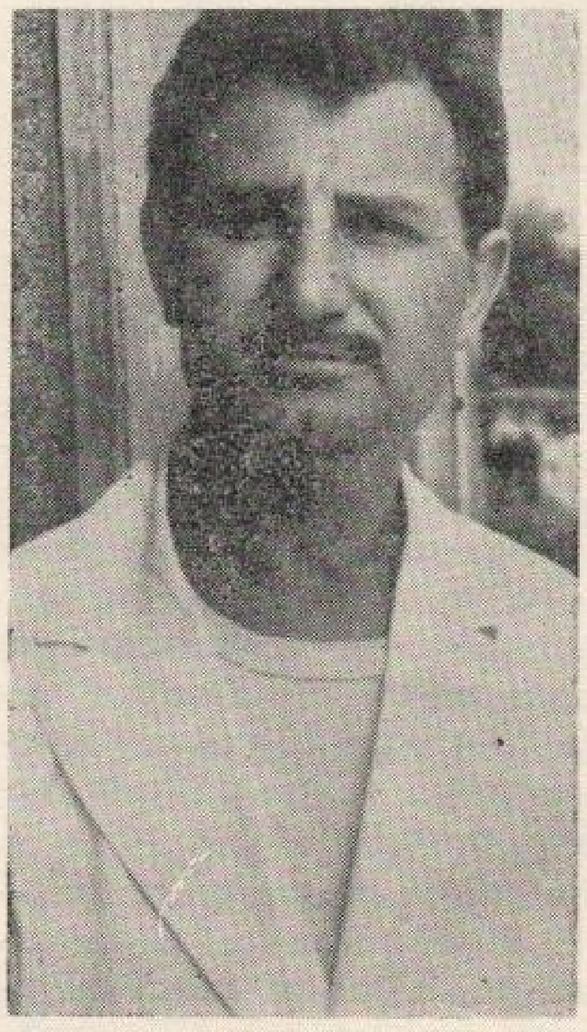
„КАДА БИ ЈЕДНОМ ВЕЋ ПОСТАЛИ ПРВАЦИ...“

— Навијач сам Војводине од 1947. године када сам дошао у Нови Сад. Већ у самом почетку ми се допадала технички дотерана и пуна духа игра тадашње „Слоге“.

— Никада не мислим да је изневерим, па макар испала и из I лиге.

— Највише ме обрадују када победе Звезду.

— ... а растуже после сваке изгубљене утакмице. Поготово када надиграју противника а на крају ипак изгубе бод а понекад и оба.

Тоша Чавић

— Црвено-бели нису до сада освојили првенство или Куп само због тога што им у завршници понестане снаге.

— У сећању ће ми дуго остати велика игра мојих љубимаца против бечког Рапида који је дошао са великом предношћу у Нови Сад, а ипак отишао погнуте главе.

— Највише сам раније ценио Вујкета, а сада Такача.

— Вереш — Свињаревић, Рогановић — Бена, Бошков, Крстић — Такач, Милић, Веселиновић, Ивош, Секереш.

— Жеље... Када би једном већ постали прваци!

Димитрије Врачарић,
службеник:

„ПОСЛЕ СЛАБИХ ИГАРА УВЕК СЕ ПОКОЛЕБАМ“

— За Војводину сам почео да навијам доста давно. Било је то још 1936. године, када сам био ученик.

— После слабих игара увек се поколебам. Али, остајем увек веран својим црвено-белим.

— Прошле године када су се изборили да остану у I лиги.

— Током читаве прошле године, а такође и ове када се поново боре за опстанак у друштву најбољих.

— Није доследна и истрајна читавог првенства.

— Свака игра у којој сам гледао Вујкета, Тозу, Крлета и друге из њихове горде. Ако би ипак требало да се одлучим за једну од њихових многих игара била би то пре свега утакмица против Рапида у Новом Саду.

— Целу стару гарду из Вујиних дана, а сада Такача и Милића.

FKVOJVODINA★COM

— Кроз редове Војводине од 1936. године много је продефиловало играча, тако да би било тешко правилно одабрати једанаесторицу најбољих. Сада их нажалост и нема толико да бих могао саставити тим какав желим.

— Реал, Фјорентину и Сантос.

— Нажалост, моја највећа жеља је да Војводина остане у I лиги и наравно да што пре консолидује своје редове како би већ у идућој сезони конкуруисала за врх табеле који јој по вредности и припада.

Јошка Кремер,
службеник:

„ЕФИКАСНОСТ ПРЕ СВЕГА!“

— Симпатисао сам Војводину много раније али сам стварно почео да навијам за њу тек 1953. године. Добро се сећам тадашње утакмице са Црвеном звездом коју смо добили Тозиним голом, и коју смо касније изгубили такође због Тозе само за „зеленим столом“. Тадашња одлука Фудбалског савеза страшно ме је огорчила и још више везала за моје љубимце.

— Никада. Навијаћу за црвено-беле докле год будем могао да посећујем утакмице.

— Најпријатније су ме изненадили победом у реванш сусретима са Рапидом и Вашашем.

— ... у последње време својим резултатима.

— Мислим да је један од главних разлога што до сада нисмо успели да освојимо првенство или Куп, што смо увек хтели да публици прикажемо леп и технички дотеран фудбал али не и ефикасан.

— Највише ми је у сећању сусрет између Вашаша и Војводине, када смо их победили са 2:1 и освојили друго место у Средњоевропском купу.

— Из раније гарде сам највише ценио Здравка Рајкова, а из садашње Такача.

Јошка Кремер

— Мислим да је то пре ствар Фрање Хирмана и Еде Плаца него моја.

— Реал, Сантос и Милан.

— Да се остане у I лиги.

Слободан Милетић,
студент:

„МАЊЕ МАШТЕ, ВИШЕ ГОЛОВА!“

— Још од онда када је била Слога, а ја окачењак који кроз „деру“ гледа.

— Састављачу ових питања ја бих одговорио питањем: Да ли сте икада пожелили да изневерите своју девојку?

— У Средњоевропском купу и још много пута. Против Роме на пример.

— Добар навијач, памти али неће да врати... И не може. Или по хришћански — узвраћа хлебом.

За тако шта је потребан бољи механизам, строго подвргавање концепцији „победничке“ игре. Мање маште, више голова и бескрупулозних реализатора.

— Једна победа над Звездом у обострано лошој игри. Највећа ствар је победити своју слабост, а потом и противничку.

— Рајкова, Веселиновића и Бошкова. Данас — Сентина.

— Васић — Свињаревић, Рогановић — Бошков, Миловановић, Крстић — Рајков, Вукелић, Веселиновић, Ивош, Крстић.

— Реал, Бенфику, Сантос.

— Да се провуче кроз „иглене“ уши.

Милан Мартинов,
берберин:

„ВИШЕ СПОРТСКЕ СРЕЋЕ!“

— Први пут сам гледао Војводину, односно Слогу, 1948. године у игри са Нашим крилима. Заволео сам технички

Милан Мартинов

FKVOJVODINA★COM

префињену игру њених тадашњих играча и постао њихов навијач,

— Нисам до сада никада помислио да изневерим своје црвено-беле.

— На утакмици са МТК-а у финалном сусрету Купа у Новом Саду, када смо славили победу од 2:1.

— Изгубљени сусрети у финалној утакмици за Куп Југославије и у Београду и у Загребу са истим резултатом 0:2.

— Да смо имали мало више спортске среће до сада би сигурно освојили првенство или Куп.

— У игри са Ромом у Риму када је Рајков за непуних пет минута постигао три гола.

— Из раније гарде највише ценим Бошкова, Велкера, Веселиновића и Рајкова. Сада: Свињаревића, Такача и Пантелића.

— Пантелић — Свињаревић, Вучинић — Нештицки, Јергић, Малешев — Такач, Секереш, Павлић, Милић, Вернер.

— Сантос, Бенфику и московски Динамо.

— Да пред својом публиком никад не изгубе ни један сусрет и да и даље увек буду у друштву најбољих.

у Нови Сад да бих гледао Војводину.

— Свим срцем сам војводин-наш.

— Сваком победом над Црвеном звездом а нарочито победом у Средњоевропском купу над Рапидом.

— ... прошле и ове године када су доспели у незавидан положај на табели и када им прети опасност од испадања из друштва најбољих.

— У свакој спортској игри поред знања, квалитета и у-

Емил Степанов

мешности треба имати и спортске среће. А она као да се са Војводином увек мимоилази. Иако на домаку ласкавих титула, Војводини ипак до сада није пошло за руком да у потпуности тријумфује.

— Против Рапида из Беча у Новом Саду.

— Био би то дугачак списак, али ипак из старе гарде Велкера, Плаца, Марјановић, Мајтана, Рајкова, Милованова, Крстића I и II, Бошкова, Веселиновића, Ивоша и наравно Васића, а од садашње гарде Такача, Вучинића, Сентина, Свињаревића, Малешева, Павлића и Милића.

— Плац — Свињаревић, Мајтан — Крстић, Марјановић, Бошков — Рајков, Ивош, Веселиновић, Велкер, Крстић.

— Реал, Сантос и московски Динамо.

— Да се одрже у друштву најбољих и заузму прво место на предстојећем турниру поводом прославе 50-годишњице постојања клуба.

Емил Степанов,
службеник:

„ДОЛАЗИО САМ У НОВИ САД ДА БИХ ГЛЕДАО ВОЈВОДИНУ!“

— Играо сам фудбал још као дечак у Равном Селу, родном месту Јошке Велкера. Понесени игром често смо се називали именима тада одличних играча Војводине, а своје тимове најчешће звали именом црвено-белих. Било је то 1932. године. Са својим старијим друговима сам долазио

Сулејман Чамо,
пензионер:

„ЦЕНИМ СВЕ ОНЕ КОЈИ СЕ ЗАЛАЖУ!“

— Од 1938. године, када сам са службом премештен из Београда у Нови Сад. Свиђала ми се игра Војводине, а као старом социјалисти и њен црвено-бели дрес.

— Нисам. Ни онда када је преживљавала кризу, јер сматрам да и навијачи могу да допринесу много свом омиљеном клубу.

— Утакмицом са италијанском Ромом и бечким Рапидом.

— Увек ми је тешко кад изгубе утакмицу, али ипак не губим наду у своје љубимце. Ипак, највише су ме растужили овог пролећа.

— Има много разлога у које не бих желео да улазим.

— И из раније гарде и из садашње, увек ценим оне који се највише залажу за боје Војводине.

— Пантелић — Свињаревић, Вучинић — Сентин, Јергић, Нештицки — Такач, Радосав, Ламби, Милић, Пушибрк.

— Од страних тимова бих волео још једном да видим Слован, Рому и Рапид.

— Желим да се задржи међу најбољима јер за сада не можемо говорити о трофеју, већ само о побољшању положаја на табели.

FKVOJVODINA★COM

Васа Гурјанов

Васа Гурјанов,
службеник:

„ВОЈВОДИНА ИГРА
НАЈЛЕПШИ ФУДБАЛ!“

— Хиљаду деветсто четрдесет и осме године по доласку у Нови Сад почео сам да навијам за Војводину јер је у то време она заиста играла најлепши фудбал у држави.

— Иако је тренутно у редовима црвено-белих завладала озбиљна криза, нисам помислио ни једног тренутка да их изневерим.

— У Дунавском купу са Рапидом и са мађарским МТК-а.

— ...Хиљаду девет стотина педесет и седме када је Војводина требало да постане првак државе али јој се титула измакла пошто је судија признао гол који је центарфор Звезде Ивица Поповић постигао руком. И недавно против Динама.

— Један од разлога је што Војводина не игра оштро и бескрупулозно, односно што не прихвата оштрију игру коју сви сада форсирају.

— Утакмица са Вардаром и Будућношћу.

— Веселиновића, Рајкова, Бошкова, Хирмана и Вукелића. Сада Такача, Секереша, Милића, Нештицког и Павлића.

— Пантелић — Свињаревић, Секереш — Нештицки, Јергић, Малешев — Такач, Милић, Павлић, Ламби, Дуганција.

— МТК-а, Интер и Дуклу.

— Да не испадну из Прве савезне лиге и да се у следећој сезони што боље пласирају.

Јаша Панић,
аранжер:

„БЕЗ ЗАЛАГАЊА
НЕМА УСПЕХА!“

— Још као дечак сам волео фудбал и посећивао сваку Војводинину утакмицу. Мој навијачки стаж датира још од 1946. године када се клуб звао Слога.

— Нисам никада помишљао да изневерим своје љубимце иако сам толико пута напустио стадион разочаран и приказаном игром и постигнутим резултатом.

— Свака победа ми је подједнако драга. После ње сам задовољан и расположен, баш као да сам доживео нешто најлепше.

— Пораз Војводине од Београда у Новом Саду са 2:1, пошто су после тог неочекиваног пораза биле изгубљене све шансе за освајање првенства. Растужили су ме и утакмицом против сплитском Хајдука у Новом Саду која је у такмичењу за Куп изгубљена после слабијег извођења једанаестераца.

— По моме мишљењу Војводи није освојила ни првенство, а ни Куп, јер ју је спортска срећа напуштала у тренуцима када јој је била најпотребнија. Судије јој нису биле као другима наклоњене, већ су је више пута чак и оштетиле. И што се у сваком случају играчи нису до максимума залагали јер, није довољно само знање.

— Игра за Средњоевропски куп против бечког Рапида, када га је Војводина сјајном игром победила са 4:1.

— Највише сам ценио Тозу Веселиновића, Бошкова, Милованова, Крстића II и Рајкова, а сада Такача, Свињаревића, Милића и Павлића.

— Кривокућа — Свињаревић, Рогановић — Бошков, Милованов, Крстић — Рајков, Веселиновић, Вукелић, Ивош, Велкер.

— Реал, Сантос и Милано у свом најбољем саставу.

— Највећа ми је жеља да Војводина као слављеник 50-годишњице постојања не дође у ситуацију да њен опстанак у друштву најбољих буде доведен у питање. На крају, поред опстанка и I лиги желим да се и сви садашњи фудбалери што више заложе јер само залагање сигурно гарантује крајњи успех.

Драгослав Стојшић,
студент:

„ТОЗА ДРУГ —
ВАСКЕ КОМШИЈА!“

— Тоза Веселиновић ми је био школски друг, Васић комшија и ето, мислим да је то довољно да неко постане навијач. Било је то пре петнаест година.

— Никад нисам помислио да их изневерим. Тачно је да се заричем да их нећу никада више гледати кад год ме разочарају својом игром. Али, само до следеће недеље.

— Увек када играју добро. Ипак, мислим против Рапида и Роме.

FKVOJVODINA★COM

— .. кад год су неборбени индолентни, када губе бодове које би са мало више залагања сигурно зарадили.

— Мислим да је један од разлога што се брзо изгуби самопоуздање после неуспеха. Морал опадне, уместо да буде обрнуто.

— Против Рапида због одличне игре целог тима. И, резултата.

— Некада сам ишао на утакмице због Тозе, сада ценим Такача, Секереша и Свињаревића.

— Вереш – Рогановић, Свињаревић — Крстић, Николић, Бошков — Такач, Веселиновић, Вукелић, Ивош, Рајков.

— Реал, Тотенхем, Бенфику.

— Да опет заиграју као у Тозиново, Вујкетово и Крлетово време.

Стеван Чекмак, електричар:

„УЗОР — СТАРИЈИ ДРУГОВИ!“

— Још као дете, по доласку у Нови Сад 1949. године почео сам да навијам за Војводину.

— Никада.

— Године 1958. када су победили Партизана у Београду са 5:1.

— Када су 1963. изгубили од Будућности на свом терену.

— Један од главних разлога што Војводина није успела до сада да освоји прво место или Куп су судије које су нас у одсудним тренуцима више пута оштетиле.

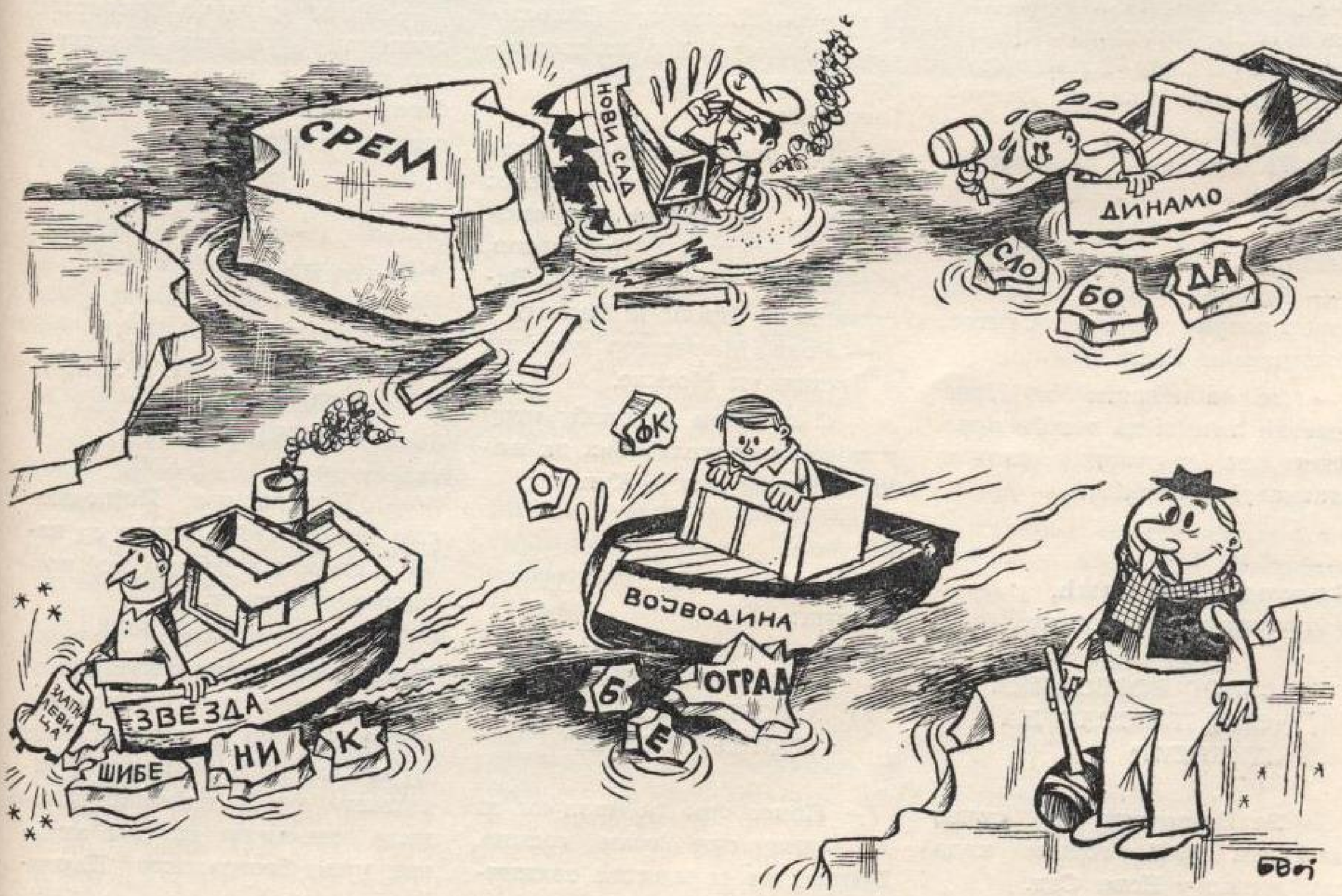
— Победа над мађарском олимпијском репрезентацијом 1960. године. Поред лепе игре у сећању ми је остало да сам добио и опкладу, пошто сам се кладио да ће Војводина победити.

— Раније сам највише ценио Бошкова, Веселиновића и Рајкова а сада Свињаревића, Вучинића, Такача, Николића и све оне који се часно боре за боје свога клуба.

— Вереш — Свињаревић, Радовић — Бена (Крстић), Милованов (Николић), Бошков — Такач, Веселиновић, Милић, Ивош, Рајков (Вернер).

— Дуклу, Јувентус и московски Динамо.

— Као најважније: да останемо у I лиги, да Радомир Крстић преузме тренирање прве екипе, да се Ваја Богдановић врати на дужност техничког руководиоца клуба и да се данашњи првотимци уг-

FKVOJVODINA★COM

ледају на своје старије другове и више боре за боје свога клуба.

Анкица Перић,
службеница:

„ПРВО МЕСТО НА ЗЛАТНОМ ЈУБИЛЕЈУ!“

— За Војводину навијам управо од тренутка када је она поново добила своје име. Било је то 1951. године када је Слога променила име у Војводину.

— Ни једног тренутка нисам помислила да изневерим своје црвено-беле.

— Када су на првенственој таблици заузимали друго место и на крају првенства постали вице-шампиони.

— ... током овогодишњег државног првенства.

— Понестаје им снаге и морала у финишу.

— Победа над мађарском екипом МТК-а.

— Из старе гарде највише сам ценила Бошкова, Рајкова, Крстића и Тозу Веселиновића а из нове Такача, Пантелића и Радосава.

— Пантелић — Свињаревић, Вучинић — Бена, Милованов, Бошков — Такач, Рајков, Павлић, Веселиновић, Крстић.

— Желела бих да видим на новосадском стадиону Сантос, Тотенхем и Реал.

— Да не испадне из Прве савезне лиге и да освоји прво место на турниру поводом златног јубилеја.

— Од тада, па до данас ни једног тренутка нисам ни помишљао да изневерим своје црвено-беле.

— Највише су ме обрадовали добром игром са Рапидом у Дунавском купу.

— Разочарали су ме ове године својом слабом игром, незалагањем и једноставним мирењем са судбином која им баш никада није била наклоњена.

— Иако смо одувек играли лепо и имали изврсне играче, недостајало нам је бар мало залагања па да постигнемо оно најдраже: да освојимо првенство или Куп.

— Најдуже ће ми остати у сећању утакмица у Загребу са Динамом 1961. када смо победили са 4:1, као и она у јесен 1962. када смо поражени. На тој сам утакмици нервирајући се попушио седамнаест цигарета и исте вечери престао да пушим. До данас још нисам пропушио.

— Из ранија гарде највише сам ценио Бошкова, Веселиновића, Крстића, а из данашње Такача, Свињаревића и Николића.

— По моме мишљењу тим би требало овако да изгледа: Васић — Рогановић, Аврамовић — Бошков, Милованов, Крстић — Такач, Павлић, Веселиновић, Ивош и Велкер.

— Рома, Манчестер јунајтед и Динамо из Москве.

— С обзиром на слабу игру у првенству желео бих да моји љубимци освоје Куп.

Божидар Папић,
комерцијални референт:

„ЗБОГ ВОЈВОДИНЕ САМ ПРЕСТАО ДА ПУШИМ!“

— За Војводину сам почео навијати 1947. године када сам дошао у Нови Сад.

Иван Стајић,
радник:

„РАЗОЧАРАЛИ МЕ У СУСРЕТУ СА КАНАРИНЦИМА“

— Почео сам да навијам за Војводину пре осам година. Допала ми се њихова технички дотерана, духовита и фер игра. Од првог сусрета сам заволео своје црвено-беле.

— Никада их нећу напустити.

— Највише су ме обрадовали победама над представницима београдских клубова у прошлогодишњем такмичењу за Куп.

— Разочарали су ме поразом у игри са „канаринцима“ ове сезоне.

— Да би се освојило првенство или Куп, често треба поред добре игре имати и наклоност судија, а и залагати се до последњег минута игре што никада, бар до сада, није била одлика мојих љубимаца.

— Од некадашњих играча највише сам ценио Тозу, Ивоша, Бошкова и Крстића а од данашњих Такача и Пантелића.

— Пантелић — Вучинић, Свињаревић — Нештицки, Јергић, Сентин — Такач, Милић, Павлић, Радосав, Вернер.

— Реал, Сантос и Милан.

— Да се до краја првенства држимо у трци за средишни део табеле и да се моји љубимци никада више не нађу у сличној ситуацији.

Јован Богић,
студент:

„МНОГО ПУТА САМ ДОЛАЗИО У ИСКУШЕЊЕ!“

— Присталица Војводине сам још од 1947. године од када у ствари и датира мој војводинашки стаж.

— Много пута сам долазио у искушење да изневерим своје миљенике, иако то до сада нисам учинио и сигуран сам да никада нећу учинити. У искушење ме је највише доводила чињеница да сам активан члан београдског Партиза

FKVOJVODINA★COM

1946.

зама и да сам стално окружен његовим присталицама и страсним навијачима. Па ипак, успешно им се одупирем и годинама остајем веран својим црвено-белима у Новом Саду.

— Када су у стилу шампиона „прегазили“ аустријски Рапид.

— Када год изгубе утакмицу са Звездом.

— Због недовољне љубави и залагања њених најбољих играча.

— Утакмица са Сарајевом у Новом Саду када смо победили са 4:3.

— Из раније гарде сам највише ценио Тозу Веселиновића. А сада... Опет Тозу, односно његов начин играња који ми нажалост само неки пут успеју да дочарају Такач и Милић.

— Кривокућа — Свињаревић, Вучинић — Бошков, Рогановић, Крстић — Такач, Веселиновић, Вукелић, Ивош, Рајков.

— Реал, Бенфику и Сантос.

— Да се одрже у Првој лиги и да поново врате свој углед пружајући нам могућност да уживамо у некадашњем лепом фудбалу.

Превислав Боролић, службеник:

„ЗАВОЛЕО САМ ЈЕ ЈОШ КАО СЛОГУ!“

— Заволео сам је још као Слогу. Гледао сам већину југословенских тимова и доста страних, али, кад Војводина заиграра нигде јој равног противника нема. Такав фудбал се заиста ретко виђа.

— Војводину никада нисам изневерио као симпатизер и навијач. Уз њу сам био и у најтежим тренуцима прошле године, када је подмлађени

FKVOJVODINA★COM

тим преживљавао сличне тренутке данашњим. Када се екипа, ослабљена одласком Тозе, Вује, Вереша, Крлета, Рајкова и осталих грчевито борила за опстанак у лиги. Остајем јој веран и даље.

— Најпријатније су ме обрадовали када су после освајања другог места у првенству победили бечког Рапида у утакмици за Средњоевропски куп и победом над мађарском репрезентацијом у Пешти.

— Најтеже ми је било када смо овога пролећа изгубили од Динама иако смо на терену били далеко бољи.

— По моме мишљењу највећи кривци за не освајање два највећа трофеја у нашем фудбалским такмичењима су судије.

— Најдуже ми је остала у сећању утакмица против Сарајева, не сећам се датума, на којој је Војводина победила са 4:2, а на којој је, колико се сећам, Тоза постигао сва четири гола.

— Из раније гарде сам највише ценио Тозу и Бошкова, а сада ценим читав тим, наравно када се залаже.

— Садашњи тим ми се допада, једино би требало чешће стављати малог Радосава који је потпуно сазрео за први тим и који се одлично слаже са Такачем.

— На прослави 50-годишњице волео бих да видим Црвену звезду, ОФК Београд и Вардар.

— Желео бих да играчи већ једном потпуно схвате да је свака утакмица подједнако важна. Да од првог кола као крпице почну сакупљати бодове, да се залажу свих 90 минута на свакој утакмици па нас успех неће мимоићи. Веће залагање, лепше игре и бољи пласман, повратиће веру многобројним разочараним навијачима нашег клуба.

Јан Мадацки,
радник:

„МАЛО МАЊЕ ТРЕБА МИСЛИТИ НА НОВАЦ...“

— За Војводину навијам одкако је добила то име. Навијам за њу јер живим у Војводини, јер у њој играју играчи поникли у нашој покрајини... Једноставно — волим је свим својим срцем.

— Никада. Чак и када играју у мом Кисачу против Татре, ја навијам за Војводину.

— Најпријатније су ме обрадовали победом над бечким Рапидом у Новом Саду.

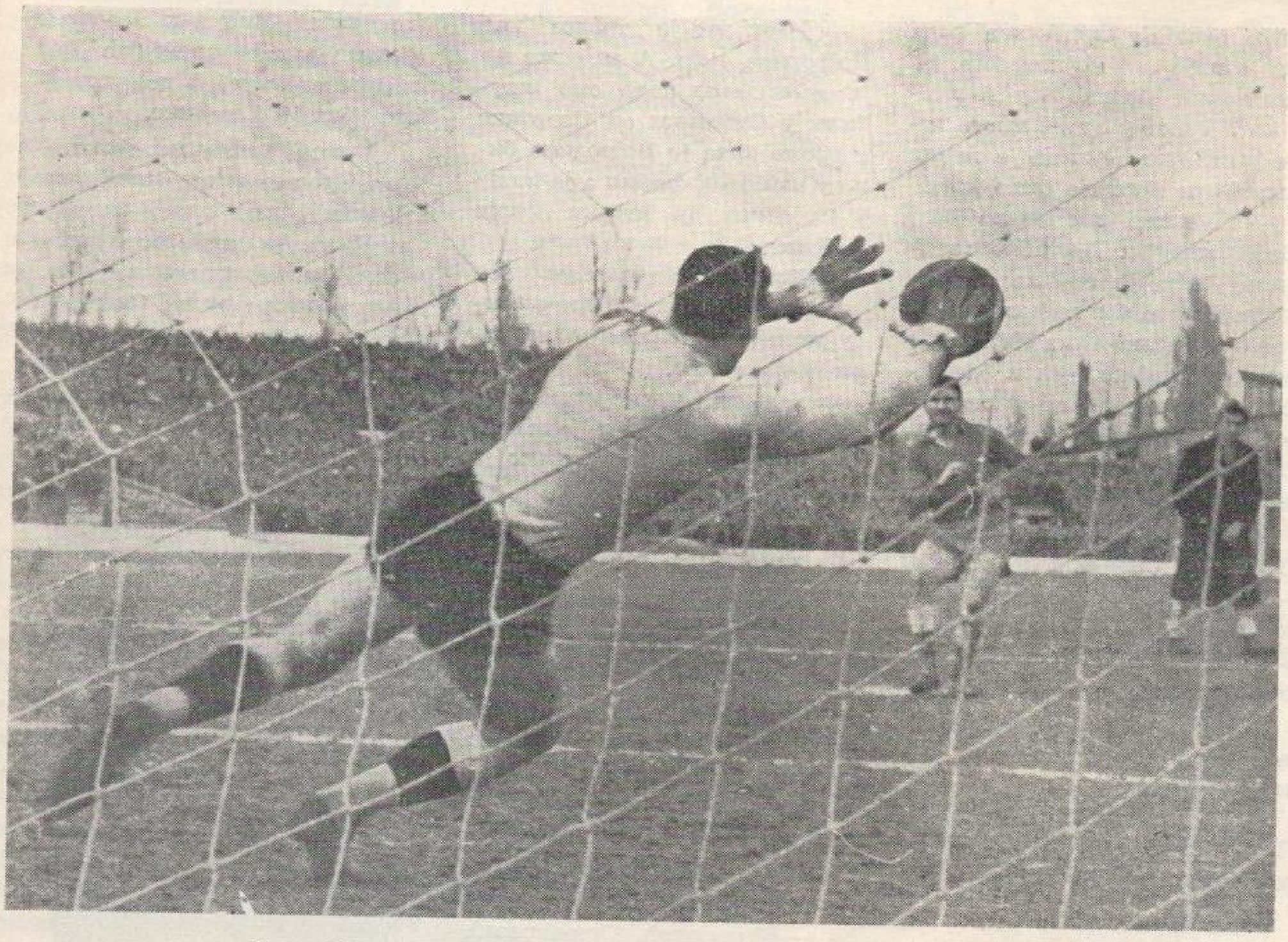
— ...а највише растужили против Хајдука у полуфиналној утакмици за Куп, када смо елиминисани због слабијег извођења једанаестераца.

— Мислим да би мало мање требало да се мисли на но-

Успела акција Милића пред голом Новог Сада

FKVOJVODINA★COM

Пантелић је на Куп-утакмици 1963. одбранио једанаестерац

вац, а више залаже на спортском борилишту.

— Свакако утакмица о којој сам већ говорио — против Рапида. Када су се играчи залагали више него икада и када је цео стадион био уз њих и бодрио их до последњег судијиног звиждука.

— Тозу Веселиновића и Вујадина Бошкова јер су стварно били велики играчи, А сада највише Такача и Милића.

— Вељковић — Свињаревић, Стаменски — Нештицки, Секереш, Малешев — Такач, Радосав, Павлић, Милић, Дуганџија (Вернер).

— Динама из Москве, Дуклу и Интер.

— Да се у овој години што боље пласирамо, а да у следећој сезони предвођени Тозом Веселиновићем јуришамо на освајање првог места и победу у Купу.

Мића Раусављевић, пензионер:

„ТОЗА — НАЈБОЉИ ИГРАЧ ВОЈВОДИНЕ СВИХ ВРЕМЕНА!“

— Априла 1932. године премештен сам из Сушака у Нови Сад. До тада сам био навијач београдског БСК-а. Али, када сам се упознао са неким члановима управе Војводине и зближио са фудбалерима: Живићем, Пашћаном, Мајтаном, Немет ом, Савом Дамјановићем — Лика и другима, страсно сам почео да навијам за Новосађане и до дан данас сам им остао веран.

— Никада нисам ни помислио да изневерим своје црвено-беле.

— Много су ме пута обрадовали али, ипак највише у Средњоевропском купу против Вашаша у Новом Саду. Нашима је ишло све тако добро, да су се мађарски новинари у чуду питали: „Да ли је могуће да један Вашаш игра толико подређену улогу?“

— Највише ме растуже када се недовољно залажу и изгубе већ добијену утакмицу.

— Освојити првенство или Куп није лако када против себе поред противника често пута имамо и судије. Лако је појединим клубовима да тако

FKVOJVODINA★COM

лако освајају првенства када им судије у најпотребнијим моментима прискоче у помоћ.

— У сећању су ми многе лепе утакмице, тако да је тешко издвојити посебно било коју.

— Највише сам ценио Тозу Веселиновића. По моме мишљењу Тоза је најбољи играч Војводине свих времена. Његов одлазак из тима није ослабио само екипу, већ и благајну клуба, пошто су многи истински љубитељи фудбала после Тозиног одласка престали да посећују утакмице.

— Тим би саставио овако: Вереш — Свињаревић, Мајтан — Бошков, Миловановић (Николић), Крстић (Живковић) — Такач, Рогић, Рајков, Веселиновић, Велкер.

— У Новом Саду бих волео да видим све екипе које не играју бункер.

— Жеља ми је да се врате Тоза, Крле и Вуја. Да тим не испадне из I лиге.

Павле Сич,
пословођа:

„ДА ЈЕ СЕ ОДРЕКНЕМ... — НИКАД!“

— За Војводину навијам од 1948. године. Почео сам навијати за њу јер је била најбоља у граду. Отада и почињу моје симпатије према црвенобелима.

— Било је тренутака када сам се покајао што сам заволео овај клуб. Али, да је се одрекнем... — никада.

— У своје време сам се радовао победи Војводине над Звездом у Београду, а нећу заборавити ни ону велику утакмицу са Ромом у Риму. Када је Војводина у реваншу утакмици успела да вођство Римљана од 4:1, претвори у победу од 5:4.

— Увек ми је тешко кад Војводина губи. А најтеже ми је ипак било када смо изгубили у Суботици од Спартака у време када је Војводина била у најбољој форми а ја ишао у Суботицу да бодрим своје љубимце.

— Првенство или Куп нисмо освојили јер се играчи нису увек борили „као да им гори под ногама“.

— Већ сам рекао да ће ми сна утакмица против Роме најдуже остати у сећању иако је нисам гледао.

— Много сам ценио фудбалско знање, залагање и скромност Вујадина Бошкова и Добросава Крстића и изванредне реализаторске способности и умешност Тозе Веселиновића. Сада ме одушевљава Силвестер Такач и Павлић (када се залаже). Ценим и Пантелића, Милића и Свињаревића а доста очекујем и од свих осталих младића.

— Мој тим би био: Кривокућа — Рогановић, Свињаревић — Бошков, Миловановић, Крстић — Такач (Рајков), Ивош, Хирман, Веселиновић, Крстић.

— Желео бих да видим у Новом Саду Војводину у игри са Реалом, Сантосом и Миланом.

— На моју велику жалост, за сада ми је једина жеља да слављеник у свом златном јубилеју не испадне из I лиге, што ће се лако остварити уколико сви играчи буду играли свих деведесет минута, без обзира да ли воде са један, два или три гола разлике.

Коста Ивковић,
судија:

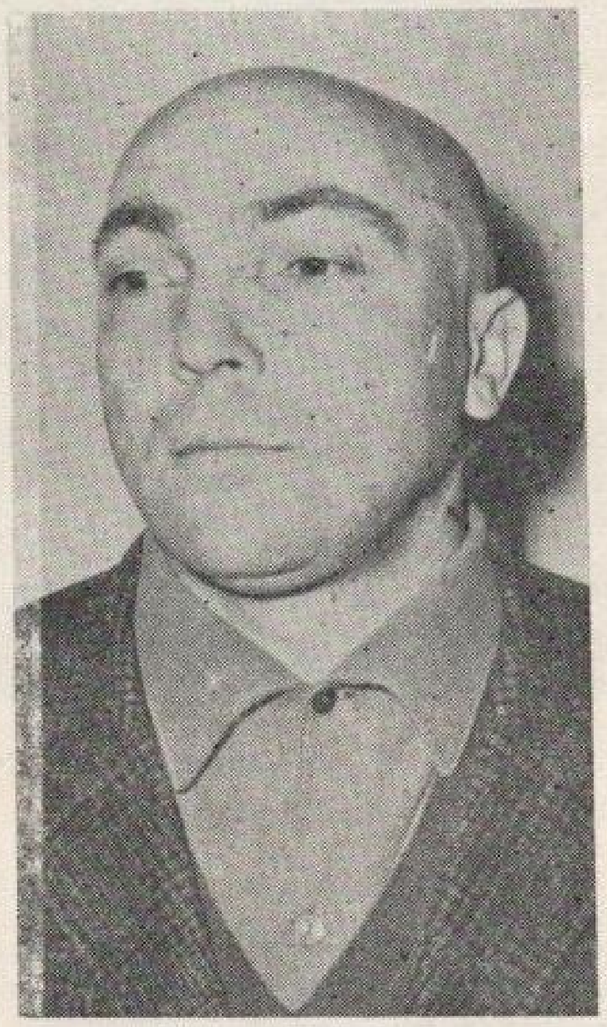
„ПРЕД КОНАЧНИМ УСПЕХОМ СМО УВЕК ПОСУСТАЈАЛИ!“

— Пошто сам и сам Војвођанин одавно сам симпатисао Војводину. Међутим, сасвим озбиљно сам се загрејао за црвено-беле тек по доласку у Нови Сад 1953. године.

— Никада нисам ни помишљао да као навијач изневерим Војводину.

— Највише су ме обрадовали својим изванредним успехом у такмичењу за Средњоевропски куп.

— ...а највише растужили све сезоне својом неборбеном

Коста Ивковић

игром. Потребно је што пре схватити да недостатак некадашњег квалитета садашњи тим може надокнадити једино борбеношћу и залагањем.

— Пред коначним успехом смо увек посустајали... Треба технички дотерану игру комбиновати са борбеношћу и истрајношћу, па нам се неће догодити да нас у одлучујућим борбама робуснији тимови побеђују.

— Најдуже ће ми остати у сећању игра Војводине против Рапида.

— Од старе гарде највише ценим Веселиновића, а од садашње Такача.

FKVOJVODINA★COM

— Саставима ранијих екипа црвено-белих не бих имао шта да приговорим. И данашњи ми се тим свиђа, једино би по моме мишљењу више требало форсирати Павлића. Наравно, под условом да игра како му то једино и одговара, с обзиром на његове бројне недостатке, борбено, робусно — да не дозволи ни једном играчу да пре њега дође до лопте.

— Желео бих да видим врхунске мађарске и аустријске тимове, а од наших увек радо гледам Црвену звезду и Динамо.

— Желим Војводини да коначно среди своје редове и нађе себе. Погрешно је и даље настављати са некадашњом технички зачињеном игром препуном финеса. Квалитет данашњих играча то више не дозвољава. Зато је потребно што више борбености, брзине и једноставне игре. Можда то више неће бити она позната Војводина, али, лепота и стил се морају жртвовати борби за опстанак у друштву најбољих.

Љубомир Шовљански, новинар:

„РАЗДУЖИЛИ СЕ С ДРЖАВНИМ ДРЕСОМ!“

— Почео сам да навијам ев овако: „Напред Војводинаааа!“ Када? Свакако давно, кад је, старији се сећају, такво навијање било умесно.

— Ниједног тренутка нисам пожелео да изневерим црвенобеле, мада сам црвенео и белео у тренуцима када су они хтели да изневере нас навијаче.

— Радовао сам се највише када је квартет Бошков—Крстић—Рајков—Веселиновић задуго дрес Војводине поистоветио са државним дресом... — ...а играчи Војводине пристигли после њих су ме растужили кад су се с државним дресом — раздужили.

— Да вам шапнем... Ето, што нису освојили ни првенство, ни куп.

— Незаборавна утакмица Војводина—Рома 4:1 одиграна 1955. за Средњоевропски куп! Ако хоћете да знате зашто ми је остала у сећању, спремите се да вам препричам цео њен ток. Дакле, кад је судија дао знак за почетак игре... Ето, видите, и ви ту утакмицу нисте заборавили.

Љубомир Шовљански

— Бошкова и Веселиновића највише сам ценио из раније гарде, а Такача и Милића из садашњег вода предвојничке обуке.

— Васић — Рогановић, Аврамовић — Бошков, Милованов, Крстић — Такач, Рајков, Веселиновић, Велкер, Крстић. Пошто сте ми дозволили да саставим овај тим, дозволите да вам кажем коме то не бих дозволио од досадашњих састављача тима Војводине...

— Желео бих да видим на новосадском стадиону Црвену звезду, Партизана и Динама — као три катастрофално поражене екипе у будућим првенствима.

— Жеља слављенику само једна: „Напред Војводинаааа!!“ а никако — натраг Војводина.

Павле Даљев, пензионер:

„И ЈА СЛАВИМ ЗЛАТАН ЈУБИЛЕЈ!“

— Са Војводином и ја славим педесетогодишњицу. Један сам од њених оснивача. Већ тада су ми црвено-бели постали део свакидашњег живота. Зато — и ја славим златан јубилеј али, навијачки.

— Никада. Па и у тренуцима када су ме највише разочарали. У време када су се налазили у најтежој ситуацији. Редовно сам и тада долазио на сваку утакмицу а ни један тренинг чак нисам пропуштао. Игралиште је моја друга кућа. На њему проводим сво своје слободно време. И зато: црвено-беле никада нећу изневерити.

— Радости је за ових педесет година било доста. Посебно не бих издвајао ни једну утакмицу. Једноставно највише би ме обрадовали сваки пут када би на новосадском стадиону или у гостима побеђивали јаче иностране клубове и тако достојно репрезентовали југословенски фудбал и наше војводинашке боје.

— Што ни једном до сада нису освојили једну од најдрагоценијих титула у нашем фудбалу: Куп или првенство. Поготово када се сетимо колико смо им близу били.

— Првенство или Куп до сада нисмо освојили зато што

FKVOJVODINA★COM

се играчи у најодсуднијим тренуцима не залажу довољно. Прво полувреме још некако издрже, али у другом им обично недостаје даха. Узроке овој појави не треба тражити далеко. Они су ту, пред нама. На свакодневним тренинзима. Ко је од нас, који свакодневно пратимо припреме наших љубимаца, видео да пре и после тренинга оптрче који круг атлетском стазом око игралишта као што је рађено раније... Требало би мало мање посвећивати пажње простим вежбама и разгибавању а више вежбама окретности и издржљивости.

— Најдуже су ми остајале у сећању утакмице са београдским пливима због њихове динамичности, лепе и мушке игре оба клуба.

— Из раније гарде сам највише ценио Божу Марковића, Радивоја Кричкова и Јоцу Марјановића, а из садашње Пантелића, Радосава и Алексића.

— Данашњи тим Војводине саставио бих овако: Пантелић — Свињаревић, Шанта — Селтин, Јерић, Нештицки — Такач, Милић, Алексић, Радосав Ламби.

— МТК-а, Панатенаикос и Болоња.

— Да буду међу најбољима у I савезној лиги а не да се до последњег кола не зна да ли ће остати у њој или прећи у нижи степен такмичења.

Паја Параповић,
службеник:

„КАКАВ ОТАЦ, ТАКАВ СИН."

— Држећи се оне старе народске „Какав отац, такав син!" и ја сам почео да навијам за Војводину чији је страствени навијач већ дуго година мој отац. Уз оца сам и сам још од своје 10 године почео да навијам за црвено-беле. Било је то 1946. године...

— То никада ни помислио нисам, иако ми је Војводина загорчала много недеља.

— То је била утакмица са Рапидом за Средњоевропски куп у Новом Саду. Убеђен сам да ту радост и узбуђење више никада нећу доживети.

— То је читава сезона 1963-64. године, а посебно прошлогодишња утакмица са Партизаном у Новом Саду.

— Пре свега због необјективности појединих судија и малодушности већине играча. Нажалост, ту малодушност су наши првотимци још увек сачували.

— Утакмица Војводина—Рапид. Због залагања свих играча, њеног крајњег резултата, усхићења публике и атмосфере која је владала током читаве игре.

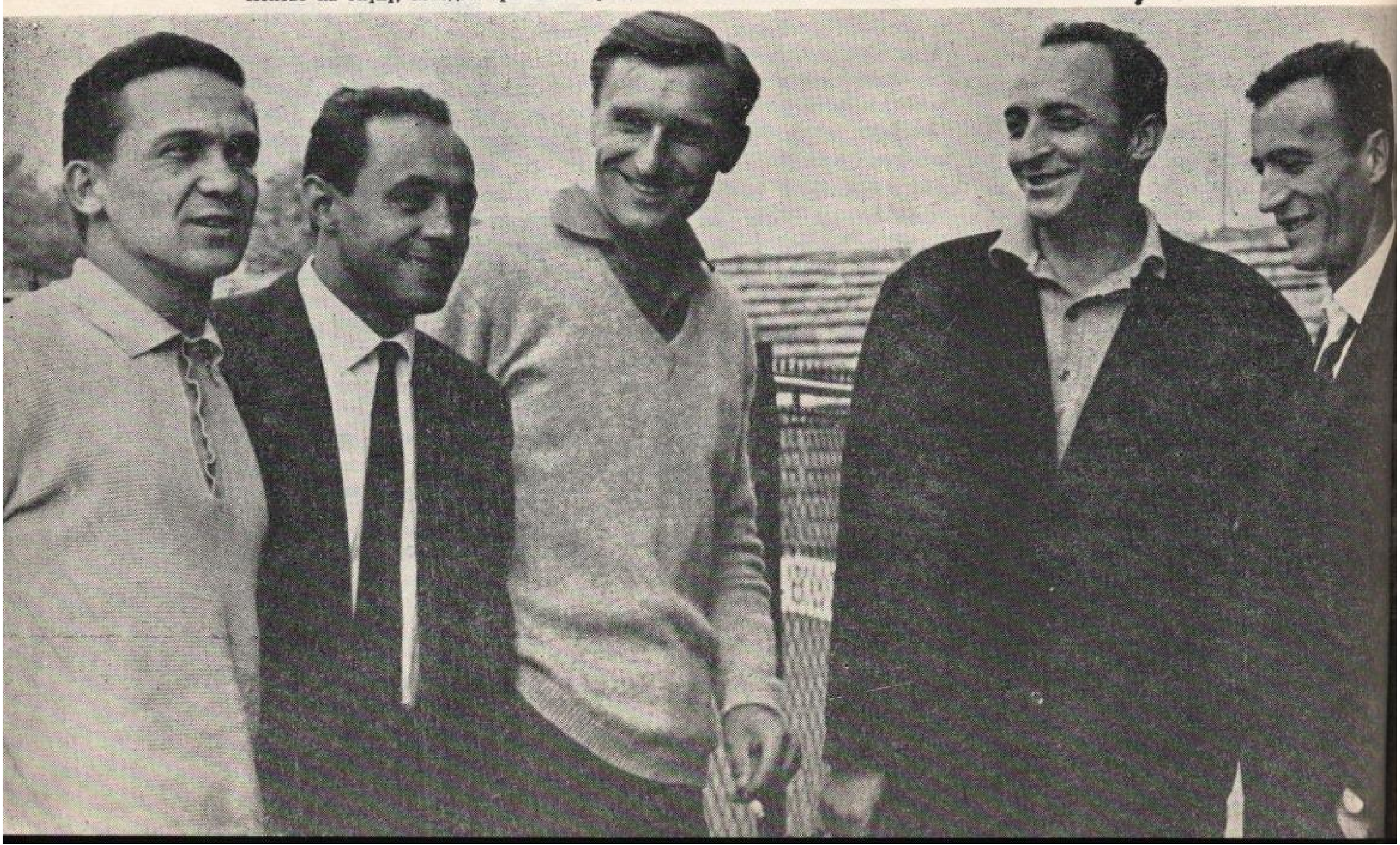
— Из раније генерације Вујадина Бошкова. А сада, од млађих... Да вам право кажем нисам приметио никога да са љубављу изгара на терену, изузев неки пут Милића.

— Пантелић — Свињаревић, Вучинић — Бошков, Миловановић, Крстић — Такач, Веселиновић, Вукелић, Ивош, Рајков.

— Јувентус, Реал и Манчестер јунајтед.

— Пре свега да остане у I лиги и да поштеном спортском борбом поврати свој реноме и да први од следећих јубилеја слави као најбоља екипа у земљи.

Поново на окупу, поводом прославе Војводине :с лева: Ивош, Бена, Вереш, Кривокућа и Рогановић

FKVOJVODINA★COM

ФУДБАЛЕРИ Ф. Д. ВОЈВОДИНЕ 1914. — 1924. И ТИМОВИ 1924. — 1964. ГОДИНЕ

Подаци за овај прилог узети су из предратне војвођанске штампе, послератне периодике, нове архиве клуба и појединих бивших играча, а нарочито од др Уроша Чаковца, за оснивачки период и обнову друштва.

1914. ГОДИНА

Играчи клуба: Јоцковић I, Љубојевић, Милићев, Јоцковић II, Ковачев, Стојановић, Чаковац, Ђеремов, Игњачев, Шијаков, Гавански.

1919.

Играчи клуба: Пирц, Маленчић, Антонић, Чаковац, Зеремски, Гавриловић, Љубојевић, Стојановић, Кричков, Ђеремов, Добровић, Шијаков, Игњачев.

1920.

Играчи клуба: Кричков, Десо, Шолц, Маленчић, Антонић, Чаковац, Дујшин, Љубојевић, Стојановић, Ивковић, Сувајџић, Манојловић, Саулић, Чапек, Макиедо, Мога, Јовановић, Тодоровић.

1921.

Играчи клуба: Маленчић I, Маленчић II, Антонић, Чаковац, Полицир, Љубојевић, Шолц, Андрић, Шенфелд, Овари, Сараз, Шевић, Гавриловић, Марковић, Јовановић.

1922.

Играчи клуба: Маленчић, Шенфелд, Стојановић, Шлезингер, Дудаш, Сараз, Шевић, Валент, Гавриловић, Петровић, Антонић, Чаковац, Макиедо, Молнар, Кричков, Овари.

1923.

Играчи клуба: Шпис, Марковић, Витвински, Валент, Чаковац, Ђеремов, Хеско, Пап, Дудаш, Шевић, Огњановић, Сараз, Кричков, Вајс, Добановачки, Шебек, Живић, Абт, Рус.

1924.

Београд, 23. III Војводина—БСК (Београд) 0:4 (0:2) — Јовановић, Марковић, Кричков, Сараз II, Антонић, Шебек, Хеско, Шезић, Дудаш, Огњановић, Сараз I.

Нови Сад, 17. VIII Војводина—7 Пук (Нови Сад) 4:0 — Маленчић I, Живић, Дудаш, Игњачев, Маленчић II, Вајс, Хеско, Милојковић, Шевић, Петровић, Сараз.

Нови Сад, 20. VII Војводина—Санд (Суботица) 1:3 (0:2) — Маленчић I, Шебек, Дудаш, Маленчић II, Чаковац, Антонић, Хеско, Огњановић, Шевић, Петровић, Сараз.

1925.

Нови Сад, 15. III Војводина—НАК (Нови Сад) 1:3 (1:0) — Маленчић, Дудаш, Живић, Шебек, Вајс, Бикшић, Гргаров, Долански, Огњановић, Шевић, Петровић.

В. Бечкерек, 10. V Војводина—Кадима (В. Бечкерек) 0:0 — Јовановић, Поповић, Живић, Бикшић, Вајс, Огњановић I, Сараз, Дудаш, Огњановић II, Шевић, Петровић.

Нови Сад, 31. X Војводина—Југославија (Београд) 0:7 (0:4) — Михајловић, Живић, Кричков, Поповић, Вајс, Алексић, Гргаров, Марјановић, Шевић, Огњановић, Поповић.

FKVOJVODINA★COM

1925. трио: Сараз — Дудаш — Шевић

1926.

Нови Сад, 18. IV Војводина—НАК (Нови Сад) 1:3 (0:2) — Бикшић, Живић, Кричков, Поповић, Вајс, Чаковац, Алексић, Марјановић, Марковић, Шевић, Петровић.

1927.

Нови Сад, 24. VII Војводина—Обилић (В. Бечкерек) 3:0 (2:0) — Косић, Живић, Митровић, Дамјановић, Кричков, Владимировић, Поповић, Немет, Марковић, Петровић, Алексић.

Нови Сад, 7. VIII Војводина—СМТЦ (Суботица) 2:1 (1:1) — Шијачић, Марковић, Живић, Владимировић, Дамјановић, Силбер, Шустријан, Митровић, Марковић II, Петровић.

Нови Сад, 1. XII Војводина—НАК (Нови Сад) 1:3 (0:1) — Башић, Живић, Марковић I, Поповић, Антонић, Љубинковић, Срећков, Митровић, Марковић, Петровић, Владимировић.

1928.

Нови Сад, 8. I Војводина—Макаби (Нови Сад) 8:1 (3:1) — Косић, Живић I, Живић II, Поповић, Дамјановић, Буштровић, Марковић I, Вајс, Марковић II, Шевић, Владимировић.

Нови Сад, 28. VI Војводина—Југославија (Београд) 1:2 (0:1) — Косић, Живић I, Живић II, Поповић, Антонић, Дамјановић, Гргаров, Срећков, Марковић, Жикић, Алексић.

1929.

Београд, 2. II Војводина—БСК (Београд) 2:4 (1:2) — Косић, Живић, Драгишић, Жикић, Огњанов, Поповић, Марковић, Немет, Антонић, Гргаров, Загорац.

Нови Сад, 30. V Војводина—БСК (Београд) 1:8 (0:2) — Косић, Живић I, Живић II, Поповић, Немет, Жикић, Гргаров, Бекић, Митровић, Марковић, Срећко.

1930.

Нови Сад, 19. I Војводина—Раднички (Нови Сад) 1:1 (0:0) — Шијачић, Живић I, Живић II, Поповић, Огњанов, Жикић, Гргаров, Загорац, Немет, Марковић, Антонић. — Резерва: Паић, Драгишић, Силбер, Михаиловић, Гето, Буштровић, Бугарски, Милетин, Митровић, Косић, Рајковић, Гагић, Цвејанов. — Подмладак: Радиновић, Каназир, Рудић, Милошевић, Михајловић, Пашћан, Добановачки, Рајковић, Николић, Шустријан, Тубић, Шварц.

1931.

Велики Бечкерек, 1. II Војводина—Обилић (В. Бечкерек) 2:0 (1:0) — Шијачић, Живић, Дамјановић, Милошевић, Огњанов, Загорац, Немет, Жикић, Марковић, Антонић, Станивуков.

Нови Сад, 12. VII Војводина—Мачва (Шабац) 3:0 (1:0) — Косић, Живић, Дамјановић, Жикић, Огњанов, Пашћан, Немет, Марковић I, Марковић II, Марковић III, Станивуков.

Нови Сад, 13. IX Војводина—Соко (Београд) 1:5 (0:2) — Косић, Живић, Силбер, Петровић, Станивуков, Пашћан (Поповић), Немет, Жикић, Марковић, Загорац, Алимпић.

Нови Сад, 30. IX Војводина—НАК (Нови Сад) 2:3 (2:2) — Косић, Живић, Жикић, Каназир, Михајловић, Пашћан, Немет, Марковић I, Марковић II, Марковић III, Станивуков.

Нови Сад, 15. XI Војводина—Бачка (Суботица) 2:1 (0:0) — Косић, Каназир, Жикић, Петровић, Дамјановић, Пашћан, Немет, Марковић, Загорац, Станивуков, Алимпић.

Нови Сад, 1. XII Војводина—Раднички (В. Бечкерек) 4:1 (2:0) — Косић, Живић, Жикић, Каназир, Дамјановић, Пашћан, Немет, Бекић, Загорац, Балможан, Поповић.

FKVOJVODINA★COM

1932.

Нови Сад, 2. I Војводина—Славија (Праг) 0:6 (0:4) — Косић, Живић, Дамјановић, Каназир, Станивуков, Пашћан, Жикић, Марковић, Загорац, Бекић, Балможан.

Нови Сад, 20. III Војводина—Раднички (Нови Сад) 1:0 — Хофман, Живић, Жикић, Каназир, Станивуков, Пашћан, Петровић, Бекић, Загорац, Балможан, Дамјановић.

Нови Сад, 5. V Војводина—Југославија (Београд) 5:4 (0:2) — Хофман (Косић), Живић, Младеновић, Дракулић, Станивуков, Пашћан, Петровић, Немет, Загорац, Марковић, Балможан.

Нови Сад, 16. V Војводина—НАК (Нови Сад) 2:0 (0:0) — Косић, Живић, Жикић, Каназир, Дамјановић, (Станивуков), Пашћан, Петровић, Немет, Загорац, Марковић, Станивуков.

Нови Сад, 12. VI Војводина—Славија (Сомбор) 2:0 — Хофман, Живић, Жикић, Каназир, Станивуков, Пашћан, Петровић, Рајковић, Марковић, Загорац, Немет.

Нови Сад, 7. VII Војводина—Мачва (Шабац) 1:1 (1:0)

Нови Сад, 15. VIII Војводина—БАСК (Београд) 0:1 — Косић, Живић, Жикић, Каназир, Станивуков, Пашћан, Петровић, Рајковић, Марковић, Загорац, Немет.

1933.

Нови Сад, 5. III Војводина—Југославија (Београд) 2:1 — Косић, Живић, Дамјановић, Станивуков, Пашћан, Немет, Виловски, Марковић, Загорац, Жикић.

Нови Сад, 12. III Војводина—Славија (Сарајево) 2:2 — Ковсић, Живић, Дамјановић, Васић, Станивуков, Пашћан, Буља, Виловски, Марковић, Загорац, Жикић.

Нови Сад, 2. IX Војводина—БСК (Београд) 1:2 — Косић, Мајтан, Жикић, Каназир, Корошец, Пашћан, Буља, Марковић I, Марковић II, Станивуков, Бајагић.

Нови Сад, 11. IX Војводина—Приморје (Љубљана) 2:6 (1:2) — Шовљански, Жикић, Мајтан, Каназир, Корошец, Пашћан, Буља, Марковић I, Марковић II, Немет, Бајагић.

1934.

Нови Сад, 1. VII Војводина—Мачва (Шабац) 1:0 (0:0) — Плац, Дамјановић, Мајтан, Каназир, Корошец (Џанић), Пашћан, Буља, Марковић I (Марковић II), Џанић (Корошец), Томин, Немет.

Нови Сад, 22. VII Војводина—Југославија (Београд) 2:2 (1:0) — Плац, Дамјановић, Мајтан, Недељковић, Корошец, Пашћан, Буља, Векић, Марковић, Томин, Немет.

Нови Сад, 28. X Војводина—НАК (Нови Сад) 1:1 — Хофман, Дамјановић, Мајтан, Џанић, Корошец, Пашћан, Буља, Муха, Џонић, Сабљар, Немет.

Нови Сад, 17. XI Војводина—Макаби (Нови Сад) 2:1 (1:1) — Хофман, Дамјановић, Мајтан, Рајковић, Џанић, Пашћан, Буља, Немет, Петровић, Томин, Ђурић.

1935.

Нови Сад, 24. II Војводина—Раднички (Нови Сад) 5:3 (3:1) — Свирчевић, Муха, Дамјановић, Немет, Ракић, Пашћан, Џонић, Томин, Петровић, Сабљар, Ђурић.

1928.

FKVOJVODINA★COM

Нови Сад, 28. V Војводина—Расинг (Париз) 0:8 (0:5) — Хофман, Дамјановић, Мајтан, Муха, Џанић, Пашћан, Буља, Немет, Загорац, Корошец, Ђурић.

Нови Сад, 22. IX Војводина—БАСК (Београд) 0:2 (0:1) — Милутиновић, Дамјановић, Мајтан, Немет, Џанић, Пашћан, Буља, Петровић, Корошец, Загорац, Ђурић.

Београд, 20. X Војводина—БАСК (Београд) 0:4 (0:3) — Милутиновић, Дамјановић, Мајтан, Недељковић, Џанић, Пашћан, Буља, Јовановић, Загорац, Немет, Ђурић.

Нови Сад, 5. XI Војводина—ЖАК (Суботица) 6:0 (3:0) — Милутиновић, Дамјановић, Мајтан, Недељковић, Немет, Пашћан, Буља, Јовановић, Џанић, Загорац, Ђурић.

Нови Сад, 15. XI Војводина—Спарта (Земун) 3:2 (2:0) — Милутиновић, Живић, Мајтан, Недељковић, Немет, Пашћан, Буља, Татовић, Џанић, Загорац, Ђурић.

1936.

Нови Сад, 19. I Војводина—НАК (Нови Сад) 7:1 (0:1) — Милутиновић, Живић, Дамјановић, Шарчев, Немет, Пашћан, Ђурић, Буља, Џанић, Загорац, Марић.

Нови Сад, 2. II Војводина—Обилић (Петровград) 6:1 (1:1) — Милутиновић, Дамјановић, Мајтан (Живић), Шарчев, Немет, Пашћан, Ђурић, Буља, Џанић, Загорац, Подхрадски.

Нови Сад, 9. II Војводина—Дулцис (Врбас) 2:2 (1:1) — Милутиновић, Живић, Мајтан, Шарчев, Немет, Пашћан, Ђурић, Буља, Бекић, Загорац, Марић.

Нови Сад, 1. III Војводина—Мачва (Шабац) 9:0 (3:0) — Милутиновић, Дамјановић, Мајтан, Рајковић, Немет, Пашћан, Ђурић, Драганић, Загорац, Марић.

Нови Сад, 20. III Војводина—НАК (Нови Сад) 3:1 (2:1) — Свирчев, Дамјановић, Мајтан, Недељковић, Немет, Пашћан, Ђурић, Буља, Јовановић, Загорац, Марић.

Нови Сад, 7. IV Војводина—Грађански (Срем. Митровица) 5:0 (4:0) — Свирчев, Живић, Дамјановић, Мусин, Немет, Недељковић, Буља, Јовановић, Драганић, Загорац, Марић.

Нови Сад, 1. XI Војводина—Раднички (Нови Сад) 4:1 (0:0) — Шијачић, Ђорђевић, Мајтан, Немет, Пашћан I, Пашћан II, Ђурић, Пинтер, Драганић, Загорац, Подхрадски.

1937.

Нови Сад, 17. I Војводина—Раднички (Нови Сад) 5:3 — Седмаков, Живић, Ђорђевић, Рајковић, Драганић, Шарчев, Пинтер, Буља, Загорац, Мајтан, Ђурић.

Нови Сад 14. II Војводина—НАК (Нови Сад) 2:0 (0:0) — Шовљански, Живић, Ђорђевић, Симин, Драганић, Немет, Пинтер, Буља, Загорац, Мајтан, Ђурић.

Нови Сад, 14. III Војводина—Грађански (Срем. Митровица) 7:1 (2:0) — Крстић, Живић, Ђорђевић, Симин, Драганић, Немет, Пинтер, Рајковић, Загорац, Мајтан, Ђурић.

Нови Сад, 4. V Војводина—ХАШК (Загреб) 4:0 (4:0) — Шијачић, Живић, Мајтан, Симин, Немет, Дамјановић, Пинтер, Рајковић II, Рајковић I, Загорац, Ђурић.

Петровград, 20. VI Војводина—ЖСК (Петровград) 5:0 (2:0) — Шијачић, Живић, Мајтан, Симин, Немет, Дамјановић, Пинтер, Рајковић, Јовановић, Загорац, Ђурић.

Нови Сад, 19. VII Војводина—Флоридсдорф (Беч) 3:1 (2:0) — Шијачић, Мајтан II, Мајтан I, Симин, Божић, Рајковић, Срећков, Загорац, Велкер, Марковић, Пинтер.

Нови Сад, 26. IX Војводина—Мачва (Шабац) 8:1 (5:1) — Косић, Живић, Аврамовић, Немет, Божић, Рајковић, Срећков, Загорац, Велкер, Марковић, Ђурић.

1938.

Нови Сад, 16. I Војводина—НАК (Нови Сад) 3:0 (0:0) — Матић, Симин, Мајтан, Немет, Божић, Рајковић, Срећков, Шосбергер, Велкер, Загорац, Потконјак.

Нови Сад, 6. II Војводина—ЖАК (Суботица) 1:2 (1:1) —Матић (Шијачић), Симин, Мајтан, Немет, Божић, Рајковић, Срећков, Јовановић, Велкер, Загорац, Ђурић (Брзак).

Нови Сад, 20. II Војводина—Спарта (Земун) 7:2 (4:1) — Шијачић, Симин, Аврамовић, Немет, Божић, Рајковић, Пинтер, Бојовић, Велкер, Загорац, Ђурић.

Нови Сад, 20. III Војводина—Немзети Бочкаи (Будимпешта) 5:1 (2:1) — Матић, Симин, Мајтан, Немет, Огњанов, Рајковић, Срећков, Шосбергер, Велкер, Загорац, Ђурић.

Нови Сад, 15. V Војводина—Раднички (Нови Сад) 2:1 (0:0) — Матић, Симин, Мајтан, Немет, Милошевић, Рајковић, Бојовић, Јовановић, Велкер, Загорац, Ђурић.

Шабац, 22. V Војводина—Мачва (Шабац) 2:0 (0:0) — Плац, Живић, Ђорђевић, Сурлић, Милошевић, Шарчев, Пинтер, Немет, Бекић, Ђурић, Бојовић.

Нови Сад, 4. IX Војводина—Југославија (Београд) 3:2 (2:0) — Планц, Дражић, Мајтан, Пинтер, Огњанов, Божић, Срећков, Јовановић (Бојовић), Ристић, Немет, Бојовић (Миладиновић).

1939.

Нови Сад, 29. I Војводина—НАК (Нови Сад) 0:2 — Свирчевић, Мајтан, Попеску, Ристић, Кепић, Сурлић, Срећков, Бекић, Јовановић, Велкер, Ђурић.

FKVOJVODINA★COM

Душан Марковић—Лукс

Нови Сад, 26. II Војводина—НАК (Нови Сад) 4:0 (1:0) — Плац, Мајтан, Попеску, Ристић, Божић, Ђурић, Срећков, Матеовић, Шосбергер, Немет, Миладиновић.

Нови Сад, 10. IV Војводина—Конкордија (Загреб) 3:3 (0:1) — Плац, Мајтан II, Попеску, Симин, Огњанов, Божић, Срећков, Мајтан I, Шосбергер, Велкер (Стоја), Миладиновић.

Нови Сад, 29. V Војводина—Славија (Софија) 2:1 (0:1) — Плац, Мајтан, Попеску, Симин, Огњанов, Божић, Ристић, Немет (Мишков), Шосбергер, Марковић, Велкер.

Нови Сад, 27. VIII Војводина—Железничар (Ниш) 0:3 (0:1) — Седмаков, Симин, Мајтан, Старчевић, Огњанов, Шарчев, Мишков, Немет, Шосбергер, Марковић, Бајазет.

Нови Сад, 17. IX Војводина—Бата (Борово) 1:1 (1:0) — Седмаков, Мајтан, Попеску, Мустагрудић, Огњанов, Божић, Мишков, Шосбергер, Велкер, Немет, Бошњаковић.

Нови Сад, 22. X Војводина—ЖАК (Суботица) 1:0 (1:0) — Плац, Мајтан, Попеску, Мустагрудић, Пожега, Божић, Шосбергер, Рогић, Петровић, Марковић, Николић.

1940.

Нови Сад, 11. II Војводина—Текстилац (Нови Сад) 14:2 (5:1) — Плац (Седмаков), Мајтан, Попеску, Симин, Пожега, Старчевић (Немет), Николић, Шосбергер (Ђурић), Рогић (Марковић), Велкер.

Нови Сад, 10. III Војводина—Земун (Земун) 5:0 (2:0) — Плац, Мајтан, Попеску, Рајковић, Немет, Божић, Николић, Шосбергер, Рогић, Марковић, Бајазет.

Београд, 21. IV Војводина—Југославија (Београд) 1:0 (0:0) — Плац, Мајтан, Попеску, Мустапрудић, Пожега, Божић, Николић, Шосбергер, Рогић, Марковић, Велкер.

Нови Сад, 19. V Војводина—Славија (Осијек) 2:1 (1:0) — Плац, Мајтан, Попеску, Хас, Слуха, Немет, Мишковић, Шосбергер, Велкер, Бајазет, Матеовић.

Осијек, 2. VII Војводина—Славија (Осијек) 1:0 (1:0) — Плац, Живић, Симин, Хас, Пожега, Немет, Јоновић, Бајазет, Рогић, Ђурић, Матеовић.

Нови Сад, 18. VIII Војводина—Југославија (Јабука) 2:0 (1:0) — Плац, Мајтан, Попеску, Живковић, Божић, Медарић, Марјановић, Рогић, Михајловић, Велкер.

Нови Сад, 17. XI Војводина—Бата (Борово) 5:2 (3:1) — Черић, Симин, Попеску, Хас, Пожега, Живковић, Медарић, Марјановић, Рогић, Михајловић, Велкер.

1941.

Нови Сад, 12. I Војводина—Сегед (Сегедин) 5:0 (2:0) Черић, Мајтан (Симин), Попеску, Хас, Слуха, Живковић, Јовановић, Михојевић, Марјановић Рогић, Михајловић.

Нови Сад, 16. II Војводина—Славија (Сарајево) 0:0 — Черић, Мајтан, Попеску, Хас, Живковић, Симин, Медарић, Михајловић, Марјановић, Рогић, Велкер.

Скопље, 9. III Војводина—Грађански (Скопље) 4:1 (3:0) — Черић, Мајтан, Попеску, Хас, Марјановић, Живковић, Медарић, Трифуновић, Велкер, Рогић, Михајловић.

1945.

Нови Сад, 16. IX Војводина—Хајдук (Сплит) 2:6 (2:3) Плац, Мајер, Котрба, Живковић I, Марјановић, Живковић II, Матеовић, Трифуновић, Велкер, Шосбергер, Пехиров.

Нови Сад, 29. X Војводина—Трећа Југословенска Армија (Нови Сад) 2:3 (1:2) — Николић, Мајтан, Котрба, Блажић, Марјановић, Сурлић, Матеовић, Петрић, Трифуновић, Бајшански, Обрадовић.

FKVOJVODINA★COM

Нови Сад, 7. XI Војводина—Партизан (Београд) 0:4 (0:1) — Николић, Мајер, Мајтан, Петрић, Сурлић, Блажић, Ердељан, Трифуновић, Велкер, Гемери, Матеовић.

Нови Сад, 16. XII Војводина—Славија (Нови Сад) 6:2 (4:1) — Плац, Мајтан, Мајер, Пожега, Марјановић, Петрић, Матеовић, Шосбергер, Језеркић, Гемери, Велкер.

1946.

Нови Сад, 4. VIII Слога—Спартак (Дебељача) 4:3 (2:1) Козарев, Васић, Мајтан, Шосбергер, Блажић, Старчевић, Алексић, Манојловић, Пашћан, Велкер, Дејановић.

Нови Сад, 28. VIII Слога—Металац (Београд) 0:2 (0:1) Козарев, Мајтан, Аврамовић, Живковић, Паунеску, Старчевић, Алексић, Петровић, Пашћан, Луканић, Велкер.

Едуард Плац

Нови Сад, 15. IX Слога—Понциана (Трст) 2:1 (0:1) — Козарев (Мацак), Руман, Мајтан, Старчевић, Живковић, Марјановић, Луканић, Блажић, Пашћан, Велкер, Дејановић.

Нови Сад, 29. IX Слога—Срем (Срем. Митровица) 2:1 (1:1) — Козарев, Мајтан, Аџџустин, Живковић, Марјановић, Луканић, Васић, Вучуревић, Пашћан. Велкер, Дејановић.

Београд, 24. XI Слога—Београд (Београд) 7:1 — Стојшић, Мајтан, Аврамовић, Старчевић, Марјановић, Живковић, Петровић, Каранфиловић, Пашћан, Велкер, Крстић.

Нови Сад, 25. XII Слога—Црвена звезда (Београд) 2:4 — Васић, Мајтан, Пазмањ, Живковић, Блажић, Старчевић, Барјактаревић, Каранфиловић, Пашћан, Стојковић, Дејановић.

Нови Сад, 29. XII Слога—Спартак (Суботица) 1:0 — Васић, Мајтан, Пазман, Живковић, Аврамовић, Блажић, Михајловић, Старчевић, Каранфиловић, Пашћан, Стојковић, Велкер, Дејановић.

1947.

Срем. Митровица, 23. II Слога—Срем (Срем. Митровица 2:1 (2:0) — Васић, Старчевић, Аврамовић, Блажић, Марјановић, Живковић, Собчак, Каранфиловић, Пашћан, Михајловић, Велкер.

Нови Сад, 20. IV Слога—Београд (Београд) 4:0 (0:0) — Васић, Николић, Аврамовић, Блажић, Марјановић, Живковић, Панић, Каранфиловић, Пашћан, Велкер, Крстић.

Нови Сад, 28. IV Слога—Жељезничар (Сарајево) 4:0 (0:0) — Бабић, Николић, Аврамовић, Аничић, Марјановић, Михајловић, Панић, Каранфиловић, Величковић, Петровић, Крстић.

Нови Сад, 3. VIII Слога—Вардар (Скопље) 1:1 — Васић, Марјановић, Николић, Михајловић, Милованов, Живковић, Панић, Плетл, Петровић, Велкер, Крстић.

Нови Сад, 31. VIII Слога—Жељезничар (Сарајево) 3:0 (0:0) — Бегојев, Стојковић, Аврамовић, Михајловић, Милованов, Савовић, Панић, Плетл, Величковић, Петровић, Крстић.

Нови Сад, 6. XI Слога—Спартак (Суботица) 4:2 (2:1) Добрички, Михајловић, Аврамовић, Малић, Милованов, Савовић, Панић, Петрић, Величковић, Вучуревић, Крстић.

Нови Сад, 17. XII Слога—Чепел (Будимпешта) 2:6 (1:2) Ловрић, Марјановић, Аврамовић, Живковић, Милованов, Савовић, Панић, Такач, Петровић, Вучуревић, Крстић.

1948.

Осијек, 15. II Слога—Пролетер (Осијек) 1:3 (1:2) — Николић, Гајић, Аврамовић, Блажић, Марјановић, Аничић (Милованов), Васић, Винчић, Петровић, Каранфиловић, Михајловић.

Нови Сад, 23. V Слога—Будућност (Титоград) 1:0 (0:0) Николић, Маленчић, Аврамовић, Блажић, Милованов, Михајловић, Каранфиловић, Винчић, Петровић, Велкер, Крстић.

Нови Сад, 1. VIII Слога—Пролетер (Осијек) 4:2 (4:1) — Васић, Аврамовић, Ристић, Блажић, Марјановић, Живковић, Алексић, Винчић, Каранфиловић, Вучуревић, Крстић.

FKVOJVODINA★COM

Нови Сад, 15. VIII Слога—Београд (Београд) 2:0 (1:0) — Петковић, Аврамовић, Маленчић, Блажић, Марјановић, Савовић, Каранфиловић, Винчић, Велкер, Вучуревић, Крстић.

Нови Сад, 5. IX Слога—Славија (Београд) 5:0 (2:0) — Цветковић, Аврамовић, Маленчић, Блажић, Марјановић, Живковић, Каранфиловић, Петровић, Величковић, Матковић, Велкер.

Нови Сад, 14. XI Слога—Наша Крила (Земун) 4:8 (1:2) — Васић, Аврамовић, Маленчић, Винчић, Миловановв, Михајловић, Панић, Веселиновић, Петровић, Каранфиловић, Крстић.

Осијек, 29. XI Слога—Пролетер (Осијек) 3:1 (1:0) — Цветковић, Недељковић, Маленчић, Винчић, Милованов, Живковић, Панић, Каранфиловић, Величковић, Михајловић, Крстић.

1949.

Скопље, 1. I Слога—Динамо (Скопље) 1:1 (1:0) — Цветковић, Недељковић, Маленчић, Винчић, Милованов, Живковић, Алексић, Ристић, Животић, Михајловић, Крстић.

Нови Сад, 8. V Слога—Наша Крила (Земун) 3:1 (1:0) — Цветковић, Аврамовић, Ристић, Бошков, Милованов, Михајловић, Панић, Веселиновић, Петровић, Велкер, Каранфиловић.

Кањижа, 13. VIII Слога—Потисје (Кањижа) 7:0 — Васић, Пазман, Ристић, Живковић, Милованов, Ђорђевић, Каранфиловић, Бошков, Сабо, Веселиновић, Крстић.

Нови Сад, 29. IX Слога—Наша Крила (Земун) 3:2 — Васић, Ристић, Аврамовић, Бошков, Милованов, Живковић, Каранфиловић, Веселиновић, Сабо, Селена, Крстић.

Нови Сад, 6. XI Слога—Млади радник (Бјелина) 2:0 (1:0) — Васић, Аврамовић, Ристић, Бошков, Милованов, Живковић, Каранфиловић, Веселиновић, Велкер, Крстић, Ђорђевић.

Нови Сад, 29. XI Слога—Спартак (Суботица) 3:0 (2:0) — Васић, Пазман, Аврамовић, Бошков, Милованов, Живковић, Херцег, Веселиновић, Хирман, Велкер, Крстић.

Мала Митровица, 25. XII Слога—Подриње (Мала Митровица) 5:1 (2:0) — Васић, Пазман, Аврамовић, Селена, Милованов, Живковић, Марић, Веселиновић, Хирман, Бошков, Ристић.

1950.

Ријека, 8. II Слога—Нафта (Ријека) 7:0 (2:0) — Слепчев, Мацко, Ристић (Рацић), (Рајков), Пазман, Ђорђевић, Ковачевић, Хирман, Ристић, Херцег.

Ријека, 8. II Слога—Ударник (Ријека) 7:1 (3:1) — Васић, Аврамовић, Влаовић, Бошков, Милованов, Живковић, Селена, Веселиновић, Велкер, Крстић, Каранфиловић.

Нови Сад, 28. V Слога—Сарајево (Сарајево) 1:2 (1:1) — Васић, Пазман, Аврамовић, Бошков, Милованов, Живковић, Каранфиловић, Рајков, Хирман, Велкер, Херцег.

Нови Сад, 20. VIII Слога—Жељезничар (Сарајево) 4:0 (1:0) — Васић, Аврамовић, Ристић, Бошков, Милованов, Живковић, Каранфиловић, Рајков, Хирман, Веселиновић, Херцег.

Куманово, 24. IX Слога—11. октобар (Куманово) 7:1 (1:1) — Васић, Влаовић, Ристић, Бошков, Милованов, Живковић, Херцег, Рајков, Хирман, Велкер, Крстић.

1950.

FKVOJVODINA★COM

Скопље, 29. XI Слога—Вардар (Скопље) 1:2 (1:1) — Васић, Аврамовић, Селена, Бошков, Милованов, Живковић, Каранфиловић, Рајков, Хирман, Крстић, Шереш.

Сарајево, 15. XII Слога—Сарајево (Сарајево) 1:2 (1:1) — Васић, Аврамовић, Селена, Бошков, Милованов, Живковић, Каранфиловић, Веселиновић, Хирман, Крстић, Шереш.

1951.

Инђија, 3. I Војводина—Жељезничар (Инђија) 7:3 (3:1) — Васић, Кнежевић, Аврамовић, Бошков, Селена, Живковић, Рајков, Веселиновић, Хирман, Крстић II, Шереш.

Нови Сад, 17. III Војводина—Спартак (Суботица) 1:0 (0:0) — Васић, Аврамовић, Селена, Савовић, Милованов, Живковић, Рајков, Веселиновић, Хирман, Кргин, Шереш.

Шабац, 3. VI Војводина—Мачва (Шабац) 1:3 (1:1) — Васић, Селена, Аврамовић, Савовић, Милованов, Живковић, Рајков, Веселиновић, Хирман, Бошков, Срећанов.

Нови Сад, 30. IX Војводина—Партизан (Београд) 0:1 (0:0) — Васић, Селена, Маленчић, Савовић, Милованов, Живковић, Рајков, Веселиновић, Хирман, Бошков, Шереш.

Нови Сад, 4. XI Војводина—Сарајево (Сарајево) 3:0 (1:0) — Васић, Савовић, Ристић, Бошков, Милованов, Живковић, Крстић II, Рајков, Хирман, Веселиновић, Шереш.

Нови Сад, 25. XI Војводина—Работнички (Скопље) 4:1 (2:1) — Васић, Савовић, Ристић, Бошков, Милованов, Живковић, Шереш, Рајков, Крстић II, Веселиновић, Крстић I.

Београд, 23. XII Војводина—Динамо (Загреб) 0:2 (0:0) — Васић, Селена, Ристић, Бошков, Милованов, Живковић, Шереш, Рајков, Крстић II, Веселиновић, Крстић I.

1952.

Темерин, 20. I Војводина—Братство (Темерин) 13:3 (3:1) — Вереш, Савовић, Маленчић, Ристић, Бошков, Милованов, Живковић, Кргин, Рајков, Кантарџић, (Ристић III), Крстић II, Шереш.

Шабац, 4. V Војводина—Мачва (Шабац) 5:1 (2:1) — Васић, Савовић, Ристић, Бошков, Милованов, Живковић, Рајков, Кргин, Крстић II, Крстић I, Шереш.

Шид, 20. VIII Војводина—Срем (Шид) 3:2 (1:1) — Вереш, Маленчић, Ристић (Нинковић), Савовић, Милованов, Бошков, Кргин, Рајков, Хирман, Лешков, Шереш.

Ријека, 7. IX Војводина—Кварнер (Ријека) 0:1 (0:1) — Васић, Маленчић, Ристић, Савовић, Милованов, Влаовић, Кргин, Чепски, Хирман, Бошков, Лешков.

Нови Сад, 5. X Војводина—Студентска репрезентација (Нови Сад) 5:1 (3:1) — Вереш, Савовић, Маленчић, Чепски, Милованов, Нинковић, Кргин, Рајков, Хирман, Мутибарић, Лешков.

Ваљево, 29. XI Војводина—Раднички (Ваљево) 5:0 (0:0) — Вереш, Савовић, Маленчић, Бланарик, Милованов, Лешков, Кргин, Рајков, Хаџић, Крстић I, Влаовић.

Нови Сад, 14. XII Војводина—Загреб (Загреб) 0:2 (0:2) — Васић, Савовић, Ристић, Бошков, Милованов, Лешков, Кргин, Рајков, Хирман, Крстић I, Јабланов.

1953.

Нови Сад, 13, II Војводина—Славија (Нови Сад) 3:1 (3:1) — Васић, Попов, Ковачев, Чепски, Ристић, Лешков, Кргин, Хаџић, Хирман, Крстић II, Крстић I.

Нови Сад, 22. III Војводина—Спартак (Суботица) 2:0 (0:0) — Васић, Савовић, Торбаров, Бланарик, Милованов, Лешков, Кргин, Рајков, Хаџић, Бошков, Крстић II.

Црвенка, 6. VIII Војводина—Спартак (Црвенка) 7:0 (3:0) — Васић, Селена, Маленчић, Бошков, Милованов, Бланарик, Крстић II, Рајков, Хаџић, Лешков, Крстић I.

Нови Сад, 6. IX Војводина—Вардар (Скопље) 2:2 (2:1) — Васић, Попов, Влаовић, Бланарик, Милованов, Бошков, Крстић II, Рајков, Хирман, Лешков, Крстић I.

Нови Сад, 25. X Војводина—Раднички (Београд) 4:1 (2:0) — Васић, Селена, Влаовић, Бошков, Милованов, Лешков, Крстић II, Рајков, Хаџић, Веселиновић, Јабланов.

Нови Сад, 6. XII Војводина—Хајдук (Сплит) 3:0 (1:0) — Васић, Селена, Маленчић, Бланарик, Милованов, Лешков, Крстић II, Рајков, Веселиновић, Бошков, Крстић I.

Атина, 26. XII Војводина—Панатенаикос (Атина) 0:1 (0:1) — Васић, Селена, Маленчић, Бланарик, Милованов, Бошков, Крстић II, (Кргин), (Хаџић), Рајков, Веселиновић, Лешков, Крстић I.

1954.

Атина, 1. I Војводина—Олимпиакос (Атина) 2:0 (0:0) — Васић, Селена, Маленчић, Бланарик, Милованов, Бошков, Крстић II, Рајков, Веселиновић, Лешков, Крстић I.

Натанија, 13. I Војводина—Макаби (Натанија) 4:2 (0:1) Ристић, Влаовић, Маленчић, Бланарик, Милованов, Лешков, Крстић II, Рајков, Хаџић, Бошков, Крстић I.

Сомбор, 14. III Војводина—Раднички (Сомбор) 4:2 (2:0) — Слепчев, Шепински, Маленчић, Бланарик, Милованов, Живковић, Кргин, Веселиновић, Хаџић, Крстић II, Белић.

FKVOJVODINA★COM

1961.

Нови Сад, 25. VIII Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 8:0 (3:0) — Ристић, Влаовић, Маленчић, Бланарик, Милованов, Живковић, (Николић Ж.), Белић, Бошков, Крстић II, Веселиновић, Крстић I.

Кикинда, 3. XI Војводина—Банат (Кикинда) 2:4 (2:3) — Слепчев, Херор, Николић, Бланарик, Милованов, Бошков, Белић, Рајков, Сливка, (Хацић), Веселиновић, Крстић I.

Загреб, 23. XI Војводина—Динамо (Загреб) 1:3 (0:2) Васић, Селена, Николић, Бланарик, Милованов, Бошков, Белић, Рајков, Крстић II, Веселиновић, Крстић I.

Зрењанин, 14. XII Војводина—Пролетер (Зрењанин) 4:3 (2:0) — Слепчев, Селена, Маленчић, Крстић II, Милованов, Бошков, Белић, (Сливка), Веселиновић, Рогановић, Ивош, Крстић.

1955.

Малта, 6. I Војводина—Репрезентација Малте 5:0 (2:0) — Слепчев, Селена, Маленчић, Крстић II, Милованов, Бошков, Сливка, Веселиновић, Хацић, Ивош, Крстић I.

Нови Сад, 3. III Војводина—Раднички (Нови Сад) 10:2 (6:0) — Слепчев, Селена, Маленчић, Бошков, Милованов, Крстић II, Рогановић, Ивош, Веселиновић, Крстић I, Сливка.

Нови Сад, 5. VI Војводина—Динамо (Загреб) 0:1 (0:1) — Ристић, Бланарик, Николић, Селена, Милованов, Крстић II, Рогановић, Веселиновић, Бошков, Ивош, Крстић I.

Нови Сад, 29. VI Војводина—Рома (Рим) 4:1 (2:1) — Ристић, Николић, Маленчић, Селена, Милованов, Крстић II, Рогановић, Рајков, Бошков, Ивош, Крстић I.

Нови Сад, 28. VIII Војводина—Динамо (Загреб) 0:0 (0:0) — Васић, Селена, Николић, Бошков, Милованов, Крстић II, Рајков, Живковић, Веселиновић, Ивош, Крстић I.

Београд, 28. IX Војводина—БСК (Београд) 2:5 (1:2) — Васић, Свињаревић, Селена, Бошков, Милованов, Крстић II, Рајков, Веселиновић, Ивош, Крстић I, Рогановић.

Нови Сад, 30. X Војводина—Спартак (Суботица) 2:0 (1:0) — Васић, Вучинић, Свињаревић, Бланарик, Милованов, Селена, Рогановић, Живковић, Николић, Вукелић, Крстић I.

1956.

Нови Сад, 4. III Војводина—Жељезничар (Сарајево) 3:0 (2:0) — Васић, Свињаревић, Бланарик, Крстић II, Милованов, Бошков, Ивош, Рајков, Вукелић, Веселиновић, Крстић I.

FKVOJVODINA★COM

Нови Сад, 15. IV Војводина—Црвена звезда (Београд) 2:2 (0:2) — Васић, Свињаревић, Николић, Крстић II, Милованов, Бошков, Рајков, Ивош, Вукелић, Веселиновић, Крстић I.

Нови Сад, 9. V Војводина—Сарајево (Сарајево) 4:1 (2:0) — Слепчев, Свињаревић, Николић, Бошков, Милованов, Крстић II, Ивош, Рајков, Вукелић, Веселиновић, Рогановић.

Загреб, 7. X Војводина—Загреб (Загреб) 3:2 (1:1) — Васић, Рогановић, Николић, Бошков, Крстић II, Малешев, Рајков, Веселиновић, Вукелић, Ивош, Крстић I.

Сплит, 17. X Војводина—Хајдук (Сплит) 0:1 (0:0) — Васић, Рогановић, Николић, Бошков, Крстић II, Малешев, Рајков, Веселиновић, Блажић, Ивош Крстић I.

Нови Сад, 2. XI Војводина—Репрезентација студената Нови Сад 9:2 (3:0) — Вереш, Вучинић, Николић, Бошков, Милованов, Живковић, Рогановић, Рајков, Вукелић, Ивош, Крстић I.

Нови Сад, 16. XII Војводина—Ференцварош (Будимпешта) 1:3 (1:2) — Вереш, Рогановић, Николић, Бошков, Милованов (Малешев), Рајков, Ивош, Вукелић, Блажић, Крстић I, (Живковић), (Бланарик).

1957.

Зрењанин, 27. I Војводина—Пролетер (Зрењанин) 4:1 (1:1) — Вереш, Рогановић, Николић, Бошков, Крстић II, Малешев, Рајков, Ивош, Вукелић, Веселиновић, Крстић I.

Тузла, 24. II Војводина—Слобода (Тузла) 10:0 (3:0) — Вереш, Рогановић, Вучинић, Бошков, Крстић II, Малешев, Рајков, Ивош, Вукелић, Веселиновић, Крстић I.

Титоград, 10. IV Војводина—Будућност (Титоград) 0:2 (0:0) (0:2) — Вереш, Вучинић, Николић, Бена, Крстић II, Бошков, Рајков, Веселиновић, Рогановић, Блажић, Крстић I.

Нови Сад, 21. VII Војводина—Рапид (Беч) 4:1 (2:1) — Вереш, Рогановић, Николић, Бошков, Крстић II, Малешев, Рајков, Веселиновић, Вукелић, Ивош, Крстић I.

Нови Сад, 6. X Војводина—Будућност (Титоград) 6:0 (4:0) — Вереш, Рогановић, Вучинић, Крстић II, Бошков, Малешев, Рајков, Ивош, Бена, Веселиновић, Крстић I.

Напуљ, 21. XII Војводина—Наполи (Напуљ) 3:0 (2:0) — Кривокућа, Рогановић, Николић, Малешев, Бошков, Крстић II, Рајков, Ивош, Бена, Веселиновић, Крстић I.

Модена, 26. XII Војводина—Зенит (Модена) 2:2 (2:1) — Кривокућа, Рогановић, Николић, Сентин, Бошков, Крстић II, Рајков, Ивош, Бена, Веселиновић, Крстић I, (Булатовић).

1958.

Сарајево, 2. II Војводина—Жељезничар (Сарајево) 2:1 (0:0, 1:1) — Кривокућа, Вучинић, Николић, Бошков, Малешев, Крстић II, Рајков, Ивош, Сентин, Веселиновић, Крстић I.

Букурешт, 5. III Војводина—Прогресул (Букурешт) 3:1 (2:0) — Кривокућа, Рогановић, Николић, Крстић II, Белић, Бошков, Рајков, Сентин, Веселиновић, Ивош, Крстић I.

Загреб, 27. IV Војводина—Загреб (Загреб) 5:0 (3:0) — Васић, Белић, Вучинић, Бланарик, Николић, Сентин, Рајков, Ивош, Бена, Веселиновић, Крстић I.

Ријека, 7. IX Војводина—Ријека (Ријека) 0:1 (0:1) — Васић, Белић, Вучинић, Бланарик, Николић, Сентин, Такач, Хевизи, Рајков, Веселиновић, Крстић I.

Нови Сад, 12. X Војводина—Вележ (Мостар) 4:0 (1:0) — Вереш, Свињаревић, Рогановић, Малешев, Николић, Сентин, Рајков, Ивош, Бена, Веселиновић, Крстић I.

Сарајево, 2. XI Војводина—Жељезничар (Сарајево) 0:2 (0:0) — Васић, Рогановић, Вучинић, Сентин, Николић, Малешев, Свињаревић, Бена, Алексић, Ивош, Рајков.

Загреб, 7. XII Војводина—Трешњевка (Загреб) 3:2 (2:1) — Вереш, Рогановић, Свињаревић, Сентин, Николић, Дуванџић, Радичевић, Бена, Секереш, Ивош, Ракић.

1959.

Будимпешта, 22. II Војводина—Ујпешт (Будимпешта) 0:3 (0:1) — Васић, Рогановић, Свињаревић, Бена, Николић, Дуванџић, Рајков, Ивош, Секереш, Веселиновић, Радичевић.

Нови Сад, 22. III Војводина—Ријека (Ријека) 3:1 (2:0) — Вереш, Рогановић, Свињаревић, Бошков, Николић, Крстић II, Такач, Ивош, Секереш, Бена, Рајков.

Сплит, 10. V Војводина—Хајдук (Сплит) 1:1 (0:1) — Вереш, Рогановић, Свињаревић, Бена, Николић, Сентин, Рајков, Ивош, Крстић II, Секереш, Радичевић.

Беч, 12. VII Војводина—Виена (Беч) 3:3 (2:0) — Вереш, Свињаревић, Вучинић, Бена, Рогановић, Сентин, Рајков, Ивош, Секереш, Веселиновић, Крстић I.

Загреб, 23. VIII Војводина—Динамо (Загреб) 4:4 (2:2) — Вереш, Рогановић, Вучинић, Бена, Николић, Крстић II, Такач, Ивош, Веселиновић, Дуванџић, Рајков.

Нови Сад, 29. XI Војводина—Хајдук (Сплит) 0:0 (0:0) — Вереш, Рогановић, Свињаревић, Бена, Николић, Борбељ, Такач, Ивош, Секереш, Сентин, Дуванџић.

FKVOJVODINA★COM

Пред утакмицу Војводина—Грађански (Загреб) 1:0. која је одиграна 1937.

1960.

Солун, 3. I Војводина—ПАОК (Солун) 2:0 (1:0) — Вереш, Свињаревић, Шијаковић, Борбељ, Секереш, Дуванџић, Такач, Ивош, Веселиновић (Сентин), (Радовић), Рајков.

Нови Сад, 2. III Војводина—Олимпијска репрезентација Мађарске 2:1 (2:1) — Бркљачић, Свињаревић, Вучинић, Секереш, Николић, Крстић, Такач, Ивош, Веселиновић, Дуванџић, Злопаша.

Нови Сад, 29. V Војводина—ОФК Београд 1:1 (1:1) — Вереш, Свињаревић, Вучинић, Николић, Рогановић, Крстић, Такач, Ивош, Веселиновић, Алексић, Дуванџић.

Нови Сад, 25. IX Војводина—Ријека (Ријека) 5:0 (2:0) — Вереш, Рогановић, Свињаревић, Крстић, Николић, Бена, Такач, Веселиновић, Павлић, Ивош, Рајков.

Београд, 27. XI Војводина—Раднички (Београд) 0:3 (0:2) — Вереш, Рогановић, Вучинић, Секереш, Николић, Сентин, Такач, Веселиновић, Павлић (Борбељ), Бена, Рајков.

Офенбах, 25. XII Војводина—Кикерс (Офенбах) 3:0 (2:0) — Вереш, Рогановић, Свињаревић, Секереш, Николић, Крстић, Рајков, Такач, Веселиновић, Ивош, Сентин, Алексић.

1961.

Ријека, 19. III Војводина—Ријека (Ријека) 3:1 (1:0) — Вереш, Свињаревић, Вучинић, Бена, Рогановић, Крстић, Секереш, Ивош, Сентин, Веселиновић, Алексић.

Нови Сад, 23. IV Војводина—Вардар (Скопље) 2:1 (1:0) — Вереш, Рогановић, Свињаревић, Бена, Николић, Сентин, Секереш, Ивош, Веселиновић, Стефановић, Такач.

Сплит, 11. VI Војводина—Сплит (Сплит) 0:2 (0:0) — Вереш, Рогановић, Свињаревић, Бена, Николић, Бошков, Такач, Сентин, Веселиновић, Булатовић, Алексић.

Нови Сад, 10. XI Војводина—Црвена звезда (Београд) 2:1 (0:0) — Вереш, Рогановић, Свињаревић, Бена, Николић, Сентин, Секереш, Такач, Павлић, Борбељ, Дуганџија.

Нови Сад, 5. XI Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 3:0 (3:0) — Пантелић, Секереш, Вучинић, Крстић, Николић, Сентин, Такач, Мијатовић, Павлић, Јергић, Дуганџија.

Нови Сад, 12. XI Војводина—Ријека (Ријека) 1:0 (0:0) — Пантелић, Секереш, Бена, Крстић, Николић, Сентин, Такач, Мијатовић (Стефановић), Павлић, Јергић, Дуганџија.

1962.

Будимпешта, 18. II Војводина—МТК (Будимпешта) 1:2 (1:1) — Вереш, Радовић, Свињаревић, Јергић, Секереш, Сентин, Алексић, Такач, Стефановић, Милић, Дуганџија.

Нови Сад, 25. III Војводина—Хајдук (Сплит) 1:1 (1:0) — Пантелић, Секереш, Свињаревић, Сентин, Николић, Борбељ, Алексић, Такач, Павлић, Радосав, Дуганџија.

Нови Сад, 15. IV Војводина—Сарајево (Сарајево) 3:3 (1:1) — Вереш, Секереш, Свињаревић, Бена, Николић, Јергић, Такач, Милић, Павлић, Сентин, Радовић.

Тузла, 28. X Војводина—Слобода (Тузла) 1:3 (1:1) — Вереш, Свињаревић, Вучинић, Бена, Николић, Радовић, Такач, Јергић, Павлић, Ламби, Алексић.

Београд, 30. XI Војводина—ОФК Београд 2:3 (1:1) — Вереш, Рогановић, Свињаревић, Бена, Николић, Секереш, Такач, Радосав (Ламби), Павлић, Милић, Алексић.

FKVOJVODINA★COM

Нови Сад, 9. XII Војводина—Сарајево (Сарајево) 3:1 (2:1) — Вереш, Рогановић, Радовић, Бена, Николић, Секереш, Такач, Ламби, Павлић, Милић, Алексић.

Атина, 26. VII Војводина—Панатенаикос (Атина) 8:3 (4:1) — Бркљачић (Вереш), Свињаревић, Секереш, Николић, Шијаковић, Дуванџић, Такач, Ивош, Веселиновић, Сентин, Рајков.

1963.

Сегедин, 24. IV Војводина—Олимпијска репрезентација Мађарске 1:2 (0:0) — Пантелић, Рогановић, Свињаревић, Секереш, Николић, Хевизи, Такач, Радосав, Павлић, Милић, Ламби.

Нови Сад, 18. VIII Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 0:0 (0:0) — Пантелић, Свињаревић, Вучинић, Сентин, Николић, Нештицки, Такач, Радосав, Павлић, Секереш, Вернер.

Загреб, 22. IX Војводина—Динамо (Загреб) 0:1 (0:1) — Пантелић, Свињаревић, Вучинић, Хевизи, Николић, Нештицки, Такач, Радосав, Павлић, Јергић, (Ламби), Пушибрк.

Нови Сад, 10. XI Војводина—Железничар (Сарајево) 2:1 (0:0) — Пантелић, Свињаревић, Вучинић, Сентин, Јергић, Нештицки, Вичек, Радосав, Павлић, Милић, Пушибрк, (Дуванџија).

Београд, 1. XII Војводина—Црвена звезда (Београд) 1:2 (0:1) — Пантелић, Свињаревић, Вучинић, Сентин, Јергић, Нештицки, Вернер, Секереш, Павлић, Милић, Дуганџија.

Нови Сад, 8. XII Војводина—Раднички (Ниш) 2:0 (2:0) — Пантелић, Свињаревић, Вучинић, Сентин, Јергић, Нештицки, Вичек, Секереш, Павлић, Милић, Дуганџија, Вернер.

1964.

Сарајево, 8. III Војводина—Сарајево (Сарајево) 1:1 (0:0) — Пантелић, Свињаревић, Вучинић, Јергић, Секереш, Нештицки, Такач, Малешев, Павлић, Милић, Ламби.

Нови Сад, 29. III Војводина—Динамо (Загреб) 0:2 (0:1) — Пантелић, Свињаревић, Вучинић, Секереш, Јергић, Нештицки, Такач, Малешев, (Радосав), Павлић, Милић, Ламби.

Нови Сад, 7. VI Војводина—Црвена звезда (Београд) 0:0 — Пантелић, Свињаревић, Вучинић, Сентин, Јергић, Нештицки, Такач, Радосав, Милић, Ламби, Алексић.

Нови Сад, 5. VII Војводина—Лајпциг (Лајпциг) 1:2 (0:2) — Пантелић, Стаменски, Вучинић, Малешев, Сентин, Нештицки, Такач, Радосав, Алексић, Милић, (Ламби), Пушибрк.

Нови Сад, 12. VII Војводина—Виена (Беч) 5:2 (4:2) — Вељковић, Свињаревић, Вучинић, Малешев, Сентин, Нештицки, Вичек, Радосав, Милић, Ламби, Пушибрк.

Тренчин, 19. VII Војводина—Једнота (Тренчин) 4:3 — Пантелић, Свињаревић, Вучинић, Сентин, Нештицки, Малешев, Такач, Радосав, Алексић, Рац, (Сурдучки), Пушибрк.

1926.

FKVOJVODINA★COM

ФУДБАЛСКЕ УТАКМИЦЕ ВОЈВОДИНЕ ОД 1914. ДО 1964. ГОДИНЕ

1914.

Ковиљ, (без датума) VI Војводина—Шајкаш (Ковиљ) 5:0

1919.

Нови Сад, 27. IV Војводина—НГК (Нови Сад) 1:3
Нови Сад, 22. VI Војводина—НАК (Нови Сад) 1:0
Нови Сад, 13. VII Војводина—НАК (Нови Сад) 2:2
Нови Сад, 27. VII Војводина—БСК (Београд) 0:5
Сремска Митровица, 10. VIII Војводина—Репрезентација Митровице 9:1
Нови Сад, 24. VIII Војводина—Шпорт клуб (Суботица) 5:1
Нови Сад, 7. IX Војводина—НГК (Нови Сад) 0:0
Нови Сад, 8. IX Војводина—НГК (Нови Сад) 2:1 (0:0)
Суботица, 14. IX Војводина—СЖАК (Суботица) 0:3
Нови Сад, 21. IX Војводина—СЖАК (Суботица) 0:3

1920.

Нови Сад, 28. III Војводина—НЖАК (Нови Сад) 4:1 (3:1)
Нови Сад, 11. IV Војводина—НАК (Нови Сад) 4:0 (1:0)
Нови Сад, 13. V Војводина—Бачка (Суботица) 0:5 (0:4)
Нови Сад, 24. V Војводина и НЖАК комб.—НГК и Афис комб. (Афис, енглески ратни брод) 3:1 (1:1)
Нови Сад, 30. V Војводина—Српски Мач (Београд) 3:1
Нови Сад, 31. V Војводина—Српски Мач (Београд) 3:2
Нови Сад, 13. VI Војводина—Соко (Београд) 4:2 (2:0)
Нови Сад, 11. VII Војводина—УТК (Нови Сад) 3:4
Нови Сад, 12. VII Војводина—УТК (Нови Сад) 1:0
Нови Сад, 18. VII Војводина—НЖАК (Нови Сад) 2:1 (2:1)
Нови Сад, 22. VIII Војводина—Печујски Кож. Г. К. (Печуј) 0:5

1921.

Нови Сад, 8. V Војводина—УТК (Нови Сад) 3:6
Нови Сад, 19. VI Војводина и Макаби комб.—Вардар (Београд) 1:0
Нови Сад 20. VI Војводина и Макаби комб.—Вардар (Београд) 2:0
Нови Сад, 12. IX Војводина—УТК (Нови Сад) 4:2 (2:1)
Нови Сад, (б. д.) Војводина—Макаби (Нови Сад 2:2 (2:1)
Нови Сад, 25. IX Војводина—Енглески ратни морнари 5:2
Нови Сад, 2. X Војводина—Макаби (Нови Сад) 1:2 (0:0)
Нови Сад, 16. X Војводина—Конкордија (Београд) 2:1
Нови Сад, 1. XI Војводина—Макаби (Нови Сад) 3:0
Нови Сад, 6. XI Војводина и Макаби комб.—НАК (Нови Сад) 0:3 (0:1)
Нови Сад, 25. XII Војводина—Макаби (Нови Сад 1:1 (0:1)

1922.

Нови Сад, 12. III Војводина—Славија (Београд) 1:4 (1:2)
Нови Сад, 19. III Војводина—НАК (Нови Сад) 0:2 (0:0)
Београд, 26. III Војводина—Југославија (Београд) 2:8
Нови Сад, 7. IV Војводина—Макаби (Нови Сад) 2:1
Нови Сад, 16. IV Војводина—Слога (Осијек) 0:1
Нови Сад, 17. VI Војводина—СТК (Суботица) 4:0
Нови Сад, 30. IV Војводина—Соко (Београд) 3:0
Нови Сад, 26. V Војводина—Конкордија (Београд) 0:2 (0:2)
Бачка Топола, 14. V Војводина—Топола (Бачка Топола) 6:0 (3:0)
Нови Сад, 11. VI Војводина—НАК (Нови Сад) 1:1
Нови Сад, 12. VI Војводина—Макаби (Нови Сад) 2:2
Нови Сад, 25. VI Војводина—Вардар (Београд) 3:2
Нови Сад, 9. VII Војводина—БСК (Београд) 1:3
Нови Сад, 20. VII Војводина—ХАШК (Загреб) 1:4 (1:2)
Нови Сад, 30. VII Војводина—БСК (Београд) 1:3
Србобран, 6. VIII Војводина—Комб. Србобран и Турија 4:1

FKVOJVODINA★COM

Подмлаци Војводине и НАК-а, 1922.

Осијек, 20. VIII Војводина—Славија (Осијек) 0:2 (0:2)
Нови Сад, (без датума) VIII Војводина—Унireа (Темишвар) 0:2
Нови Сад, 27. VIII Војводина—Славија (Осијек) 3:1 (2:0)
Нови Сад, 10. IX Војводина—Српски Мач (Београд) 6:0 (3:0)
Београд, 17. IX Војводина—Југославија (Београд) 1:9
Нови Сад, 8. IX Војводина—Макаби (Нови Сад) 3:0 (2:0)
Нови Сад, 22. X Војводина—НАК (Нови Сад) 1:1 (0:1)
Нови Сад, 19. IX Војводина—НТК (Нови Сад) 2:3 (0:2)

1923.

Нови Сад, 7. I Војводина—НАК (Нови Сад) 0:0
Суботица, 15. I Војводина—САНД (Суботица) 1:1 (1:0)
Нови Сад, 4. III Војводина—НАК (Нови Сад) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 25. III Војводина—Макаби (Нови Сад) 3:1 (2:0)
Нови Сад, 8. IV Војводина—Вардар (Београд) 0:4 (0:1)
Нови Сад, 15. IV Војводина—НТК (Нови Сад) 3:2 (2:0)
Нови Сад, 6. V Војводина—НАК (Нови Сад) 1:4 (1:0)
Нови Сад, 28. V Војводина—Илирија (Загреб) 0:1
Нови Сад, 3. VI Војводина—Макаби (Нови Сад) 3:0 (2:0)
Нови Сад, 17. VI Војводина—Макаби (Нови Сад 4:1 (3:1)
Нови Сад, 24. VI Војводина—НАК (Нови Сад) 1:1 (1:0)
Нови Сад, 1. VII Војводина—НТК (Нови Сад) 2:4 (0:0)
Нови Сад, 8. VII Војводина—Макаби (Нови Сад) 0:0
Нови Сад, 15. VII Војводина—ЖСЕ (Жомбоља) 4:1 (3:1)
Стари Бечеј, 22. VII Војводина—Соко (Стари Бечеј) 4:0 (4:0)
Нови Сад, 15. VIII Војводина—Макаби (Нови Сад 1:2 (0:0)
Суботица, 26. VIII Војводина—САНД (Суботица) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 2. IX Војводина—БСК (Београд) 0:0
Нови Сад, 3. IX Војводина—НТК (Нови Сад) 10:0
Жомбоља, 8. IX Војводина—ЖТК (Жомбоља) 6:1 (3:0)
Жомбоља, 9. IX Војводина— ЖСЕ (Жомбоља) 3:3 (2:1)
Жомбоља, 9. IX Војводина—А. Клуб (Темишвар) 3:0
Нови Сад, 23. IX Војводина—НАК (Нови Сад) 1:4 (1:2)
Нови Сад, 30. IX Војводина—Макаби (Нови Сад) 0:1
Нови Сад, 7. X Војводина—НТК (Нови Сад) 4:1 (3:1)
Нови Сад, 14. X Војводина—НАК (Нови Сад) 5:1 (3:0)
Нови Сад, 28. X Војводина—НТК (Нови Сад) 6:4 (1:1)
Нови Сад, 1. IX Војводина—Макаби (Нови Сад 3:0 (1:0)
Нови Сад, 1. XII Војводина—САНД (Суботица) 3:2 (2:1)
Нови Сад, 9. XII Војводина—Конкордија (Београд) 3:2

1924.

Нови Сад, 9. III Војводина—НТК (Нови Сад) 1:1 (0:0)
Нови Сад, 16. III Војводина—НАК (Нови Сад) 6:1 (3:1)
Београд, 23. III Војводина—БСК (Београд) 0:4 (0:2)
Нови Сад, 13. IV Војводина—Макаби (Нови Сад) 1:1 (0:0)
Нови Сад, 16. IV Војводина и Макаби комб.—Оксфордски универзи. клуб 0:4
Нови Сад, 18. IV Војводина—БСК (Београд) 1:3 (1:0)
Нови Сад, 21. IV Војводина—Макаби (Нови Сад) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 27. IV Војводина—НТК (Нови Сад) 1:1 (0:0)
Нови Сад, 29. IV Војводина—БСК (Београд) 1:3
Нови Сад, 4. V Војводина—НАК (Нови Сад) 0:0
Нови Сад, 15. VI Војводина—НТК (Нови Сад) 0:1 (0:1)
Нови Сад, 28. VI Војводина—Југославија (Београд) 1:4 (1:2)

FKVOJVODINA★COM

Нови Сад, 29. VI Војводина—Макаби (Нови Сад 0:5 (0:2)
Нови Сад, 17. VII Војводина—7 Пук (војни гарнизон Н. Сада) 4:0
Нови Сад, 20. VII Војводина—САНД (Суботица) 1:3 (0:2)
Нови Сад, 10. VIII Војводина—Славија (Сарајево) 1:2 (1:2)
Нови Сад, 21. IX Војводина—Макаби (Нови Сад) 3:4 (2:3)
Нови Сад, 5. X Војводина—НТК (Нови Сад) 1:1 (1:1)
Нови Сад, 12. X Војводина—НАК (Нови Сад) 3:4 (2:1)
Нови Сад, 26. X Војводина—НАК (Нови Сад) 5:0 (0:0)
Нови Сад, 9. XI Војводина—Грађански (Осијек) 3:0 (1:0)

1925.

Панчево, 1. III Војводина—ПСК (Панчево) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 15. III Војводина—НАК (Нови Сад) 1:3 (1:0)
Нови Сад, 22. III Војводина—Јадран (Београд) 1:1 (0:1)
Нови Сад, 29. VI Војводина—Макаби (Нови Сад) 5:0 (1:0)
Нови Сад, 5. IV Војводина—Раднички (Нови Сад) 5:1 (1:1)
Сомбор, 12. IV Војводина—Аматер (Сомбор) 2:3 (1:0)
Сомбор, 13. IV Војводина—СТК (Сомбор) 5:1 (3:0)
Нови Сад, 19. IV Војводина—Викторија (Загреб) 2:1 (1:1)
Беочин, 20. IV Војводина—БСК (Беочин) 3:0
Нови Сад, 3. V Војводина—Бачка (Суботица) 0:1 (0:0)
Велики Бечкерек, 10. V Војводина—Кадима (Велики Бечкерек) 0:0
Нови Сад, 15. V Војводина—НАК (Нови Сад) 1:3 (1:0)
Нови Сад, 17. V Војводина—Раднички (Нови Сад) 0:3 (0:2)
Нови Сад, 21. V Војводина—Макаби (Нови Сад) 0:1 (0:0)
Нови Сад, 24. V Војводина—Макаби (Нови Сад) 0:1 (0:0)
Нови Сад, 1. VI Војводина и Макаби комб.—АФК Вршовице (Праг) 4:4 (2:2)
Нови Сад, 11. VI Војводина—Макаби (Нови Сад) 0:0
Нови Сад, 28. VI Војводина—НАК (Нови Сад) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 26. VII Војводина—Макаби (Нови Сад) 5:2 (3:1)
Нови Сад, 2. VIII Војводина—Шумадија (Београд) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 16. VIII Војводина—Конкордија (Загреб) 1:3 (1:4)
Нови Сад, 30. VIII Војводина—БСК (Београд) 2:4 (2:1)
Нови Сад, 3. IX Војводина—НАК (Нови Сад) 1:2 (1:2)
Осијек, 13. IX Војводина—Славија (Осијек) 2:5
Нови Сад, 20. IX Војводина—Мачва (Шабац) 5:2 (4:1)
Нови Сад, 30. IX Војводина—НАК (Нови Сад) 5:4 (4:0)
Нови Сад, 3. X Војводина—Макаби (Нови Сад) 2:0 (0:0)
Нови Сад, 4. X Војводина—НАК (Нови Сад) 0:2 (0:1)
Нови Сад, 10. X Војводина—Макаби (Нови Сад) 6:0 (3:0)
Нови Сад, 18. X Војводина—НАК (Нови Сад) 5:4 (4:0)
Нови Сад, 25. X Војводина Раднички (Нови Сад) 4:4
Нови Сад, 31. X Војводина—Југославија (Београд) 0:7 (0:4)
Суботица, 22. IX Војводина—САНД (Суботица) 2:4 (1:1)

1926.

Нови Сад, 1. I Војводина—Раднички (Нови Сад 2:1 (1:1)
Нови Сад, 31. I Војводина—САНД (Суботица) 2:3 (1:2)
Нови Сад, 14. III Војводина—Мачва (Шабац) 3:3 (0:2)
Нови Сад, 21. III Војводина—Макаби (Нови Сад) 5:1 (2:0)
Сремски Карловци, 1. IV Војводина—Левијатан (Ср. Карловци) 3:2 (2:1)
Нови Сад, 5. IV Војводина—Жељезничар (Загреб) 2:3 (0:2)
Нови Сад, 18. IV Војводина—НАК (Нови Сад) 1:3 (0:2)
Осијек, 25. IV Војводина—Грађански (Осијек) 4:1 (4:0)
Нови Сад, 2. V Војводина—НАК (Нови Сад) 2:1 (1:0)
Нови Сад, 3. V Војводина—Раднички (Нови Сад) 3:2 (3:0)

1924.

FKVOJVODINA★COM

1927.

Нови Сад, 9. V Војводина—Раднички (Нови Сад) 4:3 (1:3)
Сомбор, 23. V Војводина—Спорт (Сомбор) 4:3 (2:1)
Сомбор, 24. V Војводина—Аматер (Сомбор) 3:3 (2:2)
Нови Сад, 6. VI Војводина—Грађански (Осијек) 1:2 (0:0)
Нови Сад, 17. VI Војводина и НАК комб.—ВАК (Беч) 2:12 (0:7)
Нови Сад, 20. VI Војводина—АТЕ (Арад) 5:3 (2:2)
Нови Сад, 7. VII Војводина и НАК комб.—ВАК (Беч) 1:5 (0:2)
Нови Сад, 11. VII Војводина—ЖАК (Суботица) 4:2 (2:0)
Нови Сад, 25. VII Војводина—Јединство (Београд) 2:6 (0:2)
Нови Сад, 14. VIII Војводина—ГАК (Грац) 1:2 (0:1)
Нови Сад, 28. VIII Војводина—НАК (Нови Сад) 6:2 (2:1)
Нови Сад, 12. IX Војводина—ССК (Суботица) 4:1 (3:0)
Шабац, 3. X Војводина—Мачва (Шабац) 0:3 (0:1)
Нови Сад, 10. X Војводина—Раднички (Нови Сад) 5:0 (1:0)
Нови Сад, 31. X Војводина—Душан Силни (Вршац) 2:1 (1:0)
Нови Сад, 7. IX Војводина—НАК (Нови Сад) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 14. XI Војводина—Раднички (Нови Сад) 2:2 (1:1)
Нови Сад, 28. XI Војводина—Бачка (Суботица) 3:0 (2:0)
Нови Сад, 17. XII Војводина—Југославија (Београд) 1:2 (0:2)

1927.

Нови Сад, 1. I Војводина—Макаби (Нови Сад) 7:0
Нови Сад, 6. II Војводина—БСК (Београд) 1:4 (1:1)
Нови Сад, 13. II Војводина—Грађански (Петроварадин) 4:4 (2:3)
Нови Сад, 27. II Војводина—ССК (Суботица) 2:2 (2:1)
Нови Сад, 13. III Војводина—НАК (Нови Сад) 4:0 (3:0)
Нови Сад, 20. III Војводина—Грађански (Петроварадин) 1:2 (0:2)
Шабац, 10. X Војводина——Србија (Шабац) 4:1 (3:0)
Сремски Карловци, 10. IV Војводина—Левијатан (Ср. Карловци) 1:3 (0:3)
Нови Сад, 13. IV Војводина и НАК комб.—ВАК (Беч) 0:3 (0:2)
Нови Сад, 17. IV Војводина—Ш Котор (Будимпешта) 0:5 (0:0)
Нови Сад, 25. IV Војводина—Будаи 33 (Будимпешта) 1:3 (0:2)
Шабац, 1. V Војводина—Мачва (Шабац) 3:3 (2:1)
Нови Сад, 15. V Војводина—Раднички (Нови Сад 1:2 (1:1)
Нови Сад, 22. V Војводина—НАК (Нови Сад) 2:4 (1:1)
Нови Сад, 25. V Војводина—Соко (Сомбор) 3:1 (2:0)
Нови Сад, 12. VI Војводина—Жељезничар (Загреб) 3:2 (1:1)
Нови Сад, 26. VI Војводина—НАК (Нови Сад) 3:1 (1:0)
Солун, (без датума) VI Војводина—Арис (Солун) 2:5 (0:2)
Солун, (без датума) VI Војводина—Македоникос (Солун) 5:1 (1:1)
Нови Сад, 3. VII Војводина и НАК комб.—Сабарија (Сомбатхељ) 1:3 (1:2)
Нови Сад, 3. VII Војводина—Раднички (Нови Сад) 1:1 (1:0)
Нови Сад, 10. VII Војводина—ЖАК (Суботица) 1:1 (0:1)
Нови Сад, 17. VII Војводина—НАК (Нови Сад 3:2 (3:1)
Нови Сад, 24. VII Војводина—Обилић (Велики Бечкерек) 3:0 (2:0)

FKVOJVODINA★COM

Нови Сад, 7. VIII Војводина—СМТЦ (Суботица) 2:1 (1:1)
Београд, 9. VIII Војводина и НАК комб.—БСК (Београд) 2:6)
Нови Сад, 2. IX Војводина—Мачва (Шабац) 1:5 (1:2)
Нови Сад, 18. IX Војводина—Јединство (Београд) 2:2 (0:1)
Нови Сад, 25. IX Војводина—Вашаш (Будимпешта) 2:6 (1:3)
Нови Сад, 16. X Војводина—Раднички (Нови Сад) 2:1 (0:0)
Нови Сад, 30. X Војводина—Макаби (Нови Сад) 4:0 (0:0)
Нови Сад, 20. XI Војводина—НАК (Нови Сад) 4:2 (2:1)
Нови Сад, 27. XI Војводина—Мачва (Шабац) 3:3 (2:0)
Нови Сад, 1. XII Војводина—НАК (Нови Сад 1:3 (0:1)
Нови Сад, 4. XII Војводина—ЗАШК (Земун) 3:0 (1:0)

1928.

Нови Сад, 8. I Војводина—Макаби (Нови Сад) 8:1 (3:1)
Нови Сад, 22. I Војводина—НАК (Нови Сад) 1:3
Нови Сад, 12. II Војводина—Раднички (Нови Сад) 4:3 (3:1)
Нови Сад, 26. II Војводина—НАК (Нови Сад) 0:1
Нови Сад, 4. III Војводина—Макаби (Нови Сад) 6:0 (3:0)
Шабац, 18. III Војводина—Мачва (Шабац) 1:6
Велики Бечкерек, 8. IV Војводина—Кадима (Велики Бечкерек) 6:1
Велики Бечкерек, 9. IV Војводина—Обилић (Велики Бечкерек) 4:3
Нови Сад, 15. IV Војводина—Соко (Београд) 2:2
Нови Сад, 16. IV Војводина—Бачка (Суботица) 4:1)
Нови Сад, 13. V Војводина—Соко (Сомбор) 4:1 (2:1)
Нови Сад, 25. V Војводина—ЖАК (Суботица) 3:2
Нови Сад, 27. V Војводина—Раднички (Нови Сад) 1:1
Нови Сад, 28. V Војводина—Макаби (Нови Сад) 3:0
Нови Сад, 4. VI Војводина—НАК (Нови Сад) 1:3
Нови Сад, 24. VI Војводина—Спарта (Рума) 2:2
Нови Сад, 28. VI Војводина—Југославија (Београд) 1:2 (0:1)
Нови Сад, 8. VII Војводина—САНД (Суботица) 2:3
Нови Сад, 19. VIII Војводина—Обилић (Београд) 6:4 (3:3)
Нови Сад, 2. X Војводина—Обилић (Велики Бечкерек) 3:4
Нови Сад, 8. IX Војводина—Раднички (Нови Сад) 5:2
Нови Сад, 9. IX Војводина—НАК (Нови Сад) 1:0
Шабац, 30. IX Војводина—Мачва (Шабац) 1:2 (1:1)
Нови Сад, 7. X Војводина—Макаби (Нови Сад 2:1 (0:1)
Нови Сад, 21. X Војводина—Раднички (Нови Сад) 2:0 (2:0)
Нови Сад, 11. XI Војводина—Грађански (Сремска Митровица 8:2 (5:0)

1929.

Нови Сад, 19. I Војводина—СМТЦ (Суботица) 5:4 (3:3)
Београд, 2. II Војводина—БСК (Београд) 2:4
Нови Сад, 14. IV Војводина—Макаби (Нови Сад) 5:0 (2:0)
Нови Сад, 5. V Војводина—САНД (Суботица) 2:3
Нови Сад, 6. V Војводина—Раднички (Велики Бечкерек) 4:1
Земун, 19. V Војводина—Спарта (Земун) 4:4 (3:1)
Нови Сад, 24. V Војводина—Мачва (Шабац) 1:1 (0:1)
Крагујевац, 9. VI Војводина—Шумадија (Крагујевац) 1:3 (0:2)
Нови Сад, 28. VI Војводина—Макаби (Нови Сад) 0:3
Нови Сад, 30. VI Војводина—Бата (Злина) 1:4 (1:1)
Нови Сад, 7. VII Војводина—Мачва (Шабац) 1:10 (1:4)
Нови Сад, 1. IX Војводина—Раднички (Нови Сад) 4:4 (1:0)

1925

FKVOJVODINA★COM

1930.

Нови Сад, 8. IX Војводина—Спарта (Земун) 2:2 (1:1)
Велики Бечкерек, 15. IX Војводина—Обилић (Велики Бечкерек) 0:3 (0:3)
Шабац, 29. IX Војводина—Мачва (Шабац) 1:6 (1:2)
Нови Сад, 6. X Војводина—ТТК (Темерин) 4:0 (2:0)
Сремска Митровица, 20. X Војводина—Грађански (Сремска Митровица) 3:3 (0:2)
Нови Сад, 27. X Војводина—Раднички (Нови Сад) 4:1 (2:0)
Нови Сад, 3. XI Војводина—НАК (Нови Сад) 2:1 (1:0)
Нови Сад, 17. XI Војводина—Јединство (Београд) 4:3 (2:1)
Нови Сад, 24. XI Војводина—СМТЦ (Суботица) 5:0 (3:0)
Нови Сад, 31. XI Војводина—Раднички (Нови Сад) 5:1 (2:1)

1930.

Нови Сад, 7. I Војводина—Раднички (Нови Сад) 2:2
Нови Сад, 12. I Војводина—НАК (Нови Сад) 5:2 (1:1)
Нови Сад, 20. I Војводина—Раднички (Нови Сад) 3:0
Београд, 2. II Војводина—БСК (Београд) 2:4 (1:2)
Нови Сад, 9. II Војводина—Соко (Београд) 2:2 (1:1)
Нови Сад, 23. II Војводина—ВСК (Врбас) 1:2
Нови Сад, 9 III Војводина—Мачва (Шабац) 2:10 (2:3)
Нови Сад, 16. III Војводина—НАК (Нови Сад) 0:1 (0:1)
Нови Сад, 23. III Војводина—Грађански (Сремска Митровица) 4:0 (1:0)
Нови Сад, 6. IV Војводина—Графичар (Београд) 5:0 (3:0)
Нови Сад, 13. IV Војводина—Витез (Земун) 4:1
Нови Сад, 19. IV Војводина—Јединство (Београд) 6:3
Софија, 4. V Војводина—АЦ 23 (Софија) 2:1
Софија, 6. V Војводина—Славија (Софија) 3:1
Шабац, 26. V Војводина—Раднички (Нови Сад) 7:2 (5:1)
Шабац, 27. V Војводина—Мачва (Шабац) 5:0 (4:0)
Бачки Петровац, 28. V Војводина—Словачки (Бачки Петровац) 4:1 (2:1)
Земун, 22. VI Војводина—Спарта (Земун) 1:2 (1:1)
Сремски Карловци, 22. VI Војводина—Соко (Сремски Карловци) 1:1 (0:1)
Нови Сад, 28. VI Војводина—Макаби (Нови Сад) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 29. VI Војводина—Мачва (Шабац) 4:2 (2:2)
Нови Сад, 6. VII Војводина—Обилић (Велики Бечкерек) 4:2 (1:2)
Турија, 13. VII Војводина—Соко (Турија) 3:1
Сомбор, 27. VII Војводина—Спорт клуб. (Сомбор) 0:3
Нови Сад, 10. VIII Војводина—Макаби (Нови Сад) 3:2 (0:1)
Нови Сад, 17. VIII Војводина—Раднички (Нови Сад) 2:2 (2:2)
Нови Сад, 6. IX Војводина—ТМТЕ (Темишвар) 2:1 (1:1)
Нови Сад, 14. IV Војводина— АЦ 23 (Софија) 2:5 (0:3)
Нови Сад, 21. IX Војводина—НАК (Нови Сад) 1:0 (1:0)
Нови Сад, 27. IX Војводина—Макаби (Нови Сад) 3:2 (1:2)
Нови Сад, 5. X Војводина—Раднички (Нови Сад) 7:0 (4:0)
Нови Сад, 12. X Војводина—Спарта (Рума) 4:1 (4:1)
Нови Сад, 19. X Војводина—Грађански (Сремска Митровица) 4:0 (4:0)
Шабац, 26. X Војводина—Мачва (Шабац) 2:4 (0:1)
Нови Сад, 2. IX Војводина—Грађански (Загреб) 2:0 (1:0)
Нови Сад, 10. XI Војводина—Спарта (Рума) 7:1 (4:1)
Нови Сад, 16. XI Војводина—Спарта (Земун) 3:0
Нови Сад, 23. XI Војводина—САНД (Суботица) 4:0 (1:0)
Нови Сад, 4. XII Војводина—Вашаш (Будимпешта) 2:3

FKVOJVODINA★COM

Нови Сад, 17. XII Војводина—Јединство (Београд) 7:3 (1:1)
Нови Сад, 26. XII Војводина—Раднички (Н. Сад) 3:0

1931.

Нови Сад, 8. I Војводина—НАК (Нови Сад) 4:1
В. Бечкерек, 2. II Војводина—Обилић (В. Бечкерек) 2:0 (1:0)
Нови Сад, 8. II Војводина—БСК (Београд) 2:5 (1:2)
Нови Сад, 1. III Војводина—НАК (Нови Сад) 2:0 (2:0)
Нови Сад, 3. III Војводина—Макаби (Нови Сад) 0:1 3:2 (1:1)
Нови Сад, 29. III Војводина—Мачва (Шабац) 2:0 (0:0)
Нови Сад, 5. IV Војводина—Конкордија (Загреб) 0:0 2:0 (0:0)
Нови Сад, 22. III Војводина—Дулцис (Н. Врбас)
Нови Сад, 12. IV Војводина—Башћа (Сегедин) 1:1 (0:0)
Ср. Митровица, 16. IV Војводина—Грађански (Ср. Митровица) 7:2 (2:0)
Шабац, 3. V Војводина—Мачва (Шабац) 0:1
Нови Сад, 17. V Војводина—Обилић (В. Бечкерек) 6:3 (0:2)
Нови Сад, 7. VI Војводина—Сет (Сет) 1:4 (0:2)
Нови Сад, 14. VI Војводина—Бачка (Суботица) 3:0
Осијек, 21. VI Војводина—Грађански (Осијек) 1:5 (0:4)
Суботица, 28. VI Војводина—САНД (Суботица) 1:2 (1:1)
Нови Сад, 5. VII Војводина—Славија (Осијек) 3:1 (0:1)
Нови Сад, 12. VII Војводина—Мачва (Шабац) 3:0 (1:0)
Нови Сад, 20. VI Војводина—ПСК (Панчево) 8:0 (4:0)
В. Бечкерек, 26. VII Војводина—Обилић (В. Бечкерек) 4:3
Нови Сад, 26. VII Војводина—Трговачка омладина (Нови Сад) 3:0
Нови Сад, 2. VIII Војводина—САНД (Суботица) 4:1 (1:1)
Суботица, 9. VIII Војводина—Бачка (Суботица) 2:0 (2:0)
Нови Сад, 16. VIII Војводина—Грађански (Осијек) 0:0
Осијек, 23. VIII Војводина—Славија (Осијек) 0:5 (0:1)
Београд, 6. IX Војводина—БСК и Соко комб. (Београд) 2:2 (0:0)
Нови Сад, 13. IX Војводина—Соко (Београд) 1:5
Нови Сад, 15. IX Војводина—Хајдук (Сплит) 3:3
Нови Сад, 20. IX Војводина—Раднички (Нови Сад) 2:1 (2:1)
Нови Сад, 27. IX Војводина—НАК (Нови Сад) 2:3 (2:2)
Нови Сад, 4. X Војводина—Грађански (Ср. Митровица) 1:0
Нови Сад, 11. X Војводина—Спарта (Земун) 2:2
Нови Сад, 18. X Војводина и Радинички комб.—Ујпешт (Будимпешта) 0:4
Рума, 18. X Војводина—Спарта (Рума) 8:1
Нови Сад, 25. X Војводина—Макаби (Нови Сад) 4:1
Нови Сад, 9. XI Војводина—Трговачки (Нови Сад) 4:1

Тимови Војводине и Славије из Софије (3:2), 1932.

FKVOJVODINA★COM

Нови Сад, 15. XI Војводина—Бачка (Суботица) 2:1 (1:0)
Београд, 22. XI Војводина—Југославија (Београд) 2:2 (0:1)
Нови Сад, 1. XII Војводина—Раднички (В. Бечкерек) 4:1 (2:0)
Ниш, 6. XII Војводина—Грађански (Ниш) 0:2 (0:1)
Нови Сад, 13. XII Војводина—НАК (Нови Сад) 0:2
Нови Сад, 25. XI Војводина—Макаби (Нови Сад) 11:1 (6:0)

1932.

Нови Сад, 1. I Војводина—Славија (Праг) 0:6 (0:3)
Нови Сад, 7. I Војводина—НАК (Нови Сад) 1:1 (0:0)
Нови Сад, 31. I Војводина—Славија (Сомбор) 4:2 (2:1)
Ср. Митровица, 7. II Војводина—Грађански (Ср. Митровица) 1:1 (1:0)
Нови Сад, 20. II Војводина—Раднички (Нови Сад) 1:0
Нови Сад, 6. III Војводина—Макаби (Нови Сад) 3:0 (2:0)
Нови Сад, 20. III Војводина—Раднички (Нови Сад) 1:0 (0:0)
Земун, 10. IV Војводина—Спарта (Земун) 0:3 (0:2)
Нови Сад, 17. IV Војводина—Мачва (Шабац) 1:1 (0:0)
Нови Сад, 5. V Војводина—Југославија (Београд) 4:5 (0:2)
Нови Сад, 15. V Војводина—НАК (Нови Сад) 2:0 (0:0)
Суботица, 26. V Војводина—САНД (Суботица) 1:2 (0:1)
В. Бечкерек, 5. VI Војводина—Обилић (В. Бечкерек) 6:1 (3:0)
Нови Сад, 12. VI Војводина—Славија (Сомбор) 2:0 (2:0)
Нови Сад, 19. VI Војводина—Три звезде (Апатин) 0:0
Нови Сад, 20. VI Војводина—Грађански (Ниш) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 26. VI Војводина—Бачка (Суботица) 3:1 (2:1)
Београд, 10. VII Војводина—БАСК (Београд) 3:2 (2:0)
Нови Сад, 17. VII Војводина—Мачва (Шабац) 1:1 (1:0)
Суботица, 24. VII Војводина—Бачка (Суботица) 0:3 (0:1)
Сомбор, 31. VI Војводина—Славија (Сомбор) 3:1
Нови Сад, 7. VIII Војводина—Обилић (В. Бечкерек) 4:1 (3:0)
Нови Сад, 14. VIII Војводина—БАСК (Београд) 0:1
Шабац, 21. VIII Војводина—Мачва (Шабац) 1:1 (0:1)
Нови Сад, 11. IX Војводина—Југославија (Београд) 2:5 (1:2)
Београд, 18. IX Војводина—Југославија (Београд) 2:4
Ср. Карловци, 25. IX Војводина—Стражилово (Ср. Карловци) 2:0
Нови Сад, 16. X Војводина—Мачва (Шабац) 2:3 (1:2)
Нови Сад, 30. X Војводина—Раднички (Нови Сад) 4:1 (4:0)
Нови Сад, 6. XI Војводина—ПАК (Нови Сад) 1:0 (1:0)
Нови Сад, 13. XI Војводина—НАК (Нови Сад) 5:2 (3:0)
Нови Сад, 20. XI Војводина—Грађански (Ср. Митровица) 6:1
Нови Сад, 27. XI Војводина—ПАК (Нови Сад) 1:0
Нови Сад, 4. XII Војводина—БСК (Београд) 3:3 (0:1)
Нови Сад, 18. XII Војводина—Славија (Осијек) 2:2 (1:2)

1933.

Нови Сад, 8. Војводина—Раднички (Нови Сад) 2:1 (1:1)
Нови Сад, 19. II Војводина—Макаби (Нови Сад) 6:1
Нови Сад, 26. II Војводина—НАК (Нови Сад) 5:0
Нови Сад, 5. III Војводина—Југославија (Београд) 2:1 (2:1)
Нови Сад, 12. III Војводина—Славија (Сарајево) 2:2
Загреб, 26. III Војводина—Конкордија (Загреб) 1:5 (0:4)
Нови Сад, 2. IV Војводина—Грађански (Загреб) 0:2
Нови Сад, 16. IV Војводина—Бригитенауер (Беч) 7:2 (4:2)
Нови Сад, 20. IV Војводина—Спарта (Праг) 2:3 (0:1)
Осијек, 21. V Војводина—Славија (Осијек) 2:2
Нови Сад, 28. V Војводина—Хајдук (Сплит) 2:1
Нови Сад, 10. VI Војводина—Макаби (Нови Сад) 4:1 (2:0)
Љубљана, 18. VI Војводина—Приморје (Љубљана) 0:5
Нови Сад, 25. VI Војводина—Рапид (Беч) 1:4 (1:3)
Београд, 8. VII Војводина—Немзети (Будимпешта) 2:7 (0:3)
Нови Сад, 26. VII Војводина—Олимпик (Александрија) 4:2 (1:1)
Нови Сад, 29. VII Војводина—Југославија (Београд) 2:1 (2:0)
Београд, 6. VIII Војводина—БАСК (Београд) 1:3
Сплит, 13. VIII Војводина—Хајдук (Сплит) 0:5 (0:3)
Загреб, 15. VIII Војводина—ХАШК (Загреб) 1:3
Београд, 19. VIII Војводина—Југославија (Београд) 3:4 (2:2)
Сарајево, 27. VIII Војводина—Славија (Сарајево) 1:4 (0:3)
Нови Сад, 3. IX Војводина—БСК (Београд) 1:2 (0:2)
Нови Сад, 10. IX Војводина—Приморје (Љубљана) 2:6 (1:2)
Нови Сад, 1. X Војводина—Конкордија (Загреб) 2:2
Нови Сад, 8. X Војводина—БАСК (Београд) 0:2 (0:0)
Нови Сад, 15. X Војводина—Славија (Осијек) 1:0
Нови Сад, 5. XI Војводина—ХАШК (Загреб) 2:3 (1:2)
Ср. Митровица, 12. XI Војводина—Грађански (Ср. Митровица) 7:0
Београд, 3. XII Војводина—БСК (Београд) 0:3
Загреб, 10. XII Војводина—ХАШК (Загреб) 2:7

1934.

Нови Сад, 7. I Војводина—Макаби (Нови Сад) 5:1
Нови Сад, 21. I Војводина—Раднички (Нови Сад) 2:0
Нови Сад, 4. II Војводина—НАК (Нови Сад) 4:5 (2:3)
Нови Сад, 11. III Војводина—Раднички (Нови Сад) 2:1 (2:0)
Нови Сад, 18. III Војводина—Спарта (Земун) 0:0
Нови Сад, 2. IV Војводина—НАК (Нови Сад) 3:1 (0:0)
Нови Сад, 8. IV Војводина—Раднички (Нови Сад) 3:0 (1:0)
Нови Сад, 9. IV Војводина—Макаби (Нови Сад) 3:1
Ср. Митровица, 13. V Војводина—Грађански (Ср. Митровица) 0:3 (0:1)
В. Кикинда, 20. V Војводина—Слога (В. Кикинда) 1:1 (1:0)
Нови Сад, 24. VI Војводина—Славија (Осијек) 2:1 (1:0)
Нови Сад, 1. VII Војводина—Мачва (Шабац) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 8. VII Војводина—Раднички (Нови Сад) 0:3
Нови Сад, 15. VII Војводина—Жељезничар (В. Бечкерек) 5:0 (3:0)

FKVOJVODINA★COM

Нови Сад, 22. VII Војводина—Југославија (Београд) 2:2 (0:1)
Апатин, 5. VIII Војводина—Три Звезде (Апатин) 0:2 (0:1)
Београд, 12. VIII Војводина—Југославија (Београд) 1:3 (1:2)
В. Бечкерек, 26. VIII Војводина—Жељезничар (В. Бечкерек) 5:1 (1:0)
Нови Сад, 2. IX Војводина—Три Звезде (Апатин) 1:1 (1:0)
Нови Сад, 9. IX Војводина—Макаби (Нови Сад) 4:1
Нови Сад, 16. IX Војводина—БСК (Београд) 2:6
Нови Сад, 23. IX Војводина—БАСК (Београд) 1:3 (0:2)
Нови Сад, 30. IX Војводина—БСК (Београд) 0:7 (0:3)
Нови Сад, 11. X Војводина—НАК (Нови Сад) 2:3
Нови Сад, 29. X Војводина—НАК (Нови Сад) 1:1
Нови Сад, 18. XI Војводина—Макаби (Нови Сад) 2:1 (1:1)
Нови Сад, 25. XI Војводина—НАК (Нови Сад) 1:0 (1:0)
Нови Сад, 9. XII Војводина—Грађански (Ср. Митровица) 2:1 (1:0)

1935.

Нови Сад, 24. II Војводина—Раднички (Нови Сад) 5:3 (3:0)
Бач. Паланка, 17. III Војводина—Слога (Б. Паланка) 3:0
Нови Сад, 24. III Војводина—Мачва (Шабац) 2:2
Нови Сад, 8. IV Војводина—Слога (Б. Паланка) 6:1 (3:0)
Нови Сад, 21. IV Војводина—НАК (Нови Сад) 0:1
Нови Сад, 29. IV Војводина—Хајдук (Сплит) 2:1 (2:0)
Нови Сад, 1. V Војводина—Славија (Софија) 3:2 (1:1)
Нови Сад, 28. V Војводина—Расинг (Страсбург) 0:8 (0:5)
Нови Сад, 6. VI Војводина—НАК (Нови Сад) 1:0
В. Кикинда, 9. VI Војводина—ЖАК (В. Кикинда) 3:2
В. Кикинда, 10. VI Војводина—Слога (В. Кикинда) 2:2
Нови Сад, 16. VI Војводина—Грађански (Ср. Митровица) 7:2
Нови Сад, 23. VI Војводина—Макаби (Нови Сад) 3:0
Шабац, 7. VII Војводина—Мачва (Шабац) 1:0 (0:0)
Б. Паланка, 28. VI Војводина—БСК (Б. Паланка) 4:4
Нови Сад, 25. VII Војводина—Авијатичар (Нови Сад) 1:4
Нови Сад, 6. IX Војводина—НАК (Нови Сад) 2:1 (1:1)
Нови Сад, 22. IX Војводина—БАСК (Београд) 0:2 (0:1)
Нови Сад, 6. X Војводина—НАК (Нови Сад) 0:1
В. Кикинда, 13. X Војводина—ЖАК (В. Кикинда) 2:0 (1:0)
Београд, 20. X Војводина—БАСК (Београд) 0:4 (0:3)
Нови Сад, 27. X Војводина—ЖАК (В. Кикинда) 3:1 (1:0)
Нови Сад, 3. XI Војводина—ЖАК (Суботица) 6:0
Врбас, 10. XI Војводина—Дулцис (Врбас) 0:1
Нови Сад, 17. XI Војводина—Спарта (Земун) 3:2 (2:0)
Суботица, 24. XI Војводина—ЖАК (Суботица) 1:3 (0:2)
Земун, 1. XII Војводина—Спарта (Земун) 1:2
Нови Сад, 25. XII Војводина—Макаби (Нови Сад) 7:0 (1:0)

1936.

Нови Сад, 8. I Војводина—Раднички (Нови Сад) 1:0
Нови Сад, 19. I Војводина—НАК (Нови Сад) 7:1
Нови Сад, 2. II Војводина—Обилић (Петровград) 6:1
Нови Сад, 9. II Војводина—Дулцис (Н. Врбас) 2:2 (1:1)
Нови Сад, 16. II Војводина—Макаби (Нови Сад) 3:3
Нови Сад, 23. I Војводина—Раднички (Нови Сад) 5:2
Нови Сад, 1. III Војводина—Мачва (Шабац) 9:0
Нови Сад, 8. III Војводина—Макаби (Нови Сад) 6:0
Ср. Митровица, 15. III Војводина—Грађански (Ср. Митровица) 1:2
Нови Сад, 22. III Војводина—НАК (Нови Сад) 3:1
Нови Сад, 29. III Војводина—Раднички (Нови Сад) 4:1
Нови Сад, 4. IV Војводина—Грађански (Ср. Митровица) 5:0
Нови Сад, 11. IV Војводина—НАК (Нови Сад) 4:0.
Нови Сад, 12. IV Војводина—Кинижки (Темишвар) 4:1
Нови Сад, 15. IV Војводина и Макаби комб.—Хакоах (Беч) 2:7
Борово, 26. IV Војводина—Бата (Борово) 1:1
Стари Бечеј, 3. V Војводина—Грађански (С. Бечеј) 5:2
Шабац, 10. V Војводина—Мачва (Шабац) 2:2
Нови Сад, 21. V Војводина—НАК (Нови Сад) 1:3
Земун, 14. VI Војводина—Спарта (Земун) 1:2
Нови Сад, 21. VI Војводина—БСК (Београд) 0:6
Оџаци, 1. VII Војводина—ОСК (Оџаци) 3:2
Нови Сад, 12. VI Војводина—Трговачки (Нови Сад) 4:1
Нови Сад, 19. VII Војводина—БАСК (Београд) 4:2
Нови Сад, 2. VIII Војводина—Макаби (Нови Сад) 1:4
Нови Сад, 30. VIII Војводина—ЖАК (Суботица) 4:1
Суботица, 6. IX Војводина—ЖАК (Суботица) 0:7
Шабац, 13. IX Војводина—Мачва (Шабац) 6:0
Нови Сад, 20. IX Војводина—НАК (Нови Сад) 3:2
Ср. Митровица, 27. IX Војводина—Грађански (Ср. Митровица) 6:0
Нови Сад, 4. X Војводина—НАК (Нови Сад) 3:1
Нови Сад, 18. X Војводина—Макаби (Нови Сад) 3:0
Нови Сад, 25. X Војводина—Жељезничар (Инђија) 2:7
Нови Сад, 1. XI Војводина—Раднички (Нови Сад) 4:1 (0:0)
Нови Сад, 15. XI Војводина—Југославија (Београд) 0:5
Нови Сад, 13. XII Војводина—НАК (Нови Сад) 1:2
Нови Сад, 26. XII Војводина—Макаби (Нови Сад) 3:1

1937.

Нови Сад, 10. I Војводина—Раднички (Нови Сад) 1:1
Нови Сад, 14. II Војводина—НАК (Нови Сад) 2:0
Нови Сад, 7. II Војводина—Мачва (Шабац) 8:1
Нови Сад, 14. III Војводина—Грађански (Ср. Митровица) 7:1
Бач. Паланка, 21. III Војводина—Слога (Б. Паланка) 0:5
Нови Сад, 4. IV Војводина—Макаби (Нови Сад) 6:4
Нови Сад, 11. IV Војводина—Раднички (Нови Сад) 2:2

FKVOJVODINA★COM

Пред утакмицу Војводина—Грађански (Загреб) 1:0, која је одиграна 1937.

Инђија, 25. IV Војводина—Жељезничар (Инђија) 5:1
Нови Сад, 4. V Војводина—ХАШК (Загреб) 4:0
Нови Сад, 16. V Војводина—Грађански (Загреб) 1:0 (1:0)
Нови Сад, 23. V Војводина—НАК (Нови Сад) 4:0
Нови Сад, 6. VI Војводина—Бачка (Суботица) 4:0
Суботица, 13. VI Војводина—Бачка (Суботица) 2:3
Петровград, 20. VI Војводина—ЖСК (Петровград) 5:0 (2:0)
Нови Сад, 27. VI Војводина—ЖСК (Петровград) 2:4
Нови Сад, 4. VII Војводина—Јединство (Београд) 1:3
Београд, 11. VII Војводина—Јединство (Београд) 2:4
Нови Сад, 15. VIII Војводина—Хајдук (Сплит) 1:5
Нови Сад, 19. VIII Војводина—Флоридсдорф (Беч) 3:1
Нови Сад, 22. VIII Војводина—Грађански (Осијек) 4:2
Нови Сад, 29. VIII Војводина—Макаби (Нови Сад) 2:1
Нови Сад, 6. IX Војводина—БАСК (Београд) 2:2
Нови Сад, 12. X Војводина—Слога (Б. Паланка) 8:0
Нови Сад, 19. IX Војводина—НАК (Нови Сад) 3:2
Нови Сад, 26. IX Војводина—Мачва (Шабац) 8:1
Нови Сад, 3. X Војводина—Макаби (Нови Сад) 7:1
Инђија, 10. X Војводина—Жељезничар (Инђија) 2:7
Нови Сад, 14. X Војводина—Слога (Кикинда) 5:3
Ср. Митровица, 24. X Војводина—Грађански (Ср. Митровица) 0:0
Нови Сад, 31. X Војводина—Раднички (Нови Сад) 7:2
Нови Сад, 21. XI Војводина—Борац (Петровград) 16:0
Нови Сад, 29. XI Војводина—Југославија (Београд) 0:5
Нови Сад, 1. XII Војводина—Аустрија (Беч) 0:1
Нови Сад, 5. XII Војводина—Макаби (Нови Сад) 3:1
Нови Сад, 12. XI Војводина—Текстил (Нови Сад) 2:1
Нови Сад, 26. XII Војводина—Макаби (Нови Сад) 4:1

1938.

Нови Сад, 9. I Војводина—Раднички (Нови Сад) 5:2
Нови Сад, 16. I Војводина—НАК (Нови Сад) 3:0
Суботица, 30. I Војводина—ЖАК (Суботица) 4:4
Нови Сад, 6. II Војводина—ЖАК (Суботица) 1:2
Нови Сад, 20. II Војводина—Спарта (Земун) 7:2
Бач. Паланка, 6. III Војводина—Слога (Бач. Паланка) 1:0
Нови Сад, 13. III Војводина—НАК (Нови Сад) 5:2
Нови Сад, 20. III Војводина—Немзети Бочкаи (Будимпешта) 5:1
Нови Сад, 23. III Војводина—Репрезентација Југославије 2:7
Нови Сад, 27. III Војводина—НАК (Нови Сад) 0:3
Нови Сад, 10. IV Војводина—Макаби (Нови Сад) 3:0
Нови Сад, 18. IV Војводина—Грађански (Загреб) 1:5
Нови Сад, 24. IV Војводина—Хајдук (Сплит) 2:5
Нови Сад, 1. V Војводина—Жељезничар (Инђија) 6:0
Нови Сад, 8. V Војводина—Грађански (Ср. Митровица) 3:0
Нови Сад, 15. V Војводина—Раднички (Нови Сад) 2:1
Шабац, 22. V Војводина—Мачва (Шабац) 2:0
Нови Сад, 27. V Војводина—НФК (Нови Сад) 3:1
Н. Врбас, 5. VI Војводина—Репрезентација Врбаса 4:3
Нови Сад, 7. VI Војводина—Југославија (Београд) 3:6
Нови Сад, 19. VI Војводина—НАК (Нови Сад) 5:0
Осијек, 26. VI Војводина—Славија (Осијек) 2:3
Нови Сад, 14. VIII Војводина—Жељезничар (Инђија) 4:1
Петровград, 28. VIII Војводина—Борац (Петровград) 2:4

FKVOJVODINA★COM

Нови Сад, 4. IX Војводина—Југославија (Београд) 3:2
Нови Сад, 11. IX Војводина—Мачва (Шабац) 0:1
Нови Сад, 18. IX Војводина—НАК (Нови Сад) 1:1
Нови Сад, 25. IX Војводина—Истра (Нови Сад) 3:2
Нови Сад, 2. X Војводина—Жељезничар (Инђија) 3:0
Нови Сад, 9. X Војводина—Раднички (Нови Сад) 10:0
Ср. Митровица, 16. X Војводина—Грађански (Ср. Митровица) 5:3
Бачка Паланка, 23. X Војводина—Слога (Б. Паланка) 4:2
Нове Шове, 6. XI Војводина—Нове Шове (Нове Шове) 9:4
Нови Сад, 13. IX Војводина—Бачка (Суботица) 5:1
Суботица, 20. XI Војводина— ЖАК (Суботица) 0:8
Нови Сад, 25. XI Војводина—БСК (Београд) 1:5
Нови Сад, 27. XI Војводина—ЖАК (Суботица) 1:1
Нови Сад, 1. XII Војводина—Јединство (Београд) 3:0
Нови Сад, 26. XII Војводина—Раднички (Нови Сад) 4:1

1939.

Крагујевац, 2. I Војводина—Раднички (Крагујевац) 4:4
Нови Сад, 19. I Војводина—Истра (Нови Сад) 4:2
Земун, 23. I Војводина—Земун (Земун) 3:1
Нови Сад, 27. I Војводина—Земун (Земун) 4:3
Нови Сад, 29. I Војводина—НАК (Нови Сад) 2:0 (1:0)
Нови Сад, 5. II Војводина—Железничар (Инђија) 4:2
Земун, 12. II Војводина—Витез (Земун) 1:2
Нови Сад, 19. II Војводина—БАСК (Београд) 0:5
Нови Сад, 26. II Војводина—НАК (Нови Сад) 4:0
Борово, 5. III Војводина—Бата (Борово) 0:6
Нови Сад, 12. III Војводина—Славија (Осијек) 6:0
Шабац, 19. III Војводина—Мачва (Шабац) 0:3
Нови Сад, 26. III Војводина—НАК (Нови Сад) 5:2
Нови Сад, 2. IV Војводина—Истра (Нови Сад) 6:0
Нови Сад, 8. IV Војводина—Конкордија (Загреб) 3:3
Нови Сад, 9. IV Војводина—Јединство (Београд) 0:2
Инђија, 16. IV Војводина—Жељезничар (Инђија) 3:1
Нови Сад, 23. IV Војводина—Раднички (Нови Сад) 5:0
Нови Сад, 30. IV Војводина—Грађански (Ср. Митровица) 6:3
Нови Сад, 6. V Војводина—Слога (Б. Паланка) 8:2
Нови Сад, 7. V Војводина—ХАШК (Загреб) 0:0
Осијек, 14. V Војводина—Славија (Осијек) 3:2
Ниш, 24. V Војводина—Жељезничар (Ниш) 2:2
Нови Сад, 28. V Војводина—Славија (Софија) 2:0
Нови Сад, 29. V Војводина—Славија (Софија) 0:1
Крушевац, 4. VI Војводина—Цар Лазар (Крушевац) 1:1
Нови Сад, 11. VI Војводина—Цар Лазар (Крушевац) 2:0
Суботица, 18. VI Војводина—ЖАК (Суботица) 1:1
Нови Сад, 25. VI Војводина—ЖАК (Суботица) 2:2
Скопље, 2. VII Војводина—ССК (Скопље) 2:2
Нови Сад, 9. VII Војводина—ССК (Скопље) 4:1
Нови Сад, 27. VIII Војводина—Железничар (Ниш) 3:0
Нови Сад, 3. IX Војводина—НАК (Нови Сад) 3:1
Сарајево, 10. IX Војводина—Славија (Сарајево) 1:5
Нови Сад, 17. IX Војводина—Бата (Борово) 1:1
Нови Сад, 24. IX Војводина—БСК (Београд) 3:5
Нови Сад, 1. X Војводина—Славија (Сарајево) 3:1
Нови Сад, 8. X Војводина—Земун (Земун) 2:2
Нови Сад, 22. X Војводина—ЖАК (Суботица) 1:0
Београд, 29. X Војводина—БАСК (Београд) 3:2
Београд, 5. XI Војводина—Јединство (Београд) 3:1
Нови Сад, 19. XI Војводина—Југославија (Београд) 2:2
Нови Сад, 26. XI Војводина—Грађански (Скопље) 2:2
Нови Сад, 1. XII Војводина—Бачка (Суботица) 2:3
Суботица, 3. XII Војводина—Бачка (Суботица) 3:4
Нови Сад, 10. XII Војводина—Жељезничар (Инђија) 5:2
Нови Сад, 17. XII Војводина—Рипензија (Темишвар) 0:2
Нови Сад, 25. XII Војводина—Ференцварош (Будимпешта) 2:8

1940.

Нови Сад, 11. II Војводина—Текстил (Нови Сад) 14:2
Борово, 18. II Војводина—Бата (Борово) 2:2
Београд, 25. II Војводина—БСК (Београд) 0:5
Нови Сад, 3. III Војводина—Славија (Сарајево) 2:1
Нови Сад, 10. III Војводина—Земун (Земун) 5:0
Нови Сад, 17. III Војводина—ЖАК (Суботица) 2:0
Нови Сад, 24. III Војводина—БАСК (Београд) 3:0
Нови Сад, 14. IV Војводина—Јединство (Београд) 2:3
Београд, 21. IV Војводина—Југославија (Београд) 1:0
Скопље, 28. IV Војводина—Грађански (Скопље) 0:3
Нови Сад, 7. V Војводина—Југославија (Београд) 2:4
Нови Сад, 19. V Војводина—Славија (Осијек) 2:0
Суботица, 23. V Војводина—ЖАК (Суботица) 2:4
Нови Сад, 26. V Војводина—ЖАК (Суботица) 1:0
Нови Сад, 9. VI Војводина—Бата (Борово) 4:1
Нови Сад, 17. VI Војводина—Кишпешт (Будимпешта) 0:1
Београд, 23. VI Војводина—Југославија (Београд) 1:4
Осијек, 29. VI Војводина—Славија (Осијек) 1:0
Нови Сад, 30. VI Војводина—Бачка (Суботица) 4:1
Нови Сад, 7. VII Војводина—Јединство (Београд) 3:3
Суботица, 28. VII Војводина—Бачка (Суботица) 4:2
Нови Сад, 5. VIII Војводина—САНД (Суботица) 9:0
Нови Сад, 11. VIII Војводина—Слога (Кикинда) 8:0
Нови Сад, 18. VIII Војводина—Југославија (Јабука) 2:0
Борово, 25. VIII Војводина—Бата (Борово) 0:1
Нови Сад, 1. IX Војводина—Јединство (Београд) 1:2
Београд, 8. IX Војводина—БАСК (Београд) 5:3
Београд, 15. IX Војводина—Југославија (Београд) 3:6
Нови Сад, 22. IX Војводина—Конкордија (Загреб) 3:3
Нови Сад, 6. X Војводина—Грађански (Скопље) 0:0
Нови Сад, 13. X Војводина—Југославија (Београд) 5:2
Нови Сад, 20. X Војводина—БСК (Београд) 2:2
Нови Сад, 27. X Војводина—ЖАК (Суботица) 2:2
Јабука, 10. XI Војводина—Југославија (Јабука) 0:2
Нови Сад, 17. IX Војводина—Бата (Борово) 5:2
Београд, 24. XI Војводина—Јединство (Београд) 0:1
Нови Сад, 1. XII Војводина—ЖАК (Суботица) 4:2
Београд, 15. XII Војводина—Југославија (Београд) 4:3

1941.

Нови Сад, 6. I Војводина—Репрезентација (Новог Сада) 6:3
Нови Сад, 8. I Војводина—ЖСК (Инђија) 5:0
Нови Сад, 12. I Војводина—Сегед (Сегедин) 5:0
Нови Сад, 28. I Војводина—ХАШК (Загреб) 2:1
Нови Сад, 2. II Војводина—Јединство (Београд) 2:0
Нови Сад, 9. II Војводина—ЖСК (Петровград) 19:0
Нови Сад, 16. II Војводина—Славија (Сарајево) 0:0
Нови Сад, 23. II Војводина—БАСК (Београд) 4:0
Нови Сад, 2. III Војводина—Југославија (Београд) 1:1
Скопље, 9. III Војводина—Грађански (Скопље) 4:1
Суботица, 30. III Војводина—ЖАК (Суботица) 3:0

FKVOJVODINA★COM

Мајтан у акцији на утакмици Војводина—Југославија, 1941.

Гол Божовића на утакмици БСК—Војводина, 1941.

FKVOJVODINA★COM

Рогићев гол на утакмици Војводина—ЖСК (Петровград) — 19:0 (9. фебруара 1941.)

1945.

Нови Сад, 15. VII Војводина—Славија (Нови Сад) 2:5

Нови Сад, 19. VII Војводина—Ђшег (Нови Сад) 1:4

Нови Сад, 22. VII Војводина—Раднички (Нови Сад) 1:4

Нови Сад, 16. IX Војводина—Хајдук (Сплит) 2:6 (2:3)

Нови Сад, 16. X Војводина—Црвена Звезда (Београд) 2:4 (1:3)

Нови Сад, 21. X Војводина—Славија (Нови Сад) 6:0

Нови Сад, 29. X Војводина—Трећа Југословенска Армија 2:3 (1:2)

Нови Сад, 7. XI Војводина—Партизан (Београд) 0:4 (0:1)

Нови Сад, 18. XI Војводина—Ђшег (Нови Сад) 6:0 (2:0)

Бач. Петровац, 2. XII Војводина—Бач. Петровац (Бач. Петровац) 8:1

Нови Сад, 16. XII Војводина—Славија (Нови Сад) 6:2 (4:1)

Нови Сад, 23. XII Војводина—Раднички (Нови Сад) 3:0 (0:0)

1946.

Нови Сад, 13. I Војводина—Јединство (Бач. Паланка) 5:3 (3:1)

Суботица, 24. II Војводина—Спартак (Суботица) 2:1 (0:0)

Нови Сад, 17. III Војводина—Металац (Загреб) 1:3 (0:2)

Панчево, 31. III Војводина—Слога (Панчево) 3:2

Вршац, 14. IV Војводина—Војводина (Вршац) 3:2

Нови Сад, 22. IV Војводина—Раднички (Инђија) 4:1 (2:0)

Нови Сад, 28. IV Војводина—Раднички (Нови Сад) 4:1 (3:1)

Нови Сад, 5. V Војводина—Слога (Панчево) 1:2 (1:1)

Нови Сад, 6. V Војводина—Комбиновани тим Загреба 0:2 (0:0)

Инђија, 12. V Војводина—Раднички (Инђија) 4:1

Вршац, 19. V Војводина—Војводина (Вршац) 5:1 (0:0)

Нови Сад, 20. V Војводина—Динамо (Загреб) 5:2 (5:1)

Нови Сад, 26. V Војводина—Раднички (Нови Сад) 6:0 (3:0)

Нови Сад, 16. VI Војводина—Ђшег (Нови Сад) 5:0

Нови Сад, 25. VI Војводина—Грађански (Сремска Митровица) 3:0 (2:0)

Нови Сад, 30. VI Војводина—Репрезентација Армије 0:5

FKVOJVODINA★COM

Јагодина, 7. VII Војводина—Јагодина (Јагодина) 3:2 (1:2)
Суботица, 14. VII Војводина—Спартак (Суботица) 0:2 (0:1)
Нови Сад, 21. VII Војводина—Спартак (Суботица) 0:2 (0:0)
Нови Сад, 28. V Слога—Металац (Београд) 0:2 (0:0)
Нови Сад, 4. VIII Слога—Спартак (Дебељача) 4:4 (3:2)
Бачки Петровац, 11. VII Слога—Словачки (Бачки Петровац) 4:4 (3:2)
Београд, 21. VIII Слога—Металац (Београд) 1:1 (0:0)
Ковиљ, 26. VIII Слога—Пролетер (Ковиљ) 5:5 (1:4)
Нови Сад, 28. VIII Слога—Металац (Београд) 0:2 (0:1)
Бачки Петровац, (б. д.) Слога—Словачки (Бачки Петровац) 4:4 (3:2)
Дебељача, (б, д.) Слога—Спартак (Дебељача) 0:8
Сремска Митровица, (б. д.) Слога—Грађански (Сремска Митровица) 3:2 (2:0)
Скопље, (б. д.) Слога—Македонија (Скопље) 2:5 (1:3)
Пашићево, (б. д.) Слога—Обилић (Пашићево) 3:5 (2:2)
Нови Сад, 15. IX Слога—Понциана (Трст) 2:1 (0:1)
Београд, 22. IX Слога—Милиционар (Београд) 1:1 (1:0)
Нови Сад, 29. IX Слога—Срем (Сремска Митровица) 2:1 (1:1)
Нови Сад, 6. X Слога—Суботица (Суботица) 3:1 (2:1)
Нови Сад, 13. X Слога—Еђшег (Нови Сад) 1:1 (0:0)
Нови Сад, 20. X Слога—Зрењанин (Зрењанин) 8:0 (2:0)
Нови Сад, 23. X Слога—Друга Армија 3:0
Сомбор, 27. X Слога—Раднички (Сомбор) 1:5 (0:4)
Нови Сад, 4. XI Слога—Жељезничар (Зрењанин) 4:2 (1:1)
Нови Сад, 17. XI Слога—Јединство (Вршац) 7:0 (5:1)
Београд, 24. XI Слога—Београд (Београд) 7:1
Бачка Паланка, 1. XII Слога—Јединство (Бачка Паланка) 4:0 (4:0)
Панчево, 8. XII Слога—Динамо (Панчево) 1:2 (0:1)
Нови Сад, 19. XII Слога—Еђшег (Нови Сад) 4:2 (0:1)
Суботица, 22. XII Слога—Спартак (Суботица) 3:5 (3:3)
Нови Сад, 25. XII Слога—Црвена звезда (Београд) 2:4 (0:2)
Нови Сад, 29. XII Слога—Спартак (Суботица) 1:0 (1:0)

1947.

Сремска Митровица, 23. II Слога—Срем (Сремска Митровица) 2:1 (2:0)
Нови Сад, 2. III Слога—Милиционар (Београд) 3:0 (1:0)
Зрењанин, 9. III Слога—Зрењанин (Зрењанин) 3:1 (2:0)
Суботица, 16. III Слога—Слобода (Суботица) 2:0 (0:0)
Нови Сад, 23. III Слога—Еђшег (Нови Сад) 4:2 (1:2)
Зрењанин, 30. III Слога—Жељезничар (Зрењанин) 8:0 (3:0)
Нови Сад, 7. IV Слога—Јединство (Бачка Паланка) 7:0 (4:0)
Вршац, 10. IV Слога—Јединство (Вршац) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 13. IV Слога—Полет (Сомбор) 7:3 (6:2)
Нови Сад, 20. IV Слога—Београд (Београд) 4:0 (0:0)
Нови Сад, 27. IV Слога—Динамо (Панчево) 7:1 (4:1)
Нови Сад, 31. VIII Слога—Жељезничар (Сарајево) 4:0 (0:0)
Нови Сад, 27. IV Слога—Динамо (Панчево) 7:1 (4:1)
Нови Сад, 28. IV Слога—Жељезничар (Сарајево) 4:0 (0:0)
Крагујевац, 11. V Слога—Раднички (Крагујевац) 4:0 (1:0)
Нови Сад, 18. V Слога—Раднички (Крагујевац) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 25. V Слога—Текстилац (Вараждин) 2:0 (1:0)
Вараждин, 2. VI Слога—Текстилац (Вараждин) 1:2 (1:1)
Нови Сад, 15, VI Слога—Металац (Загреб) 2:0 (0:0)
Нови Сад, 24. VI Слога—Ч. Ф. Р. Румунија 2:3 (0:1)
Загреб, 6. VII Слога—Металац (Загреб) 1:1 (1:1)
Београд, 8. VII Слога—Динамо (Панчево) 1:1 (0:1)
Нови Сад, 17. VII Слога—Јован Црвени (Стари Бечеј) 1:2 (1:1)
Сарајево, 20. VII Слога—Торпедо (Сарајево) 1:5 (1:1)
Нови Сад, 27. VII Слога—Јединство (Бачка Паланка) 2:2
Нови Сад, 31. VII Слога—Торпедо (Сарајево) 3:3 (1:2)
Нови Сад, 3. VIII Слога—Вардар (Скопље) 1:1
Скопље, 10. VIII Слога—Вардар (Скопље) 0:1 (0:0)
Нови Сад, 17. VIII Слога—Кварнер (Ријека) 2:0 (0:0)
Панчево, 24. VIII Слога—Динамо (Панчево) 2:1 (1:1)
Нови Сад, 31. VIII Слога—Железничар (Сарајево) 3:0 (0:0)
Нови Сад, 7. IX Слога—Металац (Загреб) 2:0 (2:0)
Нови Сад, 14. IX Слога—Енотност (Љубљана) 2:0 (0:0)
Нови Сад, 21. IX Слога—Работнички (Скопље) 5:0 (1:0)
Нови Сад, 5. X Слога—Морнар (Сплит) 1:0 (0:0)
Земун, 13. X Слога—Наша Крила (Земун) 0:1 (0:1)
Нови Сад, 19. X Слога—Текстилац (Вараждин) 1:2 (1:1)
Нови Сад, 22. X Слога—Црвена звезда (Београд) 3:3 (3:2)
Титоград, 25. X Слога—Будућност (Титоград) 0:1 (0:1)
Суботица, 30. X Слога—Спартак (Суботица) 5:4 (2:1)
Нови Сад, 6. IX Слога—Спартак (Суботица) 4:2 (2:1)
Шибеник, 9. XI Слога—Шибеник (Шибеник) 5:2 (2:1)
Сплит, 12. XI Слога—Хајдук (Сплит) 0:3 (0:0)
Сомбор, 16. XI Слога—Полет (Сомбор) 5:3 (3:1)
Сплит, 26. XI Слога—Морнар (Сплит) 3:2 (2:1)
Београд, 29. XI Слога—Партизан (Београд) 0:4 (0:4)
Београд, 30. XI Слога—Сарајево (Сарајево) 1:4 (0:2)
Нови Сад, 3. XII Слога—Динамо (Панчево) 3:0 (0:0)
Нови Сад, 10. XII Слога—Металац (Београд) 0:1 (0:0)
Нови Сад, 17. XII Слога—Чепел (Будимпешта) 2:6 (1:2)
Нови Сад, 21. XII Слога—Црвена звезда (Београд) 2:2 (1:0)

1948.

Нови Сад, 25. II Слога—Еђшег (Нови Сад) 1:4 (1:2)
Нови Сад, 5. II Слога—Репрезентација новосадског среза 5:2 (4:2)
Нови Сад, 8. II Слога—Подриње (Шабац) 2:0 (1:0)
Осијек, 15. II Слога—Пролетер (Осијек) 1:3 (1:2)
Нови Сад, 29. II Слога—Жељезничар (Београд) 4:1 (3:1)
Нови Сад, 7. III Слога—Партизан (Београд) 1:3 (1:2)
Ријека, 14. III Слога—Кварнер (Ријека) 3:1 (1:0)
Нови Сад, 21. III Слога—Динамо (Панчево) 2:2 (1:2)
Нови Сад, 24. III Слога—Металац (Београд) 1:1 (1:1)
Тирана, 27. III Слога—17. Новембар (Тирана) 0:0 (0:0)
Тирана, 28. III Слога—17. Новембар (Тирана) 3:0 (2:0)
Загреб, 4. IV Слога—Металац (Загреб) 1:0
Љубљана, 11. IV Слога—Енотност (Љубљана) 2:1 (2:1)
Скопље, 18. IV Слога—Работнички (Скопље) 4:1
Нови Сад, 25. IV Слога—Слобода (Суботица) 5:2 (2:0)
Сплит, 2. V Слога—Морнар (Сплит) 2:1 (1:0)
Нови Сад, 9. V Слога—Наша Крила (Земун) 2:2 (1:0)
Вараждин, 16. V Слога—Текстилац (Вараждин) 1:2 (1:1)
Нови Сад, 23. V Слога—Будућност (Титоград) 1:0 (0:0)
Сарајево, 30. V Слога—Жељезничар (Сарајево) 3:3 (1:2)
Суботица, 6. VI Слога—Слобода (Суботица) 1:2 (0:1)
Нови Сад, 20. VI Слога—Наша Крила (Земун) 0:0 (0:0)
Нови Сад, 23. VI Слога—ЧАСК (Жиденице) 4:0 (1:0)

FKVOJVODINA★COM

Нови Сад, 27. VI Слога—Раднички (Београд) 2:1 (1:1)
Нови Сад, 4. VII Слога—Гарнизон (Нови Сад) 2:1
Нови Сад, 25. VII Слога—Победа (Сента) 3:3 (2:1)
Нови Сад, 1. VIII Слога—Пролетер (Осијек) 4:2 (4:1)
Нови Сад, 5. VIII Слога—Јединство (Бач. Топола) 6:2 (4:1)
Нови Сад, 8. VIII Слога—Полет (Сомбор) 7:2 (4:1)
Нови Сад, 15. VIII Слога—Београд (Београд) 2:0 (1:0)
Бач. Петровац, 9. VIII Слога—Младост (Бач. Петровац) 6:2 (0:1)
Сомбор, 19. VIII Слога—Полет (Сомбор) 5:1 (3:1)
Панчево, 22. VIII Слога—Динамо (Панчево) 2:4 (1:2)
Срем. Митровица, 29. VIII Слога—Црвена Звезда (Београд) 0:3 (0:3)
Београд, 2. IX Слога—Црвена Звезда (Београд) 0:6 (0:2)
Нови Сад, 5. IX Слога—Славија (Београд) 5:0 (2:0)
Сплит, 12. IX Слога—Хајдук (Сплит) 0:3 (0:0)
Макарска, 13. IX Слога—Змај (Макарска) 4:1 (2:0)
Нови Сад, 19. IX Слога—Црвена Звезда (Београд) 1:2 (0:2)
Нови Сад, 26. IX Слога—Понциана (Трст) 0:0 (0:0)
(Без подат.) 29. IX Слога—Енотност (Љубљана) 4:0
Нови Сад, 6. X Слога—Партизан (Београд) 1:0 (1:0)
Загреб, 13. X Слога—Локомотива (Загреб) 1:4 (0:3)
Загреб, 17. X Слога—Динамо (Загреб) 1:3 (0:1)
Нови Сад, 24. X Слога—Будућност (Титоград) 0:1 (0:0)
Београд, 30. X Слога —Наша Крила (Земун) 2:3 (2:2)
Нови Сад, 17. XI Слога—Подриње (Шабац) 5:2 (4:2)
Нови Сад, 14. XI Слога—Наша Крила (Земун) 4:8 (1:2)
Нови Сад, 21. XI Слога—Металац (Београд) 1:1 (1:0)
Вуковар, 28. XI Слога—Слога (Вуковар) 14:0 (6:0)
Осијек, 29. XI Слога—Пролетер (Осијек) 3:1 (1:0)
Београд, 8. XII Слога—Наша Крила (Земун) 2:1 (2:0)
Крагујевац, 19. XII Слога—Раднички (Крагујевац) 0:0
Нови Сад, 26. XII Слога—Металац (Београд) 10:3 (4:0)

1949.

Скопље, 1. I Слога—Динамо (Скопље) 1:1 (0:0)
Скопље, 2. I Слога—Вардар (Скопље) 0:3 (0:2)
Нови Сад, 23. I Слога—Репрезентација града Новог Сада 5:2 (2:1)
Бечеј, 27. I Слога—Пролетер (Бечеј) 1:3 (1:1)
Нови Сад, 30. I Слога—Железничар (Београд) 6:0 (1:0)
Нови Сад, 5. III Слога—Слобода (Суботица) 3:1 (2:1)
Нови Сад, 6. III Слога—Динамо (Панчево) 4:2 (2:1)
Сарајево, 12. III Слога—Железничар (Сарајево) 1:3 (1:2)
Сарајево, 13. III Слога—Сарајево (Сарајево) 0:1 (0:1)
Нови Сад, 20. III Слога—Хајдук (Сплит) 1:2 (1:0)
Београд, 26. III Слога—Црвена Звезда (Београд) 1:3 (0:2)
Љубљана, 3. IV Слога—Понциана (Трст) 1:2 (1:0)
Београд, 10. IV Слога—Партизан (Београд) 0:2 (0:2)
Нови Сад, 17. IV Слога—Локомотива (Загреб) 1:0 (1:0)
Нови Сад, 24. IV Слога—Слога II (Нови Сад) 2:3 (0:2)
Београд, 2. V Слога—Металац (Београд) 0:2 (1:0)
Нови Сад, 8. V Слога—Наша Крила (Земун) 3:1 (1:0)
Титоград, 15. V Слога—Будућност (Титоград) 2:4 (1:2)
Нови Сад, 30. V Слога—Динамо (Загреб) 1:0 (1:0)
Сремска Митровица, 12. VI Слога—Срем (Срем. Митровица) 3:4
Темерин, 24. VII Слога—Братство (Темерин) 5:2
Бања Лука, 24. VII Слога—Борац (Бања Лука) 4:1
Бања Лука, 25. VI Слога—Репрезентација бањалучке области 2:1
Босанска Градишка, 26. VII Слога—Козара (Босанска Градишка) 6:0
Кикинда, 6. VIII Слога—Победа (Кикинда) 4:1
Кикинда, 7. VIII Слога—6. Октобар (Кикинда) 2:1 (1:1)
Кањижа, 13. VIII Слога—Потисје (Кањижа) 7:0
Сента, 14. VIII Слога—Победа (Сента) 2:1
Ада, 15. VIII Слога—Братство (Ада) 2:1
Нови Сад, 24. VIII Слога—Металац (Загреб) 3:0 (2:0)
Стара Пазова, 28. VIII Слога—Јединство (Стара Пазова) 8:0
Нови Сад, 4. IX Слога—Сарајево (Сарајево) 1:1 (0:0)
Сомбор, 11. IX Слога—Полет (Сомбор) 0:0
Оџаци, 12. IX Слога—Текстилац (Оџаци) 9:0
Бездан, 13. IX Слога—Бездан (Бездан) 5:0
Нови Сад, 18. IX Слога—Будућност (Титоград) 9:0 (2:0)
Нови Сад, 29. IX Слога—Наша Крила (Земун) 3:2
Вршац, 1. X Слога—Јединство (Вршац) 6:1 (4:1)
Вршац, 2. X Слога—Репрезентација ФНРЈ 2:2
Осијек, 9. X Слога—Пролетер (Осијек) 1:3 (2:0)
Ниш, 16. X Слога—Раднички (Ниш) 3:1 (2:1)
Зрењанин, 23. X Слога—Пролетер (Зрењанин) 2:1 (0:0)
Нови Сад, 6. XI Слога—Млади Радник (Бијелина) 2:0 (1:0)
Сарајево, 13. XI Слога—Сарајево (Сарајево) 2:1 (1:1)
Сарајево, 14. XI Слога—Сарајево (Сарајево) 2:2
Титоград, 20. XI Слога—Будућност (Титоград) 1:2 (1:1)
Суботица, 27. XI Слога—Спартак (Суботица) 0:1 (0:0)
Нови Сад, 29. XI Слога—Спартак (Суботица) 3:0 (2:0)
Нови Сад, 6. XII Слога—Болд клуб (Копенхаген) 6:1 (4:0)
Нови Сад, 18. XII Слога—Еђшег (Нови Сад) 5:1
Нови Сад, 22. XII Слога—Раднички (Нови Сад) 5:0
Мала Митровица, 25. XII Слога—Подриње (Мала Митровица) 5:1 (2:0)

1950.

Нови Сад, 8. I Слога—Сента (Сента) 8:1 (4:1)
Нови Сад, 14. I Слога—Срем (Ср. Митровица) 7:0 (0:0)
Нови Сад, 15. I Слога—Полет (Сомбор) 3:0 (2:0)
Ријека, 8. II Слога—Нафта (Ријека) 7:0 (2:0)
Ријека, 8. II Слога—Ударник (Ријека) 7:1 (3:1)
Ријека, 12. II Слога—Будућност (без податка) 11:0 (5:0)
Љубљана, 18. II Слога—Одред (Љубљана) 1:1 (0:0)
Љубљана, 19. II Слога—Одред (Љубљана) 1:4 (1:3)
Ријека, 25. II Слога—Репрезентација Ријеке 1:0 (0:0)
Ријека, 26. II Слога—Рудар (Трбовље) 6:2 (1:1)
Сарајево, 5. III Слога—Железничар (Сарајево) 0:0 (0:0)
Нови Сад, 12. III Слога—Кварнер (Ријека) 3:0 (1:0)
Нови Сад, 16. III Слога—Слован (Беч) 7:1 (3:1)
Љубљана, 19. III Слога—Одред (Љубљана) 0:2 (0:0)
Нови Сад, 29. III Слога—Напредак (Крушевац) 0:0
Загреб, 2. IV Слога—Металац (Загреб) 1:2 (1:0)
Нови Сад, 9. IV Слога—11. Октобар (Куманово) 5:1 (2:1)
Скопље, 16. IV Слога—Вардар (Скопље) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 23. IV Слога—Подриње (Шабац) 4:0 (4:0)
Загреб, 30. IV Слога—Милиционар (Загреб) 1:1 (0:0)
Нови Сад, 2. V Слога—Металац (Београд) 2:2 (1:1)
Нови Сад, 14. V Слога—Пролетер (Осијек) 3:0 (1:0)
Б. Брестовац, 21. V Слога—Младост (Б. Петровац) 3:1 (0:0)
Нови Сад, 24. V Слога—Наша Крила (Земун) 2:1 (0:1)
Нови Сад, 28. V Слога—Сарајево (Сарајево) 1:2 (1:1)
Нови Сад, 4. VI Слога—Металац (Загреб) 1:0 (0:0)
Линкепинг, 9. VI Слога—Кенту (Линкепинг) 6:1 (4:1)
Умеа, 13. VI Слога—Репрезентација града Умеа 3:2 (2:1)
Лулеа, 15. VI Слога—ЈФК (Лулеа) 12:3 (4:2)
Орнсколдсвико, 18. VI Слога—Комбинација тимова 5:0 (2:0)

FKVOJVODINA★COM

1951.

Сундсвал, 20. VI Слога—Репрезентација покрајине Сундсвал 3:3 (2:2)
Омол, 22. VI Слога—Омол (Омол) 8:3 (3:1)
Нови Сад, 5. VII Слога—Макаби (Тел Авив) 1:1 (1:1)
Рума, 23. VII Слога—Словен (Рума) 5:2 (3:0)
Нови Сад, 30. VII Слога—Динамо (Загреб) 0:2 (0:0)
Нови Сад, 6. VIII Слога—Партизан (Београд(1:2 (0:1)
Кикинда, 8. VIII Слога—6. Октобар (Кикинда) 2:0 (1:0)
Зрењанин, 9. VIII Слога—Пролетер (Зрењанин) 0:3 (0:1)
Нови Сад, 13. VIII Слога—Жељезничар (Београд) 5:0 (2:0)
Нови Сад, 20. VIII Слога—Жељезничар (Сарајево) 4:0 (1:0)
Ријека, 27. VIII Слога—Кварнер (Ријека) 4:1 (3:0)
Нови Сад, 3. IX Слога—Одред (Љубљана) 5:0 (1:0)
Нови Сад, 7. IX Слога—Спартак (Суботица) 0:1 (0:0)
Крушевац, 10. IX Слога—Напредак (Крушевац) 0:2 (0:1)
Нови Сад, 17. IX Слога—Металац (Загреб) 1:3 (1:1)
Нови Сад, 1. X Слога—Вардар (Скопље) 4:0 (4:0)
Куманово, 24. IX Слога—11. Октобар (Куманово) 7:1 (1:1)
Шабац, 15. X Слога—Подриње (Шабац) 0:1 (0:0)
Нови Сад, 22. X Слога—Борац (Загреб) 0:0
Нови Сад, 29. X Слога—Дом Ј. А. Нови Сад 9:1 (6:1)
Осијек, 12. XI Слога—Пролетер (Осијек) 1:2 (0:0)
Суботица, 16. XI Слога—Спартак (Суботица) 2:3 (0:0)
Нови Сад, 22. XI Слога—Спартак (Суботица) 5:1 (4:0)
Загреб, 26. XI Слога—Загреб (Загреб) 2:0 (1:0)
Скопље, 29. XI Слога—Вардар (Скопље) 1:2 (1:1)
Нови Сад, 10. XII Слога—Подриње (Шабац) 8:0 (4:0)
Бачка Паланка, 3. XII Слога—Бачка (Бачка Паланка) 10:1 (6:1)
Сарајево, 15. XII Слога—Сарајево (Сарајево) 1:2 (1:1)
Сарајево, 17. XII Слога—Репрезентација БиХ 4:1 (3:1)

1951.

Инђија, 3. I Војводина—Железничар (Инђија) 7:3 (3:1)
Нови Сад, 10. I Војводина—Парт. (Београд) 2:4 (2:3)
Нови Сад, 14. I Војводина—Спартак (Суботица) 1:1 (1:1)
Нови Сад, 21. I Војводина—Црвена звезда (Београд) 1:4 (1:2)
Бачки Петровац, 4. I Војводина—Младост (Бачки Петровац) 2:2 (2:0)
Нови Сад, 11. II Војводина—Еђшег (Нови Сад) 5:1 (3:0)
Нови Сад, 18. II Војводина—БСК (Београд) 4:3 (0:0)
Нови Сад, 21. II Војводина—Раднички (Београд) 1:3 (1:1)
Ријека, 24. II Војводина—Локомотива (Ријека) 0:1 (0:1)
Ријека, 25. II Војводина—Кварнер (Ријека) 4:0 (0:0)
Нови Сад, 4. III Војводина—Динамо (Загреб) 0:1 (0:1)
Београд, 11. III Војводина—БСК (Београд) 3:0 (2:0)
Нови Сад, 17. III Војводина—Спартак (Суботица) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 1. IV Војводина—Црвена звезда (Београд) 0:6 (0:2)
Нови Сад, 8. IV Војводина—Напредак (Крушевац) 1:0 (0:0)
Загреб, 15. IV Војводина—Локомотива (Загреб) 1:0 (1:0)
Нови Сад, 22. IV Војводина—Хајдук (Сплит) 3:1 (2:0)
Београд, 26. IV Војводина—Репрезентација ФНРЈ 2:5 (2:2)

FKVOJVODINA★COM

Београд, 29. IV Војводина—Партизан (Београд) 1:1 (1:1)
Суботица, 2. V Војводина—Спартак (Суботица) 0:3 (0:2)
Нови Сад, 6. V Војводина—Сарајево (Сарајево) 1:1 (1:0)
Минхен, 12. V Војводина—Бајерн (Минхен) 2:5
Минхен, 14. V Војводина—Минхен 1860 (Минхен) 3:2
Копенхаген, 17. V Војводина—Репрезентација Копенхагена 0:0
Копенхаген, 19. V Војводина—Адмира (Беч) 1:0
Мирабо, 22. V Војводина—Мирабо (Мирабо) 5:3
Струер, 24. V Војводина—Репрезентација Јитланда 4:1
Хернинг, 26. V Војводина—Репрезентација Вајле и Хернинга 4:1
Вајле, 28. V Војводина—Вајле (Вајле) 5:3
Шабац, 3. VI Војводина—Мачва (Шабац) 1:3 (1:1)
Нови Сад, 6. VI Војводина—Спартак (Суботица) 0:1 (0:0)
Нови Сад, 10. VI Војводина—Борац (Загреб) 1:0 (0:0)
Сарајево, 17. VI Војводина—Сарајево (Сарајево) 1:2 (1:1)
Чуруг, 8. VII Војводина—Хајдук (Чуруг) 10:1 (6:1)
Беочин, 12. VII Војводина—Цемент (Беочин) 4:0 (0:0)
Скопље, 21. VII Војводина—Репрезентација Скопља 4:1 (1:1)
Скопље, 22. VII Војводина—Вардар (Скопље) 3:2 (0:2)
Нови Сад, 29. VII Војводина—Спартак (Суботица) 1:1 (0:1)
Загреб, 5. VIII Војводина—Динамо (Загреб) 1:3 (0:2)
Нови Сад, 12. VIII Војводина—БСК (Београд) 0:2 (0:1)
Београд, 18. VIII Војводина—Црвена Звезда (Београд) 0:1 (0:0)
Болман, 26. VIII Војводина—Борац (Загреб) 1:1 (0:1)
Нови Сад, 29. VIII Војводина—Трговачки (Нови Сад) 8:1 (3:0)
Нови Сад, 3. IX Војводина—Борац (Загреб) 2:2 (1:1)
Крушевац, 9. IX Војводина—Напредак (Крушевац) 4:1 (1:1)
Крагујевац, 10. IX Војводина—Раднички (Крагујевац) 4:1
Нови Сад, 16. IX Војводина—Локомотива (Загреб) 0:0
Сплит, 23. IX Војводина—Хајдук (Сплит) 0:1 (0:1)
Нови Сад, 30. IX Војводина—Партизан (Београд) 0:1 (0:0)
Светозарево, 3. X Војводина—Младост (Светозарево) 4:1
Суботица, 7. X Војводина—Спартак (Суботица) 2:1 (0:0)
Нови Сад, 14. X Војводина—БСК (Београд) 2:4 (1:4)
Нови Сад, 21. X Војводина—Мачва (Шабац) 2:2 (2:2)
Загреб, 27. X Војводина—Борац (Загреб) 2:3 (2:2)
Нови Сад, 4. XI Војводина—Сарајево (Сарајево) 3:0 (1:0)
Нови Сад, 11. XI Војводина—Милиционар (Београд) 4:1 (3:0)
Србобран, 18. XI Војводина—Србобран (Србобран) 6:0 (3:0)
Нови Сад, 25. XI Војводина—Работнички (Скопље) 4:1 (2:1)
Београд, 2. XII Војводина—Партизан (Београд) 2:0 (2:0)
Нови Сад, 9. XII Војводина—Хајдук (Сплит) 2:0 (1:0)
Загреб, 16. XII Војводина—Динамо (Загреб) 0:2 (0:0)
Београд, 23. XII Војводина—Динамо (Загреб) 0:2 (0:0)

1952.

Мошорин, 4. I Војводина—Милетић (Мошорин) 18:0 (6:0)
Темерин, 20. I Војводина—Братство (Темерин) 13:3
Нови Сад, 27. I Војводина—Еђшег (Нови Сад) 4:0 (1:0)
Нови Сад, 3. II Војводина—Трговачки (Нови Сад) 3:1 (3:0)
Сента, 10. II Војводина—Сента (Сента) 2:3 (1:3)
Нови Сад, 17. II Војводина—БСК (Београд) 3:1 (1:0)
Бечеј, 21. II Војводина—Пролетер (Бечеј) 4:1 (2:1)
Београд, 24. II Војводина—БСК (Београд) 3:4 (3:1)
Нови Сад, 28. II Војводина—Раднички (Нови Сад) 8:2 (2:1)
Нови Сад, 2. III Војводина—Работнички (Скопље) 5:2 (3:1)
Загреб, 9. III Војводина—Динамо (Загреб) 2:3 (2:3)
Нови Сад, 16. III Војводина—Локомотива (Загреб) 0:1 (0:1)
Нови Сад, 23. III Војводина—Мачва (Шабац) 3:0 (1:0)
Београд, 30. III Војводина—Партизан (Београд) 2:1 (2:1)
Рума, 3. IV Војводина—Словен (Рума) 9:0 (2:0)
Скопље, 6. IV Војводина—Работнички (Скопље) 3:0 (1:0)
Ср. Митровица, 16. IV Војводина—Срем (Ср. Митровица) 6:0 (2:0)
Нови Сад, 20. IV Војводина—Динамо (Загреб) 0:1 (0:0)
Загреб, 27. IV Војводина—Локомотива (Загреб) 1:2 (1:1)
Београд, 1. V Војводина—БСК (Београд) 0:2 (0:1)
Шабац, 4. V Војводина—Мачва (Шабац) 5:1 (2:1)
Нови Сад, 11. V Војводина—Партизан (Београд) 0:4 (0:2)
Београд, 18. V Војводина—БСК (Београд) 1:2 (0:0)
Нови Кнежевац, 21. V Војводина—Обилић (Нови Кнежевац) 5:0 (4:0)
Нови Сад, 25. V Војводина—Партизан (Београд) 0:1 (0:1)
Скопље, 1. VI Војводина—Вардар (Скопље) 1:3 (0:3)
Ниш, 2. VI Војводина—Раднички (Ниш) 7:1 (2:0)
Нови Сад, 8. VI Војводина—БСК (Београд) 0:2 (0:0)
Београд, 15. VI Војводина—Партизан (Београд) 5:5 (3:3)
Нови Сад, 22. VI Војводина—Вардар (Скопље) 0:2 (0:0)
Темерин, 20. VII Војводина—ТСК (Темерин) 4:1 (1:0)
Сомбор, 26. VII Војводина—Раднички (Сомбор) 4:0 (1:0)
Бездан, 27. VII Војводина—Спорт (Бездан) 5:3 (4:1)
Врбас, 1. VIII Војводина—Славија (Врбас) 4:1 (1:1)
Бачка Паланка, 3. VIII Војводина—Бачка (Бачка Паланка) 7:1 (5:1)
Кула, 10. VIII Војводина—Хајдук (Кула) 4:0 (3:0)
Бечеј, 14. VIII Војводина—БСК (Бечеј) 4:2 (3:2)
Нови Сад, 17. VIII Војводина—Трговачки (Нови Сад) 3:1 (0:1)
Шид, 20. VIII Војводина—Срем (Шид) 3:2 (1:1)
Нови Сад, 22. VIII Војводина——Раднички (Нови Сад) 9:1 (4:1)
Нови Сад, 24. VIII Војводина—Вардар (Скопље) 2:0 (1:0)
Нови Сад, 28. VIII Војводина—Фудбалски центар Нови Сад 3:1 (2:0)
Београд, 30. VIII Војводина—Партизан (Београд) 0:4 (0:3)
Ријека, 7. IX Војводина—Кварнер (Ријека) 0:1 (0:1)
Нови Сад, 13. IX Војводина—БСК (Београд) 1:1 (1:1)
Нови Сад, 20. IX Војводина—Одред (Љубљана) 4:4 (2:1)
Стара Пазова, 25. VX Војводина—Јединство (Стара Пазова) 2:1 (1:1)
Суботица, 28. IX Војводина—Спартак (Суботица) 0:1 (0:1)
Горњи Милановац, 2. X Војводина—Таково (Горњи Милановац) 5:1 (3:1)

FKVOJVODINA★COM

Са утакмице Војводина—Динамо 1952.

Нови Сад, 5. X Војводина—Студентска репрезентација (Нови Сад) 5:1 (3:1)

Зрењанин, 8. X Војводина—Пролетер (Зрењанин) 2:1 (2:1)

Нови Сад, 12. X Војводина—Вележ (Мостар) 5:3 (3:3)

Нови Сад, 16. X Војводина—Славија (Нови Сад) 8:1 (3:1)

Београд, 19. X Војводина—Црвена звезда (Београд) 1:1 (1:0)

Ђурђево, 23. X Војводина—Ђурђево (Ђурђево) 10:3 (6:0)

Нови Сад, 26. X Војводина—Сарајево (Сарајево) 5:1 (2:0)

Суботица, 1. XI Војводина—(Репрезентација Новог Сада)—Спартак (Репрезентација Суботица) 5:3 (1:2)

Змајево, 6. XI Војводина—Обилић (Змајево) 10:1 (4:1)

Сплит, 9. XI Војводина—Хајдух (Сплит) 1:6 (1:2)

Бихаћ, 10. XI Војводина—Јединство (Бихаћ) 12:0

Скопље, 16. XI Војводина—Вардар (Скопље) 1:0 (1:0)

Темерин, 20. XI Војводина—ТСК (Темерин) 4:2 (4:0)

Нови Сад, 23. XI Војводина—Локомотива (Загреб) 4:1 (3:0)

Ваљево, 29. XI Војводина—Раднички (Ваљево) 5:0 (0:0)

Ваљево, 30. XI Војводина—Будућност (Ваљево) 3:2 (1:0)

Загреб, 7. XII Војводина—Динамо (Загреб) 2:4 (1:0)

Нови Сад, 14. XII Војводина—Загреб (Загреб) 0:2 (0:2)

1953.

Нови Сад, 6. II Војводина—Ећшег (Нови Сад) 5:1 (2:0)

Шабац, 8. II Војводина—Мачва (Шабац) 1:1 (1:1)

Нови Сад, 13. II Војводина—Славија (Нови Сад) 3:1 (3:1)

Нови Сад, 15. II Војводина—Пролетер (Зрењанин) 0:1 (0:0)

Крагујевац, 22. II Војводина—Радничкн (Крагујевац) 0:3 (0:3)

Земун, 26. II Војводина—Јединство (Земун) 3:0 (0:0)

Нови Сад, 1. III Војводина—Трговачки (Нови Сад) 2:1 (1:0)

Нои Сад, 5. III Војводина—ТСК (Темерин) 3:1 (2:0)

Нови Сад, 8. III Војводина—Партизан (Београд) 1:1 (0:1)

Бечеј, 12. III Војводина—БСК (Бечеј) 9:3 (4:1)

Београд, 15. III Војводина—БСК (Београд) 1:3 (0:2)

Србобран, 19. III Војводина—Задругар (Србобран) 7:1 (4:1)

Нови Сад, 22. III Војводина—Спартак (Суботица) 2:0 (0:0)

Нови Сад, 26. III Војводина—Раднички (Нови Сад) 2:2 (2:2)

Мостар, 29. III Војводина—Вележ (Мостар) 5:3 (3:1)

Сарајево, 30. III Војводина—Железничар (Сарајево) 0:2

Бачка Топола, 2. IV Војводина—Јединство (Бачка Топола) 3:1

Нови Сад, 5. IV Војводина—Штурм (Грац) 3:2 (1:2)

Нови Сад, 16. IV Војводина—Црвена звезда (Београд) 0:1 (0:0)

FKVOJVODINA★COM

Сарајево, 19. IV Војводина—Сарајево (Сарајево) 1:0 (1:0)
Врбас, 23. IV Војводина—Славија (Врбас) 9:2 (6:1)
Нови Сад, 26. IV Војводина—Хајдук (Сплит) 1:3 (0:1)
Нови Сад, 3. V Војводина—Кикерс (Штуттарт) 1:3 (0:2)
Румa, 7. V Војводина—Словен (Румa) 10:4 (6:3)
Београд, 10. V Војводина—Црвена звезда (Београд) 3:0 (3:0)
Бачки Петровац, 14. V Војводина—Младост (Бачки Петровац 6:0 (5:0)
Нови Сад, 17. V Војводина (Репрезентација Новог Сада)—Репрезентација Осијека 4:4 (3:1)
Нови Сад, 20. V Војводина—Ф. Ц. Швајнфурт (Швајнфурт) 4:3 (2:2)
Нови Сад, 24. V Војводина—Вардар (Скопље) 3:1 (1:1)
Футог, 25. V Војводина—Раднички (Футог) 6:2 (2:1)
Загреб, 31. V Војводина—Локомотива (Загреб) 1:1 (1:1)
Врбас, 2. VI Војводина—Раднички (Врбас) 2:1 (0:1)
Кикинда, 7. VI Војводина—Трговачки (Кикинда) 5:1 (2:1)
Ада, 11. VI Војводина—Братство (Ада) 3:0 (1:0)
Нови Сад, 14. VI Војводина—Динамо (Загреб) 1:0 (1:0)
Загреб, 21. VI Војводина—Загреб, (Загреб) 1:0 (0:0)
Измир, 27. VI Војводина—Карсиака (Измир) 3:0
Измир, 28. VI Војводина—Алтај (Измир) 6:1
Дамаск, 3. VII Војводина—Репрезентација Сирије 5:0
Алеп, 5. VII Војводина—Репрезентација Сирије 2:1
Вуковар, 27. VII Војводина—Слога (Вуковар) 6:1 (3:0)
Бегеч, 30. VII Војводина—Трговачки (Нови Сад) 3:3 (2:1)
Оцаци, 2. VIII Војводина—Текстилац (Оцаци) 10:2 (5:1)
Црвенка, 6. VIII Војводина—Спартак (Црвенка) 7:0 (3:0)
Београд, 8. VIII Војводина—Партизан (Београд) 5:3 (3:1)
Београд, 9. VIII Војводина—БСК (Београд) 5:4 (0:0—0:0) (из пенала)
Грац, 15. VIII Војводина—Штурм (Грац) 1:4 (1:2)
Линц, 16. VIII Војводина—ЛАСК (Линц) 2:5 (1:3)
Нови Сад, 20. VIII Војводина—Кристал (Зрењанин 11:2 (10:1)
Осијек, 23. VIII Војводина—Пролетер (Осијек) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 30. VIII Војводина—Работнички (Скопље) 7:1 (4:1)
Осијек, 2. IX Војводина—Металац (Осијек) 5:2 (3:1)
Нови Сад, 6. IX Војводина—Вардар (Скопље) 2:2 (2:1)
Љубљана, 9. IX Војводина—Одред (Љубљана) 4:2 (1:0)
Нови Сад, 13. IX Војводина—Црвена звезда (Београд) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 18. IX Војводина—Атина градска репрезентација 5:0 (1:0)
Нови Сад, 20. IX Војводина—Локомотива (Загреб) 1:1 (1:0)
Сарајево, 27. IX Војводина—Сарајево (Сарајево) 6:1 (3:0)
Нови Сад, 4. X Војводина—Хајдук (Сплит) 1:2 (1:0)
Загреб, 7. X Војводина—Динамо (Загреб) 2:0 (2:0)
Београд, 10. X Војводина—Партизан (Београд) 2:4 (1:2)
Крагујевац, 15. X Војводина—Раднички (Крагујевац) 3:1 (1:0)
Нови Сад, 21. X Војводина—Бачка (Бачка Паланка) 4:3 (2:2)
Нови Сад, 25. X Војводина—Раднички (Београд) 4:1 (2:0)
Кула, 29. X Војводина—Хајдук (Кула) 9:2 (2:1)
Нови Сад, 1. XI Војводина—Пролетер (Осијек) 4:0 (2:0)
Нови Сад, 8. XI Војводина—Мачва (Шабац) 5:0 (0:0)
Суботица, 15. XI Војводина—Спартак (Суботица) 1:4 (1:2)
Шабац, 22. XI Војводина—Мачва (Шабац) 0:1 (0:0)
Зрењанин, 24. XI Војводина—Пролетер (Зрењанин) 11:0 (5:0)
Нови Сад, 27. XI Војводина—Репрезентација АПВ 6:1 (2:0)
Нови Сад, 29. XI Војводина—Славија (Нови Сад) 11:1 (6:0)
Београд, 3. XII Војводина—БСК (Београд) 2:1 (1:1)
Нови Сад, 6. XII Војводина—Хајдук (Сплит) 3:1 (0:0)
Скопље, 13. XII Војводина—Работнички (Скопље) 1:0 (0:0)
Скопље, 20. XII Војводина—Вардар (Скопље) 3:3 (2:1)
Атина, 25. XII Војводина—АЕК (Атина) 2:1 (2:0)
Атина, 26. XII Војводина—Панетенаикос (Атина) 0:1 (0:1)

1954.

Атина, 1. I Војводина—Олимпиакос (Атина) 2:0 (0:0)
Солун, 3. I Војводина—Арис (Солун) 9:1 (7:0)
Хаифа, 9. I Војводина—Хапоел (Хаифа) 6:0 (5:0)
Тел Авив, 11. I Војводина—Макаби (Тел Авив) 3:1 (1:0)
Натанија, 13. I Војводина—Макаби (Натанија) 4:2 (0:1)
Тел Авив, 16. I Војводина—Макаби (Тел Авив) 2:2 (0:0)
Тел Авив, 18. I Војводина—Репрезентација Израела 0:0 (0:0)
Нови Сад, 14. II Војводина—Одред (Љубљана) 3:1 (1:1)
Загреб, 28. II Војводина—Локомотива (Загреб) 1:3 (0:1)
Нови Сад, 17. II Војводина—Трговачки (Нови Сад) 5:0 (2:0)
Београд, 4. III Војводина—Црвена Звезда (Београд) 0:1 (0:1)
Нови Сад, 7. III Војводина—Сарајево (Сарајево) 1:2 (0:1)
Сомбор, 14. III Војводина—Раднички (Сомбор) 4:2 (2:0)
Нови Сад, 24. III Војводина—Славија (Нови Сад) 5:2 (2:0)
Румa, 28. III Војводина—Словен (Румa) 11:2 (4:1)
Нови Сад, 31. III Војводина—Графичар (Нови Сад) 9:0 (5:0)
Нови Сад, 4. IV Војводина—Партизан (Београд) 1:1 (0:1)
Нови Сад, 7. IV Војводина—Славија (Нови Сад) 8:0 (4:0)
Осијек, 11. IV Војводина—Пролетер (Осијек) 2:1 (0:0)
Нови Сад, 14. IV Војводина—Динамо (Загреб) 0:1 (0:0)
Нови Сад, 18. IV Војводина—Спартак (Суботица) 3:0 (1:0)
Београд, 21. IV Војводина—Раднички (Београд) 3:1 (2:0)
Нови Сад, 25. IV Војводина—БСК (Београд) 2:2 (1:1)
Борово, 28. IV Војводина—Словен (Борово) 10:0 (6:0)
Сплит, 1. V Војводина—Хајдук (Сплит) 2:1 (1:0)
Сплит, 2. V Војводина—Сплит (Сплит) 5:1 (4:0)
Срем. Митровица, 19. V Војводина—Срем (Срем. Митровица) 5:1 (0:0)
Равно, 23. V Војводина—Пролетер (Равно) 9:0 (2:0)
Бели Манастир, 4. VII Војводина—Шпарта (Бели Манастир) 4:2 (2:1)
Бач. Паланка, 7. VII Војводина—Бачка (Бач. Паланка) 9:1 (5:0)
Зрењанин, 10. VII Војводина—Кристал (Зрењанин) 7:0 (3:0)

FKVOJVODINA★COM

Лаћарак, 20. VII Војводина—Будућност (Лаћарак) 8:3 (5:1)
Оџаци, 22. VII Војводина—Репрезентација Оџака 11:0 (5:0)
Бач. Топола, 25. VII Војводина—Јединство (Бач. Топола) 2:1 (2:0)
Винковци, 27. VII Војводина—Динамо (Винковци) 2:1 (1:0)
Осијек, 1. VIII Војводина—Пролетер (Осијек) 3:1 (0:0)
Кула, 5. VIII Војводина—Хајдук (Кула) 3:3 (1:0)
Нови Сад, 8. VIII Војводина—Слога (Петровац на Млави) 10:0 (3:0)
Нови Сад, 12. VIII Војводина—Црвена Звезда (Београд) 3:1 (1:0)
Нови Сад, 15. VIII Војводина—БСК (Београд) 1:0 (1:0)
Београд, 19. VIII Војводина—Шећеранац (Београд) 2:0 (1:0)
Нови Сад, 22. VIII Војводина—Партизан (Београд) 2:4 (1:2)
Нови Сад, 25. VIII Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 8:0 (3:0)
Нови Сад, 29. VIII Војводина—Загреб (Загреб) 0:1 (0:0)
Шабац, 5. VIII Војводина—Мачва (Шабац) 3:1 (1:0)
Сарајево, 12. IX Војводина—Сарајево (Сарајево) 3:1 (2:0)
Нови Сад, 19. IX Војводина—Црвена Звезда (Београд) 3:2 (2:0)
Земун, 29. IX Војводина—Јединство (Земун) 5:0 (3:0)
Нови Сад, 3. X Војводина—Мачва (Шабац) 4:3 (2:1)
Панчево, 6. X Војводина—Динамо (Панчево) 2:2 (2:1)
Скопље, 10. X Војводина—Вардар (Скопље) 2:2 (2:1)
Нови Сад, 13. X Војводина—Хајдук (Сплит) 1:1 (0:1)
Ковиљ, 15. X Војводина—Шајкаш (Ковиљ) 6:3 (2:1)
Бач. Петровац, 17. X Војводина—Младост (Бач. Петровац) 6:3 (2:1)
Сомбор, 21. X Војводина—Раднички (Сомбор) 3:3 (2:1)
Београд, 24. X Војводина—БСК (Београд) 2:2 (1:1)
Нови Сад, 28. X Војводина—Хајдук (Кула) 5:1 (3:0)
Суботица, 31. X Војводина—Спартак (Суботица) 3:0 (1:0)
Кикинда, 3. XI Војводина—Банат (Кикинда) 2:4 (2:3)
Нови Сад, 7. XI Војводина—Жељезничар (Сарајево) 0:0 (0:0)
Београд, 14. XI Војводина—Раднички (Београд) 0:0 (0:0)
Нови Сад, 21. XI Војводина—Пролетер (Осијек) 1:1 (0:0)
Нови Сад, 24. XI Војводина—Славија (Нови Сад) 11:3 (5:1)
Загреб, 28. XI Војводина—Динамо (Загреб) 1:3 (0:2)
Нови Сад, 5. XII Војводина—Партизан (Београд) 1:1 (1:1)
Нови Сад, 12. XII Војводина—Локомотива (Загреб) 4:1 (3:1)
Зрењанин, 14. XII Војводина—Пролетер (Зрењанин) 4:3 (2:0)
Нови Сад, 19. XII Војводина—Спартак (Суботица) 3:2 (2:1)
Малта, 25. XII Војводина—Слиема-Вандererс (Малта) 3:1 (1:0)
Малта, 26. XII Војводина—Флориана (Малта) 1:1 (1:0)
Малта, 29. XII Војводина—Валета (Малта) 4:0 (1:0)

1955.

Малта, 1. I Војводина—Академик болд клуб (Копенхаген) 1:1 (0:0)
Малта, 4. I Војводина—Хамрун (Малта) 3:0 (3:0)
Малта, 6. I Војводина—Репрезентација Малте М. В. Ф. XI 5:0 (2:0)
Рума, 13. II Војводина—Словен (Рума) 10:0 (7:0)
Врбас, 20. II Војводина—Раднички (Врбас) 8:0 (3:0)
Нови Сад, 25. II Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 8:1 (4:1)
Суботица, 27. II Војводина—Спартак (Суботица) 4:2 (1:0)
Нови Сад, 3. III Војводина—Раднички (Нови Сад) 10:2 (6:0)
Нови Сад, 6. III Војводина—Раднички (Сомбор) 5:1 (2:0)
Нови Сад, 10. III Војводина—Славија (Нови Сад) 8:1 (3:0)
Загреб, 13. III Војводина—Загреб (Загреб) 1:2 (0:1)
Лозница, 16. III Војводина—ЛСК (Лозница) 5:0 (2:0)
Нови Сад, 20. III Војводина—Сарајево (Сарајево) 3:1 (1:0)
Нови Сад, 23. III Војводина—Банат (Кикинда) 10:0 (3:0)
Београд, 27. III Војводина—Црвена звезда (Београд) 2:2 (2:0)
Нови Сад, 3. IV Војводина—Вардар (Скопље) 2:1 (1:0)
Варшава, 10. IV Војводина—Гвардија (Варшава) 1:2 (1:1)
Познањ, 11. IV Војводина—Колсарж (Познањ) 4:0 (0:0)
Сплит, 17. IV Војводина—Хајдук (Сплит) 1:2 (1:1)
Дервента, 19. IV Војводина—Текстилац (Дервента) 5:2 (3:2)
Нови Сад, 24. IV Војводина—БСК (Београд) 4:2 (4:0)
Нови Сад, 29. IV Војводина—Еђшег (Нови Сад) 9:2 (5:1)
Нови Сад, 3. V Војводина—Јединство (Стара Пазова) 9:2 (5:2)
Нови Сад, 8. V Војводина—Спартак (Суботица) 6:3 (4:2)
Нови Сад, 13. V Војводина—Хајдук (Кула) 6:3 (3:1)
Сарајево, 18. V Војводина—Жељезничар (Сарајево) 0:1 (0:0)
Нови Сад, 22. V Војводина—Партизан (Београд) 3:3 (1:2)
Нови Сад, 2. VI Војводина—Раднички (Београд) 2:5 (0:3)
Нови Сад, 5. VI Војводина—Динамо (Загреб) 0:1 (0:1)
Осијек, 8. VI Војводина—Пролетер (Осијек) 2:1 (2:1)
Београд, 12. VI Војводина—Партизан (Београд) 0:0
Загреб, 19. VI Војводина—Локомотива (Загреб) 4:0 (3:0)
Нови Сад, 29. VI Војводина—Рома (Рим) 4:1 (2:1)
Рим, 3. VII Војводина—Рома (Рим) 5:4 (1:3)
Нови Сад, 6. VII Војводина—Слован (Братислава) 0:0 (0:0)
Братислава, 10. VII Војводина—Слован (Братислава) 0:3 (0:1)
Беочин, 7. VIII Војводина—Цемент (Беочин) 17:1 (7:1)
Нови Сад, 12. VIII Војводина—Новосадски фудбалски подсавез 6:1 (4:0)
Београд, 14. VIII Војводина—Занатлија (Београд) 12:0 (8:0)
Борово, 17. VIII Војводина—Славен (Борово) 7:1 (3:0)
Сарајево, 21. VIII Војводина—Жељезничар (Сарајево) 1:3 (0:2)
Врбас, 24. VIII Војводина—Радник (Врбас) 2:0 (2:0)
Нови Сад, 28. VIII Војводина—Динамо (Загреб) 0:0 (0:0)

FKVOJVODINA★COM

Пред утакмицу Војводина—Кињижи (Будемпешта) 2:0

Нови Сад, 1. IX Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 5:0 (0:0)
Пловдив, 4. IX Војводина—Спартак (Пловдив) 1:1 (0:1)
Софија, 6. IX Војводина—Динамо (Софија) 5:1 (3:1)
Београд, 10. IX Војводина—Раднички (Београд) 2:3 (1:2)
Нови Сад, 18. IX Војводина—Вележ (Мостар) 0:0 (0:0)
Београд, 23. IX Војводина—БСК (Београд) 2:5 (1:2)
Суботица, 2. X Војводина—Спартак (Суботица) 0:2 (0:1)
Нови Сад, 3. X Војводина—Гвардија (Варшава) 4:2 (0:1)
Београд, 9. X Војводина—Црвена звезда (Београд) 1:1 (0:1)
Нови Сад, 16. X Војводина—Пролетер (Осијек) 7:2 (3:0)
Шајкаш, 20. X Војводина—Борац (Шајкаш) 11:1 (7:0)
Нови Сад, 23. X Војводина—Раднички (Београд) 2:0 (0:0)
Нови Сад, 30. X Војводина—Спартак (Суботица) 2:0 (1:0)
Сремска Митровица, 1. XI Војводина—Срем (Срем. Митровица) 3:3 (2:2)
Апатин, 6. XI Војводина—Младост (Апатин) 11:2 (5:1)
Нови Сад, 10. XI Војводина—Славија (Нови Сад) 7:2 (3:1)
Сарајево, 16. XI Војводина—Сарајево (Сарајево) 0:0 (0:0)
Нови Сад, 20. XI Војводина—Загреб (Загреб) 2:1 (1:0)
Титоград, 27. XI Војводина—Будућност (Титоград) 2:2 (1:1)
Зрењанин, 30. XI Војводина—Пролетер (Зрењанин) 2:2 (1:2)
Нови Сад, 4. XII Војводина—Партизан (Београд) 1:2 (0:0)
Сплит, 11. XII Војводина—Хајдук (Сплит) 6:1 (1:0)
Нови Сад, 15. XII Војводина—Раднички (Нови Сад) 6:5 (3:0)
Нови Сад, 18. XII Војводина—Спартак (Суботица) 2:2 (1:2)

1956.

Суботица, 23. II Војводина—Спартак (Суботица) 2:0 (1:0)
Бачка Паланка, 26. II Војводина—Бачка (Бач. Паланка) 4:1 (2:0)
Нови Сад, 1. III Војводина—Спартак (Суботица) 3:1 (2:0)
Нови Сад, 4. III Војводина—Жељезничар (Сарајево) 3:0 (2:0)
Врбас, 7. III Војводина—Радник (Врбас) 6:1 (2:0)
Загреб, 11. III Војводина—Динамо (Загреб) 2:3 (1:2)
Нови Сад, 18. III Војводина—Раднички (Београд) 1:1 (1:1)
Мостар, 25. III Војводина—Вележ (Мостар) 1:1 (0:0)
Бечеј, 1. IV Војводина—БСК (Бечеј) 7:0 (4:0)

FKVOJVODINA★COM

Зрењанин, 5. IV Војводина—Пролетер (Зрењанин) 2:1 (1:1)
Нови Сад, 8. IV Војводина—БСК (Београд) 0:1 (0:0)
Борово, 11. IV Војводина—Борово (Борово) 1:2 (0:1)
Нови Сад, 15. IV Војводина—Црвена звезда (Београд) 2:2 (0:2)
Нови Сад, 25. IV Војводина—Репрезентација ФНРЈ 2:3 (0:0—0:1) (3 полувр.)
Србобран, 27. IV Војводина—Србобран (Србобран) 6:0 (3:0)
Нови Сад, 2. V Војводина—БСК (Београд) 5:1 (2:1)
Осијек 6. V Војводина—Пролетер (Осијек) 4:2 (1:1)
Нови Сад, 9. V Војводина—Сарајево (Сарајево) 4:1 (2:0)
Загреб, 13. V Војводина—Загреб (Загреб) 1:5 (0:2)
Славонски Брод, 14. V Војводина—Пролетер (Славонски Брод) 11:1 (6:0)
Ердевик, 15. V Војводина—Борац (Ердевик) 7:1 (2:0)
Нови Сад, 20. V Војводина—Будућност (Титоград) 9:1 (5:1)
Београд, 26. V Војводина—Партизан (Београд) 3:0 (0:0)
Нови Сад, 30. V Војводина—Славија (Нови Сад) 7:0 (2:0)
Нови Сад, 3. VI Војводина—Хајдук (Сплит) 1:0 (0:0)
Суботица, 9. VI Војводина—Спартак (Суботица) 0:2 (0:1)
Ковиљ, 4. VII Војводина—Шајкаш 18:0 (12:0)
Панчево, 7. VII Војводина—Динамо (Панчево) 12:0 (4:0)
Србобран, 11. VII Војводина—Србобран (Србобран) 6:1 (3:1)
Петроварадин, 14. VII Војводина—Зрињски (Петроварадин) 10:3 (6:0)
Суботица, 19. VII Војводина—Сигнал (Суботица) 8:1 (5:0)
Будимпешта, 22. VII Војводина—Кињижи (Будимпешта) 2:0 (1:0)
Костолац, 29. VII Војводина—Рудар (Костолац) 8:0 (5:0)
Нови Сад, 1. VIII Војводина—Репрезентација новосадског фудбалског подсавеза 9:0 (2:0)
Нови Сад, 5. VIII Војводина—Будућност (Титоград) 2:0 (2:0)
Загреб, 11. VIII Војводина—Динамо (Загреб) 4:5 (1:2)
Карловац, 12. VIII Војводина—Репрезентација подсавеза (Карловац) 3:0 (3:0)
Нови Сад, 19. VIII Војводина—Вардар (Скопље) 4:1 (1:1)
Београд, 22. VIII Војводина—Раднички (Београд) 6:0 (3:0)
Нови Сад, 26. VIII Војводина—Локомотива (Загреб) 2:1 (2:0)
Нови Сад, 29. VIII Војводина—Раднички (Нови Сад) 15:3 (6:2)
Београд, 2. IX Војводина—Црвена звезда (Београд) 0:4 (0:0)
Нови Сад, 19. IX Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 5:1 (3:0)
Нови Сад, 23. IX Војводина—Спартак (Суботица) 5:2 (4:1)
Нови Сад, 3. X Војводина—Хајдук (Кула) 20:0 (11:0)
Загреб, 7. X Војводина—Загреб (Загреб) 3:2 (1:1)
Нови Сад, 10. X Војводина—Сарајево (Сарајево) 2:0 (2:0)
Нови Сад, 14. X Војводина—БСК (Београд) 4:1 (2:0)
Сплит, 17. X Војводина—Хајдук (Сплит) 0:1 (0:0)
Нови Сад, 21. X Војводина—Вележ (Мостар) 6:0 (3:0)
Београд, 28. X Војводина—Партизан (Београд) 1:1 (0:0)
Нови Сад, 2. XI Војводина—Репрезентација студената Новог Сада 9:2 (3:0)
Нови Сад, 29. XI Војводина—Металац (Нови Сад) 6:0 (3:0)
Нови Сад, 30. XI Војводина—Раднички (Нови Сад) 7:1 (3:0)
Нови Сад, 5. XII Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 5:3 (2:2)
Нови Сад, 9. XII Војводина—Партизан (Београд) 1:1 (1:1)
Нови Сад, 12. XII Војводина—Графичар (Нови Сад) 8:0 (3:0)
Нови Сад, 16. XII Војводина—Ференцварош (Будимпешта) 1:3 (1:2)
Нови Сад, 20. XII Војводина—Ференцварош (Будимпешта) 1:0 (1:0)

1957.

Зрењанин, 27. I Војводина—Пролетер (Зрењанин) 4:1 (1:1)
Сомбор, 3. II Војводина—Раднички (Сомбор) 4:1 (2:0)
Црвенка, 6. II Војводина—Спартак (Црвенка) 13:1 (5:1)
Осијек, 10. II Војводина—Пролетер (Осијек) 1:0 (0:0)
Земун, 14. II Војводина—Јединство (Земун) 3:2 (3:1)
Лозница, 17. II Војводина—ЛСК (Лозница) 7:2 (5:0)
Богатић, 20. II Војводина—Мачва (Богатић) 9:0 (1:0)
Тузла, 24. II Војводина—Слобода (Тузла) 10:0 (3:0)
Лозница, 27. II Војводина—ЛСК (Лозница) 13:1 (7:1)
Титоград, 3. III Војводина—Будућност (Титоград) 2:0 (0:0)
Нови Сад, 10. III Војводина—Динамо (Загреб) 3:1 (2:1)
Нови Сад, 13. III Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 10:2 (3:1)
Скопље, 20. III Војводина—Вардар (Скопље) 2:1 (2:1)
Нови Сад, 24. III Војводина—Раднички (Београд) 0:0 (0:0)
Нови Сад, 27. III Војводина—Работнички (Скопље) 4:0 (2:0)
Загреб, 30. III Војводина—Локомотива (Загреб) 2:0 (0:0)
Нови Сад, 7. IV Војводина—Црвена звезда (Београд) 1:2 (0:0)
Титоград, 10. IV Војводина—Будућност (Титоград) 0:2 (0:0) (0:2)
Суботица, 19. IV Војводина—Спартак (Суботица) 2:1 (2:0)
Нови Сад, 17. IV Војводина—Загреб (Загреб) 2:4 (0:4)
Будимпешта, 21. IV Војводина—МТК (Вереш Лобого) (Будимпешта) 1:2 (1:0)
Будимпешта, 22. IV Војводина—Ференцварош (Будимпешта) 0:1 (0:0)
Борово, 8. V Војводина—Борово (Борово) 8:0 (4:0)
Нови Сад, 15. V Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 6:4 (2:2)
Петроварадин, 23. V Војводина—Славија (Нови Сад) 10:2 (4:0)
Сарајево, 26. V Војводина—Сарајево (Сарајево) 1:2 (1:1)
Какањ, 27. V Војводина—Рудар (Какањ) 7:0 (3:0)
Београд, 1. VI Војводина—БСК (Београд) 1:4 (1:0)
Београд, 1. VI Војводина—БСК (Београд) 1:4 (1:0)
Крагујевац, 2. VI Војводина—Јадран (Крагујевац) 16:1 (11:0)
Нови Сад, 9. VI Војводина—Хајдук (Сплит) 3:2 (1:1)
Мостар, 16. VI Војводина—Вележ (Мостар) 1:1 (1:0)
Нови Сад, 23. VI Војводина—Партизан (Београд) 5:2 (0:2)
Братислава, 30. VI Војводина—Слован (Братислава) 0:1 (0:0)

FKVOJVODINA★COM

Гол Блажића на утакмици са Слованом из Братиславе — 6:0

Нови Сад, 7. VII Војводина—Слован (Братислава) 6:0 (4:0)
Беч, 16. VII Војводина—Рапид (Беч) 0:3 (0:2)
Нови Сад, 21. VII Војводина—Рапид (Беч) 4:1 (2:1)
Будимпешта, 28. VII Војводина—Вашаш (Будимпешта) 0:4 (0:1)
Нови Сад, 4. VIII Војводина—Вашаш (Будимпешта) 2:1 (0:1)
Суботица, 11. VIII Војводина—Спартак (Суботица) 1:3 (1:2)
Нови Сад, 18. VIII Војводина—Црвена звезда (Београд) 1:1 (0:0)
Пожаревац, 21. VIII Војводина—Гарнизон в. п. 2148/3 (Пожаревац) 5:2 (3:1)
Мостар, 25. VIII Војводина—Вележ (Мостар) 0:2 (0:1)
Нови Сад, 1. IX Војводина—Хајдук (Сплит) 2:1 (1:1)
Нови Сад, 4. IX Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 6:4 (5:2)
Београд, 8. IX Војводина—БСК (Београд) 2:0 (1:0)
Нови Сад, 2. X Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 11:0 (5:0)
Нови Сад, 6. X Војводина—Будућност (Титоград) 6:0 (4:0)
Загреб, 13. X Војводина—Динамо (Загреб) 1:4 (1:2)
Нови Сад, 16. X Војводина—Славија (Нови Сад) 14:2 (9:1)
Сплит, 20. X Војводина—Сплит (Сплит) 0:1 (0:0)
Нови Сад, 23. X Војводина—Репрезентација студената (Нови Сад) 5:0 (2:0)
Нови Сад, 27 X Војводина—Партизан (Београд) 2:1 (1:0)
Нови Сад, 13. XI Војводина—Репрезентација ФНРЈ 2:4 (2:4)
Шабац, 20. XI Војводина—Мачва (Шабац) 2:1 (2:0)
Скопље, 24. XI Војводина—Вардар (Скопље) 1:2 (1:1)
Нови Сад, 1. XII Војводина—Раднички (Београд) 1:1 (1:0)
Сарајево, 8. XII Војводина—Железничар (Сарајево) 1:3 (0:0)
Нови Сад, 11. XII Војводина—Срем (Срем. Митровица) 6:0 (1:0)
Нови Сад, 15. XII Војводина—Загреб (Загреб) 6:1 (3:0)
Копар, 18. XII Војводина—Копер (Копар) 8:0 (2:0)
Напуљ, 21. XII Војводина—Наполи (Напуљ) 3:0 (2:0)
Рим, 24. XII Војводина—Федит (Рим) 4:2 (3:1)
Модена, 26. XII Војводина—Зенит (Модена) 2:2 (2:1)

1958.

Петроварадин, 23. I Војводина—Петроварадин (Петроварадин) 10:2 (4:1)
Митровица, 26. I Војводина—Срем (Срем. Митровица) 3:0 (1:0)
Нови Сад, 29. I Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 2:1 (1:0)
Сарајево, 2. II Војводина—Железничар (Сарајево) 2:1 (0:0) — (1:1)

FKVOJVODINA★COM

Сарајево, 3. II Војводина—Сарајево (Сарајево) 1:7 (0:5)
Сплит, 9. II Војводина—Хајдук (Сплит) 2:4 (1:2)
Нови Сад, 16. II Војводина—Спартак (Суботица) 3:1 (1:1)
Нови Сад, 20. II Војводина—Славија (Нови Сад) 5:0 (2:0)
Београд, 23. II Војводина—Црвена Звезда (Београд) 1:2 (0:1)
Нови Сад, 26. II Војводина—Хонвед (Будимпешта) 2:2 (0:1)
Нови Сад, 2. III Војводина—Вележ (Мостар) 0:1 (0:0)
Букурешт, 5. III Војводина—Прогресул (Букурешт) 3:1 (2:0)
Сплит, 9. III Војводина—Хајдук (Сплит) 0:1 (0:1)
Нови Сад, 16. III Војводина—ОФК Београд (Београд) 9:1 (3:0)
Нови Сад, 20. III Војводина—Славија (Нови Сад) 11:0 (3:0)
Титоград, 23. III Војводина—Будућност (Титоград) 1:3 (0:1)
Нови Сад, 26. III Војводина—Динамо (Загреб) 0:0 (0:0)
Нови Сад, 31. III Војводина—Сплит (Сплит) 4:0 (2:0)
Кула, 3. IV Војводина—Хајдук (Кула) 2:3 (2:0)
Београд, 6. IV Војводина—Партизан (Београд) 5:1 (3:0)
Нови Сад, 9. IV Војводина—Вардар (Скопље) 2:0 (1:0)
Београд, 12. IV Војводина—Раднички (Београд) 1:2 (0:2)
Нови Сад, 23. IV Војводина—Жељезничар (Сарајево) 1:0 (0:0)
Загреб, 27. IV Војводина—Загреб (Загреб) 5:0 (3:0)
Ердевик, 15. V Војводина—Слога (Ердевик) 11:1 (4:1)
Шабац, 18. V Војводина—Мачва (Шабац) 3:3 (1:2)
Нови Сад, 23. V Војводина—Градска репрезентација Новог Сада 4:1 (3:0)
Софија, 27. V Војводина—Левски (Софија) 0:1 (0:1)
Нови Сад, 1. VI Војводина—Левски (Софија) 5:0 (2:0)
Нови Сад, 5. VI Војводина—НСК (Нови Сад) 3:1 (0:1)
Нови Сад, 8. VI Војводина—Руде Хвјезда (Брно) 0:0 (0:0)
Брно, 14. VI Војводина—Руде Хвјезда (Брно) 0:0 (0:0 0:0)
Изола, 10. VIII Војводина—Изола (Изола) 7:1 (7:0)
Копар, 13. VIII Војводина—Копер (Копар) 13:0 (11:0)
Београд, 23. VIII Војводина—ОФК Београд (Београд) 4:3 (4:0)
Нови Сад, 27. VIII Војводина—ОФК Београд (Београд) 3:0 (1:0)
Нови Сад, 20. VIII Војводина—Славија (Нови Сад) 19:0 (9:0)
Нови Сад, 31. VIII Војводина—Партизан (Београд) 2:0 (0:0)
Ријека, 7. IX Војводина—Ријека (Ријека) 0:1 (0:1)
Ново Место, 9. IX Војводина—Рудар (Трбовље) 2:3 (1:2)
Нови Сад, 21. IX Војводина—Сарајево (Сарајево) 4:3 (2:2)
Титоград, 28. IX Војводина—Будућност (Титоград) 1:2 (1:0)
Нови Сад, 8. X Војводина—Радничкн (Сомбор) 15:0 (7:0)
Нови Сад, 12. X Војводина—Вележ (Мостар) 4:0 (1:0)
Ковиљ, 15. X Војводина—Шајкаш (Ковиљ) 10:0 (4:0)
Нови Сад, 16. X Војводина—Бечеј (Бечеј) 5:1 (2:0)
Београд, 19. X Војводина—Црвена Звезда (Београд) 0:2 (0:2)
Вилово, 22. X Војводина—Вилово (Вилово) 12:1 (4:0)
Нови Сад, 26. X Војводина—Хајдук (Сплит 4:1 (2:1)
Бач, 29. X Војводина—Тврђава (Бач) 5:4 (1:3)
Сарајево, 2. XI Војводина—Жељезничар (Сарајево) 0:2 (0:0)
Нови Сад, 9. XI Војводина—Динамо (Загреб) 1:0 (1:0)
Београд, 16. XI Војводина—Раднички (Београд) 3:1 (1:1)
Бијељина, 18. XI Војводина—Радник (Бијељина) 3:2 (4:0)
Нови Сад, 23. XI Војводина—Вардар (Скопље) 2:0 (1:0)
Сремска Митровица, 29. XI Војводина—Репрезентација Митровице 1:1 (1:0)
Нови Сад, 3. XII Војводина—Виша савезна тренерска школа (Београд) 4:3 (2:1)
Загреб, 7. XII Војводина—Трешњевка (Загреб) 3:2 (2:1)
Нови Сад, 14. XII Војводина—Борово (Борово) 2:0 (0:0)
Нови Сад, 21. XII Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 3:5 (3:2)
Нови Сад, 28. XII Војводина—Раднички (Београд) 5:2 (2:2)

1959.

Србобран, 15. II Војводина—Бачка (Србобран) 5:1
Кула, 8. II Војводина—Хајдук (Кула) 3:1 (3:0) (1:1)
Србобран, 15. II Војводина—Бачка (Србобран) 5:1 (1:1)
Суботица, 18. II Војводина—Звезда (Суботица) 2:0 (1:0)
Будимпешта, 21 II Војводина—Хонвед (Будимпешта) 0:2 (0:1)
Будимпешта, 22. II Војводина—Ујпешт (Будимпешта) 0:3 (0:1)
Милано, 1. III Војводина—Интернационале (Милано) 0:2 (0:1)
Нови Сад, 8 III Војводина—Динамо (Загреб) 5:1 (4:1)
Нови Сад, 11. III Војводина—Звезда (Суботица) 14:1 (8:0)
Београд, 15. III Војводина—Партизан (Београд) 0:2 (0:0)
Нови Сад, 19. III Војводина—Бечеј (Бечеј) 11:0 (1:0)
Нови Сад, 22. III Војводина—Ријека (Ријека) 3:1 (2:0)
Нови Сад, 25. III Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 2:0 (0:0)
Сарајево, 29. III Војводина—Сарајево (Сарајево) 0:0 (0:0)
Крагујевац, 1. IV Војводина—Раднички (Крагујевац) 2:2 (1:2)
Нови Сад, 5. IV Војводина—Будућност (Титоград) 5:0 (2:0)
Београд, 8. IV Војводина—Партизан (Београд) 1:2 (0:1)
Мостар, 12. IV Војводина—Вележ (Мостар) 2:2 (1:0)
Нови Сад, 20. IV Војводина—Пролетер (Зрењанин) 1:3 (1:0)
Земун, 26. IV Војводина—Раднички (Београд) 2:1 (1:0)
Нови Сад, 29. IV Војводина—Кабел (Нови Сад) 11:0 (5:0)
Нови Сад, 3. V Војводина—Црвена звезда (Београд) 0:0 (0:0)
Сплит, 10. V Војводина—Хајдук (Сплит) 1:1 (0:1)
Нови Сад, 17. V Војводина—Жељезничар (Сарајево) 6:0 (1:0)
Нови Сад, 26. V Војводина—Репрезентација ФНРЈ 3:7 (0:6)
Нови Сад, 25. V Војводина—Репрезентација новосадског фудбалског подсавеза 4:4 (1:2)
Зрењанин, 31. V Војводина—Пролетер (Зрењанин) 4:1 (4:0)
Загреб, 7. IV Војводина—Динамо (Загреб) 4:2 (1:1)
Нови Сад, 10. VI Војводина—Студентска репрезентација Новог Сада 10:1 (6:0)
Нови Сад, 14. VI Војводина—Раднички (Београд) 2:1 (1:0)

FKVOJVODINA★COM

Скопље, 21. VI Војводина—Вардар (Скопље) 3:1 (1:1)
Бели Манастир, 24. VI Војводина—Спарта (Бели Манастир) 5:1 (3:0)
Нови Сад, 28. VI Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 5:1
Нсви Сад, 5. VIII Војводина—Виена (Беч) 1:0 (1:0)
Беч, 12. VII Војводина—Виена (Беч) 3:3 (2:0)
Будимпешта, 19. VII Војводина—МТК (Будимпешта) 1:2 (0:0)
Нови Сад, 26. VII Војводина—МТК (Будимпешта) 0:0 (0:0)
Сремска Митровица, 12. VIII Војводина—Срем (Сремска Митровица) 4:0 (2:0)
Нови Сад, 16. VIII Војводина—Мачва (Шабац) 1:0 (0:0)
Загреб, 23. VIII Војводина—Динамо (Загреб) 4:4 (2:2)
Нови Сад, 30 VIII Војводина—Вележ (Мостар) 2:0
Панчево, 2. IX Војводина—Динамо (Панчево) 9:3 (5:0)
Ријека, 6. IX Војводина—Ријека (Ријека) 6:0 (2:0)
Нови Сад, 13. IX Војводина—Црвена звезда (Београд) 1:0 (0:0)
Србобран, 19. VIII Војводина—Бачка (Србобран) 4:3 (3:1)
Сарајево, 20. IX Војводина—Сарајево (Сарајево) 0:1
Врбас, 24. IX Војводина—Врбас (Врбас) 5:1 (2:0)
Нови Сад, 27. IX Војводина—Раднички (Београд) 1:0
Суботица, 30. IX Војводина—Занатлија (Суботица) 6:0
Тузла, 4. X Војводина—Слобода (Тузла) 0:0
Инђија, 23. X Војводина—Жељезничар (Инђија) 1:4
Нови Сад, 1. IX Војводина—Динамо (Загреб) 2:2
Београд, 8. XI Војводина—ОФК Београд(Београд) 2:2
Нови Сад, 29. X Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 5:1
Сомбор, 5. XI Војводина—Раднички (Сомбор) 5:0
Нови Сад, 12. XI Војводина—Комграп (Београд) 9:1 (1:1)
Бачка Паланка, 18. XI Војводина—Бачка (Бачка Паланка) 3:2 (2:0)
Нови Сад, 22. XI Војводина—Будућност (Титоград) 4:1 (1:0)
Борово, 25. XI Војводина—Борово (Борово) 2:2 (2:0)
Нови Сад, 29. XI Војводина—Хајдук (Сплит) 0:0 (0:0)
Марибор, 1. XII Војводина—Браник (Марибор) 3:0 (1:0)
Београд, 6. XII Војводина—Партизан (Београд) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 13. XII Војводина—Раднички (Ниш) 7:2 (5:0)
Нови Сад, 20. XII Војводина—Срем (Сремска Митровица) 5:1 (2:1)
Атина, 25. XII Војводина—Олимпијакос (Атина) 0:3 (0:0)
Атина, 26. XII Војводина—Панатенаикос (Атина) 8:3 (4:1)
Атина, 30. XII Војводина—АЕК (Атина) 2:4 (0:0)

1960.

Солун, 3. I Војводина—ПАОК (Солун) 2:0 (1:0)
Солун, 6. I Војводина—АРИС (Солун) 0:1 (0:0)
Нови Сад, 7. II Војводина—Славија (Нови Сад) 11:1 (4:0)
Нови Сад, 10. II Војводина—Поштар (Нови Сад) 9:1
Бачка Паланка, 14. II Војводина—Бачка (Бачка Паланка) 6:0 (4:0)
Нови Сад, 17. II Војводина—Кабел (Нови Сад) 7:0 (4:0)
Нови Сад, 21. II Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 2:0 (0:0)
Загреб, 28. II Војводина—Динамо (Загреб) 1:2 (1:0)
Нови Сад, 2. III Војводина—Олимпијска репрезентација Мађарске 2:1 (2:1)

1959.

FKVOJVODINA★COM

Суботица, 6. III Војводина—Спартак (Суботица) 1:1 (1:1)
Нови Сад, 9. III Војводина—Чукарички (Београд) 8:0 (5:0)
Мостар, 13. III Војводина—Вележ (Мостар) 1:2 (0:2)
Будимпешта, 16. III Војводина—Репрезентација Мађарске 1:2 (1:0)
Нови Сад, 20. III Војводина—Ријека (Ријека) 1:2 (1:1)
Београд, 26. III Војводина—Црвена звезда (Београд) 0:2 (0:1)
Бечеј, 31. III Војводина—Братство Јединство (Бечеј) 7:2
Нови Сад, 3. IV Војводина—Сарајево (Сарајево) 0:3 (0:0)
Осијек, 13. IV Војводина—Пролетер (Осијек) 1:1 (1:0)
Земун, 16. IV Војводина—Раднички (Београд) 2:0 (1:0)
Нови Сад, 18. IV Војводина—МТК (Будимпешта) 1:4 (1:2)
Бања Лука, 24. IV Војводина—Борац (Бања Лука) 6:1 (2:1)
Нови Сад, 1. V Војводина—Слобода (Тузла) 5:2 (3:0)
Ниш, 8. V Војводина—Раднички (Ниш) 2:2 (0:0)
Загреб, 15. V Војводина—Динамо (Загреб) 2:2
Ковин, 18. V Војводина—Раднички (Ковин) 8:0
Кикинда, 25. V Војводина—Банат (Кикинда) 5:2
Нови Сад, 11. II Војводина—Кабел (Нови Сад) 6:1 (3:1)
Нови Сад, 29. V Војводина—ОФК Београд (Београд) 1:1 (1:1)
Титоград, 5. VI Војводина—Будућност (Титоград) 2:0
Сплит, 12. VI Војводина—Хајдук (Сплит) 1:0
Нови Сад, 19. VI Војводина—Партизан (Београд) 2:2
Београд, 28. VI Војводина—Репрезентација ФНРЈ 6:8
Беч, 3. VII Војводина—ВАК (Беч) 2:2 (2:1)
Нови Сад, 10. VII Војводина—ВАК (Беч) 5:0 (2:0)
Ђала, 16. VIII Војводина—Граничар (Ђала) 7:0
Кањижа, 18. VIII Војводина—Потисје (Кањижа) 7:1
Нови Кнежевац, 21. VIII Војводина—Обилић (Нови Кнежевац) 4:0 (1:0)
Нови Сад, 28. VIII Војводина—Макаби (Тел Авив) 6:2 (4:1)
Нови Сад, 4. IX Војводина—Ференцварош (Будимпешта) 1:0
Нови Сад, 8. IX Војводина—Кабел (Нови Сад) 7:0 (7:0)
Срем. Митровица, 11. IX Војводина—Срем (Срем. Митровица) 2:2
Крагујевац, 1. IX Војводина—Раднички (Крагујевац) 1:4 (0:2)
Загреб, 18. IX Војводина—Динамо (Загреб) 4:2 (1:1)
Нови Сад, 25. IX Војводина—Ријека (Ријека) 5:0 (2:0)
Сисак, 19. IX Војводина—Металац (Сисак) 9:1 (4:1)
Врбас, 29. IX Војводина—Радник (Врбас) 1:1 (0:1)
Београд, 1. X Војводина—ОФК Београд (Београд) 0:1 (0:0)
Нови Сад, 16. X Војводина—Вележ (Мостар) 4:0 (0:0)
Суботица, 19. X Војводина—Суботица (Суботица) 0:2 (0:0)
Београд, 23. X Војводина—Црвена Звезда (Београд) 1:2 (0:1)
Бешка, 25. X Војводина—Хајдук (Бешка) 6:4 (3:2)
Нови Сад, 30. X Војводина—Хајдук (Сплит) 0:1 (0:1)
Скопље, 6. XI Војводина—Вардар (Скопље) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 9. XI Војводина—Кабел (Нови Сад) 12:0 (6:0)
Сарајево, 13. XI Војводина—Сарајево (Сарајево) 2:1 (2:1)
Нови Сад, 17. XI Војводина—Славија (Нови Сад) 6:0 (1:0)
Нови Сад, 20. XI Војводина—Партизан (Београд) 0:1 (0:1)
Београд, 27. XI Војводина—Раднички (Београд) 0:3 (0:2)
Винковци, 30. XI Војводина—Динамо (Винковци) 3:0 (1:0)
Нови Сад, 4. XII Војводина—Сплит (Сплит) 0:3 (0:2)
Букурешт, 7. XII Војводина—Репрезентација Румуније 0:1 (0:0)
Тузла, 11. XII Војводина—Слобода (Тузла) 1:1 (2:2, 4:2)
Офенбах, 25. XII Војводина—Кикерс (Офенбах) 3:0 (2:0)
Фирт, 26. XII Војводина—Фирт (Фирт) 4:2 (4:0)

1961.

Нови Сад, 8. II Војводина—Раднички (Нови Сад) 6:0
Бач. Топола, 12. II Војводина—Репрезентација подсавеза 16:1
Суботица, 15. II Војводина—Спартак (Суботица) 2:0
Кисач, 19. II Војводина—Татра (Кисач) 4:0
Нови Сад, 22. II Војводина—Раднички (Нови Сад) 9:1
Сомбор, 26. II Војводина—Раднички (Сомбор) 1:1 (1:1)
Нови Сад, 1. III Војводина—Славија (Нови Сад) 5:0 (1:0)
Бач. Паланка, 5. III Војводина—Бачка (Бач. Паланка) 2:0 (2:0)
Нови Сад, 9. III Војводина—Братство-јединство (Бечеј) 7:2 (5:0)
Нови Сад, 12. III Војводина—Динамо (Загреб) 1:1 (1:1)
Зрењанин, 15. III Војводина—Пролетер (Зрењанин) 6:0 (2:0)
Ријека, 19. III Војводина—Ријека (Ријека) 3:1 (1:0)
Нови Сад, 22. III Војводина—Кабел (Нови Сад) 9:0 (7:0)
Нови Сад, 26. III Војводина—ОФК Београд (Београд) 1:1 (1:0)
Дрезден, 30. III Војводина—Репрезентација Источне Немачке 1:3 (0:3)
Мостар, 2. IV Војводина—Вележ (Мостар) 3:1 (0:0)
Нови Сад, 9. IV Војводина—Црвена Звезда (Београд) 0:0
Борово, 12. IV Војводина—Борово (Борово) 2:4 (0:2)
Сплит, 16. IV Војводина—Хајдук (Сплит) 0:2 (0:1)
Ср. Митровица, 17. IV Војводина—Срем (Ср. Митровица) 2:2
Нови Сад, 23. IV Војводина—Вардар (Скопље) 2:1 (1:0)
Нови Сад, 30. IV Војводина—Сарајево (Сарајево) 3:1 (2:1)
Оџаци, 10. V Војводина—Текстилац (Оџаци) 7:2 (6:1)
Београд, 14. V Војводина—Партизан (Београд) 0:4 (0:2)
Будимпешта, 17. V Војводина—МТК (Будимпешта) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 21. V Војводина—Раднички (Београд) 2:1 (1:0
Валпово, 28. V Војводина—Јовалија (Валпово) 7:1 (7:1)
Нови Сад, 7. VI Војводина—Спартак (Суботица) 3:0 (2:0)
Сплит, 11. VI Војводина—Сплит (Сплит) 0:2 (0:0)
Ср. Митровица, 15. VI Војводина—Срем (Ср. Митровица) 3:6 (1:2)
Брашо, 18. VI Војводина—Штеагул Рошу (Брашо) 6:1 (3:0)
Констанца, 22. VI Војводина—Фаул (Констанца) 1:4 (0:2)
Клуж, 25. VI Војводина—Штинца (Клуж) 4:2 (2:1)

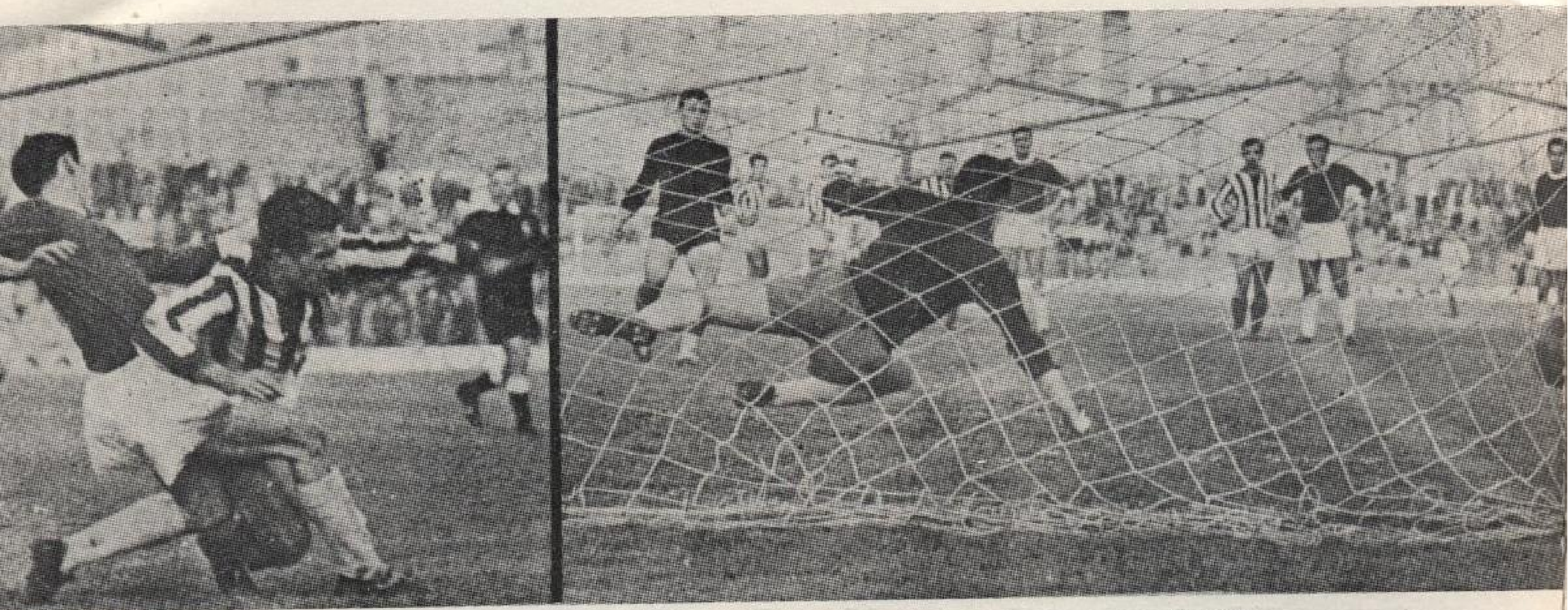
FKVOJVODINA★COM

Титово Ужице, 3. VII Војводина—Динамо (Загреб) 0:2 (0:0)
Титово Ужице, 5. VII Војводина—Партизан (Београд) 1:2
Руски Крстур, 30. VIII Војводина—Русин (Руски Крстур) 7:1 (3:0)
Пећинци, 30. VIII Војводина—Пећинци (Пећинци) 9:0 (3:0)
Раковица, 2. VIII Војводина—Кошутњак (Раковица) 7:2 (1:1)
Тузла, 3. VIII Војводина—Слобода (Тузла) ?:0 (1:0)
Нови Сад, 6. VIII Војводина—Штинца (Клуж) 4:1 (0:1)
Бач. Паланка, 10. VIII Војводина—Бачка (Бач. Паланка) 4:3 (0:2)
Београд, 13. VIII Војводина—ОФК Београд (Београд) 1:1 (1:1)
Нови Сад, 16. VIII Војводина—Кабел (Нови Сад) 11:2 (3:0)
Темерин, 17. VIII Војводина—ТСК (Темерин) 6:2 (2:2)
Ријека, 20. VIII Војводина—Ријека (Ријека) 0:1 (0:0)
Карловац, 21. VIII Војводина—Карловац (Карловац) 1:4 (1:1)
Нови Сад, 27. VIII Војводина—Борац (Бања Лука) 1:1 (1:1)
Милано, 30. VIII Војводина—Милано (Милано) 0:0
Скопље, 3. IX Војводина—Вардар (Скопље) 4:2 (1:1)
Нови Сад, 10. XI Војводина—Црвена звезда (Београд) 2:1 (0:0)
Рума, 13. IX Војводина—Словен (Рума) 4:2 (3:0)
Сплит, 17. IX Војводина—Хајдук (Сплит) 1:1 (0:1)
Нови Сад, 20. IX Војводина—Милано (Милано) 2:0 (1:0)
Загреб, 24. IX Војводина—Динамо (Загреб) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 27. IX Војводина—Југоалат (Нови Сад) 10:0 (4:0)
Нови Сад, 1. X Војводина—Вележ (Мостар) 4:3 (1:0)
Српска Црња, 5. X Војводина—Будућност (Српска Црња) 12:0 (6:0)
Сарајево, 15. X Војводина—Сарајево (Сарајево) 1:1 (1:1)
Бачки Петровац, 18. X Војводина—Младост (Бачки Петровац) 7:1 (2:1)
Нови Сад, 22. X Војводина—Партизан (Београд) 0:1 (0:0)
Нови Сад, 23. X Војводина—Срем (Сремска Митровица) 5:2 (0:0)
Солун, 26. X Војводина—Ираклис (Солун) 1:2 (1:1)
Београд, 29. X Војводина—ОФК Београд (Београд) 0:0
Петроварадин, 1. XI Војводина—Петроварадин (Петроварадин) 2:2 (2:0)
Нови Сад, 5. XI Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 3:0 (3:0)
Нови Сад, 12. XI Војводина—Ријека (Ријека) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 15. XI Војводина—Ираклис (Солун) 9:1 (3:0)
Кикинда, 26. XI Војводина—Репрезентација подсавеза 2:0 (1:0)
Темерин, 30. XI Војводина—ТСК (Темерин) 11:1 (3:0)
Бечеј, 29. XI Војводина—Братство-јединство (Бечеј) 1:0 (1:0)
Загреб, 3. XII Војводина—Динамо (Загреб) 3:2 (2:1)
Нови Сад, 10. XII Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 1:2 (0:1)
Нови Сад, 24. XII Војводина—Раднички (Нови Сад) 6:4 (3:2)
Минхен, 31. XII Војводина—Минхен 1860 (Минхен) 1:2 (0:1)

1962.

Хоф, 1. I Војводина—Баернхоф (Хоф) 6:3 (3:1)
Нови Сад, 28. I Војводина—Раднички (Нови Сад) 3:2 (0:1)
Нови Сад, 4. II Војводина—Раднички (Сомбор) 3:3 (3:1)
Нови Сад, 7. II Војводина—Звезда (Суботица) 9:1 (5:1)
Нови Сад, 11. II Војводина—МТК (Будимпешта) 1:4 (1:1)
Нови Сад, 14. II Војводина—Кабел (Нови Сад) 4:0 (0:0)
Будимпешта, 18. II Војводина—МТК (Будимпешта) 1:2 (1:1)
Нови Сад, 24. II Војводина—Репрезентација подсавеза 15:0 (6:0)
Рума, 25. II Војводина—Словен (Рума) 6:1 (2:0)
Нови Сад, 28. II Војводина—Жељезничар (Нови Сад) 12:0 (4:0)
Бања Лука, 4. III Војводина—Борац (Бања Лука) 1:0 (1:0)
Зрењанин, 7. III Војводина—Раднички (Зрењанин) 3:2 (1:1)
Нови Сад, 11. III Војводина—Вардар (Скопље) 3:0 (3:0)
Нови Сад, 14. III Војводина—Раднички (Нови Сад) 4:1 (2:0)
Београд, 18. III Војводина—Црвена звезда (Београд) 0:2 (0:2)
Нови Сад, 25. III Војводина—Хајдук (Сплит) 1:1 (1:0)
Србобран, 28. III Војводина—Бачка (Србобран) 8:0 (5:0)
Нови Сад, 1. IV Војводина—Динамо (Загреб) 0:2 (0:1)
Стара Пазова, 5. IV Војводина—Јединство (Стара Пазова) 3:1 (1:1)
Мостар, 8. IV Војводина—Вележ (Мостар) 1:4 (1:3)
Нови Сад, 12. IV Војводина—Одред (Кикинда) 3:2 (1:1)
Нови Сад, 15. IV Војводина—Сарајево (Сарајево) 3:3 (1:1)
Нови Сад, 18. IV Војводина—Раднички (Нови Сад) 3:0 (2:0)
Београд, 22. IV Војводина—Партизан (Београд) 3:2 (1:1)
Нови Сад, 29. IV Војводина—ОФК Београд (Београд) 0:0 (0:0)
Нови Сад, 2. V Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 0:0 (0:0)
Нашице, 6. V Војводина—Репрезентација подсавеза 14:0 (9:0)
Бачка Паланка, 9. V Војводина—Бачка (Бачка Паланка) 2:3 (1:1)
Нови Сад, 13. V Војводина—Спартак (Трнава) 0:1 (0:1)
Трнава, 20. V Војводина—Спартак (Трнава) 0:0 (0:0)
Фиренца, 27. V Војводина—Фиорентина (Фиренца) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 3, VI Војводина—Фиорентина (Фиренца) 2:2 (0:2)
Нови Сад, 10. VI Војводина—Вашаш (Будимпешта) 0:3 (0:1)
Будимпешта, 17. VI Војводина—Вашаш (Будимпешта) 1:3 (1:0)
Бели Манастир, 21. VI Војводина—Шпарта (Бели Манастир) 2:0 (0:0)
Војка, 22. VII Војводина—Сремац (Војка) 11:1 (4:0)
Нови Сад, 26. VII Војводина—Раднички (Нови Сад) 6:1 (2:1)
Змајево, 29. VII Војводина—Обилић (Змајево) 3:0 (1:0)
Сремска Митровица, 1. VIII Војводина—Срем (Сремска Митровица) 3:2 (1:2)
Карлсруе, 4. VIII Војводина—Карлсруе (Карлсруе) 3:0 (2:0)
Ахен, 8. VIII Војводина—Алеманиа (Ахен) 2:0 (1:0)
Бриге, 11. VIII Војводина—Бриге (Бриге) 2:2 (2:1)

FKVOJVODINA★COM

На утакмици са Трешњевком (5:1), Милић је покошен, Једанаестерац је сигурно извео Пантелић.

Беч, 15. VIII Војводина—Адмира (Беч) 1:3 (1:2)
Нови Сад, 19. VIII Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 0:1 (0:0)
Нови Сад, 26. VIII Војводина—Раднички (Ниш) 2:0 (1:0)
Зрењанин, 30. VIII Војводина—Раднички (Зрењанин) 4:0 (1:0)
Сплит, 2. IX Војводина—Хајдук (Сплит) 1:2 (1:1)
Нови Сад, 9. IX Војводина—Динамо (Загреб) 2:3 (0:2)
Славонски Брод, 12. IX Војводина—БСК (Славонски Брод) 3:0 (1:0)
Нови Сад, 19. IX Војводина—Раднички (Нови Сад) 4:0 (3:0)
Београд, 23. IX Војводина—Партизан (Београд) 3:4 (1:2)
Бела Црква, 26. IX Војводина—БАК (Бела Црква) 3:0 (2:0)
Нови Сад, 3. X Војводина—Репрезентација Лајпцига 1:0 (1:0)
Нови Сад, 7. X Војводина—Вележ (Мостар) 1:1 (1:0)
Лајпциг, 17. X Војводина—Репрезентација Лајпцига 0:2 (0:1)
Зеница, 21. X Војводина—Жељезничар (Сарајево) 3:2 (3:0)
Тузла, 28. X Војводина—Слобода (Тузла) 1:3 (1:1)
Земун, 1. XI Војводина—Јединство (Земун) 4:2 (0:0)
Сомбор, 7. XI Војводина—Раднички (Сомбор) 4:2 (1:2)
Нови Сад, 11. XI Војводина—Ријека (Ријека) 3:0 (1:0)
Титоград, 18. XI Војводина—Будућност (Титоград) 0:1 (0:1)
Нови Сад, 25. XI Војводина—Црвена Звезда (Београд) 1:0 (0:0)
Београд, 30. XI Војводина—ОФК Београд (Београд) 2:3 (1:1)
Нови Сад, 9. XII Војводина—Сарајево (Сарајево) 3:1 (2:1)
Панчево, 16. XII Војводина—Раднички (Београд) 1:0 (0:0)

1963.

Каштел Сућурац, 30. I Војводина—Јадран (Каштел Сућурац) 4:0
Задар, 3. II Војводина—Репрезентација града 5:1
Сплит, 7. II Војводина—Сплит (Сплит) 6:1
Нови Сад, 10. II Војводина—Спартак (Суботица) 0:3 (0:2)
Нови Сад, 13. II Војводина—Раднички (Нови Сад) 2:1 (2:1)
Београд, 17. II Војводина—ОФК Београд (Београд) 1:0 (1:0)
Нови Сад, 24. II Војводина—Црвена Звезда (Београд) 0:0 (4:1 пенали)
Нови Сад, 3. III Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 0:0
Ниш, 10. III Војводина—Раднички (Ниш) 3:5 (2:4)
Ћуприја, 17. III Војводина—Морава (Ћуприја) 0:1 (0:0)
Нови Сад, 17. III Војводина—Хајдук (Сплит) 7:1 (2:0)
Панчево, 21. III Војводина—Панчевачки спорт клуб (Панчево) 7:2 (1:1)
Загреб, 24. III Војводина—Динамо (Загреб) 0:1 (0:0)
Шабац, 21. III Војводина—Мачва (Шабац) 2:1 (0:0)
Нови Сад, 3. IV Војводина—Црвена Звезда (Нови Сад) 7:1
Нови Сад, 7. IV Војводина—Партизан (Београд) 1:1 (1:1)
Лозана, 10. IV Војводина—Лозане спорт (Лозана) 2:1 (1:1)
Мостар, 14. IV Војводина—Вележ (Мостар) 2:3 (0:0)
Нови Сад, 21. IV Војводина—Жељезничар (Сарајево) 0:2 (0:0)
Сегедин, 24. IV Војводина—Олимпијска репрезентација Мађарске 1:2 (0:0)
Нови Сад, 28. IV Војводина—Слобода (Тузла) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 2. V Војводина—Хајдук (Сплит) 2:2 (1:0 3:5 пенали)
Ријека, 5. V Војводина—Ријека (Ријека) 0:2 (0:1)
Нови Сад, 8. V Војводина—Олимпијска репрезентација Мађарске 0:2 (0:1)

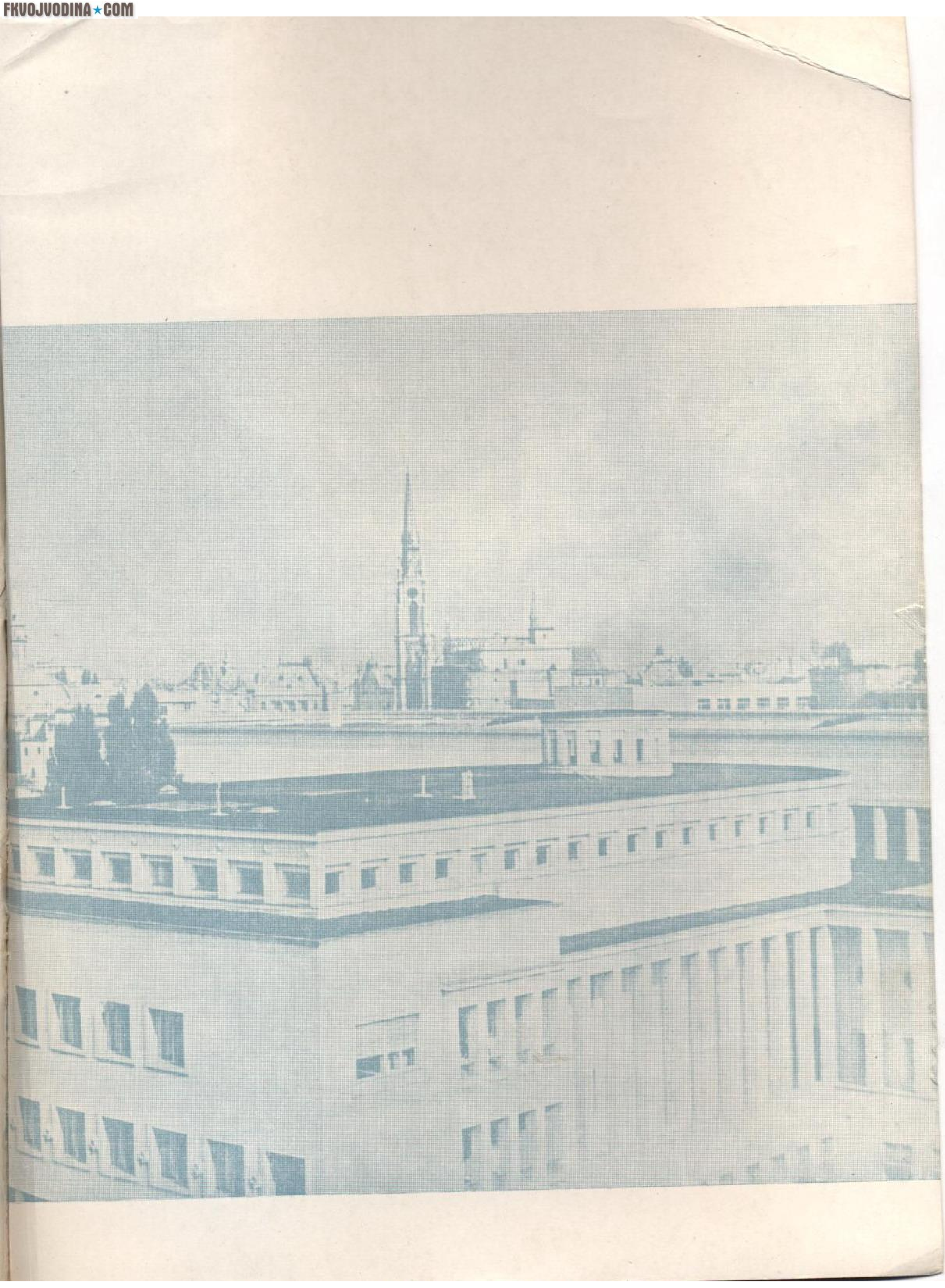
FKVOJVODINA★COM

Нови Сад, 12. V Војводина—Будућност (Титоград) 2:3 (2:1)
Београд, 19. V Војводина—Црвена Звезда (Београд) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 29. V Војводина—Славија (Нови Сад) 10:0 (4:0)
Нови Сад, 2. VI Војводина—ОФК Београд (Београд) 1:1 (1:1)
Нови Сад, 9. VI Војводина—Сарајево (Сарајево) 3:0 (2:0)
Фиренца, 12. VI Војводина—Фиорентина (Фиренца) 2:6 (2:2)
Фиренца, 15. VI Војводина—Ботафого (Рио де Жанеиро) 0:0 (1:4 пенали)
Б. Топола, 25. VII Војводина—Панонија (Б. Топола) 8:0 (4:0)
Руски Крстур, 28. VII Војводина—Русин (Руски Крстур) 9:0
Сивац, 30. VII Војводина—Полет (Сивац) 5:1
Црвенка, 1. VIII Војводина—Црвенка (Црвенка) 8:0
Бач. Топола, 2. VIII Војводина—Топола (Бач. Топола) 10:0 (3:0)
Оџаци, 4. VIII Војводина—Текстилац (Оџаци) 8:1 (3:1)
Зрењанин, 7. VIII Војводина—Пролетер (Зрењанин) 2:7 (0:4)
Борово, 11. VIII Војводина—Борово (Бор) 6:2 (4:1)
Нови Сад, 18. VIII Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 0:0 (0:0)
Нови Сад, 25. VIII Војводина—Сарајево (Сарајево) 4:1 (2:0)
Мостар, 1. IX Војводина—Вележ (Мостар) 2:2 (0:0)
Нови Сад, 4. IX Војводина—Раднички (Нови Сад) 6:2 (4:0)
Нови Сад, 7. IX Војводина—Вардар (Скопље) 2:1 (0:1)
Нови Сад, 15. IX Војводина—Пролетер (Зрењанин) 2:0 (2:0)
Тузла, 17. IX Војводина—Слобода (Тузла) 1:1 (1:0)
Загреб, 22. IX Војводина—Динамо (Загреб) 0:1 (0:1)
Нови Сад, 25. IX Војводина—Црвена Звезда (Нови Сад) 12:0
Нови Сад, 29. IX Војводина—Партизан (Београд) 0:3 (0:2)
Темишвар, 3. X Војводина—Штинца (Темишвар) 1:5 (0:4)
Констанца, 6. X Војводина—Фарул (Констанца) 1:4 (0:2)
Арад, 8. X Војводина—Ута (Арад) 0:1 (0:0)
Београд, 12. X Војводина—ОФК Београд (Београд) 0:1 (0:0)
Врбас, 16. X Војводина—Радник (Врбас) 4:0 (2:0)
Ријека, 20. X Војводина—Ријека (Ријека) 1:2 (0:1)
Беочин, 25. X Војводина—Цемент (Беочин) 6:0 (2:0)
Петроварадин, 30. X Војводина—Петроварадин (Петроварадин) 1:2 (1:0)
Чачак, 6. XI Војводина—Борац (Чачак) 2:1 (2:1)
Нови Сад, 10. XI Војводина—Жељезничар (Сарајево) 2:1 (0:0)
Нови Сад, 24. XI Војводина—Трешњевка (Загреб) 5:1 (1:1)
Београд, 1. XII Војводина—Црвена Звезда (Београд) 1:2 (0:1)
Нови Сад, 8. XII Војводина—Раднички (Ниш) 2:0 (0:0)
Западни Берлин, 28. XII Војводина—Тасманија (Западни Берлин) 0:0 (0:0)

1964.

Западни Берлин, 3. I Војводина—Херта (Западни Берлин) 4:2 (2:0)
Минхен, 4. I Војводина—Минхен 1860 (Минхен) 0:3 (0:3)
Кaштел, 5. II Војводина—Јадран (Кaштел) 4:2 (3:0)
Трогир, 7. II Војводина—Словен (Трогир) 7:1 (3:1)
Задар, 9. II Војводина—Задар (Задар) 4:2 (2:1)
Сплит, 13. II Војводина—Сплит (Сплит) 3:2 (1:1)
Шибеник, 16. II Војводина—Шибеник (Шибеник) 2:4 (1:2)
Нови Сад, 19. II Војводина—Раднички (Нови Сад) 10:1 (6:0)
Ср. Митровица, 23. II Војводина—Срем (Ср. Митровица) 1:3 (1:3)
Нови Сад, 27. II Војводина—Бечеј (Бечеј) 5:0 (3:0)
Нови Сад, 1. III Војводина—Нови Сад (Нови Сад) 1:2 (0:1)
Сарајево, 8. III Војводина—Сарајево (Сарајево) 1:1 (0:0)
Нови Сад, 15. III Војводина—Вележ (Мостар) 0:0
Скопље, 22. III Војводина—Вардар (Скопље) 2:2 (1:1)
Кисач, 25. III Војводина—Татра (Кисач) 9:1 (6:0)
Нови Сад, 29. III Војводина—Динамо (Загреб) 0:2 (0:1)
Београд, 4. IV Војводина—Партизан (Београд) 1:3 (1:1)
Нови Сад, 12. IV Војводина—ОФК Београд (Београд) 0:2 (0:0)
Нови Сад, 19. IV Војводина—Ријека (Ријека) 4:0 (0:0)
Зрењанин, 22. IV Војводина—Пролетер (Зрењанин) 0:1 (0:0)
Сарајево, 26. IV Војводина—Жељезничар (Сарајево) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 3. V Војводина—Хајдук (Сплит) 4:0 (2:0)
Нови Сад, 9. V Војводина—Црвена звезда (Београд) 4:2 (2:1)
Београд, 10. V Војводина—Олимпијска репрезентација СФРЈ 3:3 (3:0)
Нови Сад, 21. V Војводина—Текстилац (Оџаци) 3:1 (1:1)
Нови Сад, 27. V Војводина—МТК (Будимпешта) 1:2 (0:2)
Загреб, 31. V Војводина—Трешњевка (Загреб) 0:1 (0:1)
Нови Сад, 7. VI Војводина—Црвена звезда (Београд) 0:0
Ниш, 14. VI Војводина—Раднички (Ниш) 1:0 (0:0)
Нови Сад, 21. VI Војводина—Једнота (Тренчин) 2:3 (0:0)
Беч, 28. VI Војводина—Виена (Беч) 1:1 (1:1)
Нови Сад, 5. VII Војводина—Лајпциг (Лајпциг) 1:2 (0:2)
Нови Сад, 12. VII Војводина—Виена (Беч) 5:2 (4:2)
Тренчин, 19. VII Војводина—Једнота (Тренчин) 4:3 (1:2)
Приевизда, 21. VII Војводина—Приевизда (Приевизда) 3:3 (1:2)
Лајпциг, 26. VII Војводина—Лајпциг (Лајпциг) 4:4 (3:1)
Чачак, 2. VIII Војводина—Борац (Чачак) 1:0 (0:0)
Сомбор, 12. VIII Војводина—ЖАК (Сомбор) 2:2 (1:2)
Нови Сад, 13. VIII Војводина—Славија (Нови Сад) 11:0 (6:0)
Нови Сад, 9. VIII Војводина—Загреб (Загреб) 0:0
Скопље, 15. VIII Војводина—Вардар (Скопље) 0:1 (0:1)
Нови Сад, 23. VIII Војводина—Сарајево (Сарајево) 2:1 (2:1)
Никшић, 26. VIII Војводина—Сутјеска (Никшић) 0:0
Нови Сад, 30. VIII Војводина—Ријека (Ријека) 1:1 (1:0)
Нови Сад, 6. IX Војводина—Партизан (Београд) 0:2 (0:1)
Загреб, 13. IX Војводина—Динамо (Загреб) 2:3 (1:3)
Нови Сад, 16. IX Војводина—Локомотива (Пловдив) 1:1 (0:0)

FKVOJVODINA★COM

FKVOJVODINA★COM